

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

RİCHARD OSMAN

İKİ KEZ Ölen Adam

Çeviren: Cengiz Yücel

İki Kez Ölen Adam

Richard Osman

Çeviren: Cengiz Yücel

Çeviri Editörü: Ceren Ceylan

Editör: Yağmur Saygılı

Düzeltilti: Gönül Ekici

Sayfa Tasarımı: Didem Kestek

Yazı Karakterleri: Joel Holland

Kapak Tasarımı: Richard Bravery, Penguin Random House

Orijinal Adı: *The Man Who Died Twice*

Copyright © Richard Osman, 2021

Türkiye’de yayın hakları Mushens Entertainment Ltd. ve

AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bilgi Yayınevi’ne aittir.

ISBN: 978-975-22-1157-5

1. Basım

Aralık 2022

BİLGİ YAYINEVİ • 8126

Meşrutiyet Cd., No: 46/A, Yenışehir 06420 / ANKARA

Tlf.: (0-312) 434 49 98/ 434 49 99/ 431 81 22 • Faks: (0-312) 431 77 58

www.bilgiyayinevi.com.tr • info@bilgiyayinevi.com.tr

Sertifika No: 15033

Baskı ve Cilt: Ertem Basım Ltd. Şti.

Başkent Organize Sanayi Bölgesi, 22. Cd., No: 6

Malıköy, Temelli/Ankara Tlf.: (0-312) 640 16 23

Sertifika No: 48083

Bu kitabın tüm yayın hakları Bilgi Yayınevi’ne aittir. Yayınevinin yazılı izni olmaksızın kitaptan alıntı yapılamaz, tümü veya belli bir bölümü kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz, dağıtılamaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**RİCHARD
OSMAN**

İKİ KEZ
Ölen Adam

İngilizceden Çeviren: Cengiz Yücel

BİLGİ YAYINEVİ

Richard Osman, yazar, yapımcı ve televizyon programı sunucusudur. İlk romanı *Perşembe Günü Cinayet Kulübü* milyonlarca okura ulaşmış bir çoksatandır. *Perşembe Günü Cinayet Kulübü* serisinin ikinci romanı *İki Kez Ölen Adam (The Man Who Died Twice)* yayımlanır yayımlanmaz eleştirmenler tarafından övgüye değer görülmüştür.

Cengiz Yücel, 1966'da Üsküdar'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü'nden 1990'da mezun oldu. 1992-1994 yılları arasında İngiltere'de çeşitli kurs ve okullarda dil eğitimi aldı. 1995'te Turizm Endüstrisi Dergileri bünyesinde dört yıl muhabirlik yaptıktan sonra 1999'da Türkiye Seyahat Acentaları Birliği'nin Ar-Ge departmanının sorumlusu olarak emekli olana kadar çalıştı. 2015'te emekli olduktan sonra çeşitli yayınevleri için kitap çevirisi yaptı. Evli ve bir çocuk babası olan Yücel'in otuzu aşkın çevirisi bulunmaktadır.

*Ruby'yle Sony'ye...
Babanız olduğum için çok şanslı ve gururluyum.*

Sylvia Finch bunu daha ne kadar sürdürebileceğini merak ediyordu.

Kararlılıkla ilerliyordu. Sonbaharın çamurlu su birikintileri süet ayakkabılarında lekeler oluşturuyordu.

Ölüm üstüne ince bir sis tabakası gibi çökmüştü. Saçlarına, giysilerine sinmişti. Yanından geçtiği insanlar bunu fark ediyor olmalıydı, değil mi?

Acaba bundan kurtulacak mıydı? Sylvia kurtulmayı hem diyor hem dilemiyordu.

En son ne zaman gerçekten iyi bir şey olmuştu? Ona biraz olsun umut verecek bir şey?

Sylvia kapı alarminin şifresini girerken güneş bulutların arasından belirdi.

Ve içeri girdi.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Arkadaşların Mutlaka
Ziyarete Gelecektir*

Ertesi perşembe...

Joyce, “Ruskin Court’tan konuştuğum bir kadın diyetteymiş” deyip kadehindeki şarabı bitirdi. “Kadın seksen iki yaşında!”

“Yürüteç insanı kilolu gösteriyor” dedi Ron. “Aletin bacakları ince ya, o yüzden.”

“Seksen iki yaşında neden diyet yapılır ki?” dedi Joyce. “Bir tane sosisli rulo börek sana ne yapabilir ki? Öldürür mü? Eh, hepimizin başına gelecek.”

Perşembe Günü Cinayet Kulübü’nün son yaptığı toplantı bitmişti. Bu hafta Hastings’te gazete bayisinde çalışan adamın içeri izinsiz giren birini arbaletle öldürdüğü çözülemeyen davaya bakıyorlardı. Adam tutuklanmıştı, derken medya devreye girmiş, nihai olarak bir insanın kendi işyerini arbaletiyle korumaya elbette hakkı olduğu konusunda tam bir görüş birliğine varılmıştı. Adam serbest bırakılmıştı, başı dik, yürüyüp gitmişti.

Bir ay kadar sonra polis, gazete bayisinde çalışan adamın epeyce suç kaydı olduğunu ve izinsiz giren kişinin de genç kızının sevgili olduğunu keşfetmişti ancak o noktada herkes olaya ilgisini kaybetmişti. Ne de olsa 1975 yılıydı. Güvenlik kameraları henüz yoktu, kimse ortalığı velveleye vermek istemezdi.

“Köpekten iyi bir dost olur mu sizce?” diye sordu Joyce. “Ya köpek alayım ya da Instagram hesabı açayım diye düşündüm.”

“Ben karşıyım” dedi İbrahim.

“Sen zaten her şeye karşıydın” dedi Ron.

“Genelde evet” diye onayladı İbrahim.

“Büyük bir köpek değil tabii” dedi Joyce. “Büyük bir köpeğin tüyüne yetişecek süpürgem yok.”

Joyce, Ron, İbrahim ve Elizabeth, Coopers Chase’in orta yerindeki restoranda öğle yemeğinin tadını çıkarıyorlardı. Masalarının

üzerinde birer şişe beyaz ve kırmızı şarap duruyordu. On ikiye çeyrek vardı.

“Köpek küçük de olmasın Joyce” dedi Ron. “Küçük köpekler küçük adamlara benzer. Hep bir şeyleri kanıtlama peşinde olurlar. Çeneleri hiç durmaz, otomobillere havlarlar.”

Joyce başıyla onayladı. “O zaman orta büyüklükte belki? Ne dersin Elizabeth?”

“Hmm, iyi fikir” diye yanıtladı Elizabeth ama aslında konuşulanlara dikkatini pek verememişti. Az önce kendisine gelen mektuptan sonra nasıl verebilirdi ki zaten?

Yine de konunun ana hatlarını kavramıştı elbette. Elizabeth hep tetikte olurdu çünkü nereden ne duyacağınızı bilemezsiniz. Yıllar boyunca her türlü şeyi işitmişti. Mesela Berlin’de bir barda, Trablus’a gitmekte olan ağzı gevşek bir Rus denizciden duyduğu kısacık bir şey. Şu ansa Kent’teki dingin bir emekliler köyünde, bir perşembe günü öğle yemeği vaktinde belli ki Joyce bir köpek edinme peşindeydi, köpeğin boyutu hakkında tartışılıyordu, İbrahim bu işe şüpheli yaklaşmıştı. Ama Elizabeth’in aklı başka yerdeydi.

Söz konusu mektup kim olduğunu bilmediği biri tarafından Elizabeth’in kapısının altından bırakılmıştı.

Sevgili Elizabeth,

Bilmem beni anımsar mısın? Anımsamazsın belki, kendimi çok da övmek gibi olmasın ama anımsayacağını düşünüyorum.

Yaşamın büyüğü bir kez daha kendini gösterdi ve bu hafta buraya taşınınca artık komşu olduğumuzu keşfettim. Ama ne arkadaş buldum kendime! Şimdi sen, son zamanlarda buraya her gelen geçeni almaya başladılar diye düşüneceksin.

Biliyorum beni son görüşünün üstünden çok zaman geçti ama bunca yıldan sonra arkadaşlığımızı tazelememiz harika olur diye düşünüyorum.

Benimle Ruskin Court 14 numarada bir içkiye ne dersin? Buraya taşınmamı kutlamak için? Sana da uygunsa yarın öğleden sonra üç nasıl? Yanıtlaman gerekmez, ben her durumda bir şişe şarabımla bekliyor olacağım.

Seni görmek gerçekten harika olur. Konuşacak o kadar çok şey var ki.

Köprüünün altından çok sular aktı.

Umarım beni anımsamışsındır ve yarın seni görebilirim.

Eski dostun,

Marcus Carmichael

Elizabeth okuduğundan beri mektubu düşünüp duruyordu.

Marcus Carmichael'ı son görüşü 1981'in Kasım ayı olmalıydı. Thames Nehri'nde sular çekilmişti, Lambeth Köprüsü'ndelerdi, çok karanlık, dondurucu bir geceydi, Elizabeth'in nefesinden buharlar çıkıyordu. Kendisinin liderlik ettiği, uzmanlardan oluşan bir ekip oradaydı. Oraya külüstür görünümlü beyaz bir minibüsle gelmişlerdi. Görünürde minibüsün ait olduğu firma G. Procter'dı –Her Tür-lü Pencere ve Çatı Oluğu Temizliği Yapılır– ama içine girdiğinizde ışıldayan düğmelerle ekranlar görürdünüz. Genç bir memur, Albert Rıhtımı üzerindeki kaldırmı ve suların çekildiği kıyıdaki bir alanı güvenlik şeridiyle çevirmişti.

Elizabeth'le ekibi, kaygan yosunlarla kaplı taş basamaklardan güçlükle inmişti. Çekilen sular, ardında bir ceset bırakmıştı, köprü-nün altındaki en yakın taş bloğa öylece yaslanmış, neredeyse oturur vaziyetteydi. Elizabeth her şeyin usule uygun yapılmasını sağlamıştı. Ekipten biri giysileri kontrol etmiş, cesedin üzerindeki ağır kaba-nın ceplerini aramıştı, Highgate'ten genç bir kadın fotoğraflar çek-miş ve doktor da ölümü kayda geçirmişti. Adamın Thames'e daha yukarılardan atladığı ya da atıldığı açıktı. Kendi mi atlamış yoksa atılmış mı, buna adli tıp uzmanı karar verecekti. Tüm bilgiler biri tarafından hazırlanacak raporda yer alacaktı, Elizabeth de yalnızca en alta paraf atacaktı. Her şey titizlikle ve doğru yapılmıştı.

Askeri bir sedyeye taşınan cesetle birlikte kaygan basamakları çıkmak biraz zaman almıştı. Yardıma çağrıldığı için heyecanlı olan genç bir memurun düşüp ayak bileklerinden birini kırmasıysa işle-ri iyice zorlaştırmıştı. O anda ambulans çağıramama gerekçelerini açıkladıklarında genç adam bunu anlayışla karşılamıştı. Birkaç ay

sonra beklenmedik bir terfi almıştı ve bileğinde kalıcı bir hasar da oluşmamıştı.

Elizabeth'in küçük birimi sonunda rıhtıma erişmiş, ceset beyaz minibüse nakledilmişti. "Her şey tamam"dı.

Ceset, Hampshire'daki bir morga götürülürken minibüste kalan Elizabeth'le doktor hariç tüm ekip dağılmıştı. Bu ablak ve kırmızı suratlı, kara bıyıkları ağarmaya başlamış doktorla daha önce çalışmamıştı ama akılda kalan, ilginç bir tipti. Doktor kısa bir uykuya dalana kadar ötenazi ve kriket konularında sohbet etmişlerdi.

Elinde şarap kadehi olan İbrahim görüşlerini açıklamaya devam etti. "Joyce, küçük, orta büyüklükte ya da büyük, korkarım ben sana yaşamın boyunca hiçbir şekilde köpek tavsiye etmeyeceğim."

"Hah, işte başlıyor" dedi Ron.

"Orta büyüklükte bir köpeğin" dedi İbrahim, "mesela bir teriyer ya da bir Jack Russell olsun, ortalama ömrü yaklaşık on dört yıldır."

"Kim demiş?" diye sordu Ron.

"Kennel Kulübü¹ demiş. Belki kendilerine sorarsın Ron. Ne diyorsun, sormak ister misin?"

"Hayır, senden aldığım bilgi yeter."

"Şimdi Joyce" diye devam etti İbrahim, "sen yetmiş yedi yaşında değil misin?"

Joyce başıyla onayladı. "Gelecek yıl yetmiş sekiz."

"Elbette, bunu söylemeye bile gerek yok" diye onayladı İbrahim. "Madem yetmiş yedi yaşındasın, ortalama ömür uzunluğuna bir bakmamız lazım."

"Aa evet!" dedi Joyce. "Böyle şeyleri çok severim. Bir defasında rıhtımda tarot falı baktırmıştım. Kadın elime para geçeceğini söylemişti."

"Bizim şimdi senin ortalama ömür uzunluğunun, orta büyüklükte bir köpeğinkini aşma olasılığı olup olmadığına bakmamız lazım."

Ron, İbrahim'e, "Hiç evlenmemiş olman benim için büyük bir gizem, ihtiyar delikanlı" dedi ve masanın üzerindeki buz kovaşından

1) Köpeklerle yönelik çeşitli hizmetlerin yanı sıra köpek kayıtlarının tutulduğu Londra merkezli eski ve prestijli bir köpek kulübü. [ç.e.n.]

beyaz şarap şişesini kaptı. “Hem de şu tatlı diline rağmen. Var mı üstünü tamamlamak isteyen?”

“Teşekkürler Ron” dedi Joyce. “Kadehi ağzına kadar doldur da bunu bir daha yapmaktan kurtul.”

“Yetmiş yedi yaşındaki bir kadının on beş yıl daha yaşama şansı yüzde elli birdir” diye devam etti İbrahim.

“Ne hoş” dedi Joyce. “Bu arada elime para da geçmedi.”

“Yani şimdi bir köpek alacak olursan ondan fazla yaşayabilecek misin Joyce? Mesele bu.”

“Sırf inat için bir köpekten fazla yaşadım” dedi Ron. “Odanın karşılıklı köşelerine oturur, birbirimize dik dik bakar ve kimin önce gideceğini görürdük. O, ben olmazdım. Bu, 78’de British Leyland’la yaptığımız pazarlığa benziyor. Tuvalet ilk giden onlardan biri olunca işi bitirdiğimizi anlamıştım.” Ron şarabını kafaya dikmişti. “Asla tuvalet ilk giden olmamalısın. Gerekirse alete düğüm atacaksın.”

İbrahim, “İşin aslı, Joyce” dedi, “on beş yıl daha belki yaşarsın, belki yaşamazsın. Yüzde elli bir. Yazı tura atmak gibi ve ben bu riski almaya değmez diyorum. Asla köpeğinden önce ölmemelisin.”

“Bu söz eski Mısır’dan mı yoksa eski bir psikiyatrist deyişi mi?” diye sordu Joyce. “Ya da şimdi sen mi uydurdun?”

İbrahim şarap kadehini Joyce’a doğru hafifçe eğdi. Bu, bilgece lafların devam edeceğine işaretti. “Elbette ki çocuğundan önce ölmelisin çünkü onlara sensiz yaşamayı öğrettin. Ama köpeğine öğretmiyorsun. Ona sadece seninle *birlikte* yaşamayı öğretiyorsun.”

“Tamam, bu gerçekten de düşünülmesi gereken bir şey İbrahim, teşekkürler” dedi Joyce. “Ama biraz duygusuzca sanki. Sence de öyle değil mi Elizabeth?”

Elizabeth onu duydu ama aklı hâlâ içinde ceset ve bıyıklı doktorla hızla yol alan o minibüsteydi. Bu, Elizabeth’in kariyerinde nadir rastlanan şeylerden değildi ama unutulacak türden de değildi; Marcus Carmichael’ı tanıyan herkes bunu bilirdi.

“İbrahim’in kuralını yık” dedi Elizabeth. “Yaşlı bir köpek al.”

İşte yıllar sonra Carmichael yeniden ortaya çıkmıştı. Neyin peşindeydi? Dostane bir sohbetin mi? Şömine başında anıları yâd etmenin mi? Kim bilirdi.

Hesabı yeni bir garson getirmişti. Adı Poppy'ydi ve kolunda papatya dövmesi vardı. Poppy neredeyse iki haftadır restorandaydı ve şimdiye kadar hakkındaki yorumlar pek de olumlu değildi.

"Bize on iki numaralı masanınkini getirdin Poppy" dedi Ron.

Poppy başıyla onayladı. "Ah evet... Benim aptallığım... Bu masa hangisiydi?"

"On beş" dedi Ron. "Mumun üzerinde kocaman on beş yazmasından anlayabilirsin."

"Affedersiniz" dedi Poppy. "Siparişleri anımsamalı, onları taşımalı ve bir de numarayı aklımda tutmalıyım. Eninde sonunda bu işi kavrayacağım." Mutfığa döndü.

"Çok iyi niyetli" dedi İbrahim. "Ama bu işe uygun değil."

"Ama tırnakları çok hoş" dedi Joyce. "Tertemiz. Tertemiz değil mi Elizabeth?"

Elizabeth başıyla onayladı. "Tertemiz." Tertemiz tırnakları ve yeteneksizliğiyle birdenbire ortaya çıkıveren şu Poppy'yle ilgili dikkatini çeken tek şey bu değildi. Ama şimdi aklı başka şeylerle meşguldü, Poppy'nin gizemi bir gün daha bekleyebilirdi.

Söz konusu mektubu kafasının içinde bir kez daha gözden geçirdi. *Bilmem beni anımsar mısın? Köprüünün altından çok sular aktı...*

Elizabeth, Marcus Carmichael'ı anımsamış mıydı? Ne komik soruydu bu. Marcus Carmichael'ın ölü bedenini, suların çekildiği sırada Thames'te bir köprüünün altında yaslanmış halde bulan kendisiydi. Gecenin bir yarısı cesedinin kaygan taş basamaklardan yukarı taşınmasına yardım etmişti. Kaportası temizlik şirketi reklamıyla kaplı beyaz bir minibüste, cesedinin otuz santim ötesinde oturmuştu. Genç karısına ölüm haberini kendisi vermiş, saygı göstergesi olarak da adamın cenazesinde mezarının başında dikilmişti.

Yani evet, Elizabeth, Marcus Carmichael'ı oldukça iyi anımsıyordu. Ama şimdi bulunduğu ortama dönme vakti gelmişti. Her şeyin bir sırası vardı.

Elizabeth beyaz şaraba uzandı. "İbrahim, her şey sayılardan ibaret değildir. Ron, sen köpekten epey önce ölüydün, erkeklerin ortalama ömrü kadınlarınkinden çok daha kısadır ve pratisyen doktorun

kan şekerin konusunda ne dediğini biliyorsun. Sana gelirsek Joyce, senin kararını çoktan verdiğini ikimiz de biliyoruz. Barınaktan bir köpek alacaksın. Şu anda koca gözleriyle orada bir yerlerde oturmuş, seni bekliyor olmalı. Ona bakınca dayanamayacaksın, ayrıca köpek alman hepimiz için eğlenceli olur; yani bu konuda tartışmayı bile bırakalım artık.”

Mesele hallolmuştu.

“Peki ya Instagram ne olacak?” dedi Joyce.

“Onun ne olduğunu bile bilmiyorum, o yüzden nasıl istersen” dedi Elizabeth ve şarabını bitirdi.

Ölü bir adamdan bir davetiye mi? Üzerine düşünmüştü, daveti kabul edecekti.

Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson, “Geçen gece *Antiques Roadshow*² izliyorduk” dedi parmaklarını direksiyonun üzerinde tı-kırdatarak. “Kocaman çanağı olan bir kadın çıktı, annen de bana doğru uzanıp dedi ki...”

Polis Memuru Donna De Freitas başını ön panele vurdu. “Sana yalvarıyorum. Gerçekten yalvarıyorum. Lütfen bir on dakika an-nemden bahsetme.”

Chris Hudson, Suç Soruşturma Departmanı’na kadar uzanan kariyer yolunda güya Donna’ya akıl hocalığı yapıyordu ama birbirle-rine karşı yaklaşımları ya da tanıştıkları anda filizlenen dostlukları nedeniyle neredeyse saygısızlığa varan davranışlarından bunu anla-yamazdınız.

Donna yakın zamanda patronu Chris’i, annesi Patrice’le tanış-tırmıştı. Onların iyi anlaşabileceklerini düşünmüştü. Ama görünen o ki oldukça iyi, Donna’ya göre fazla iyi anlaşmışlardı.

Chris Hudson’la gözetimler eskiden daha eğlenceli geçerci. Cipsler olurdu, birbirlerine sorular sorarlardı, Fairhaven Polis Mer-kezi’nde göreve yeni başlayan ve kendisinden kepenkler hakkında bilgi almak isteyen yerel bir esnafa yanlışlıkla penisinin fotoğrafını gönderen müfettiş yardımcısının dedikodusu yapılırdı.

Gülüşürler, yer içerler, dünyayı kurtarırlardı.

Ya şimdi? Sonbaharın son günlerinin bir akşamında, Chris’in Ford Focus’unda oturmuş, Connie Johnson’ın deposunu gözetler-ken? Chris bu sefer yanında içi zeytin, havuç dilimleri ve humus dolu bir plastik saklama kabı getirmişti. Saklama kabını Donna’nın annesi almış, humusu Donna’nın annesi yapmış ve havuç dilimlerini Donna’nın annesi doğramıştı. Donna birer çikolata almayı önerdi-ğinde Chris ona bakıp, “Gereksiz kalori” demişti.

2) İngiltere’de de yayınlanan, antika eksperleri tarafından yerel halkın getirdi-ği tarihi eserlere değer biçilen televizyon programı. [ç.e.n.]

Connie Johnson mahallenin dost canlısı uyuşturucu satıcısıydı. Aslında bugünlerde daha ziyade uyuşturucu *toptancısıydı*. Bölgenin uyuşturucu ticareti birkaç yıl boyunca St. Leonards'tan Antonio biraderlerin ikisinin kontrolü altındaydı ama onlar yaklaşık bir yıl önce ortadan kaybolmuşlardı, Connie Johnson da onların görevini üstlenmişti. Onun bir uyuşturucu toptancısı ya da üstüne bir de katil olup olmadığı konusunda henüz soru işaretleri olsa da her durumda onların bir haftadır Ford Focus'un içinde oturup dürbünlerle Fairhaven'da bir depoyu gözetlemelerinin gerekçesi buydu.

Chris biraz kilo vermişti, saç kesimi hoştu ve artık yaşına uygun bir spor ayakkabısı giyyordu; bunlar Donna'nın ona hep yapmasını söylediğı şeylerdi. Onu kendine iyi bakması için cesaretlendirmek, ikna etmek, tatlı sözlerle kandırmak adına her numaraya başvurmuştu. Ama neticede Chris'i değışmeye ikna edecek tek gerçek motivasyon kaynağının, Donna'nın annesiyle sevişmeye başlamak olduğu anlaşılmıştı. İnsanın ne dilediğine gerçekten de dikkat etmesi gerekiyordu.

Donna yeniden koltuğuna gömüldü, yanaklarını şişirip bıraktı. O anda bir parça çikolata için her şeyini verebilirdi.

"Haklısın, haklısın" dedi Chris. "Tamam, o zaman tahmin oyunu oynayalım. Etrafımızda Y ile başlayan bir şey."

Donna camdan dışarı baktı. Yolun aşağısında sıralanmış kiralık depoları gördü, biri Fairhaven'ın yeni uyuşturucu kralı Connie Johnson'a aitti. Yoksa kraliçesi mi demeliydi? Depoların ötesindeyse deniz uzanıyordu. Ay ışığı, mürekkep siyahlığındaki Manş Denizi'nin sakin dalgaları üzerine vuruyordu. Ufukta, denizin açıklarında bir ışık vardı.

"Yat mı?" dedi Donna.

Chris başını sallayarak, "Hayır" dedi.

Donna ileri doğru uzanıp depolara baktı. Bisiklet süren kapüşonlu biri Connie'nin deposuna kadar gidip kapıya vurdu. Bu hafif darbenin çıkardığı metalik sesi tepenin üzerinden bile işitebilmişlerdi.

"Yeniyetme bisikletli?" dedi Donna.

"Hayır" dedi Chris.

Donna, kapının açılışını ve oğlanın içeri girişini izledi. Bu her gün tekrarlanıyordu. Kuryeler girip çıkıyordu. Kokain, ekstazi ve esrarla oradan ayrılıyor, nakit parayla dönüyorlardı. Bu döngü durmak bilmiyordu. Donna, oraya o anda baskın yapsalar içeride hatırı sayılır miktarda uyuşturucu, bir masada canı sıkılmış halde oturan bir aracı ve yeniyetme bir bisikletli bulacaklarını biliyordu. Ancak bunun yerine ekip acele etmiyor, içeri giren çıkanı fotoğraflıyor ve onları nereye gitseler takip ediyordu, böylece Connie Johnson operasyonun tüm detaylarını belirlemeye çalışıyordu. Tüm yapıyı bir defada çökertmek için yeterli kanıt topluyordu. Şansları yaver giderse bir dizi şafak baskını yapılabilecekti. Biraz daha şanslılarsa birkaç kapıyı kırmak için havalı koçbaşlarıyla donanmış destek bir taktik grupları olurdu ve taktik destek polislerinden biri de bekâr olurdu.

Otoparka uzanan yüksek patikada yürüyen kadını gören Donna, “Yeşil ceket mi?” dedi.

Chris, “Hayır” dedi.

Büyük ödülse Connie Johnson’ın ta kendisiydi. Chris’le Donna onun için oradaydı. Acaba Connie iki rakibini öldürüp paçayı kurtarmayı başarmış mıydı?

Yeniyetme bisikletliler arasında zaman zaman daha tanıdık simalar gördükleri oluyordu. Fairhaven’daki uyuşturucu pazarının önemli simalarından. Bütün isimler not alınıyordu. Connie, Antonio biraderleri öldürmüşse bunu kendi başına yapmamıştı. Aptal değildi. Er geç izlendiğinin de farkına varacaktı. Sonra işler daha sessiz yürütölmeye başlanacak, takip işi zorlaşacaktı. O yüzden olabildiğince bol kanıt topluyorlardı.

Donna kendi tarafındaki camın tıkatılmasıyla yerinden sıçradı. Döndü ve biraz önce patikada yürüyen yeşil ceketli kadını gördü. Camda gülen bir yüz belirdi, elinde iki bardak kahve vardı. Donna, kadının sarı saçlarının ve dağılmış kırmızı rujunun şokunu atlatmaya çalıştı. Camını açtı.

Kadın çömelip gülümsedi. “Tanıştırılmadık ama zannederim sizler Donna ve Chris’siniz. Size depodan kahve getirdim.”

Kahveleri uzattı, Donna’yla Chris bakiştikten sonra onları aldılar.

“Ben Connie Johnson ama zannederim bunu biliyorsunuzdur” dedi kadın. Ceketinin cebine hafiften vurdu. “Size sosisli börek de getirdim. Birer tane ister miydiniz?”

“Hayır, teşekkürler” dedi Chris.

“Evet, lütfen” dedi Donna.

Connie, Donna’ya kesekâğıdına konulmuş sosisli börek verdi. “Korkarım çöp kutularının ardına saklanıp fotoğraf çeken kadın polise bir şey almadım.”

“Kendisi vegandır zaten” dedi Donna. “Brighton’dan.”

“Neyse, sadece kendimi tanıtayım istedim” dedi Connie. “Beni tutuklamaktan çekinmeyin, ne zaman isterseniz.”

“Öyle yapacağız” dedi Chris.

Connie, “Göz farının markası ne?” diye sordu Donna’ya.

“Pat McGrath, Altın Standart” diye yanıtladı Donna.

“Çok havalı” dedi Connie. “Neyse, bugünlük işler bitti, eve gitmek isterseniz. Bu arada, son iki haftadır görmenizi istemediğim hiçbir şeyi görmediniz.”

Chris kahvesini yudumladı. “Bu gerçekten de depodan mı geliyor? Çok iyi.”

“Yeni bir makineleri var” dedi Connie. İç ceplerinden birine uzandı, bir zarf çıkarıp Donna’ya uzattı. “Bunları alabilirsiniz. Bunlar sizin ve buralarda görevlendirdiğiniz bütün memurların fotoğrafları. Her şey karşılıklı. Fotoğraflarınızı kimin çektiğini görmediğinize bahse girerim, ne dersiniz? Hatta birkaçınızı da evine kadar takip ettik. Geçen günkü buluşmada senin güzel bir fotoğrafını çekmişler Donna. Bana kalırsa daha iyi birini bulabilirsin.”

“Tabii” dedi Donna.

“Ben artık gideyim ama sonunda selamlaşmamız iyi oldu. Sizlerle tanışmaya can atıyordum.” Connie onlara bir öpücük gönderdi. “Kendinizi özletmeyin.”

Connie doğrulup Ford Focus’tan uzaklaştı. Arkalarında bir Range Rover belirdi. Arka kapısı açıldı, Connie bindi ve hareket etti.

“Evet” dedi Chris.

“Evet” diye onayladı Donna. “Şimdi ne yapıyoruz?”

Chris omuz silkti.

“Harika bir plan, patron” dedi Donna. “Tahmin oyunundaki kelime neydi? Y ile başlayan?”

Chris anahtarını yerine sokup kontağı çalıştırdı, sonra da kemerini bağladı. “Yüzdü, annenin o güzel yüzü. Gözlerimi her kapatışında onu görüyorum.”

“Tanrı aşkına” dedi Donna. “Tayinimi istiyorum.”

“İyi fikir” dedi Chris. “Ama yine de şu Connie Johnson’ı kodese tıkmadan olmaz, ha?”

3

Joyce

Yine heyecanlı bir şeyler olsun isterdim. Ne olduğu fark etmez.

Belki kimsenin yaralanmadığı bir yangın? Sadece alevler ve it-faiye araçları. Hepimiz ayakta dikilip mataralarımız ellerimizde seyrederdik, Ron da bağıra bağıra itfaiyecilere önerilerde bulunurdu. Ya da bir ilişki, bu eğlenceli olurdu. Açgözlülük de etmeyeyim ama ilişkiyi yaşayan tercihen ben olsaydım. Yeter ki bir parça skandal olsun, mesela büyük bir yaş farkı ya da birinin aniden kalça protezi yaptırması. Bir eşcinsel ilişki belki? Coopers Chase'te şimdiye kadar böyle bir şey olmadı ve bana kalırsa bu herkesi eğlendirir. Ya da birinin torunu hapse girseydi? Bizi etkilemeyen bir sel felaketi belki? Yani, siz anladınız nasıl bir şey dilediğimi.

Burada son zamanlarda ölen insanların sayısını düşündüğünüz zaman, bahçede vakit geçirmek ya da *Taggart*'in³ eski bölümlerini izlemek o kadar da keyif vermiyor. Gerçi ben *Taggart*'i severim.

Hemşirelik yaptığım zamanlarda hastalardan ölenler hep olurdu. Etrafımda birileri sürekli ölürdü. Yanlış bir fikre kapılmayın, ben kimseyi öldürmüş değilim, ki aslında bunu yapmak çok kolay olurdu. Bir doktordan bile daha kolaydır bizim için. Eskiden doktorları çok kontrol ederlerdi. Galiba bugünlerde herkesi kontrol ediyorlar ama bahse girerim, o havaya girecek olsanız bunu hâlâ yapabilirsiniz.

İbrahim bir köpek edinmeme karşı ama fikrini değiştirebileceğime eminim. Bir bakmışsınız köpek şöyle, köpek böyle diye sürekli ondan bahsetmeye başlamış. Onu yürüyüşe çıkarmaya ilk o gönüllü olur. Keşke otuz yıl önce İbrahim'le tanışsaydım.

Sussex'te, sınırın hemen diğer tarafında bir hayvan barınağı var, her türlü hayvana da bakıyorlar. Sıradan kedilerle köpekler olduğu

3) İskoç yapımı bir dedektiflik dizisi. [ç.e.n.]

gibi eşekler, tavşanlar ve gine domuzu bile var. Bir gine domuzunun kurtarılmaya ihtiyacı olabileceği daha önce hiç aklıma gelmemişti ama meğer varmış. Hepimizin arada bir kurtarılmaya ihtiyacı oluyor, gine domuzlarının neden olmasın. Peru'da insanların gine domuzlarını yediğini biliyor muydunuz? Bunu geçen gün *MasterChef*'te söylediler. Sadece lafı geçti, orada yemediler.

Köpeklerin çoğu Romanya'dan; onları kurtarıp oraya getiriyorlar. Buraya nasıl getiriyorlar bilmiyorum ama soracağım. Köpeklerle dolu bir uçakları olduğunu sanmam. Büyük bir kamyonet mi acaba? Belli ki bir yolunu buluyorlar. Ron yabancı bir aksanla havladıklarını söylüyor ama Ron işte.

Barınağın internet sitesine baktık, bazı köpekleri görmelisiniz. Alan isimli bir tanesi var ki onu gözüme kestirdim. Profiline bakılırsa "kararsız bir teriyer"miş. Bunu görünce, "Aynı huy bende de var" diye geçti aklımdan. Alan altı yaşında; onların ismini değiştirmememiz gerektiği söyleniyor. Çünkü ilk isimlerine alışık oluyorlarmış ama ben ne tür bir baskı altında olursam olayım bir köpeğe Alan diye seslenmem.

Belki İbrahim'i önümüzdeki hafta, beni otomobille götürmesi için ikna edebilirim. Son zamanlarda otomobil merakına kapıldı. Yarın Fairhaven'a bile otomobille gidecekmiş. Herkes cinayete kurban gitmeye başladığından beri kabuğundan iyice çıktı. Murray Walker'mış⁴ gibi, oraya buraya otomobille gidip duruyor.

Hâlâ Elizabeth öğle yemeğinde neden öyle tuhaf bir ruh halindeydi acaba diye düşünüyorum. Konuşulanları dinliyor gibiydi ama dinlemiyordu. Stephen'ın bir sıkıntısı olabilir mi? Anımsarsınız, kocası. Belki de hâlâ Penny olayını atlatamamıştır. Her halükârda aklı bir şeylerle meşgul ve öğle yemeğinden sonra yanımızdan ayrılırken bir planı var gibiydi. Bu herkes için daima kötü haber anlamına gelir. Sadece sizle bir derdi olmamasını umarsınız.

Bir yandan da örgü örüyorum. Evet, inanabiliyor musunuz?

Ters Örgü ve Muhabbet Kulübü'nden Deirdre'yle sohbet ediyordum da. Kocasını Fransızdı ama bir süre önce öldü; sanırım bir

4) Murray Walker, ünlü İngiliz motor sporları yorumcusudur. [ç.n.]

merdivenden düştü ama kanserden de olabilir, anımsamıyorum. Deirdre hayır kurumları için küçük dostluk bileklikleri örüyor ve bana da modelini verdi. İstedığınız kişiye farklı renklerde yapabiliyorsunuz. İnsanlar onlara karşılık gönüllerinden ne koparsa ödüyor ve paranın tamamı hayır kurumlarına gidiyor. Ben, benimkilere pul da koyuyorum. Modelde pul yok ama bende bir çekmecede uzun zamandır öylece duran biraz pul var.

Kırmızı, beyaz ve mavi renkten oluşan bir bilekliği Elizabeth'e yaptım. Bu ilk çalışmamdı ve çok biçimsiz oldu ama Elizabeth hiç aldırmadı. Parasının hangi hayır kurumuna gitmesini istediğini sordum, o da Demansla Yaşam Vakfı dedi, ki bu, Stephen hakkında konuşmaya en fazla yaklaştığımız andı. Elizabeth'in onu daha fazla kendine saklayabileceğini sanmıyorum; demans zamanla her yere siner ve asla geri dönmez. Zavallı Elizabeth. Ve de zavallı Stephen tabii.

Bogdan'a da bir tane dostluk bilekliği yaptım. Mavi ve sarıydı ki yanılıp bunların Polonya bayrağı renkleri olduğunu düşünmüştüm. Bogdan'ın dediğine göre Polonya bayrağının renkleri kırmızı beyazmış ve hakkını vermek gerekirse o doğrusunu bilir. Belki de aklıma İsveç gelmişti diye düşündü ve kim bilir, belki gerçekten öyle oldu. Gerry olsa beni düzeltirdi. Bütün iyi kocalar gibi Gerry de bütün bayrakları bilirdi.

Geçen gün Bogdan'ın bilekliği taktığını gördüm. Tepenin üzerindeki inşaat alanına çalışmaya gidiyordu. Bana hafifçe el salladığında gördüm; işte orada, bileğinde, kim bilir ne deseni olan dövmelelerin üzerindeydi. Sersemce olduğunu biliyorum ama gülümsemekten kendimi alamadım. Pullar gün ışığında parılıyordu, benim gülümsemem gibi.

Elizabeth kendininkini henüz takmış değil ve bunun için onu suçlayamam. Yine de gittikçe bu işte daha iyi oluyorum; ayrıca Elizabeth'le olan dostluğumuzu kanıtlamak için bilekliğe ihtiyacım yok.

Dün gece, Gerry'yle ilk evlendiğimizde oturduğumuz ev rüyama girdi. Bir kapıyı açtık ve karşımıza daha önce hiç görmediğimiz bir oda çıktı, sonra da orayı ne yapacağımıza dair bir sürü plan yaptık.

Gerry kaç yaşındaydı bilmiyorum, o sadece Gerry'ydi ama ben şimdiki bendim. Hiç karşılaşmamış iki kişi birbirine dokunuyor,

sohbet ediyor, planlar yapıyordu. Burada bir saksı bitkisi olsun, şurada bir kahve masası. Sevgiyle yapılan şeyler yani.

Uyanıp Gerry'nin gittiğini fark ettiğimde kalbim bir kez daha kırıldı ve hıçkırarak ağlayıp durdum. Bu köydeki tüm sabah ağlayanların sesini işitseydiniz hepsi bir arada size kuş cıvıltısı gibi gelirdi sanırım.

O harika göz günlerinden biriydi ama havada size bug nlerden geriye pek de fazla bir Şey kalmadığını söyleyen bir serinlik de vardı. Kış köşede sabırsızlıkla bekliyordu.

Saat   leden sonra   t  ve Elizabeth, Marcus Carmichael'a  i ek götürüyordu. Şu  l  adama. Şu boğulmuŐ cesede, aniden canlanıveren ve Ruskin Court 14 numarada yaşayan hani. Bir Hampshire mezarlığında g m ld   n  izlediği adam, Şimdi kutuları boŐaltmakla ve yeni Wi-Fi mod mini kurmakla meşguldü.

Elizabeth, Coopers Chase'in merkezinde yer alan Willows Bakımevi'ni geçip yürümeye devam etti. Penny oradayken Elizabeth, Penny'nin kendisini duyup duymadığını bile bilmeden, eski dostuyla oturup sohbet etmek, planlar hazırlamak ve dedikodu yapmak için oraya her gün giderdi.

Penny artık yoktu tabii.

Elizabeth, Ruskin Court'a varıp 14 numaranın zilini  aldığı esnada, güneş tepelerin üzerindeki ağaçların ardından batıyordu, akşam ağır ağır çökmeye başlamıştı. Hadi bakalım. Kısa bir bekleyiŐ oldu ve kapı yukarıdan açıldı.

Burada bütün binalarda asansör vardı ama Elizabeth hâlâ  ıkbiliyorken merdivenleri kullanıyordu. Merdivenler kalça ve diz esnekliği açısından yararlıydı. Ayrıca kapısı açıldığında birini asansörde öldürmek çok kolaydır. Ka acak, saklanacak bir yer yoktur ve bir sinyal sesi, asansörden inmek üzere olduğunuzu ilan eder.  ld r lmekten korktu undan veya burada böyle bir Şey olacağı hissine kapıldığından değil ama mümkün olan en iyi tedbiri almayı anımsamak daima önemlidir. Elizabeth kimseyi bir asansörde öldürme-miŐti. Bir defasında Essen'de birinin asansör boŐluğuna itildi ini görmüştü ama o farklıydı.

Merdiven sahanlığında sola döndü, çiçekleri sol eline aldı ve 14 numaranın kapısını tıklattı. Kapıyı kim açacaktı? Buradaki hikâye neydi? EndiŐelenmeli miydi?

Kapı açıldı, çok tanıdık bir sima gördü.

Marcus Carmichael değildi, zaten nasıl olabilirdi ki? Ama Marcus Carmichael adını ve bunun Elizabeth'in dikkatini çekeceğini bilen biri olduğu kesindi.

Ve evet, gerçekten de endişelenmesi gerekiyordu.

Adam yakışıklı ve bronz tenliydi, küllü gri saç tutamları hâlâ duruyordu. Elizabeth onun asla kelleşmeyeceğini tahmin ediyordu.

Şimdi buna ne demeliydi?

"Marcus Carmichael zannedersem?" dedi Elizabeth.

"Yani, ben de öyle zannediyorum" dedi adam. "Seni görmek güzel Elizabeth. Bu çiçekler benim için mi?"

"Hayır, gösteriş olsun diye yanımda çiçek taşıyım" dedi Elizabeth, içeri davet edilirken onları adama uzattı.

"Mutlaka, mutlaka. Yine de onları suya koyayım. İçeri gel, otur, rahatına bak." Mutfağa girip kayboldu.

Elizabeth dairede dolandı: Sade döşenmişti, ne bir resim vardı ne bir biblo ne de herhangi bir süs eşyası. "Taşınmış" birine dair hiçbir iz görülüyordu. Kolayca kaldırılıp götürülecek cinsten iki koltuk, yerde bir kitap yığını ve bir okuma lambası vardı.

Mutfağa doğru seslenerek, "Dekorasyonunu beğendim" dedi Elizabeth.

"Benim tercihim değildi canım" dedi adam. Bir demlik altının içine koyduğu çiçeklerle salona geldi. "Zamanla burayı severim diyebilirim ama burada çok kalmayacağımı umuyorum. Sana bir kadeh şarap ikram edebilir miyim?" Demlik altını pencerenin pervazına koydu.

"Evet, lütfen" dedi Elizabeth, koltuklardan birine yerleşirken. Neler oluyordu? O neden buradaydı? Bunca zaman sonra Elizabeth'ten ne istiyordu? Her neyse sorun yaratacak gibi duruyordu. İçinde neredeyse hiç mobilya olmayan bir salon, kapalı jaluziler ve asma kilit vurulmuş bir yatak odası. Ruskin Court 14 numara sanki bir güvenli ev⁵ görünümündeydi.

Ama kimden korunmaktaydı?

5) Polis tarafından korumaya alınan kimi insanların yerleştirildiği yerlere verilen isim. [ç.e.n.]

Adam elinde iki kadehle tekrar içeri girdi. “Senin için bir Malbec, umarım yanılmamışımdır?”

Adam karşısındaki koltuğa yerleşirken Elizabeth kadehi aldı. “Yani birbirimizi tanıdığımız yaklaşık yirmi yıldan sonra hangi şaraptan hoşlandığımı anımsamanı parlak bir bellek başarısı olarak mı görüyorsun?”

“Neredeyse yetmiş yaşındayım canım, bugünlerde her şey parlak bir bellek başarısı. Şerefel” Kadehini kaldırdı.

“Şerefel” dedi Elizabeth kadehini kaldırırken. “Uzun zaman oldu.”

“Çok hem de. Ama Marcus Carmichael’ı anımsadın, ha?”

“Kim olduğu son derece açıktı.”

Marcus Carmichael, Elizabeth tarafından uydurulmuş bir hayaletti. Elizabeth bu işin uzmanıydı. Sadece Ruslara sırlar aktarmak için uydurulmuş, asla var olmamış bir adamdı. Geçmişi sahte belgelerle ve düzmece fotoğraflarla oluşturulmuş bir adamdı. Hiç var olmamış sırları düşmana aktaran hiç var olmamış bir ajandı. Sonra Ruslar biraz yaklaşıncı ve yeni kaynaklarından biraz daha fazlasını isteyince Marcus Carmichael’ı öldürmenin vakti gelmişti. Bunu yapmak için Londra’nın eğitim hastanelerinden birinden sahipsiz bir kadavra “ödünç” alınmış ve Hampshire Kilisesi’nin mezarlığına gömülmüştü. Ofisten genç bir daktilocu yaşlı dul eşi olmuş, cenazesinde hüngür hüngür ağlamıştı. Böylece bu yalan da onunla birlikte gömülmüştü. Dolayısıyla Marcus Carmichael hiç yaşamamış ölü bir adamdı.

“Teşekkür ederim, bunun seni eğlendireceğini düşündüm. Çok iyi görünüyorsun. Hem de çok. O... adı neydi anımsayamadım... hah Stephen nasıl? Şimdiki kocan?”

Elizabeth, “Bu konulara girmesek?” dedi iç geçirerek. “Neden burada olduğunu söylediğin kısma geçsek hemen?”

Adam onaylar havada başını salladı. “Tabii Liz. Her şeyi açıkladıktan sonra sohbet etmek için bir sürü zamanımız olacak. Ama adı Stephen’dı değil mi?”

Elizabeth evdeki Stephen’ı düşündü. Onu bıraktığında televizyon açtı, karşısında uyuyakalmış olduğunu umuyordu. Yanına

dönmeyi, onunla oturmayı ve kendisine sarılmasını istiyordu. Burada, bu tehlikeli adamla bu boş dairede olmak istemiyordu. Daha önce birilerini öldürürken gördüğü bu adamla. Bu, onun bugün için umduğu macera değildi. Elizabeth'e Stephen'ı ve onun öpücüklerini versinler. Joyce'unu ve köpeklerini versinler.

Elizabeth şarabından bir yudum daha aldı. "Zannederim benden bir şey isteyeceksin? Her zamanki gibi."

Adam koltukta arkasına yaslandı. "Yani evet, galiba isteyeceğim. Ama inan külfetli bir şey değil; aslında, belki de eğlenceli bile bulabileceğin bir şey. Eğlenceyi anımsıyor musun Elizabeth?"

"Ben zaten buradaki eğlenceden yeterince payımı alıyorum ama yine de teşekkür ederim."

"Eh, evet, ben de öyle duydum. Ölü bedenler falan. Bütün dosyayı okudum."

"Ne dosyası?" diye sordu Elizabeth. Kötü hissetmeye başlamıştı.

"Ah, evet, Londra'da bayağı bir gürültü kopardın, son birkaç aydır insanlardan türlü türlü iyilik istedin. Finansal kayıtlar, adli tıp raporları, hatta emekli bir patalog bile geldi, kemikler kazıp çıkardı sanırım? Bunların dikkat çekmeyeceğini mi zannettin?"

Elizabeth bir şeyleri öngöremediğini fark etti. O ve Perşembe Günü Cinayet Kulübü hem Tony Curran ve Ian Ventham cinayetlerini araştırırlarken hem de tepedeki mezarlığın orada gömülü halde buldukları diğer cesedin kimliğini belirlerlerken insanlardan epeyce bir şeyler istemişlerdi. Birilerinin bir yerlerde tüm bunları takip ettiğini bilmeliydi. Neticede insanlardan bir gün bedelini istemeyecekleri iyilikler bekleyemezsiniz. Bakalım bunun bedeli neydi?

Elizabeth, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sadece biraz bebek bakıcılığı."

"Bebek bakıcılığı mı, kime?"

"Bana."

"Peki niçin birinin sana bebek bakıcılığı yapmasına ihtiyacın var ki?"

Adam başını salladı, şarabından bir yudum aldı ve öne doğru eğildi. "Olay şu Elizabeth, korkarım başımı ufak bir belaya soktum."

"Bazı şeyler hiç değişmiyor değil mi? Neler oldu, anlat bakalım."

Anahtarın kilide yerleştiğini belirten bir tıkırtı duyuldu ve kapı açıldı.

“Bir kere de zamanında gelsen” dedi adam. “İşte hikâneyi anlatırken bana yardım edecek olan kadın. Denetçimle tanış.”

Restorandaki şu yeni garson Poppy içeri girdi. İkisini de başıyla selamladı. “Beyefendi, hanımefendi.”

“İşte bu epeyce şeyi açıklıyor” dedi Elizabeth. “Poppy, umarım ajanlığın garsonluğundan iyidir.”

Poppy’nin yüzü kızardı. “Dürüst olmak gerekirse öyle midir emin değilim maalesef. Ama üçümüz birlikte olunca başarılı olur ve kazasız belasız atlatırım diye düşünüyorum.”

Elizabeth’in deneyimlerine göre güvenli evler nadiren uzun süre güvenli kalırlardı. Poppy çiçeklerin olduğu demlik altını “Hoş çiçekler” diyerek bir yana ittirdi. Pencerenin pervazına tünedi.

“Tam olarak neye karşı güvenliğin tehlikede?” diye sordu Elizabeth.

“Eh, en baştan başlayayım” dedi adam.

“Keşke öyle yapsan Douglas” dedi Elizabeth ve kadehindeki şarabı bitirdi. “Berbat bir kocaydın ama her zaman iyi hikâye anlatmayı bilirdin.”

İbrahim, Ron'la yediği öğle yemeğini henüz bitirmişti. Ron'u humus yemeye ikna etmeye çalışmıştı ama Ron inatçıydı. Bıraksanız her gün jambon, yumurta ve kızarmış patates yerdı. Adil olmak gerekirse de yetmiş beş yaşındaydı ve gücü gayet yerindeydi, yani kim yanlış yaptığını söyleyebilirdi ki? İbrahim otomobilin kapısını çekip kapattı ve emniyet kemerini bağladı.

Ron haftaya torunu Kendrick gelecek diye heyecanlıydı, İbrahim de öyleydi.

İbrahim'den harika bir baba, hatta harika bir büyükbaba olurdu. Ama yaşamındaki pek çok şey gibi bu da olmamıştı. Seni aptal ihtiyar diye düşündü kontakta anahtarı çevirirken, hataların en büyüğünü yaptın. Yaşamayı unuttun, hiç zarar görmeden saklandın sadece.

Peki bu ne işine yaradı? Fazla ihtiyatlı olduğu için alamadığı tüm o kararlar? Fazla ürkek olduğu için peşinden gitmediği aşklar? İbrahim yaşayıp giderken kaçırdığı bir dolu olası yaşamı düşündü.

İbrahim "enine boyuna düşünmekte" daima iyiydi. Ama artık, dedikleri gibi, elini taşın altına koymaktan çekinmiyordu. Daha sıklıkla ânı yaşamaya karar vermişti. Ron'un kaotik özgürlüğünden, Joyce'un keyifli iyimserliğinden ve adli meselelerde başına buyruk olan Elizabeth'ten dersler çıkarma niyetindeydi.

Köpek alma Joyce. Böyle söylemişti. Ama elbette Joyce köpek almalıydı. Döndüğünde bunu ona söyleyecekti. Acaba köpeği yürüyüşe çıkarmasına izin verir miydi? Kesin verirdi. Bu harika bir kardiyovasküler egzersizi olurdu. Herkes köpek almalıydı. Erkekler sevdikleri kadınlarla evlenmeli, korku içinde İngiltere'ye kaçmamalıydı. İbrahim'in yaşam boyu bu kararı düşünecek zamanı olmuştu. Bunu arkadaşlarıyla hiç konuşmamıştı bile. Belki de bir gün konuşmalıydı.

Coopers Chase'in kapısından çıkıp sola döndü. Yolu kontrol ettikten sonra, bir daha kontrol ettikten sonra elbette.

Dışarıda koskoca bir dünya vardı ve her ne kadar onu korkutsa da arada bir Coopers Chase'ten çıkması gerektiğine karar verdi. Ve işte buradaydı, gürültünün, trafiğin ve insanların içinde.

Haftada bir Ron'un Daihatsu'sunu alıp Fairhaven'ı ziyaret etmeye karar vermişti. Kasabanın tabelasını geçti. Oldukça heyecan vericiydi. Sadece o vardı, kendi başınaydı. Biraz alışveriş yapacak, Starbucks'ta bir kahve içecek ve gazete okuyacaktı. Oradayken de etrafı izleyecek ve dinleyecekti. İnsanlar bugünlerde neler konuşuyorlardı? Mutsuz görünüyorlar mıydı?

İbrahim park edecek bir yer bulamayacağından endişeliydi ama kolayca bir yer buldu. Otoparkın ödemesini yapmayı beceremem diye korkuyordu ama o da çocuk oynacağı çıktı.

Ne çeşit bir psikiyatrist yaşamdan bu kadar korkardı ki? Bütün psikiyatristler diye düşündü, bu yüzden psikiyatrist oluyorlardı zaten. Öyle bile olsa, biraz hayata karışmanın zararı olmazdı. Kendi haline bırakırsanız Coopers Chase'te insanın zihni körelebilirdi. Aynı insanlar, aynı konuşmalar, aynı yakınmalar ve şikâyetler. Cınayetleri araştırmak İbrahim'e çok iyi gelmişti.

Jet kasaları ve temassız ödeme yöntemini hızla keşfetmişti. İnsanlarla minimum iletişim. Hiç tanımadığınız birine başınızla selam vermeniz gerekmiyordu. Düşünsenize, bunların hepsini kaçırıyordu işte!

Koltuğa oturup bir saat kitap okusanız kimsenin size karışmadığı çok hoş bir bağımsız kitapçı bulmuştu. Okuduğu kitabı elbette ki alıyordu. Kitabın adı *Sen*'di. Joe adında bir psikopatı konu ediniyordu ki İbrahim ona büyük sempati duymuştu. Bunun dışında üç kitap daha aldı çünkü gelecek hafta geldiğinde kitapçının yine burada olmasını istiyordu. Kasanın arkasında üzerinde "Bağımsız Kitapçınız – Ya Destekle ya Kaybet" yazan bir tabela vardı.

Ya Destekle ya Kaybet. Ne kadar da doğruydı. İşte bu yüzden buradaydı. Dışarının gürültüsünün, hızlı geçip giden taşıtların, bağrışan gençlerin ve küfürleşen inşaatçıların gürültüsünün arasında. Kendini iyi hissediyordu. Daha az korkuyordu. Zihninin tazelendiğini hissediyordu. Ya destekle ya kaybet.

Saatine baktı. Üç saat ne kadar da çabuk geçmişti, zihni mace-
ralarla dolu halde eve dönüş vakti gelmişti. Joyce'a bir köpek edin-
mesi gerektiğini söyledikten sonra ona temassız ödeme hakkında
her şeyi anlatacaktı. Bunu biliyor olabilirdi ama belki onların ar-
dındaki teknolojiyi hiç araştırmamıştı, İbrahim'in az önce öğrendiği
şeyleri. Yaşarken zaman uçup gidiyordu.

Ron'un Daihatsu'sunu Fairhaven Polis Merkezi'nin yakınlarına
park etti çünkü burası park etmek için en güvenli yer olabilirdi.

Belki bir hafta uğrayıp Chris'le Donna'yı görürdü. Polis memur-
ları işyerlerinde ziyaret edilebiliyor muydu acaba? Onu görmekten
çok memnun olacaklarından emindi ama sırf İbrahim'le ayaküstü
sohbet etmek için bir kundaklama soruşturmasından geri kalmala-
rını da istemezdi. Ancak bunlar eski İbrahim'in endişeleriydi. Yeni
İbrahim şansını deneyecekti. Birini görmek mi istiyorsunuz? O za-
man gidin ve görün. Ron böyle yapardı. Gerçi Ron tuvalete gider,
kapıyı da açık bırakırdı, dolayısıyla İbrahim sınırların olduğunu da
akılda tutmalıydı.

Polis merkezine yakın bir köşede, hepsi bisikletlerinin üzerin-
de, kapüşonlu sweatshirt giymiş üç gencin yanından geçti. Kenevir
kokusu aldı. Coopers Chase'te pek çok kişi kenevir içerdi. Güya glo-
kom hastalıklarına iyi gelir diye içiyorlardı ama istatistiksel olarak
bu kadar insanın glokoma yakalanması çok da mümkün görünmü-
yordu değil mi? Genç bir adamken, İbrahim daha zengin arkadaşları
tarafından afyon çekmeye ikna edilmişti. Onu bir defa daha kullan-
maya cesaret edemeyecek kadar korkaktı ama belki bu da listeye ek-
lemesi gereken bir şeydi. Nereden afyon satın alınabileceğini merak
etti. Chris'le Donna bilirlerdi. Polis memuru tanıdığınız olmasının
faydaları vardı.

Şu üç genç kesinlikle İbrahim'in korkması gereken türden-
di, bunun bilincindeydi. Ama İbrahim'i hiç de korkutmamışlardı.
Gençler her zaman köşelerde bisikletleriyle takılırlardı ve daima da
takılacaklardı. Fairhaven'da, Londra'da, Kahire'de.

İbrahim ileride Daihatsu'yu gördü. Dönüş yolunda onu oto yı-
kamacıya götürecekti. Bu öncelikle Ron'a teşekkür içindi ama bir
yandan da oto yıkamacıları seviyordu. Telefonunu çıkardı. Bu, bu-

gün öğrendiği ilk şeydi. Otopark ücretini bir tür *mobil app*'le ödebiliyordunuz; *app* uygulama kelimesinin kısaltmasıydı. Acaba insanlar durmadan telefonlarına bakmakta haklı mıydı? Belki de insanlığın tüm tarihini ve başarılarını cebinizde taşıyabiliyorsanız ona bakmanız da gayet normaldir...

İbrahim bisikletin yaklaştığını duymadı ama hızla yanından geçtiğini hissetti, telefonunu elinden kaptığını gördü, bisikletli telefonu elinden çekiştirdiği esnada İbrahim yere yuvarlandı.

İbrahim yanlamasına düştü, kaldırım taşına çarpana dek yuvarlandı. Kolunda ve kaburgalarındaki acıyı hemen hissetti. Ceketinin kolu yırtılmıştı. Acaba onu tamir ettirebilir miydi? Öyle umuyordu; en sevdiği ceketiydi ama yırtık kötü görünüyordu, beyaz astar kemik gibi parılıyordu. Ayak sesleri, koşuşturmaca ve gençlerin gülüşmelerini işitti. Ayak sesleri ona yaklaşırken iki tekmeyi hissetti. Biri sırtına, diğeri başının arkasına. Baş kaldırım taşına bir daha çarptı.

“Ryan hadi ama!”

Bu çok kötüydü, İbrahim bunu anlamıştı. Ciddi bir şeyler olmuştu. Hareket etmek istedi ama yapamadı. Yün pantolonu yağmur oluğundaki ıslaklığı emmekteydi ve ağzına kan tadı gelmişti.

Koşuşturan ayak sesleri arttı ama İbrahim kendini koruyacak halde değildi. Kaldırım taşının soğukluğunu yüzünde bir kez daha hissetti. Ayak sesleri durdu ama bu defa tekme yoktu, bunun yerine omuzlarındaki elleri duyumsadı.

“Bayım? Bayım? Tanrım! Christine, ambulans çağır.”

Evet, kim olursanız olun macera her zaman bir ambulansla biterdi. Acaba hasar neydi? Sadece kırılan kemikler mi? Onun yaşında biri için bu yeterince kötüydü zaten. Ama ya daha kötüyse? Başının arkasına bir tekme yemişti. Şimdi başına ne gelecek olursa olsun bir şeyden emindi: Bir hata yapmıştı. Güvende kalmalıydı. O yüzden artık Fairhaven gezileri son bulacaktı, kitapçı koltuğunda oturup vakit geçirmek de yoktu. Yeni kitapları neredeydi? Caddenin üstünde ıslanıyorlar mıydı? Sarsıntılı titremeler başladı.

“Bayım, gözlerinizi açın, uyanık kalın!”

Ama gözlerim zaten açık diye düşündü İbrahim, öyle olmadığını fark etmeden önce.

Elizabeth, Malbec'in ikinci kadehini yudumluyor, eski kocası Douglas Middlemiss'i dinliyordu. Douglas uluslararası kara para aklamadan bahsediyordu. Onun yaşındaki bir adamın bebek bakıcılığına neden ihtiyaç duyabileceğini açıklıyordu.

"Onu bir süredir izliyorduk, şu Martin Lomax denen delikanlıyı. Kocaman, eski, pek güzel bir evi var, epey de parası; bir de hepsinin nereden geldiğini kanıtlayabilecek belgeleri. Finansçı oğlanlar ona hiçbir şey yapamadı. Ama içgüdüsel olarak anlarsın ya bazen, değil mi?"

"Evet" diye onayladı Elizabeth.

"Evinde her saatte her türlü dalavere dönüyor. Ruslar, Sırplar ve Türk mafyası. Hepsi de تنها bir kasabanın dışındaki bu gözlerden uzak eve uğruyor. Hambledon kasabası... Duymuş muydun? Kriketi orada icat etmişler."

"Bunu duyduğuma üzıldüm" dedi Elizabeth.

"Range Rover'lar ve Bentley'ler kasaba yollarında sürekli gidip geliyor. Araplar helikopterle geliyor, her türlü imkânları var. Bir defasında İrlandalı, Cumhuriyetçi bir komutan, adamın bahçesine hafif bir hava aracından paraşütle atlayarak indi."

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Elizabeth. "Yani resmi olmayanı?"

"Sigortacılık" dedi Poppy.

"Sigortacılık mı?"

Douglas öne doğru eğilip, "Büyük suç çeteleri için banka görevi görüyor" dedi. "Diyelim ki Türkler Afganistan'dan yüz milyon sterlin değerinde eroin alacak. Paranın tamamını ödemezler."

"Siz nasıl aldığınız buzdolabının parasının hepsini ürün teslim edilene kadar vermiyorsanız bu da öyle" dedi Poppy.

"Teşekkürler Poppy" dedi Elizabeth. "Sen açıklamasan ne yapardım bilmiyorum."

"Böylece güvenilir bir aracıya, diyelim ki on milyon sterlinlik, bir depozito veriyorlar" dedi Douglas. "İyi niyet göstergesi olarak."

“Ve Martin Lomax de söz konusu aracı öyle mi?”

“Eh, hepsi ona güveniyor. Onunla tanışsan sen de güvenirdin. Tuhaf bir adam, çok kötüdür ama sağlamdır. Güvenilir olan kötü insanlar bulmak kolay değil, bilirsin.”

Elizabeth başıyla onayladı. “O zaman parayla tıka basa dolu bir evi var öyle mi?”

“Bazen nakit para, bazen de daha egzotik şeyler. Paha biçilmez tablolar, altınlar, elmaslar” dedi Douglas.

“Bir Özbek uyuşturucu taciri bir defasında ona *Canterbury Hikâyeleri*’nin ilk baskısını getirmişti” diye ekledi Poppy.

“Değerli ne olursa” dedi Douglas. “Tabii tüm bunlar bizim delikanlının evinde bir kasa dairesinde tutuluyor. Bir anlaşmada her şey yolunda giderse depozitoyu geri veriyor, o para da genelde yeniden kullanılıyor. Sorun olursa depozitoya tazminat olarak el koyuyor.”

“O zaman bu kasa dairesi epeyce zengin öyle mi?” diye sordu Elizabeth.

“Zannediyorum orada her zaman yaklaşık yarım milyar nakit para bulabilirsin, bir o kadar da altın ve değerli taş, çalıntı Rembrandt’lar, milyonlar değerinde Çin yeşim taşları. Hepsi de Winchester’ın birkaç kilometre ötesinde, öylece duruyor.”

“Peki tüm bunları siz nereden biliyorsunuz?”

“Birkaç defa bu evde bulunduk” dedi Poppy. “Duvarlarda gömülü mikrofonlarımız, ışık düğmelerine gömülü kameralarımız var.”

“Bildiğin bütün numaralar yanı” dedi Douglas.

“Kasa dairesinin içinde bile mi?”

Poppy başını iki yana salladı. “Kasa dairesine hiç giremedik.”

“Ama diğer yerlere yeterince yerleştirdik” dedi Douglas. “İzinsiz girdiğimde bilardo masasının üzerinde bir Van Eyck tablosu vardı.”

“İzinsiz girdiğinde mi?”

“Yardım aldım tabii. Poppy’yle Özel Tekne Servisi’ndeki⁶ adamlardan biri de vardı.”

Elizabeth pencere pervazına tünemiş, bacaklarını aşağı sallandıran genç kadına, “Sen de evlere izinsiz giren insanlardansın öyle mi Poppy?” dedi.

6) Özel Tekne Servisi (Special Boat Service-SBS), Britanya’da özel harp dairesine denk gelen, gizli operasyonlar yürüten bir kuruluştur. [ç.n.]

“Ben sadece simsiyah giyindim ve bana söyleneni yaptım” dedi Poppy, daha rahat oturabilmek için kıpırdanarak.

“Eh bu da güvenlik teşkilatlarındaki bir kariyerin özetidir” dedi Elizabeth. “Yani ikiniz ve bazı meraklı arkadaşlarınız hazineyle tıka basa dolu bir eve izinsiz girdiniz öyle mi?”

“Aynen öyle” dedi Douglas. “Sadece biraz etrafa bakalım diye. Fikir edinelim, birkaç fotoğraf çekelim ve kimse fark etmeden sıvısalım dedik. Bizim daha önce yüzlerce kez yapmadığımız şey değil.”

“Anladım ama tüm bunların senin iki koltuğu ve asma kilitli bir yatak odası olan bu dairede neden bulunduğunla, ‘eski’ eşin olmandan gayet mutlu olan eski eşinin bebek bakıcılığına neden ihtiyaç duyduğunla bir ilgisi var mı?”

“Benim ufak sorunum tam da burada başlıyor diyebilirim, evet. Hazır mısın?”

Elizabeth ona dik dik bakarak, “Dökül bakalım Douglas” dedi. Douglas’ın gözündeki ışıltı sönmemişti. O ışıltı, hiç hak etmediği halde ona bilgelik ve cazibe katıyordu. O ışıltı kendinizden neredeyse on yaş küçük bir adamla evlenmenize, aylar içerisinde de pişman olmanıza neden olabilirdi. Çok geçmeden, o ışıltının aslında sizi kayalara çarpmamamız için uyarı deniz feneri ışığı olduğunu anlardınız.

Poppy pencere pervazının oradan, “Öncelikle size bir soru sorabilir miyim?” dedi. “Biz her şeyi anlatmadan önce?”

“Tabii ki canım” dedi Elizabeth.

“Buradakilerin hakkınızda ne kadar bilgisi var? Epeyce var sanırım, dosyadakilere bakılırsa?”

“Hakkımda bir-iki şey bilirler, evet” dedi Elizabeth. “Yakın arkadaşlarım.”

“Yakın arkadaşlarınız da Joyce Meadowcroft, Ron Ritchie ve İbrahim Arif, öyle mi?”

“Doğrudur. İyi bir dosyan varmış Poppy. Bir dosyada yer aldığını söyledimde Joyce çok heyecanlanacak.”

“Daha ileri gitmeden bir soru soracağım; sormam istendi de. Son dört ay içinde Devlet Sırrı Kanunu’nu çiğnediniz mi?”

Elizabeth güldü. “Tanrım, evet. Defalarca.”

“Peki, bunu not edeceğim. Arkadaşlarınızın Douglas’la benim varlığımızdan haberdar olmamaları çok önemli. En azından bize bunun garantisini verebilir misiniz?”

“Kesinlikle hayır. Şu kapıdan çıkar çıkmaz onlara anlatacağım.”

“Korkarım buna izin veremem.”

“Başka bir seçeneğin olduğunu düşünmüyorum Poppy.”

“Sizin de çoğu insandan daha iyi anlayacağınız gibi, hanımefendi, aldığım emirler var.”

“Poppy, öncelikle bana Elizabeth de. İkincisi, şu iki hafta içinde bir siparişi bile doğru bir şekilde alamadın, şimdi niye durum değişsin? Artık şu hikâyenizi duyalım da size işi kabul edip etmeyeceğimi söyleyeyim. Sonra da arkadaşlarıma anlatacağım ama siz o kısma kafa yormayın.”

Douglas kıkırdadı. “O zaman arkadaşların senin hakkında her şeyi biliyor öyle mi?”

“Bilmeleri gereken her şeyi, evet” dedi Elizabeth.

“Senin Dame⁷ Elizabeth olduğunu da biliyorlar mı?”

“Tabii ki hayır.”

“O zaman her şeyi bilmiyorlar?”

“Her şeyi değil.”

“Unvanını en son ne zaman kullandın Elizabeth?”

“Kosova’dan aceleyle ayrılmak için bir motosikleti ödünç almam gerektiğinde. Sen kendi unvanını en son zaman kullandın, Sir⁸ Douglas?”

“*Hamilton*’a bilet almaya çalışırken.”

Elizabeth’in telefonu çaldı. Bu nadir olurdu. Ekrana baktı. Arayan Joyce’tu. Bu daha da nadir olurdu.

“Kusura bakmayın buna bakmalıyım.”

7) *Dame*, kadınlara verilen şövalyelik seviyesinde bir unvandır. [ç.n.]

8) *Sir*, erkeklere verilen şövalyelik seviyesinde bir unvandır. [ç.n.]

Bir açıdan bakınca Connie Johnson'ın özgüvenine hayran kalırdınız. İşleri kendine özgü bir şekilde yürütürdü. Fakat takip koca bir zaman kaybı olmuştu, Connie'yi yakalayacaklarsa çok daha zekice bir şeyler düşünmeleri gerekiyordu. Ama bu zekice şey her neyse o anda Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson'ın aklına gelmiyordu. Üstelik yaraya tuz basar gibi bir de o anda bir egzersiz bisikleti üzerindeydi.

Spor salonundaki bütün aletler içinde ona en çok uyanı bisikletti. Bir kere oturuyordunuz ve bir yandan da telefonunuza bakabiliyordunuz. Kendi hızınızı ayarlayabiliyordunuz ki bu Chris söz konusuysa yavaş oluyordu. Ama atlet giymiş kaslı bir adam ya da likralı tayt giymiş kaslı bir kadın geçerken daha etkileyici görünmek için hızlanabiliyordunuz da. Chris'in Fairhaven Polis Merkezi'nden çoğu meslektaşısı aynı spor salonuna geliyordu. Onları zaman zaman görüyordu ve rütbesi burada bir anlam taşımıyordu. Geçen gün bir polis memuru sırtına bir şaplak atıp, "Devam et ahbap, bu işi başracaksın" demişti. Ahbap? Chris, depoların oradaki güvenlik kameralarının üç gün yirmi dört saat boyunca yaptığı kayıtların kontrolü için ekranın başına oturacak birine ihtiyaç duyduğunda genç memur "ahbap" kimmiş görecekti.

Chris o anda Dedektif Terry Hallet'i görebiliyordu. Üstsüz bir şekilde barfiks çekmekteydi. Tanrı aşkına!

Fakat Chris geniş tişörtü ve bol şortuyla pedal çevirmeyi sürdürüyordu. Şortla. Bu hallere de düşmüştü. Ve elbette Patrice için pedal çeviriyordu. Çünkü neredeyse iki yıldır ilk defa bir kadın onu düzenli olarak çıplak görüyordu. İtiraf etmesi gerekirse, ayarlayabildiği kadar loş bir ışıktaki, ama yine de... Şimdiye kadar da her şey yolundaydı, Chris mutluydu, Patrice mutlu *görünüyordu*. Gerçi mutlu olmasaydı da ne derdi ki? Chris, benimle yatmaya devam etmezdi sanırım diye düşündü ama öyle bile olsa daha iyi beslenmeyi, biraz kilo vermeyi ve süngerimsi görünen bedenindeki kasları biraz ortaya çıkarmayı denemekten zarar gelmezdi.

Chris'le Patrice henüz ilişkilerinin başlarındaydı, bol şehvet ve sanat galerilerini gezme günlerinde. Belki de altı ay içinde birbirlerine âşık olacaktı, Chris de verdiği kiloları güvenli bir şekilde geri alabilecekti. Ama şimdilik işte oradaydı.

Egzersiz bisikleti tam bir sanat eseriymiş, zorluk seviyesini artırmak, yokuş kademelerini ayarlamak, kalp ritmini ölçmek, katedilen mesafeyi, geçen süreyi ve yakılan kalorileri göstermek için bir sürü göstergesi ve butonu vardı. Chris çoğu göstergeyi kapatmıştı. Kalp ritmini gösteren ekran ürkütücüydü; Chris gerçek olamayacak rakamlar görmüştü. Kalori sayacıysa en kötüsüydü. Yaklaşık on kilometrelik bir pedal çevirme, yüz kaloriyi yakmak için miydi? On kilometre? Sadece bir parça çikolatanın yarısı için? Bunu düşünmek bile istemiyordu.

O da bunlara bakacağına televizyondaki antika programını izliyor, salonun duvarındaki saate aşağı yukarı kırk beş saniyede bir, saati dolsun diye içinden yalvararak bakıyordu.

Televizyonda yaşlı bir adamın, şişedeki gemi maketinin sadece altmış sterlin olduğunu öğrenince hayal kırıklığı yaşadığı sırada, Chris'in telefonu çaldı. Spor salonundayken genelde telefona bakmazdı ama arayanın Donna olduğunu görmüştü. Connie Johnson'la ilgili bir şey miydi acaba? Öyle olmasını umuyordu.

Chris zaten yavaş olan hızını iyice azaltıp aramaya yanıt verdi.

“Donna bisiklettayım. Lance Armstrong gibiyim ama bir şey dışında...”

“Hastaneye gelebilir misiniz efendim?”

Donna ona “efendim” diye hitap etmişti. O zaman bu bir vakayla ilgiliydi.

“Elbette, ne oldu?”

“Gasp olayı, oldukça kötü.”

“Anladım da, neden beni aradın?”

“Chris” dedi Donna. “Gaspedilen İbrahim.”

Chris telefonu kapatmadan koşmaya başladı.

Joyce, İbrahim'in sol elini tutmuştu, İbrahim konuşurken elini sıkıyordu. Elizabeth de öteki elini tutmuştu. Ron karşı duvara yaslanmış, yatakta yatan arkadaşıyla arasına olabildiğince mesafe koymuştu. Ancak Ron'un gözlerinde yaşlar vardı ve Joyce daha önce hiç ağladığını görmemişti, bu yüzden o anda istediği yerde dikilebilirdi.

İbrahim'in burun deliklerinde hortumlar, gövdesinin etrafında kalın bandajlar vardı; boynuna boyunluk, koluna da serum takılmıştı. Yüzünde hiç renk yoktu. Çökmüş gibiydi. Korkmuş görünüyordu. Joyce, onun yaşlı göründüğünü fark etti.

Ama bilinci yerindeydi; sırtını dayamış oturuyor ve konuşuyordu. Yavaş ve sakince, belli ki acı duyarak da olsa yine de konuşuyordu.

Joyce, İbrahim'in söylediklerini anlayabilmek için ona doğru eğildi.

"Yani, otopark ödemesini telefonundan yapabiliyorsun. Çok pratik."

Joyce, İbrahim'in elini yeniden sıkarak, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"İbrahim?" dedi Elizabeth, sesi Joyce'un hiç işitmediği kadar yumuşaktı. "Yanlış anlama ama şimdi otopark meselesini dinlemek istemiyoruz. Bunu kimin yaptığını bilmek istiyoruz."

İbrahim elinden geldiğince başını aşağı yukarı salladı ve acı içinde zayıf bir soluk aldı. Elini Elizabeth'in avcundan çekip parmağını kaldırmayı denedi ama vazgeçti. "Tamam ama bu uygulama acayip akıllı. Sadece..."

Kapı hızlıca açıldı, Chris'le Donna içeri dâlip doğruca yatağa yöneldi.

"İbrahim!" diye haykırdı Donna.

Joyce, İbrahim'in elini Donna'ya bıraktı. Hepsi sırayla tutuyordu. Chris yatağın öbür tarafına geçti ve yatağın başındaki gösterge panosuna eliyle hafiften vurdu. İbrahim'e bakıp gülümsemeye çalıştı.

"Bizi çok endişelendirdin."

İbrahim güçsüz bir şekilde Chris'e başparmağıyla tamam işareti yaptı.

"Diğer adamı da görmemiz gerekiyor değil mi?" dedi Donna.

"Diğer adamı yakalamanız şart tabii" dedi Elizabeth.

"Evet, affet bizi Elizabeth" dedi Chris. "Odada bulunduğumuz dokuz saniyede vakayı çözemedik."

"Tartışmayın" dedi Joyce. "Hastane burası."

Donna, "Konuşabiliyor musun İbrahim?" diye sordu, İbrahim başıyla onayladı. "Bunu kim yaptıysa onu bulacağız ve kameraların kapalı olduğu bir odaya sokup buna pişman edeceğiz."

"İşte benim kızım" dedi Elizabeth. "Polis memuru dediğin böyle olur."

"Sizin merkezden yüz metre ötede" dedi Ron, bir parmağını Chris'e doğru uzatarak. "Siz çöpü yanlış çöp kutusuna attı diye adam tutuklarken olan bu işte."

"Tamam Ron" dedi Joyce.

"Ben spor salonundaydım" dedi Chris.

"Al işte, bu her şeyi açıklıyor" dedi Ron.

"Bu hiçbir şeyi açıklamıyor Ron" dedi Elizabeth. "O yüzden sessiz ol ve bırak Chris'le Donna işlerini yapsın."

Chris, Elizabeth'e başını salladı, sonra yatağın yanına tüneyip İbrahim'e baktı. "Dostum, anımsadığın bir şey varsa, ne olursa, bunun bize yardımı dokunur. Biliyorum, şimdi her şey bulanıktır ama en ufak bir detay bile olsa..."

"Tabii yapabilirsen" dedi Joyce.

İbrahim yeniden başıyla onayladı. Usulca ve acısı çoğaldığında duraksayarak konuşmaya başladı.

"Çok fazla anımsamıyorum Chris. Bilirsin normalde detaylarda oldukça iyiyimdir."

"Elbette dostum, sorun değil. Ne olursa."

"Üç kişilerdi. İkisi beyaz, biri Asyalı, Bangladeşli diyebilirim."

"Bu harika, İbrahim" dedi Chris. "Başka?"

"Hepsi bisikletliydi. Bisikletlerden biri Carrera Vulcan'dı. Biri Norco Storm 4'tü, korkarım üçüncünün markasını seçemedim ama Voodoo Bantu olabilir."

“Evet...” dedi Chris.

“Üçü de kapüşonlu sweatshirt giymişti; birisi ipleri beyaz olan bordo bir Nike’tı, diğer ikisi siyah Adidas’tı. Spor ayakkabıları beyaz Reebok, beyaz Adidas’tı, üçüncüyü unuttum.” İbrahim Chris’e özür dileyen bakışlarla baktı.

“Evet, anladım” dedi Chris.

“Beyaz oğlanlardan birinin bej kordonu ve mavi kadranı olan bir saat taktığını anımsıyorum. Diğer beyaz oğlanın sol elinde üç yıldızdan oluşan bir dövme vardı. Bangladeşli oğlanın yüzünün sağ tarafının alt kısmında sivilce izleri vardı. Diğer oğlanlardan birinin yüzünde tıraş kızarıklıkları vardı ama bu gereksiz bir bilgi çünkü kızarıklığın bir günden fazla süreceğini sanmam. Birinin pantolonunda yırtık vardı, baldırında bir dövmenin ucunu görebiliyordunuz, bana Brighton and Hove Albion futbol takımının logosu gibi geldi. ‘İ-m-a’ harflerini seçebildim ki bundan da sözcüğün tamamının ‘daima’ olabileceğini düşündüm ama elbette bunun üzerine yemin edemem. Korkarım bütün anımsadığım bu. Her şey biraz puslu.”

Joyce gülümsedi. Onun İbrahim’i böyleydi işte.

“Dürüst olmak gerekirse” dedi Chris, “bu kadarını beklemiyordum. Onları ve şu bisikletlerini güvenlik kamerasında bir yerlerde buluruz. Onları senin için yakalayacağız.”

“Teşekkür ederim” dedi İbrahim. “Bir de bana saldıranın adını biliyorum, yardımcı olacaksa?”

“Adını mı biliyorsun?”

“Ben yerde yatarken diğerleri, ‘Ryan hadi ama!’ diye bağırdı.”

“Hadi ama Ryan mı?” dedi Donna.

“İşte senin adamın” dedi Ron. “İşte o. Aptal aptal gezinmeyi bırakın da gidip Ryan’ı tutuklayın.”

“Fairhaven’daki suç kaydı olan bütün Ryan’ları tutuklayacaksam bize daha çok hücre gerekir” dedi Chris.

Bir hemşire içeri girdi, Joyce yüzündeki ifadeden durumu anlayıp ayağa kalktı.

“Gitme zamanı, hepimiz için, bırakalım da hemşireler işlerini yapsın.”

Herkes sırayla İbrahim'i nazıkçe kucaklayıp öptü ve dışarı çıkmaya başladı. Geriye sadece Ron kaldı.

"Hadi Ron" dedi Joyce. "Eve gidelim."

Ron ağırlığını diğer ayağına verdi.

"I-ıh, ben kalıyorum."

"Burada mı kalacaksın?"

"Evet, ben sadece... Benim için portatif bir yatak kuracaklar buraya, kalabileceğimi söylediler." Ron omuz silkti, biraz tuhaf görünüyordu. "Ona eşlik etmek için. Tabletim yanımda, belki bir film seyrederek."

"İzlemeye can attığım bir Kore filmi vardı" dedi İbrahim.

"O olmaz" dedi Ron.

Joyce, Ron'a doğru yürüyüp ona sarıldı, bunu yaparken onun da kendisi kadar utandığını fark etti. "Bizim oğlana iyi bak." Sonra Joyce kapıdan çıktı, kapı arkasından yavaşça kapandı. Chris'le Donna'nın Elizabeth'le toplantı halinde olduğunu gördü.

"Telefon gaspedilmiş, o yüzden adli tıp olmayacak" dedi Chris. "İşittiğime göre tanışımız yok. Orada güvenlik kamerası da bulunmuyor, onlar bunu biliyor olmalı. İbrahim'in tarifinden onları mutlaka buluruz ama sorguda yüzümüze güleceklerdir."

"Sonra da ellerini kollarını sallaya sallaya gidecekler ve aynı şeyi bir başkasına da yapacaklar" dedi Donna.

"Yani bunu yanlarına mı bırakacaksınız?" diye sordu Elizabeth. "İbrahim'e yaptıklarından sonra?"

Chris etrafına bakındı, sadece arkadaşlar arasında olup olmadığından emin olmak istemişti. "Elbette yanlarına kalmasına izin vermeyeceğiz."

"Oh iyi" dedi Joyce.

"Onları polis merkezine çekeceğiz, bunun için söz veririm. Biraz kötü zaman geçirmelerini sağlarız. Ama bunun dışında ben ve Donna'nın yapabileceği bir şey yok."

Elizabeth ona baktı. "Donna'nın ve benim diyeceksin Chris. Bunu kaç defa daha konuşacağız?"

Chris duymazlıktan geldi. "Ama seni yapabileceğin başka şeyler olduğunu bilecek kadar da iyi tanıyorum değil mi Elizabeth? Seni, Joyce'u ve Ron'u?"

“Devam et” dedi Elizabeth. “Dinliyorum.”

Chris, Donna’ya döndü. “İbrahim’in tarifinden bunun kim olabileceğini düşünüyorsun Donna? İsimden, kıyafetlerden dövmeye varana dek?”

“Efendim, bana Ryan Baird gibi geldi.”

Chris başıyla onaylayıp Elizabeth’e döndü. “Bana da Ryan Baird gibi geldi.”

“Ryan Baird” dedi Elizabeth. Bu bir beyandı, soru değil. Kasaya kaydedilmişti, hiçbir yere kaçamazdı.

“O zaman hemen gidelim, onu gözaltına alıp sorguya çekelim, bir dizi ‘Yorum yok’ yanıtı alıp sonra bir kez daha paçayı sıyırdığı gerçeğiyle yüzünde hafif bir sırıtişla serbest bırakmak zorunda kalalım.”

“Ah, bu defa sıyıramaz” dedi Elizabeth. “Kimse İbrahim’i yaralayıp o işten paçayı sıyıramaz.”

“Ben de bunu söylemeni umuyordum” dedi Chris. “Siz dördünüzün bizim için ne kadar önemli olduğunuzu biliyorsunuz değil mi?”

“Biliyoruz” dedi Elizabeth. “Ayrıca umarım siz de bizim için öyle olduğunuzu biliyorsunuzdur.”

“Biliyoruz” dedi Donna. “Hadi şimdi gidip Ryan Baird’i tutuklayalım, Tanrı yardımcısı olsun.”

Bir görevlinin tekerlikli bir portatif yatağı iterek İbrahim’in odasına taşımalarını izlerken, “Bence Tanrı bile ona yardımcı olamaz” dedi Joyce.

Elizabeth, önceki akşam İbrahim'i hastane yatağında tıpkı Penny gibi tüplere, serumlara bağlı gördükten sonra bir türlü odaklanamıyordu. Başka kimseyi kaybetmek istemiyordu.

Ama dikkatini toplamalıydı. Coopers Chase'in yüksek kesimlerindeki ormanlık alanda Douglas Middlemiss'le birlikte yürüyordu. Eski kocası ve yeni sorumluluğu. Hiç istemediği bir işti bu. Douglas'ın etrafındaki insanlar ölmüştü. Oldukça çok insan.

Onunla neden evlenmişti? Tam da artık evlenmesi gerektiğini düşündüğü sıralarda teklif etmişti. Her ne kadar tehlikeli olsa da kibar da olabiliyordu. Kibarmış gibi yapabiliyordu en azından. Ayrıca onun da kendi zamanında birkaç kişiyi öldürmediği söylenemezdi. Ryan Baird şimdi karşısında olsaydı herhalde listesine birini daha eklerdi.

Onların arkasından kulaklıklarıyla mutlu mesut gelen kişi Poppy'ydi. Bu konuda uzlaşmaları gerekmişti. Poppy, Douglas'ı sürekli izlemeliydi ve Douglas da Elizabeth'le özgürce konuşabilmeliydi.

"Olabildiğince sıradandı" dedi Douglas. "Fotoğraflarımızı çektik, bakabildiğimiz her şeye baktık, sonra da çıktık. Lomax'in evinde yarım saatten fazla kalmış olamayız. Nadiren dışarı çıkar, o yüzden hızlı olmak zorundaydık."

Elizabeth manzaraya bakmak için kısa bir an duraksadı. Coopers Chase hemen ayaklarının altındaydı; binalar, göller, sıra sıra uzanan tarlalar görünüyordu. Durdukları yerin yukarısındaysa, onlardan önce yüzyıllar boyunca burayı evleri olarak benimsemiş rahibelerin gömülü olduğu mezarlık vardı. Arkalarından gelen Poppy de duraksayıp aynı manzarayı izlemeye koyulmuştu.

"Ve bir şekilde işleri berbat ettin öyle mi?"

"Tam olarak berbat ettim mi bilemem ama iki gün sonra belli kanallardan bir mesaj aldık. Martin Lomax iletişime geçmişti."

Yeniden yürümeye başladıklarında, "Öyle mi yapmış?" diye sordu Elizabeth. "Devam et lütfen."

“Sövüp saydığını söylediler. Evime izinsiz girdiniz de, insan hakları, aleni bir ihlal, bu türde her şey işte. Canlarına okumuş, bu işler nasıl olur bilirsin.”

“Ama sizin MI5’tan⁹ olduğunuzu nereden bilmiş?”

“Yani anlamasının yüzlerce yolu var sanırım. Hiçbir şeyi asla bulduğun yerde bırakamıyorsun değil mi? Özellikle de biri senin ne aradığını biliyorsa. Üstelik kim başkasının evine girip hiçbir şey çalmadan çıkar ki? Bu çağda sadece biz, canım.”

Tepenin daha da üstlerinden, Coopers Chase projesinin son bölümünün inşa edildiği kısımdan inşaat gürültüsü geliyordu. Douglas, gövdesinde boş bir kovuk olan yaşlı bir meşenin yanında durdu. Ağaca hafifçe vurdu.

“Mükemmel bir ajan zulası olurdu değil mi?” dedi.

Elizabeth meşe ağacına bakarak onayladı. Onun dünyanın birçok yerinde bu tür zula yerleri vardı. Alçak duvarlardaki gevşek tuğlalar, parklardaki bankların altına yerleştirilen kancalar, sahalarda gizli kitaplar, bir ajanın bir şeyi saklayabileceği ve diğerinin de onu oradan, şüphe çekmeden alabileceği her yer olabilirdi. Bu ağaç Varşova ya da Beyrut’ta mükemmel olabilirdi.

“Doğu Berlin’de kullandığımız ağacı anımsadın mı?” diye sordu Douglas. “Parktakini?”

“Batı Berlin’di ama evet, anımsadım” dedi Elizabeth. Ondan neredeyse on yıl yaşlıydı ama hafızası daha kuvvetliydi, Elizabeth bunu bir zafer olarak görmüştü.

Ağaca hayranlıkla bakmayı bıraktılar, Douglas devam etti.

“Yani Lomax epeyce bağırıp çağırdı, bizi canımızdan bezdirdi çünkü orada bulunmamamız gerektiğini biliyordu, bunu biz de biliyorduk, sonra da bombayı attı.”

“Bomba mı?”

“Bomba.”

“Ve o bomba senin burada bulunma nedenin, öyle mi?”

9) MI5, Birleşik Krallık’ın iç istihbarat teşkilatıdır. [ç.e.n.]

Douglas başıyla onayladı. “Martin Lomax orada her iki şarjörü de boşaltıp yeniden doldurdu, sonra da ‘Nerede benim elmaslarım?’ dedi.”

“Elmaslar mı?”

“Son söylediğimi tekrar edip durma Elizabeth, bu çok kötü bir huyun. Bu ve zina.”

Elizabeth yürümeye devam ederken, “Elmaslara gelirsek Douglas?” diye sordu.

“Söylediğine göre, evinde yirmi milyon sterlin değerinde elmas varmış. Ham elmas. New York’tan bir iş insanının bir Kolombiya karteli için yatırdığı depozitoymuş.”

“Ve sizin ziyaretinizden sonra kaybolmuşlar öyle mi?”

“Adamımız kayıplara karıştı demiş. Bizi bilmem neyle suçlamış, tazminat istemiş, çılgınca bağırıp çağırmış. Haliyle sorguya alındım –çok da haklılar, protokol böyle, ben şikâyetçi değilim– ve onlara operasyonu anlattım. Ben, Özel Tekne Servisi’nden, güvenilir ve MI5’in sevdiği bir diğer arkadaş olan Lance vardı dedim. Poppy avlanmayalım diye dışarıda gözcülük yapıyordu. Ne elmas gördük ne de aldık, adam blöf yapıyor olmalı dedim.”

“Ve sana inandılar mı?”

“İnanmamaları için bir neden yok ki. Lomax’ın oynadığı oyunu hepimiz görebiliyorduk. Aleyhimize delil toplamaya çalışıyordu. Sonra onlar Martin Lomax’e gittiler, eve izinsiz girdiğimiz için özür dileriz, sadece işimizi yapıyorduk, elmas işini bir kenara bırak, dost olmanın bir yolunu bulalım filan.”

“Buna ikna olmadı tabii?”

“Aynen öyle oldu. Blöf yapmadığına yeminler etti. Elmasları geri getirmesek kollarımızı bacaklarımızı kırmaya hazır Kolombiyalılar olduğunu söyledi. Bu konuda ne yapacaksınız diye sordu.”

“Peki siz ne yaptınız?”

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Beni ve ekibin geri kalanını doğru söylediğimizden emin olmak için birkaç gün içeride tuttular, sonra rapor verip Martin Lomax’e, bak dostum, bu elmaslar hakikaten vardysa da, ki açıkçası biz bundan şüpheliyiz, o zaman onları

bir başkası almış dediler. Bu şekilde bir ileri bir geri derken ardından bir bomba daha attı.”

“Tanrım, Douglas” dedi Elizabeth. “İki bomba.”

“Martin Lomax, ‘Bir fotoğraf gönderiyorum’ dedi, bir güvenlik kamerası görüntüsüydü, evinin yan kısmında, bendeniz, yüzüm kabak gibi ortada, maskesiz.”

“Maskeni mi çıkardın?”

“Sıcaktan bunalmıştım, kaşındırıyordu. Beni bilirsin Elizabeth, kar maskeleri son zamanlarda sentetik imal ediliyor. Yünün suyu mu çıkmış, merak ediyorum. Neyse, işte yüzüm oradaydı ve o da araştırmasını yapmıştı, kim olduğumu biliyordu ve fotoğrafın altında şöyle yazıyordu: ‘Douglas Middlemiss’e söyleyin elmaslarımı getirmek için iki haftası var. İki hafta içinde elmaslar gelmezse Amerikalılarla Kolombiyalıları elmasların onda olduğunu söyleyeceğim.’ Saygılar falan filan.”

“Peki bu ne zamandı?”

Douglas duraksadı, etrafına bakınıp başını aşağı yukarı salladı. Sonra Elizabeth’e baktı.

“İki hafta önceydi.”

Elizabeth dudaklarını büzdü. Şimdi ağaçların korumasından çıkmış, kendilerini rahibelerin mezarlığına uzanan yolda bulmuşlardı. Elizabeth yukarıdaki bir bankı işaret etti.

“Oturalım mı?”

Elizabeth’le Douglas banka doğru yürüyüp oturdular.

“O zaman şimdi New York mafyası ve Kolombiyalı bir kartel tarafından aranıyorsun öyle mi?”

“Felaketler hep üst üste gelir, değil mi canım?”

“Teşkilat da seni güvende olman için buraya mı gönderdi?”

“Yani, dürüst olmam gerekirse, bu parlak fikir bana aitti. Senin hakkında bir şeyler okuyordum, son maceralarını, burayı, Coopers Chase’i. Saklanmak için mükemmel bir yer gibi göründü.”

“Tabii ne sakladığına bağlı” dedi Elizabeth mezarlığa bakarak, “ama evet öyledir.”

“O zaman bana göz kulak olunmasına yardımcı olacaksın değil mi? Buradakilerin bir kısmını harekete geçirirsin? Onlara yabancıla-

ra karşı tetikte olmalarını söylersin ama nedenini söylemezsin? Ben sadece durum düzelene kadar burada kalacağım.”

“Douglas, bana doğruyu söylemen için bir neden yok ama sormamış olmayayım; elmasları çaldın mı?”

“Elbette çaldım tatlım. Orada öylece duruyorlardı. Dayanamadım.”

Elizabeth başını salladı.

“Ben onları gidip alana dek burada güvenliğimi sağlamana ihtiyacım var, sonra onları Antwerp’e götürüp orada nakde çevireceğim. Mükemmel bir suç işlerken tökezledim değil mi? O aptal maskeyi çıkarmasaydım inan şimdi çoktan Bermuda’da olurdum.”

“Anlıyorum” dedi Elizabeth. “Peki elmaslar şimdi nerede Douglas?”

“Beni hayatta tut tatlım, o zaman sana söyleyeceğim” dedi Douglas. “Hah, işte dostumuz Hermione Granger.”

Poppy banka ulaştı. Kulaklıklarını işaret ederek onları artık çıkarıp çıkaramayacağını sordu. Elizabeth onaylar havada başını salladı.

“Umarım yürüyüş hoşuna gitmiştir canım?” diye sordu Elizabeth.

“Hem de çok” diye yanıtladı Poppy. “Üniversitede doğa yürüyüşleri yapardık.”

“Ne dinliyordun? Grime¹⁰ müziği mi?”

“Arılar hakkında bir podcast” dedi Poppy. “Korkarım ki hepsi ölürse biz mahvolduk.”

“O zaman gelecekte daha dikkatli olmalıyım” dedi Elizabeth. “Dinle Poppy, Douglas beni teklif ettiğiniz pozisyonu kabul etmem için ikna etti. Yardımcı olabileceğimi zannediyorum.”

“Ah harika” dedi Poppy. “Çok rahatladım.”

“Yalnız iki şartım var. Birincisi, bu görevde, gözümün üstünüzde olması filan, üç arkadaşımın yardımıyla daha kolay olacaktır.”

“Maalesef bu olanaksız” dedi Poppy.

10) Grime, Londra’da gençler arasında 2000’lerde ortaya çıkmış, jungle, dancehall ve hip-hop türlerinden etkilenmiş bir elektronik müzik ve dans türüdür. [ç.n.]

“Ah canım, yaşlandıkça ne kadar az şeyin olanaksız olduğunu anlıyorsun. Bu kesinlikle onlardan biri değil.”

“Ya ikincisi?” diye sordu Douglas.

“Eh, ikincisi çok önemli. Elmaslardan da, Douglas’tan da önemli. Bu işi kabul edeceksem MI5’tan bir iyilik isteyeceğim. Basit bir iyilik ama benim için çok anlamlı.”

“Devam edin” dedi Poppy.

“Fairhaven’dan Ryan Baird isimli bir genç hakkındaki bütün bilgiyi istiyorum.”

“Ryan Baird mi?” diye sordu Douglas.

“Ah Douglas son söylediğimi tekrar edip durma, bu çok kötü bir huyun. Bu ve zina.”

Elizabeth ayağa kalkıp Poppy koluna girsin diye kolunu uzattı.

“Bunu benim için yapar mısın canım?”

“Yani, sanırım *yapabilirim*” dedi Poppy. “Neden istediğinizi sorabilir miyim?”

“Korkarım soramazsın” dedi Elizabeth.

“O zaman bu Ryan Baird’in herhangi bir zarar görmeyeceği konusunda bana söz verebilir misiniz?”

“Ah, ‘söz’ ne kadar büyük bir sözcük değil mi? Hadi eve kadar hoş bir yürüyüş yapalım. Öğle yemeği servisine geç kalmanı istemem.”

Instagram'a katıldım, ne olduğunu biliyor musunuz?

Joanna ikna etti beni. Her çeşit insanın türlü türlü fotoğrafını görebileceğimi söyledi. Nigella, Fiona Bruce, herkes.

Bu sabah üye oldum. Bana "kullanıcı adı" sordu, ben de oraya adımı yazınca o da "@JoyceMeadowcroft birine ait" dedi. Ben de, nerede bende birine ait olacak o şans diye düşündüm. Sonra @JoyceMeadowcroft2'yi denedim ama o da alınmıştı.

Sonra lakap düşünmeye başladım ama çoğu kişi bana Joyce derdi. Ardından aklıma hemşirelik günlerimden kalma bir söz geldi. Bir doktor vardı, hep benimle çalışmanın "büyük zevk" olduğunu söylerdi. Yollarımız ne zaman kesişse, "Ah işte çalışmaktan büyük zevk aldığım hemşire, o güzel gülümsemesi mutluluk saçıyor" derdi. Bu çok hoştu ama sonda değiştirirken değil tabii ki.

Geriye dönüp baktığımda, şimdi onun bana yürümeye çalıştığını fark ettim, bunu o zaman hissetseydim ona yol verirdim. Kaçan fırsatlar.

Neticede "@BuyukZevk"i denedim ama işe yaramadı. Sonuna doğum yılımı ekledim, yani "@BuyukZevk44" yaptım ama yine olmadı. Sonra Joanna'nın doğum yılını eklemeyi denedim ve bingo! Böylece "@BuyukZevk69" olarak kaydoldum, bolca eğlenmeyi dört gözle bekliyorum. Şimdiden Hairy Bikers¹¹ ve National Trust'ı¹² takip etmeye başladım.

Dürüst olmak gerekirse, bugün pazar olduğundan ve ben o pazarları bazen hüzünlendiğimden bunu yapmam iyi oldu. Pazarları

11) David Myers ve Si King isimli Britanyalı mutfak şeflerine verilmiş ortak bir isimdir. Bu ikili, mutfak üzerine yaptıkları televizyon şovlarıyla tanınır. [ç.n.]

12) Birleşik Krallık'ta tarihsel mirası korumak için kurulmuş bir sivil toplum örgütüdür. [ç.n.]

zaman biraz daha yavaşlıyor gibi. Böyle düşünüyorum çünkü çoğu kişi bu günü aileleriyle geçiriyor. Restoran her zaman yerinde duramayan yeğenler ve hayal kırıklığı yaratan damatlarla doludur. Pazar günleri televizyonda da pek bir şey olmaz, *Bargain Hunts*¹³ sürekli tekrarlanır, ne *Homes Under the Hammer*¹⁴ ne de başka bir şey vardır. Joanna internetten istediğim şeyi izleyebileceğimi söylüyor, eminim haklıdır ama o zaman da bir şekilde daha yalnız hissediyorum. İşin gerçeği onun annesiyle bir öğle yemeği yemeye gelmesini tercih ederim. Bazen geldiği de oluyor, hakkını yemeyeyim. Cinayetler esnasında burada çok daha fazla zaman geçirdi, onu kim suçlayabilir? Ben değil.

Yeni cinayetlerin yokluğunda bir köpeğin onu buraya çekebileceğini düşünüyorum. Gerçi Joanna'nın galiba köpeğe alerjisi var. Çocukken yoktu ama insanlar Londra'ya taşınır taşınmaz her türlü şeye alerjileri oluyor sanki.

Bugün Ron ve Elizabeth'le taksiye atlayıp Fairhaven'e İbrahim'i görmeye gideceğiz, en azından bu neşemi yerine getirir. Hastaneleri çok severim, havaalanlarına benzerler.

İbrahim'e *Sunday Times* gazetesinden aldım çünkü bir defasında evinde görmüştüm. Tanrı aşkına, ne kadar da ağır. Yükü hafifletmek için ilgi alanı olmadığını düşündüğüm kısımları ayıkladım ama bu da sadece moda kısmı ve Estonya hakkındaki özel bir ekti; yani çok da fark etmedi. Ona çiçek, sütlü çikolata ve reklamlarına kanıp bir Red Bull aldım.

Diğerlerinin onu morluklarla ve bandajlarla görünce sarsıldığını biliyorum ama ben onu sadece bu kadarıyla gördüğüme şükrettim. Onun konuşabiliyor olması da gerçekten büyük rahatlamaydı. Önce rahatladım, sonra da konuşmasından bir parça sıkıldım çünkü İbrahim'i bilirsiniz ama o sıkıntı bile hoş bir duyuydu.

Demek istediğim daha kötülerini görmüşlüğüm var. Hem de çok kötülerini. Detaya girmeyeceğim.

13) Britanya'da yayınlanan ünlü bir televizyon reality şovu. İki yarışmacı ucuza bir şeyler alıp pahalıya satmaya çalışır. [ç.n.]

14) Britanya'da yayınlanan popüler bir ev tadilatı programı. [ç.n.]

Cuma oraya doğru giderken Ron’la Elizabeth’i endişelenecek bir şey olmadığı konusunda teskin ettim. Emin ellerdeydi, onu çok çabuk bulmuşlardı. Ama ben en kötüsünden korkuyordum. Bazı yaralar iyileşmezdi. Ron da Elizabeth de aptal değil tabii ki, onları sadece rahatlatmaya çalıştığımı anlamışlardı ama bu, çabamın değerini azaltmaz. Her zaman birilerinin sakın kalması gerekir, bu defa sıra bendeydi.

Eve dönünce ağladım, eminim onlar da ağlamıştır. Ama bir aradayken hepimiz ölçülü davranıyorduk.

Bu arada yalnızca ilk anda göze çarpan yaralardan söz ettiğimi biliyorum. Olup bitenleri sindirdiğinde İbrahim’i sıkıntılı bir sürecin beklediğinin farkındayım. Çok bilgedir ama çok da kırılımandır. Belki de kırılman olduğu için bilgedir? Belki de her şeyi düşündüğü için? Şimdi de bir psikiyatrist gibi konuşan benim galiba! Ama belki bir psikiyatriste göre çenem fazla düşük. Seans saatinizin karşılığını alamazdınız.

Bu arada psikiyatrist mi denir psikoterapist mi? İbrahim kendini hangisiyle anıyor anımsamıyorum. Bugün sorarım. Onu her zamankinden daha fazla görmek istiyorum. Bildiğim bir şey varsa o da eve döndüğünde etrafında iyi arkadaşlarının bulunmasının önemli olduğu; ben de böyle olacağımı garanti edebilirim.

Garanti edebileceğim bir şey daha söyleyeyim mi? Arkadaşımın telefonunu çalmaya karar verip kafasına tekme atan ve sonra da onu ölüme terk edip kaçan şu oğlan var ya? Doğduğuna pişman olacak.

Psikiyatristlerin intikam almayı önerdiklerini sanmam. Bilmiyorum ama onlar, Budistler gibi, affetmeyi öneriyorlardır gibi geliyor. Bu konuda Facebook’ta bir alıntı vardı. Her durumda, psikiyatristlerle bu konuda aynı fikirde değiliz.

Ryan Baird zor bir çocukluk geçirmiş olabilir mi? Annesi ya da babası ya da ikisi de onu terk etmiştir veya uyuşturucu bağımlısı olmuştur, zorbalığa uğramıştır ya da belki ortama uyum sağlayamamıştır. Belki hepsi de doğrudur, Ryan Baird’e şefkatle yaklaşacak kişiler vardır. Ama ben onlardan değilim, Ron’la Elizabeth de değil. Ryan’ın artık hiçbir şansı yok.

Şu sütlü çikolatadan bir parça yemek nasıl aklımı çeliyor bilemezsiniz. İbrahim'in ona verir vermez bana da ikram edeceğini biliyorum ama öyle elinizin altındayken nasıl olduğunu bilirsiniz. Ona üzüm almalıydım, o zaman aklım çelinmezdi.

Şimdi bir parça çikolata yiyeceğim. Ne dersiniz? Taksi gelmeden önce de markete gidiverip ona yeni bir tane alacağım. O zaman herkes memnun olur değil mi?

Gördüm ki @BuyukZevk69 Instagram'da birkaç özel mesaj almış bile. Ne çabuk! Döndüğümde onlara bakacağım. Ne kadar da heyecan verici!

Sunday Telegraph'tan gelen kadın çok dost canlısıydı ama Martin Lomax bunun işinin bir parçası olduğu düşüncesindeydi. Bahçede gezerlerken Japon dağ lalelerine övgüler dizdi, kare saksılardaki çit bitkilerinden birini okşadı.

“Daha önce de güzel özel bahçeler görmüştüm Bay Lomax ama bu gerçekten hepsini aşıyor. Nerede saklanıyormuş şimdiye kadar?”

Martin Lomax başıyla onayladı ve yürümeye devam ettiler. Kadının konuşmaktan çok mutlu görünüyordu. Güzel bir bahçeydi, Martin bunu biliyordu. Gerçekten diğerlerine fark atardı. Ama en iyisi miydi? En iyilerin de iyisi? Hadi ama. Ama bunu söylemek kadının işiydi neticede.

“Simetri kullanımı etkileyici. Mekânı ferahlatıyor değil mi? Kendini gösteriyor. William Blake’in ünlü şiirini bilir misiniz Bay Lomax?”

Martin Lomax başını iki yana salladı. Bir defasında bir şair öldürmüşlüğü vardı, şiirle ilişkisi en fazla bu kadar ilerlemişti.

“Kaplan, kaplan, gecenin içinde ısl ısl yanan. Bu nasıl ölümsüz bir simetridir sahip olduğun.”

Martin Lomax yeniden başını salladı ve şimdi “ne güzel” gibi şeyler söylemesi gerektiğini düşündü. Kadının, bir sosyopat olduğunu düşünmesini istemezdi. *Psikopat Testi* kitabını okumuştı.

“Ne güzel.”

Uzun süredir *Sunday Telegraph*'ın “Britanya’nın En İyi Bahçeleri” ekinde yer almayı arzuluyordu. Uzakta çitin altında, bulutsuz gökyüzünü görüntüleyen fotoğrafçıyı gördü. Bu çok güzel bir fotoğraf olurdu. O çitin altında bir yerde gömülü bir kutuda yarım milyon acil durum doları vardı, ne de olsa bütün paranızı asla aynı yerde saklamamalısınız.

“Ve bu hafta ilk kez bahçenin herkes tarafından gezilebileceği bir organizasyon yapıyorsunuz değil mi?” diye sordu gazeteci.

Martin Lomax başıyla onayladı. Bunun için can atıyordu. Yattığı şeyi sergilemek için. İnsanlar buranın tadını çıkarırken kendi de üst kattaki pencerelerden birinde onları izleyebilirdi. Bir şeye kalkışan olursa onu öldürtebilirdi. Ama diğer herkesi memnuniyetle ağırlardı.

“Makalede sizden ‘iş insanı’ diye söz edeceğiz. Bu uygun mu? Hakkınızdaki her şeyi okudum; özel sigorta hizmetleri işinde-siniz değil mi? Böyle anlatmak insanların kafasını karıştırabilir mi diye düşünüyorum. ‘İş insanı’ genellikle iş görür ya da bir kadınsa ‘anne ve girişimci’ olabilir. Bazen ‘bilmem ne mirasının vârisi’ dediğimiz de oluyor. Ama siz ‘iş insanı’ndan memnun musunuz?”

Martin Lomax başıyla onayladı. Bir Ukraynalı bu öğleden sonra evine gelecekti. Adam bir miktar tedavülden kalkmış Suudi uçaksavar füzelerini on iki milyon dolara almak üzere anlaşılmıştı ve teminat olarak bir yarış atı kaçırmayı planlıyordu.

“Kasımpatılar çok güzel” dedi kadın. “Enfes.”

Martin Lomax’e kalsa kaçırılmış bir yarış atı ideal değildi ama neticede iki taraf da anlaşmadan memnundu, arazide yeterince ahır da vardı. Ukraynalılarla daha önce de iş yapmıştı, şiddete eğilimli ama güvenilir olduklarını görmüştü. Martin Lomax bahçe gezdirme günlerinde kurulacak yiyecek ve içecek standı için yerel bir izci birliği bulacaktı. Su ve öyle şeyler işte. İnsanların böyle etkinliklerde hep su istediğini fark etmişti. Böyle ikramlara bayılıyorlardı.

Gazeteci, fotoğrafçıyı, “Dawn” diye çağırdı. “Şu malçların birkaç fotoğrafını alır mısın? Girit’ten ithal edilmiş.”

Ama plastik şu şişeleri olmayacaktı; insanlar şikâyet edebilirdi ve Martin hiçbir şeyin bu deneyimi bozmasını istemiyordu. Bunları düşünmekteyken aklına insanları ahırdan uzak tutması gerekeceği geldi, ne olur ne olmaz diye. Ayrıca kuşkusuz ki evden de uzak tutulmalıydı, bunu söylemeye bile gerek yoktu. Lağım çukurundaki cesetlerden de uzak tutulmalıydılar ama kim oraya yaklaşırdı ki zaten? Kazma işlerine de izin vermemeliydi. Bir yerlerde el bombaları vardı. Nereye gömülü olduklarını bir türlü hatırlayamıyordu ama güvenli bir yerde olduklarını biliyordu. Bir yerlere tam nerede ol-

duklarını da not etmişti. Venedik'ten gelen çardağın altında mıydı? Düşününce, onların kimin el bombaları olduğunu ya da onların gömülmesine niye izin verdiğini bile anımsayamadı ama yaş ilerleyince böyle şeyler oluyordu.

“Biyografik detaya ihtiyaç yok Bay Lomax ama insanlar bazen bundan hoşlanabiliyor. Bir eşiniz olduğundan bahsedebilir miyiz ya da çocuklardan?”

Martin Lomax başını iki yana salladı. “Tek adam orkestrası.”

“Kesinlikle o da olur. Neticede konumuz bahçe.”

Martin Lomax onaylar havada başını salladı. Ukraynalıdan sonra da başka bir meseleyle ilgilenmek zorundaydı. Şu evine izinsiz girenlerle. Şimdiye kadar krizi iyi idare etmişti. Aslında MI5’la uğraşılmazdı, bunu biliyordu, onlarla düşmandan ziyade dost olmayı tercih ederdi. Ama sonuçta yirmi milyon da yirmi milyondur. Bu işin sonunda birileri kesin ölecekti ve ölenin kendisi olmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

“Lavabonuzu kullanabilir miyim acaba?” diye sordu gazeteci. “Uzun bir yoldu ve dönerken de uzunca bir yolumuz var.”

“Tabii ki” dedi Martin Lomax. “Ardiyenin içinde bir yerimiz var. Gördünüz mü? Süs havuzunun arkasında? Tuvalet kâğıdı olmayabilir, o yüzden ne varsa kullanın.”

“Ah, evet, tabii ki, tabii ki” dedi gazeteci. “Evdekini kullanabilir miyim desem yüzsüzlük mü etmiş olurum acaba?”

Martin Lomax yine başını iki yana salladı. “Ardiye daha yakın.”

İş dışında hiç kimse bu evin içine girmiş değildi. Hiç kimse. İşler önce tuvaletle başlardı ve sonra neler olacağını hiç bilemezsiniz. MI5 izinsiz olarak eve öylece girebileceğini düşünüyordu, ha? Bunu görecektlerdi. Martin Lomax’ın çok dostu vardı. Suudi prensleri ve tek gözlü bir Rottweiler köpeği olan tek gözlü bir Kazak. Kazak da Rottweiler da tereddüt bile etmeden sizi paramparça edebilirdi. Martin’in içeri davet etmediği hiç kimse bu eve giremezdi.

Martin Lomax bir kez daha bahçeye göz attı. Böyle bir güzelliğin içinde yaşadığı için ne kadar şanslıydı. Düşününce, harika bir dünyaydı. Ancak bu kadar düşünmek yeterdi, şimdi endişelenmesi

gereken uçaksavar füzeleri söz konusuydu. Bahçe gezdirme etkinliği için biraz kurabiye de pişirmeliydi belki. Belki biraz da browni?

Eski püskü tuvaletten gelen sifon sesini ve uzaktan yaklaşmakta olan bir helikopterin ilk titreşimlerini işitti.

Beyaz çikolata ve ahududulu nasıl olurdu? İnsanlar onlardan hoşlanırdı, bundan emindi.

“Özetle, işte böyle. Lütfen dramatikleşmeyin ve bana öyle ağzı açık bakmayın.”

Elizabeth hikâyesini bitirmiş ve alçak koltuğa yaslanmıştı. Kısa bir süre, ortamda duyulan tek ses İbrahim’in kalp monitörüydü. “Ama ya elmaslar?” dedi İbrahim, hasta yatağında doğrularak.

“Evet” dedi Elizabeth.

“Yirmi milyon sterlin değerindeki elmaslar?” dedi Ron. Hikâye anlatılırken kıpırdamadan durmuştu ama şimdi odada geziniyordu. Joyce ona evden temiz iç çamaşırı getirmişti, aslında üstündeki onu rahat bir gün daha idare ederdi ama yine de gidip engelli tuvaletinde değiştirmişti.

“Evet” dedi Elizabeth, gözlerini devirerek. “Yanıtı belli olan başka bir soru var mı?”

İbrahim, Joyce ve Ron birbirlerine baktılar.

“O senin eski kocan mı?” dedi İbrahim.

“Evet, öyle” dedi Elizabeth. “Üçünüze de saygım sonsuz ama bu sorular yorucu oluyor. Şu âna kadar bahsetmediğim kısımlardan bir sorunuz var mı?”

“Onunla tanışacak mıyız?” diye sordu Ron. “Canlı kanlı yani?”

“Maalesef evet” dedi Elizabeth.

Ron’la İbrahim hayretler içinde başlarını iki yana salladılar. Elizabeth, Joyce’a döndü.

“Joyce çok sessizsin. Elmaslar ya da eski kocam hakkında soraçağın bir şey yok mu? Ya da mafya? Ya da Kolombiyalılar?”

Joyce koltuğunda ileri doğru uzandı. “Yani söyleyecek çok şey var ve Douglas’la tanışmaya can atıyorum. Eminim yakışıklıdır. Yakışıklı mı?”

“Görür görmez fark edilen türde bir yakışıklılık” dedi Elizabeth. “Ne demek istediğimi anladıysan.”

“Oo, elbette anladım” dedi Joyce. “Görür görmez fark edilen bir yakışıklılığı hiç sorun etmem.”

“Yine de Stephen kadar yakışıklı değil” dedi Elizabeth.

“Aa, kimse Stephen kadar yakışıklı olamaz” diye yanıtladı Joyce. “Ama dürüst olmak gerekirse, anlattıklarını dinlerken tek düşündüğüm, bunun Poppy’nin tırnaklarının nasıl böyle olduğunu açıkladığıydı.”

“Evet, jetonunun düştüğünü anladım” dedi Elizabeth.

Odaya İbrahim’in su sürahisini doldurmak üzere bir hemşire girdi ve arkadaşlar sessizleşip başlarıyla teşekkür ettiler. Sonra hemşire gitti.

“Ben standartlara göre yakışıklıyım” dedi İbrahim.

“Şu anda pek sayılmazsın” dedi Ron.

Joyce, “Yani ona göz kulak olmamızı istiyorsun?” diye sordu. “Korumalar gibi mi?”

“Korumalar gibi diyemeyiz Joyce” dedi Elizabeth.

“Onun bedenini koruyoruz” dedi Ron.

“Tamam, o zaman koruma, Ron, nasıl istersen.”

Ron başıyla onayladı. “Evet, isterim.”

“Tamam, davet işte burada” dedi Elizabeth. “Çok meşgulseniz, o zaman yapmanız gerekmez.”

“Bana uyar” diye yanıtladı Ron. “Ödeme alacak mıyız?”

Elizabeth, “Bir anlamda, evet” diye yanıtladı. “Douglas’la Poppy bize Ryan Baird hakkında bilgi vermeyi kabul ettiler.”

“Ryan Baird mi?” diye sordu Ron.

“Bu, İbrahim’in telefonunu çalan oğlanın adı” dedi Joyce.

“Ya...” dedi İbrahim.

“Ryan Baird” dedi Ron. “Ryan Baird.”

“Ben... Yani ben onun bir soyadı olmasından hoşlanmadım” dedi İbrahim. “Bence bir soyadına sahip olduğu zaman bu hiç olmamış gibi davranmak daha zor. Ben... Yani affedersiniz ama bundan o kadar da emin değilim.”

“Biliyorum” dedi Elizabeth. “Anlıyorum. Biz konuyla ilgileniyoruz.”

“İhtiyacın olan şey, intikam” dedi Ron. “Dövmek, içeri atmak, Elizabeth’in elinde artık ne varsa.”

“Ben aslında intikama inanmam” dedi İbrahim.

“Biliyordum” dedi Joyce alçak sesle.

“Ama ben inanırım” dedi Ron.

“Aynı benim gibi” dedi Elizabeth. “O zaman korkarım karar alınmıştır. Şimdi onun adını da daha fazla anmamak üzere anlaşalım.”

Oda sessizleşti. İbrahim başını arkaya yasladı. Hafiften yüzünü buruşturdu.

“Sence Douglas elmaslara ne yaptı?” diye sordu İbrahim.

“Bilmiyorum” dedi Elizabeth. “Ama bunu ortaya çıkarmak eğlenceli olabilir gibi geliyor.”

“Hadi onları bulup satalım” dedi Ron.

“Ah, evet!” dedi Joyce. “Yirmi milyonu dördümüz paylaşıyoruz!”

“Martin Lomax hakkında ne biliyoruz?” diye sordu İbrahim.

“Çok az şey” dedi Elizabeth. “Ama Douglas’ı koruyacaksak daha fazlasını bilmemiz de gerekir diye düşünüyorum.”

“Ron’la ikimiz bu akşam tableti kullanabiliriz” dedi İbrahim. “Biraz araştırma yaparız.”

“Yine mi kalıyorsun Ron?” diye sordu Joyce.

“Yani bir gece daha, bilirsin ya. Hemşirelerle flört ederim, çayı da güzel yapıyorlar.”

“Sana daha fazla iç çamaşırı getireyim” dedi Joyce.

“Aslını istersen gerek yok” dedi Ron.

Polis Memuru Donna De Freitas, Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson'la Sorgu Odası B'de oturuyordu. Karşılarındaki Ryan Baird'di. Salaş görünümlü kıyafetler giymişti, avukatıysa Fairhaven Polis Merkezi'nden ziyade kuru temizlemecide olması gereken bir takım elbiseyle gelmişti. Onu üstüne giyerken ne düşünmüştü acaba? Bir evlilik yüzüğü bile vardı. Bu nasıl olmuştu? Bu kadar bakımsız bir adamken yani. Donna kişisel bakımı için neler yapıyordu ama hâlâ bekârdı. Bir de şu adama bakın. Her neyse.

Chris, "Cuma günü neredeydin Ryan?" diye sordu. "Saat beşle beş on beş arasında?"

"Anımsamıyorum" dedi Ryan.

Avukatı not aldı. Ya da not almış gibi yaptı. Bunda not alacak ne olduğunu anlamak zordu.

"Çayın nasıl?" diye sordu Donna.

"*Senin* çayın nasıl?" diye yanıtladı Ryan.

"Aslında fena sayılmaz" diye yanıtladı Donna.

"Aferin" dedi Ryan.

Şuna da bak. Sivilceler ve cüretkârlık. Aslında bir çocuk. Kayıp bir oğlan.

"Bir bisikletin var Ryan" dedi Chris. "Bir Norco Storm 4, ha?"

Ryan Baird omuz silkti.

"Yanlış söylediğimden mi omuz silktin yoksa bir bisikletin olup olmadığını mı bilmiyorsun?"

"Bisikletim yok. Yorum yok" dedi Ryan.

"Hangisi olduğuna karar vermelisin Ryan" dedi Donna. "Soruya yanıt verip *sonra* yorum yok diyemezsin."

"Yorum yok" dedi Ryan Baird.

"Bu daha iyi" dedi Donna. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

"Bir adam gaspedildi Ryan, Appleby Caddesi'nde" dedi Chris. "Telefonu çalındı, yerde yatarken başından tekmelendi."

"Yorum yok" dedi Ryan.

“Sana soru sormadım” dedi Chris.

“Yorum yok.”

“Bu sefer de soru sormadım.”

“Seksen yaşında” dedi Donna. “Ölebilirdi. Yaşayacak, umurun-daysa tabii?”

Ryan Baird hiçbir şey söylemedi.

“İşte bu bir soruydu” dedi Chris. “Umurunda mı?”

“Hayır” dedi Ryan.

“İyi, sonunda biraz dürüstlük sergilendi. Şimdi, kameralar seni ve birkaç arkadaşını daha Theodore Caddesi’nde saptadı. Burası gasp olayından birkaç dakika uzakta. Görüntü saat beş on yedide ve biz seni burada, senin olan ya da olmayan, Norco Storm marka bisikletin üzerinde görebiliyoruz.”

Chris, Ryan’a bir fotoğraf uzattı. “Ryan Baird’e fotoğraf P19’u gösteriyorum.”

“Bu sen misin Ryan?” diye sordu Donna.

“Yorum yok.”

“Her durumda” dedi Ryan’ın avukatı, “bir suç mahalline yakın yerde olmak yasadışı değil.”

Bir an için sessizlik oldu. Chris kalemini not defterine birkaç defa hafifçe vurdu, düşünüyordu.

“Tamam, sorgu bitmiştir” dedi Chris aniden ayaklanarak. Donna avukatın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu. “Öğleden sonra dört elli yedide sorgu tamamlanmıştır.”

Chris kapıya doğru yürüdü, onu açıp Ryan ve avukatına gitmelerini işaret etti. Kapıya doğru ilk yönelen Ryan oldu ama avukat arkada kaldı.

“Sen koridorda bekle Ryan” dedi avukat. “Kısa sürecek.”

Ryan odadan çıktı ve o işitme menziline çıkarak çıkmaz avukat alçak bir sesle Chris’le konuştu.

“Bütün elinizdeki bu mu? Bir güvenlik kamerası görüntüsünden fazlasına sahip olmalısınız.”

“Evet, dahası var” dedi Chris.

Avukat başını hafifçe yana eğdi. “() zaman bu nedir? Bir tuzak mı? Biliyorsunuz, onu geri çağırıp başka görüntüler izletecek ya da bir tanık gösterecekseniz o zaman bunu şimdi görmem gerekir.”

“Biliyorum” dedi Chris. “Ona daha fazla görüntü izletecek de-
ğilim.”

“Dairesinde arama yapmayacaksınız?”

“Hayır” dedi Chris.

“Diğer iki oğlanı aramıyorsunuz?”

O sırada Donna, avukatın tepesinde dikiliyordu ve gömleğinde bir leke olduğunu gördü. Donna, annesiyle çıkmaya başladığından beri Chris’in dış görünümüne biraz daha özen göstermeye başlamasından keyif almıştı. Bazı adamların kendi kıyafetlerini seçmelerine izin verebilirdiniz ama bazı adamlara da izin verilmemeliydi. Chris ikisinin ortasındaydı. Çok geçmeden kendi seçimlerini yapmasına izin verilebilirdi.

“Ne faydası olacak?” diye sordu Chris.

“Fayda mı?” diye sordu avukat.

“Evet, ne faydası olacak? Onu mahkûm edecek kadarına sahip olmadığımızı biliyorsun, biz yeteri kadarına sahip olmadığımızı biliyoruz ve Tanrı bilir Ryan ne düşünüyor ama tahmin ederim o da biliyor, ufak pislik.”

“Affedersiniz, ne dediniz?” dedi avukat.

“Ryan’ı geri çağırılmayacağız” dedi Donna. “Siz bunun dışında bir şey için endişelenmeyin.”

“Bunun gibi bir sorgulama daha yapmayacağız” dedi Chris. “Bu defa değil. Gidip ona güzel haberi verebilirsiniz.”

Avukat, “Burada bir şeyler mi kaçırıyorum?” diye sordu Chris’e, Donna’ya, sonra da tekrar Chris’e bakarak. “Gerçekten bir şeyleri gözden kaçırıyor gibi hissediyorum. Onu serbest bırakacaksınız yani? Nedenini sorabilir miyim?”

Donna, avukatın gözlerinin içine baktı. “Yorum yok.”

Açık kapıya doğru yürüyüp çıktı. Chris avukata baktı ve ona omuz silkti.

Donna kapının kenarından başını uzattı. “Bak, yargıladığımdan filan değil ama takım elbiseleri ayda bir ya da iki defa kuru temizlemeye vermelisin. Gerçekten büyük fark yaratır.”

“Gerçekten bir kazaydı” dedi Poppy, ağzının kenarındaki hindistancevizli makaronun kırıntılarını silerken.

“Ah, genelde öyle olur” dedi Elizabeth.

“Warwick’teydim, İngilizce ve Medya eğitimi alıyordum. Dışişleri Bakanlığı’ndan bir kadın geldi, bir konuşma yaptı. Sonrasında da içki servisi olduğundan hepimiz dinlemeye gittik. Her neyse, sonra Dışişleri’nde başlangıç maaşının 24 bin sterlin olduğunu söyleyince ben de başvuru yaptım.”

“Pek de esrarengiz değilmiş” dedi Joyce, elinde çaylarla içeri girdiğinde.

“Hayır” diye onayladı Poppy. “Dışişleri Bakanlığı’nda görüşmeye gittim, Londra’daydı ve ben oraya öğrenci tren kartımla gitmiştim; işte Rusya’yla Çin ve onların gündemindekiler hakkında bir şeyler okuyarak bir hazırlık da yapmıştım ama sadece sohbeti aslında.”

“Hep öyle olur” dedi Elizabeth.

“En sevdiğim yazarı sordular, ben de Boris Pasternak dedim ama aslında Marian Keyes’i severdim. Fakat bu hoşlarına gitti ve ikinci bir görüşmeye çağırıldım. Onlara Londra’ya ikinci bir defa gelmeye paramın yetmeyeceğini söyledim, onlar da, ‘Merak etme, ücretleri öderiz, konaklamayı da hallederiz’ dedi. Sonra ben de dedim ki, ‘İşin aslı eve gitmek beni daha mutlu ederdi, burada kalmam gerekmez.’ O zaman, ‘İsrar ediyoruz’ dediler, sonraki görüşmede bana kim olduklarını söylediler ve sonra beni dışarı çıkarıp iyice sarhoş ettiler. Mayfair’de bir kulüpte odanın birinde bırakıp gittiler, ertesi sabah olan olmuştu. Bana bir dizüstü bilgisayar verip beni eve yolladılar ve mezun olduğumda benimle temasa geçeceklerini söylediler.”

Joyce çayları koydu. “Joanna’nın, benim kızım, üniversiteye gitmek için evden ayrılışını anımsıyorum. Biliyorsundur belki, Londra Ekonomi Okulu’ndaydı. Gittiğinde sonrasında ne yapacağını bilmediğimden çok endişelenmişim. ‘DJ olacağım’ dedi. Ben de ça-

lıştığım hastanenin radyosunda bu işi yapanlardan birini tanıdığımı söyledim. Derek Whiting'di, ondan rica ederim, Joanna da biraz deneyim kazanır diye düşündüm ama bu tür bir DJ'lik olmadığını söyledi –belli ki başka bir türü de varmış– dünyayı gezecekmiş, planı buymuş. Derken iki gün sonra beni arayıp bir yatırım bankasında iş görüşmesi olduğunu söyledi, şık giysiler almak için benden biraz borç alıp alamayacağını sordu. İşte böyle.”

“İlginç birine benziyor” dedi Poppy.

“İlginç anıları vardır” diye onayladı Joyce. “Derek Whiting sonunda bir gezi gemisinden düşerek öldü. Köşeyi dönünce neyle karşılaşacağını asla bilemezsin değil mi?”

“Ve bu durum hoşuna gidiyor, öyle mi Poppy?” diye sordu Elizabeth.

Poppy vereceği yanıtı düşünerek çayından bir yudum aldı. “Aslında tam olarak öyle değil. Böyle söylersem rahatsız olur muydunuz?”

“Hiç de olmam” dedi Elizabeth. “Bu iş herkese göre değildir.”

“Sadece kendimi burada buluverdim. Bir işe ihtiyacım vardı, bu heyecan verici görünüyordu. Bir de öncesinde hiç param olmamıştı. Ama mizacım bu işe uygun değil. Sır tutmayı sever misiniz Elizabeth?”

“Hem de çok severim” dedi Elizabeth.

“Eh, ben sevmem” dedi Poppy. “A kişisine bir şey, B kişisine başka şey söylemekten hoşlanmam.”

“Ben de öyleyim” dedi Joyce. “Biri kendine yakışmayan bir saç kesimi yaptırsa bile sessiz kalamam.”

“Ama bu iş gereği” dedi Elizabeth.

“Ah, evet biliyorum” dedi Poppy. “Ben de bunu bilerek bu işe girdim. Sorun bende, bu benim için yanlış bir iş. Sürekli bir olay olmasından nefret ediyorum. Davet edildiğin toplantılar, davet edilmediklerin.”

Joyce, “Peki ne yapmayı tercih ederdin?” diye sordu.

“Yani” diye başladı Poppy, sonra duraksadı.

“Devam et” dedi Joyce. “Kimseye söylemeyiz.”

“Ben şiir yazıyorum.”

“Şiire vaktim yok” dedi Elizabeth. “Hiç olmadı, hiç olmayacak. Sakıncası yoksa Ryan Baird konusuna dönebilir miyiz?”

Poppy, “Ah, tabii” deyip koltuğun yanında asılı duran çantasına uzandı. Bir dosya çıkarıp Elizabeth’e uzattı. “İsim, adres, e-posta, cep telefonu, son arama kayıtları, sosyal güvenlik numarası, Ulusal Sağlık Servisi kayıtları, tarayıcı geçmişi, yakın çevresindekilerin telefon numaraları. Kısa sürede bu kadarını toplayabildim.”

“Başlangıç için iş görür, teşekkürler Poppy” dedi Elizabeth.

“Bana teşekkür etmeyin, Douglas’a teşekkür edin. Bana kalsaydı bunlara sahip olamazdınız. Üzgünüm ama bunun bir parça yasadışı olduğunu düşünüyorum.”

“Ah, artık hiçbir şey yasal değil, bu sıralar caddelerde bile zor yürünüyor. Bazen kuralları biraz esnetmek gerek” dedi Elizabeth.

“Ama neticede olay tam da bu değil mi?” dedi Poppy. “Ben kuralları esnetmek istemiyorum. Bu tür şeyler bana heyecan vermiyor. Ama size heyecan veriyor değil mi?”

“Evet” diye onayladı Elizabeth.

“Eh, bana vermiyor. Bu tür şeyler beni endişelendiriyor. Ve benim işim bütünüyle kuralları esnetmek.”

“Ben de senin gibi hissederdim” dedi Joyce.

“Ah Joyce, bırak şimdi bunları” dedi Elizabeth. “Senden mükemmel bir ajan olurdu.”

“Ben hâlâ Poppy’nin şiire yönelmesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Teşekkür ederim” dedi Poppy. “Annem de öyle diyor ve genelde haklı çıkar.”

“Beni yanlış anlama, bence de öyle yapmalısın” dedi Elizabeth. “Bunu *dinlemek* istemiyorum ama kesinlikle yapman gerekir. Ama önce, elimizde yapmamız gereken bir iş var. Douglas’ı korumak.”

“Onunla tanışmaya can atıyorum” dedi Joyce. “Ona âşık olmamdan korkmuyor musun?”

“Joyce onu çok yakışıklı bulacaksın ama sen onu ânında çözersin.”

“Göreceğiz” dedi Joyce. “Poppy, bileğinde neden papatya dövmesi olduğunu sorabilir miyim? Ben senin gelincik¹⁵ dövmesi yaptırtmanı beklerdim.”

Poppy gülerek küçük dövmesini hafifçe okşadı. “Büyükannemin adı Daisy.¹⁶ Bir keresinde ona dövme yaptırmak istediğimi söyledim, ‘Ancak ölümü çığnersin de çapayı, deniz kızını falan yaptırabilirsin’ demişti. Derken evden ayrıldım ve bunu yaptırdım. Sonra da onu ilk gördüğümde gösterdim. ‘Daisy, adaşınla tanış’ dedim. Eh, o saatten sonra da söyleyebileceği pek bir şey kalmamıştı değil mi?”

“Akıllı kız” dedi Joyce.

“Sonra, iki hafta geçince bir daha uğradım ve bluzunun kolunu sıyırp, ‘Poppy, adaşınla tanış’ dedi. Kolunda, dirseğine kadar uzanan kocaman bir gelincik dövmesi vardı. Sonra da, ‘Sen aptallık edeceksen ben de edeceğim’ dedi.”

Elizabeth güldü, Joyce ellerini çırpıttı.

“Eh, tam bizim tipimizmiş” dedi Elizabeth. “Poppy bu senin teşkilattaki son işin olacaksa, bırak olsun ama söz, bunu senin için eğlenceli hale getirmek adına elimizden geleni yapacağız.”

“Yapacağız” dedi Joyce. “Bir makaron daha alır mısın Poppy? Son yediğin hoşuna gitmişti.”

Poppy teklifi geri çevirmek için elini kaldırdı.

“Burada olmaması gereken kimseyi buraya almayacağız. Douglas tamamen güvende olacak ve elbette bu senin de güvende olacağın anlamına geliyor” dedi Elizabeth.

“Tabii biz bu akşam makaron yerken çıkagelmezlerse” dedi Poppy.

“Ve biz hep beraber işsiz güçsüz otururken, eminim Douglas’ın elmaslarla ne yaptığının gizemini çözebiliriz.”

“Eh, bildiğiniz gibi onları çaldığını inkâr ediyor. Ayrıca bu bizim işimiz değil” dedi Poppy. “İşimiz, Douglas’ı korumak.”

“Poppy, endişeli olmana, yaşadığın çelişkilere, hatta sanatçı ruhlu olmana bile gerçekten aldırımıyorum ama sıkıcı olmana ke-

15) Poppy kelimesi İngilizcede gelincik çiçeği anlamına da gelir. [ç.e.n.]

16) Daisy kelimesi İngilizcede papatya anlamına gelir. [ç.e.n.]

sinlikle müsaade edemem çünkü senin sıkıcı bir insan olmadığını görebiliyorum. Bu konuda anlaştık mı?”

“Sıkıcı olmamam konusunda mı?”

“Çok şey istemiş olmazsam?”

“Yani, siz ikiniz gerçekten de şiir yazmam gerektiğini mi düşünüyorsunuz?”

“Ah, evet” dedi Joyce. “Şu sevdiğim şiir neydi?”

Poppy’yle Elizabeth birbirlerine baktılar. Bilmiyorlardı.

Bir yandan Elizabeth’e bakarak, “Sıkıcı olmamak demişken size bir soru sorabilir miyim?” dedi Poppy.

Elizabeth, “Ne soracağına bağlı olarak evet” dedi.

“Teşkilata nasıl katıldınız? Hayallerinizin peşinden mi gittiniz? Sıkıcı olmayan bir yanıtı ihtiyacım var, lütfen. Turist değilim.”

Elizabeth başıyla onayladı.

“Bir profesörüm vardı, Edinburgh’da Fransızca ve İtalyanca bölümlerinde okuyordum. Sürekli bu tür kişileri arayan arkadaşları ve arkadaşlarının da arkadaşları vardı. Bu fikri bana o verdi. Bana göre değildi ama sonradan konuyu defalarca gündeme getirdi.”

“Peki, sonunda neden katıldınız?”

“Benimle yatmayı çok istiyordu şu profesör; insanlar o zamanlar bunu isterdi. Yani benimle yatmak istediğini de teşkilatla görüşme yapmamı istediğini de biliyordum. Açıkçası ya birini ya da ötekini yapmam gerektiğini hissettim; reddedildiklerinde erkeklerin nasıl olduklarını bilirsiniz. Yani ya onunla yatacaktım ya da teşkilatla görüşecektim, ben de iki kötünden daha az kötü olanı seçtim. Sonra senin de göreceğin gibi, teşkilat kancayı size bir defa taktı mı bırakmaktan hoşlanmaz.”

“Yani kariyeriniz biriyle yatmayayım diye başladı öyle mi?” diye sordu Poppy.

Elizabeth başıyla onayladı.

“Peki böyle olmasaydı hangi mesleği yapmak isterdiniz?”

“Sır tutmayı sevmediğini biliyorum Poppy ama Ryan Baird konusunda çok yardımcı oldun. O yüzden işte sana daha önce kimse-

ye, değil aileme, kocalarıma hatta Joyce’a bile söylemediğim bir şey: Ben her zaman bir deniz biyoloğu olmak istemişimdir.”

Poppy başını salladı.

“Deniz biyoloğu mu?” dedi Joyce. “O ne? Yunuslar falan mı?”

Elizabeth başıyla onayladı.

Joyce uzanıp elini arkadaşının koluna koydu. “Bence senden harika bir deniz biyoloğu olurdu.”

Elizabeth yine başını salladı. “Teşekkürler Joyce, belki de olur-
dum değil mi?”

Douglas Middlemiss sesi işittiğinde yataktaydı. Nazilerle ilgili, onlara büyük ölçüde karşıt bir kitap okuyordu. Daire kapısının çok yavaşça ve sessizce açılmasının sesiydi bu. Gelen Poppy değildi; yaklaşık bir saat önce dönmüştü. Öncesinde neredeydi? Elizabeth tutmuş olabilir miydi onu? Bu, Elizabeth'in tarzında bir şey olurdu; yeni kızı kibarlığa boğmak.

Boğmak demişken, kapının o kadar usulca açılması Douglas için kötü haber demekti. Sadece onda ve Poppy'de anahtar vardı, kapıyı ancak bir profesyonel bu kadar usulca açabilirdi. O zaman neydi bu şimdi? Bir hırsız mı yoksa suikastçı mı?

Çok geçmeden anlayacaktı.

Douglas keşke silahım olsaydı diye geçirdi içinden. Eski günlerde bir tane olurdu. Bir defasında Jakarta'da, Japonya elçiliğinden bir kültürel ataşeyi coşkulu bir sevişme esnasında kazara kolundan vurmuştu. Kadın bunu son derece iyi karşılaşmıştı. Ulusal Galeri, bir Rembrandt tablosunu Tokyo Müzesi'ne ödünç vermek üzere ikna edilmişti ve konu kapanmıştı. Ama o günden sonra silahını yastığının altına koymak yerine yatağın altına bantlamıştı.

Tüm bunları okuma gözlüklerini çıkarırken düşünmüştü, pijamasının alt düğmelerini ilikleyerek yataktan süzülüp indi. Poppy'nin silahı vardı. Onu kullanacak bir tipe benzemiyordu ama eğitimini almış olmalıydı değil mi? Acaba o da ön kapının açıldığını işitmiş miydi? Belki de işitmemişti. Douglas yıllar içinde tehlikeye karşı tetikte olmayı öğrenmişti ama Poppy bunu öğrenmemiş olabilirdi. Belki de hiç öğrenmeyecekti. Poppy gibilerle çok karşılaşmıştı, bir de bakmışsınız teşkilattan ayrılıp evlenmiş, çoluk çocuğa karışmış. Ama bugünlerde bunları söyleyemezsiniz. Bütün dünya ayağa kalkardı filan.

Douglas yatak örtülerini düzeltmekle uğraşırken yatak odası kapısındaki asma kilidin tıngırtısını işitti. O zaman hırsız değil de suikastçı mıydı? Martin Lomax tarafından gönderilmiş olabilir miy-

di? Ya da Amerikalılar? Ya da Kolombiyalılar? Bu, kulağa gülünç gelebilir ama Douglas bir Britanya vatandaşı tarafından öldürülmeyi tercih ederdi. En ideali de İngiliz olurdu ama Douglas umduğıyla değil bulduğıyla yetinecekti.

Kilidin dilini kesecek delici bir dakika içinde asma kilidin hakkından gelirdi. Ama bunu ses çıkarmadan yapamazdı. Poppy'yi uyandırmadan hiç yapamazdı. İçeri izinsiz giren kişi ona erişmeden Poppy'nin ona erişmesi lazımdı.

Yatak toplanmıştı, şimdi orada kimse uyumamış, oda sakini hâlâ gecenin taze havasının tadını çıkarıyormuş gibi el değmemiş görünüyordu. Douglas usulca gardıroba ilerledi, kapağını açıp içeri girdi. Bu ona muhtemelen on ya da on beş saniye kazandırırdu ama bu yeterli de olabilirdi. Gardırobun kapağını arkasından kapayıp karanlıkta beklemeye başladı.

Bu işte sonunuzun nerede geleceğini hep merak ederdiniz. Douglas, Norveç'te bir buzulda, İran-Irak sınırında bir otomobilin bagajında veya Kinhasa'daki Amerikan üssüne yapılan bir roket saldırısında çok çeşitli şekillerde ölebilirdi. Ancak belki de bir huzurevinde pejmürde bir gardırobun içinde pijamalarıyla ölecekti? Douglas bunu öğrenmek istiyordu. Elbette korkuyordu ama öğrenmek de istiyordu. Yaşamınız boyunca başınıza gelenler arasında ölüm en büyük olaylardan biriydi. Douglas asma kilidin açıldığını işitti. Poppy *bunu* mutlaka işitmiş olmalıydı değil mi?

Gardırobun kapakları arasındaki ince aralıktan bakan Douglas, odanın içinde bir adamın yürüdüğünü seçebilmişti. Silahını havaya kaldırmış, yatağa doğrultmuştu. Bir sokak lambasının solgun ışığı perdelerin içinden ince bir huzme halinde içeri sızıyordu.

Adamın yatağın boş olduğunu görünce dönüp etrafına baktığını gördü. Douglas nefes bile almıyordu. Adamın gardıroba doğru döndüğünü görünce bir daha asla nefes alamayacağını fark etti. Odada birisi saklanıyorsa gardırop akla yatkın tek yerdi. Ve anahtarı olmadan kapıyı sessizce açabilen, MI5'in kilidini kırabilen biri bunu bir dakika içinde çözerdi.

Adam gardıroba doğru iki adım attı, silahı hâlâ havadaydı. Beyaz diye düşündü Douglas, muhtemelen kırk yaşında. Bu ışıktan an-

lamak çok zordu. Douglas adının ne olduğunu merak etti. Bu bilgiyi bilmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Acaba daha önceden bir tanışıklıkları var mıydı? Gelecekte sevgili olacak insanlar gibi sokakta habersizce birbirlerinin yanından geçip gitmişler miydi?

Poppy gelmiyordu. Bunu nasıl işitmemişti? Yoksa?.. Ah, elbette. Elbette. Belki de Poppy bütün bu akşamı Elizabeth'le geçirmemişti. Bir bilgilendirme toplantısında olamaz mıydı? Yeni emirler almış olabilir. Bu sorunun bitmesini istiyoruz. Görmezden gel ve kimse bilmesin. Adamlarımızdan birini göndereceğiz. Douglas'ın akrabası yok, sorular soracak çocukları da. Poppy hemen hizaya gelecek kadar acemiymi. Şimdi kendi odasında, bir yere sinmiş bekliyor olmalıydı. Cesedini bulduklarında acaba Elizabeth neler olduğunu çözebilir miydi? Amma da komik bir düşünceydi bu, cesedini kimse bulmayacaktı. Özel bir destek timi her şeyi temizlemek için beklemede olmalıydı. Askeri bir adli tıpçı onun için bir yerlerde bekletilmekteydi. Bütün evrak işleri uygun bir şekilde halledilmişti. Büyük olasılıkla intihar olarak kayda geçecekti. Elizabeth hiçbir zaman farkı anlayacak kadar yakınına yaklaşamayacaktı. Douglas itiraf etmeliydi ki Elizabeth hakikaten güzel görünüyordu. Onunla bir şansı daha olsun isterdi. Ona yazdığı diğer mektubu bulabilir miydi acaba? Elbette bulurdu.

Adam gardırobun kapaklarından birini, altına uzattığı ayağıyla itip açtı. Orada dikilen Douglas'ı görünce gülümsedi.

Adam İngilize benziyordu. Silah teşkilat malı değildi ama onlar bazen dışarıdan birileriyle de çalışırdı. "Denemeye değerdi" dedi Douglas, bir eliyle gardırobun içini göstererek.

Adam başıyla onayladı. Douglas yaşamını aniden açık bir şekilde görebildiği ani bir aydınlanma bekledi. Birazdan çıkacağı yolculuk her neyse yanında götürebileceği bir şey. Ama hiçbir şey olmadı. Sadece elinde silahıyla bir adam ve pijama üstünün ensesini kaşındırıp duran etiketi. Ne tarz bir gidiş ama.

Adam, "Elmaslar nerede?" diye sordu. İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bu, Douglas'ı biraz rahatlatmıştı.

"Korkarım söylemeyeceğim ihtiyar" dedi Douglas, "beni ne de olsa öldüreceksin, elmasların bir başkasına gitmesini tercih ederim."

“Belki seni öldürmem” dedi adam.

Douglas gülümsedi, silahlı adama şüpheyle bakarak kaşını kaldırdı. Silahlı adam onaylar havada başını salladı.

“Bu kulağa komik gelecek ama” dedi Douglas, “son bir gizemi çözmeme izin ver. Seni kimin gönderdiğini bilmeyi çok isterim.”

Adam başını iki yana sallayıp tetiği çekerken Douglas onu izledi.

İbrahim uyuyamamıştı.

Etraf sakindi. Bu hastane odasında kaç kişi ölmüştü? Ya bu yatakta? Ya bu çarşaflarda?

Bu havada kaç son nefes asılı kalmıştı?

Gözleri kapandığında yeniden kaldırımın kenarına dönmüştü. Suyu hissetti, ayak sesleri işitti, kan tadını aldı.

Kafaya gelen tekmenin artık bir adı vardı: Ryan Baird. Şu Ryan Baird'in nerede olduğunu merak etti. İbrahim'in telefonu neredeydi? Çalıntı telefonları kim satın alırdı? İbrahim telefonuna tetris uygulaması yüklemişti. İki yüz seviye vardı, o uzun zaman oynadıktan sonra yüz yirmi yedinci seviyeye gelmişti. Şimdi tüm o ilerleme kaybolmuştu.

Bileğindeki kırmızı plastik etikete baktı. Ölümün etiketiydi. Bir yerlerde bir çekmece tamamen onlarla dolu olmalıydı.

Sonunda Ron'u eve gitmeye ikna edebilmişti. Refakatine şükran duymadığından değildi. Şimdiye kadar her gece Ron o uyuyana kadar uyumamış, West Ham ve İşçi Partisi'nin sorunları hakkında konuşmuştu. Sonra da, gecenin ilerleyen saatleri olsa da, eski karısıyla kızından, oğlu Jason'dan ve on dört yaşında okuldan ayrılışından, babasını hiç tanımayışından bahsetmişti. Olup bitenin dışında gerçekten de her şeyden konuşmuşlardı. *Zor Ölüm*'ü izlemişlerdi ama sadece ilkini. Belli ki diğerlerini seyretmenin anlamı yoktu. İbrahim'in daha önce Ron gibi bir arkadaşı hiç olmamıştı ve Ron'un da İbrahim gibi bir arkadaşı. Ron gerektiğinde onun su sürahisini doldurdu, gidip makineden atıştırmalık aldı ama asla fiziksel teması olmadı, koluna elini koymak gibi. Bu İbrahim için sorun değildi. Şu sıralar erkek olmak daha zor diye düşündü, kucaklanmayı beklemek.

İbrahim eve gitmek istiyordu ki bunun olumlu bir şey olacağını biliyordu. İnsanın kendini güvende hissettiği bir evinin olması olumlu bir şeydi. Etrafının kendini daha da güvende hissettiren insanlarla çevrili olması da öyleydi.

Ama biliyordu ki o zaman bir daha evden asla ayrılmak da istemeyecekti.

Her şey normale dönecekti. Beyin son derece zeki bir şeydi, İbrahim'in onu bu kadar sevmesinin bir nedeni buydu. Ayağınız hep ayağınızdır ve iyi günde kötü günde her zaman ayağınız olarak kalır. Ancak beyin değişir, şeklen de işlevsel olarak da. İbrahim ayak hastalıkları uzmanlarına saygı duyuyordu ama bütün ayaklara bakmak?..

Beyin. Şu olağanüstü aptal yaratık. Biliyordu ki o anda yabancı kimyasallar beyninin içinde koşturup duruyor, bu kriz ânında onu koruyordu. Zaman içinde bu kimyasallar azalacak, hafif bir leke dışında onlardan hiçbir iz kalmayacaktı. "Zaman iyileştirir" dediklerinde bunu kastediyorlardı. Çoğu şey gibi işin kökenine indiğinizde nörolojiyi bulurdunuz, şiirselliği değil.

Evet, zaman iyileştirirdi, zaman iyileştirirdi. Ama ya zaman İbrahim'in sahip olmadığı bir şeyse?

Ben aslında intikama inanmam. Ryan Baird hakkında konuşurlarken diğerlerine böyle söylemişti. Ve teoride inanmıyordu da. İntikam düz bir yol değildi, o bir çemberdi. Siz hâlâ odanın içindeyken patlayan bir el bombasıydı, bu patlamadan zarar görmeden kurtulamazdınız.

İbrahim'in bir defasında bir danışanı olmuştu; Eric Mason. Gillingham'da okuldan eski bir arkadaşı olan satıcıdan kullanılmış bir BMW almıştı. Çok geçmeden arabanın debriyajında bir arıza olduğunu fark etmişti. Satıcı arkadaşı sorumluluğu kabul etmemiş ve Eric Mason, ki onun duygusal kontrol ve öfke yönetimi sorunları olduğu bilinmelidir, debriyayı kendi cebinden ödeyerek değiştirtmiş, BMW'yi gece yarısı doğruca satıcının mağaza vitrinine sürmüştü.

Otomobil istop etmişti; bu anlaşılır bir şeydi, ne de olsa büyük bir cam vitrinin içinden geçmişti. Böylece Eric Mason arabadan dışarı fırlamış, etrafında alarmlar ötüp dururken oradan kaçmak zorunda kalmıştı. Talihsizlik eseri düşmüş, büyük bir cam parçası bedenine saplanmıştı. Sonuçta onu kan kaybından ölmek üzereyken oraya gelen polis kurtarmıştı.

Eric Mason hastanede yatarken, satıcıdan büyük bir buket çiçek almıştı ama kartı açar açmaz, duruşmaya çağrıldığını bildiren bir

celbin ve 14.000 sterlin tutarında bir faturanın yanına iliştirildiğini görmüştü. Derken ardı ardına kamu hizmeti cezasına çarptırılmış, peşinden de iflas etmişti. fkesi büyüümüştü.

Eric'in kızı ve otomobil satıcısının oğlu da okuldan arkadaşları. Kış yazı takip ederken Eric kızının bu oğlanla görüşmesini yasaklamıştı ve iki yıl sonra gençler Eric'in düğüne gelmeyi reddetmesine rağmen evlenmişlerdi. Bir yıl daha geçince Eric'in erkek torunu doğmuştu. Tarafların hiçbirisi uzlaşmaya yaklaşmıyordu, o yüzden Eric ilk torununu görememişti. Bunların hepsi arızalı bir debriyajdan kaynaklanmıştı.

İşte bu noktada Eric kendi eylemlerinin sorumluluğunu alması gerektiğini hissetmiş ve bir psikoterapiste danışma kararı almıştı.

On iki ay sonra, İbrahim'le yaptığı son seansa, Eric Mason kızını ve damadını da bizzat teşekkürlerini iletmek üzere yanında getirmişti. Küçük torunu da yanlarındaydı, birlikte fotoğraf çekilmişlerdi, hepsi gülümsüyordu.

İbrahim iinin geçtiğini hissetti, mücadele etmemeye karar verdi. Düşlerinde onu her ne bekliyor olursa olsun, en iyisi onunla korkusuzca yüzleşmekti. Ryan Baird'in ona verdiği zararı düşünmeden kabullenecekti. Bu kaburgalarla ve yüzüyle ilgili bir mesele değildi; onlar çok geçmeden iyileşeceklerdi ama özgürlüğü ve iç huzuru bir telefon için koparılıp alınmıştı.

İntikamı arzulayan bir adamın iki mezar kazması gerekir derlerdi; bu kesinlikle doğruydu. Ayrıca İbrahim kendi mezarı çoktan kazılmış gibi hissediyordu, bir tane de Ryan Baird için kazılrsa gerçekten büyük bir zarar doğar mıydı? Arkadaşlarının Ryan için ne planladığını merak etti. Fiziksel bir şeyler değildi, İbrahim bundan emindi. Ama ya özgürlüğü ve iç huzuru? Ryan'ı bazı ufak sürprizler bekliyordu.

İbrahim, Eric Mason ve torununun olduğu fotoğraf İbrahim'in evde tuttuğu özel bir dosyadaydı. İbrahim'e işini neden sevdiğini anımsatan, içinde yalnızca birkaç hatıra bulunan bir dosyaydı. İbrahim'in alfabetik olarak titizlikle sıralayıp raflara yerleştirdiği dosyalar içerisinde, bu düzene uymayan tek dosyaydı. Çünkü bazen yaşa-

mın alfabetik sıraya göre düzenlenmediğini anımsamanız gerekirdi, her ne kadar öyle olmasını dilerse de.

Eric Mason, yıllar sonra debriyajda hiçbir arıza olmadığını öğrenmişti. O yalnızca elektronik kontrolleri anlayamamıştı, sıfırlama butonuna beş saniye basması her şeyi düzeltirdi. O yüzden intikam konusunda dikkatli olmak gerekirdi ama dürüst olmak gerekirse, İbrahim, yaşamının büyük bir bölümünü hep dikkatli olmakla geçirmişti ve gelişmek istiyorsanız bazen işleri farklı yoldan halletmeniz gerekirdi.

İbrahim kendi sıfırlama butonuna beş saniye basabileceğinden, kalbinden geçtiği gibi affedebileceğinden, doğru olanı, uygun olanı, sıkıcı olanı yapabileceğinden emindi. Otomatik hız kontrolüyle ilerleyebileceğinden.

Ama Eric Mason'ın tüm pişmanlıklarına rağmen, otomobilini otomobil satıcısının vitrinine doğru sürerken hissettiği o katıksız heyecanı anlatışını da hâlâ anımsıyordu.

İşte İbrahim'in saldırıdan beri ilk huzurlu uykusuna dalarken düşündüğü şey başına isabet eden tekme, Ryan Baird'in adımları ya da ağzındaki kan tadı değil, bu görüntüydü.

Saat sabahın ikisi ama tüm bunları her şey tazeyken yazmak istiyorum.

Gecenin ortasında telefonum çaldı ve elbette İbrahim'in öldüğünü düşündüm. Bu koşullarda başka ne düşünürdünüz ki? Kimse gece yarısı durduk yere aramaz. Biz bıraktığımızda iyiydi ama ben neler gördüm. İki çaldırmada telefona uzanmış olmalıyım.

Arayan Elizabeth'ti ve söylediği ilk şey, "İbrahim değil" oldu ki bu beni rahatlatmıştı. İstediginde gayet duyarlı olabiliyor. Gece yarısı olduğunu bildiğini ama üstüme bir şeyler alıp olabildiğince hızlı bir şekilde Ruskin Court 14 numarada olmamı söyledi. Termosumu da getireyim mi diye sordum ama orada zaten bir su ısıtıcısı olduğunu, sadece gelmem gerektiğini söyledi. Termosu doldurmak çok zaman almazdı ama gecenin ortasında bunu Elizabeth'e söylemeyi bir de siz deneyin.

Ruskin'e yürüyerek gittim, karanlıkta her yer gerçekten çok hoştu. Yolları sadece birkaç lamba aydınlatıyordu ve çalıların arasındaki hayvanların seslerini işitebiliyordum. Tilkilerin, "Bu yaşlı kadın neyin peşinde?" diye düşündüklerini hayal ettim ve ben de aynı şeyi düşündüm. Soğuktu ama kendime yeni bir hırka almıştım ki bu iş için mükemmeldi. Dün bir şeyler getirdiler. Ondan bahsetmedim çünkü her şeyden bahsetmem. Örneğin, dün bir lazanyayı buzu çözülsün diye dolaptan çıkardım ve onu tamamen unuttum. Bunu ilk işiten sizsiniz.

Aşağıdaki kapı içeri girmem için açıldı, dürüst olmak gerekirse neyle karşılaşacağımı bilmediğimden kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Dairenin kapısını iterek açtım ve zavallı Poppy'yi bir koltukta oturmuş, tir tir titrer halde buldum. Karşısındaki koltukta da Elizabeth oturuyordu ama o titremiyordu. Bunlar koca mekândaki

tek mobilyalardı. Daire Douglas'ın saklandığı yerdı, bunu hemen çözmüştüm. “Su ısıtıcısını aç Joyce” dedi Elizabeth, “Poppy bir şok yaşadı.” Patron edasıyla seslenmişti ama bunu kasten yapmadığını biliyordum, sadece profesyonel davranıyordu.

Mutfağın haline inanamazdınız bu arada. İki kupa, iki tabak, iki bardak, iki kâse, biraz kahvaltılık gevrek, biraz beyaz ekmek; buzdolabındaysa biraz tofu ve biraz da badem sütü vardı. Dolaplardan birinde çayla kahve vardı ve ben başımı kapıdan uzatıp Elizabeth’le Poppy konuşmayı bıraktılar mı diye baktım, Poppy’ye süt ve şeker isteyip istemediğini sordum, o da kakule ve liçi aromalı çay alabileceğini söyledi, ben de bu normal bir şeymiş gibi başımı aşağı yukarı salladım ki anladığım kadarıyla bugünlerde oldukça normaldi, ardından yeniden mutfağa döndüm. Tanrım, bu yazması ne kadar da uzun bir cümle oldu böyle. Bu bir kitap olsaydı bana oralara bir yerlere nokta koymamı söylerlerdi. “Liçi aromalı çay alabileceğini söyledi”den sonra belki?

Su ısıtıcısını doldurup kaynattım, salona dönmeyi ve neler olduğunu öğrenmeyi iple çekiyordum. Bu Douglas’ın dairesiyse, o zaman o neredeydi? Çay poşetinin üzerine su döktüm, hepsinin gri bir poşeti vardı ama her aroma farklı bir tondaydı ve ben bitki çaylarında poşet çıkarılıyor muydu çıkarılmıyor muydu diye düşündüm. İçinde bırakılıyorduyse o zaman salona daha çabuk dönerdim ama ya doğru yapılışı bu değilse? Joanna, bütün kız evlatlar gibi, bunu bilebilirdi. Her neyse, sifonun çekildiğini işittiğim zaman, protokolün canı cehenneme dedim, poşeti bardağın içinde bırakıp salona gittim.

İçerideki adamın Douglas olduğunu biliyordum, bu hemen anlaşıyordu. Söylememde bir sakınca yoksa şayet çok yakışıklıydı. Elizabeth’in onunla neden evlendiğini de, ondan neden boşandığını da hemen anladım. Ama yine de bitene kadar evliliklerinin bayağı eğlenceli olduğundan eminim.

Tam karşımda duruyordu. “Ah sen Joyce olmalısın, hakkında çok şey işittim” dedi. Az kalsın reverans yapacaktım ki Elizabeth’in göz devirışini yakaladım, o yüzden, “Evet, sen de Douglas olmalısın” dedim. Sonra o da, “Eminim sen de benim hakkımda epey bir şeyler

işitmiştir” dedi ve ben de, “Pek sayılmaz, hayır” dedim, Elizabeth’in bundan hoşlandığını fark ettim.

Yatak odasına girip bir sandalye bulayım dedim ama Elizabeth, Douglas’ın odasında bir ceset olduğundan Poppy’nin odasını denememi söyledi.

Hah, bu iyiydi işte.

Poppy’nin odasından sırtı sert bir sandalye buldum ve Elizabeth, Douglas’ın bana hikâyeyi anlatmasına izin verdi.

Bir gardirop ta saklanıyormuş, korkudan değil temel eğitimi gereğiymiş ve sonra silahlı bir adam kafasına nişan almış. Hikâyenin bu kısmına gelmeden önce ölümden ve bakış açısından, erkeklerin ahlaki sorumluluklarından ve iyi yaşanmış bir yaşamdan söz etti. Ron’un orada olmasını dilerdim, ona kesin sadede gel derdi ama ben öyle değilimdir, dolayısıyla kibarca dinledim. Kendini ölmeye hazırlamış; özeti buydu ama gizemli adam tetiğe uzandığı anda kafası havaya uçmuş, işte Poppy oradaymış, bir süvari gibi, muhteşem bir serinkanlılıkla, elinde silahıyla çıkagelmiş.

Douglas’a göre serinkanlıymış ama görünüşe bakılırsa o kadar da serinkanlı değildi; hâlâ titriyordu, hâlâ sessizdi, çay fincanına iki eliyle sarılmıştı. Hâlâ çay poşetine dair bir şey söylememişti, poşet hâlâ fincanın içindeydi; doğrusu bu galiba? Gerçi o şimdi bambaşka bir haldeydi, o yüzden bunu test etmek doğru olmazdı.

Gidip Poppy’nin sandalyesinin koluna oturdum ve ona sarıldım. O da başını omzuma yaslayıp usulca hıçkırarak ağlamaya başladı. Douglas veya Elizabeth’in ona sarıldığını sanmıyorum, Elizabeth’in beni buraya çağırma nedenini de o zaman anladım. Ron da bunu gayet iyi yapardı ama iddiaya girerim Elizabeth, Ron’un Douglas’la tanışmasına henüz hazır değildi. Douglas’ın nasıl bir şey olduğu o kadar belliydi ki Ron onunla çok dalga geçerdi.

Poppy’ye ne kadar cesur olduğunu söyledim, Elizabeth de harika bir atış yaptığını, Douglas’sa buna minnettar olduğunu. Ama Poppy bunların hiçbirine tepki vermeyip sadece sessizce ağladı.

Elizabeth onu rahatlatmak için elinden geleni yaptı, birini öldürmenin zor olduğunu ama bazen işlerinin bunu gerektirdiğini söylediğinde Poppy sonunda konuştu ve “Bu benim istediğim iş de-

ğil” dedi. Söylediğini anlayışla karşıladım. Tüm o eğitimleri almak ve etrafta gizlice dolaşmak eğlencelidir sanırım ama senden yarım metre uzaktaki bir adamın kafasını havaya uçurmak herhalde herkese uygun bir şey değildir. Bana uymazdı, Poppy’ye de uymuyor. Aslında belki de bana uyardı. Deneyene kadar asla bilemezsiniz değil mi? Bitter çikolatayı sevebileceğimi de asla düşünmezdim örneğin.

Şimdi ne olacağını, polisin aranıp aranmadığını sordum ve Elizabeth, “Bir süre sonra” dedi. Bir ihtimal Chris’le Donna’nın gelmesini umuyordum ama belli ki böyle vakalarda ulusal güvenlik meselesi falan denip farklı bir yol izleniyordu. O yüzden Elizabeth, Douglas ve Poppy Londra’dan birkaç casusun gelmesini bekliyordu, bu dava onların olacaktı. Çok yazık çünkü özellikle de Donna bu olay yerini eğlenceli bulurdu.

Elizabeth cesedi görmek ister miyim diye sordu, aslında çok istememe rağmen Poppy’ye sarılmayı sürdürmem gerektiğini düşündüğümünden hayır dedim, böyle iyiyim ama sorduğun için teşekkürler.

Kapı çalıp da bir kadınla bir adam, Sue ve Lance, gelinceye dek yirmi dakika kadar bekledik. Elizabeth’in dediğine göre MI5’tandılar. Amir Sue’ydu.

İkisi de çok ciddi insanlardı. Sue bana fena halde Elizabeth’i anımsattı. Tavırları yani. Altmış civarında olmalıydı ve o kadar öfkeli olmasaydı çok da güzel bir kadın denebilirdi. Biliyorum, güzelliği bizi ilgilendirmez, sadece size ona dair bir fikir vermeye çalışıyorum. Saçları hoş bir kestane rengiydi. Boyalıydı ama çok hoştu. Devamlı sohbet açmaya çalıştım ama başarılı olduğum söylenemez.

Elizabeth’in bile onlara saygılı davrandığını fark ettim, o yüzden ben de onun gibi davrandım. Bununla beraber çay teklifimi geri çevirdiler. İkisi de ben mutfak kapısında dikilirken içeri dalıp yanımdan geçip gitti. Kabalıktan değil, dediğim gibi yapmaları gereken bir iş vardı. Sue ne yaşandığını tam olarak biliyordu; Douglas’la Poppy’ye ihtiyaçları olan ne varsa toplamalarını söyledi. İkisine de soğuk davranıyordu, özellikle de Douglas’a. Haline üzüldüm.

Lance cesetle ilgileniyordu. Fotoğraflarını çekti filan. Televizyondaki el işi programlarında görebileceğiniz tiplerdendi. Güçlü

ve elinden iş gelen ama hiçbir zaman şovun yıldızı olmayan. Arka planda öylece testereyle ahşap keserler. “Fotoğraf makinenize bir bakabilir miyim?” diye rica ettim çünkü Joanna’ya Noel için bir tane almayı düşünüyordum. İşini bitirince gösterebileceğini söyledi ama sonuçta göstermedi.

Sue, Elizabeth’e vakti geldiğinde onunla konuşacaklarını söyledi, o da, “Tabii, doğal olarak” dedi ama bunu son derece sessizce söylemişti fakat sorun çıkarmaması gerektiğini biliyor olsa da bundan korkmuyordu. Bir ara Sue bana bakıp, “Bu, Joyce mu?” diye sordu. Elizabeth’e benim çatışma, ceset gibi şeyler hakkında kimseyle konuşmamamı sağlamasını söyledi. “Sue, bana güvenebilirsin” dedim ama bana dönüp bakmadı bile, sadece Elizabeth’e bakıyordu. Elizabeth, Sue’ya kimseye bir şey söylemeyeceğim konusunda güvence verdi, o da ikna olmamış halde başını salladı. Aslını isterseniz, onun daha büyük sorunları vardı.

Yine de MI5 artık beni tanıyordu, bu, Noel’de herkese göndereceğim mektuba girecek türden bir şeydi.

O anda kapı zili yeniden çaldı, tulumlar içinde iki adam ellerinde bir sedyeyle geldi. İlk yardımcılar yeşil giyerler elbette ama bunlar baştan ayağa siyah giyinmişti. Yatak odasına gidip cesedi sedyeye koydular. Neyse ki onlar ceset torbasının fermuarını çekmeden önce hızlı bir bakış atabilmiştim ve evet Poppy gerçekten de adamın kafasını havaya uçurmuştu. Ya da en azından büyük bir bölümünü. Bu beni Acil’deki günlerime götürdü.

Elizabeth’le ben koridorda sedyeyi taşıyanlara yol gösterirken birkaç kapı açıldı, komşular gürültüyü merak etmişlerdi ve Elizabeth onlara endişelenecek bir şey olmadığını söyledi. Coopers Chase’te her sedye gördüğünüzde endişelenecek olursanız yakında size de bir tane gerekirdi.

Dışarıya, açık havaya çıktığımızda etrafta birkaç dairenin ışığının yandığını, birkaç da perdenin aralandığını görebilirdiniz ama dediğim gibi onlar gecenin ortasında ambulanslar görmeye alışık. Elizabeth’e bunun normal bir ambulans olmasına şaşırdığımı söyle-

dim, o da normal bir ambulans olmadığını, sadece öyle görüldüğünü söyledi.

İçeri döndüğümüzde Sue ve Lance, Poppy'yle Douglas'ı dışarıya yönlendiriyorlardı. Elizabeth, "Onların sorgulanması gerekiyor" diye açıklama yaptı. MI5'ta bile birkaç soruya maruz kalmadan herhangi birini öldüremezsiniz. Elizabeth, Poppy'ye sarıldı, ki bu hoş bir şeydi, endişe etmemesini, bütün yaptıklarının doğru olduğunu söyledi. Sonra ben de sarıldım, endişelenmemesini söyledim. Neredeyse çay poşeti meselesini de açacaktım ama bir dahaki görüşmemize sakladım.

Sue'yla Lance'e birer dostluk bilekliği verdim. Sue kendisine bir otopark bileti vermişim gibi baktı ama Lance, "Teşekkür ederim, bir parça dostluğa ihtiyacım var" dedi. Onlardan para istemedim.

Sonra Douglas dışarı çıktı, elinde *Üçüncü Reich'in Nazi Mega Yapıları* adlı bir kitap, bir de diş fırçası vardı.

Sue, Elizabeth'ten dairenin güvenliğini sağlamasını, kimsenin girip çıkmadığından emin olmasını istedi. Elizabeth başıyla onaylayıp Sue'ya Poppy'yle ilgilenmesini söyledi.

Sonra Elizabeth bana eve gidip uyumamı söyledi; böylece eve gittim ama uyuyamadım. Şimdi şunu dinleyin.

Kapımı kapar kapamaz hırkamı çıkarıp sandalyenin arkasına astım. Ama çıkarırken cebinde bir şey olduğunu fark ettim, onun giydiğimde cebimde olmayan, katlanmış bir not kâğıdı olduğunu gördüm.

Kâğıtta sadece, "ANNEMİ ARA" yazıyordu ve bir telefon numarası not edilmişti.

Poppy sarılırken bunu cebime sokuşturmuş olmalıydı.

Demek Poppy annesini istiyordu, zavallı kızcağız. Annesini sabah arayacağım.

Televizyonu açtım. BBC2'de gündüz gösterilen programlar vardı ama ekranın köşesinde biri işaret diliyle söylenenleri tercüme ediyordu. Bu ne akıllıca değil mi? İşitme engelli insanları bu saatlere kadar ayakta tutmanın adaletsizce olduğunu düşünmeye başlamıştım ki sonra onların programı kaydedebilecekleri aklıma geldi. Ne hoş

bir şey. Britanya kıyısını konu alan *Kıyı* adlı bir program izliyorum. Birileri deniz salyangozlarını bulup topluyordu. Ben almayayım ama söylenenleri işaret diliyle anlatan hanımefendinin bluzunu beğendim.

Instagram'ın nasıl kullanıldığını hâlâ tam olarak çözemedim, bu çok sinir bozucu çünkü @BuyukZevk69'a iki yüzün üzerinde özel mesaj gelmiş.

Acaba uyanık olan başka birileri var mıdır?

Ryan Baird uyanıktı. O anda çevrimiçi olarak *Call of Duty* oynuyordu. Komşusu duvarlara vururken makineli tüfekte en yüksek seste seri atış yapıyordu. Ryan bugün 150 sterlin kazanmıştı. Tüm Fairhaven'ı kıyıdaki sıra sıra depolardan yöneten Connie Johnson'a birkaç dizüstü bilgisayar, bir bankamatik kartı ve bir saat satmıştı. Kadın ona güveniyordu, hatta ara sıra bir eve teslim edilmek üzere bir paket bile veriyordu. Acaba uyuşturucu muydu? Asıl bu işe girmeliydi. Telefon çalmak çoluk çocuğa göreydi.

Ryan'a bütün yaşamı boyunca aptal olduğu söylenmişti. Bakın bakalım şimdi kim aptaldı? Cebinde parası vardı, Connie Johnson belli ki kendisinden hoşlanıyordu. Tanıdığı on sekiz yaşındaki diğer insanların hepsinden daha çok para kazanıyordu; hatta belki de yaşlı öğretmenlerinden bile çok. Polis dün onu bir telefonu gaspetmek ve birini tekmelemekten sorguya çekmişti ama ona dokunamazlardı çünkü Ryan akıllıydı. Öğretmenlerinden, polislerden, o anda kapı ziline basmakta olan komşularından çok daha akıllıydı. Ryan Baird'de her şeyin yanıtı vardı.

Ryan yatmadan önce kalan son esrarlı sigarasını yaktı, sonra konsantrasyonunu kaybetmesi bir keskin nişancı tarafından vurulmasına neden olunca küfrü bastı. Neyse ki bu video oyunları gerçek yaşam değildi. Ryan oyunu yeniden yükleyip tekrar başladı. O yenilmezdi.

Martin Lomax de uyanıktı. Suudi bir avukat, bir sürat teknesine kafayı takmıştı. Martin Lomax telefonda onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Uzun lafın kisası, söz konusu Cartagena Karteli'nden tazminat olarak bir sürat teknesi alacaktı ama Amerika Birleşik Devletleri Gıda ve İlaç Dairesi, kartelin Bolivya'daki uyuşturucu laboratuvarlarına baskın düzenlemiş, onları epeyce zarara uğratmıştı. Mesele, sürat teknesinin kurşun delikleriyle dolu halde teslim edilmiş ol-

masıydı ve Suudi avukata göre bu, teknenin hem estetiğini hem de denize elverişliliğini bozuyordu.

Martin Lomax'ın diğer hattı çaldı ve en kısa zamanda Cartagena Karteli'yle konuyu görüşeceğine dair söz verdi.

Diğer hattaki MI5'ti. Andrew Hastings diye birini tanıyor muydu? Tanırdı. Andrew Hastings onun için mi çalışıyordu? Çalışıyordu, yalan söylemenin faydası yoktu; bu MI5'ti, zaten biliyor olmalılardı. Peki, Bay Hastings bu akşam onun için mi çalışıyordu? Hayır, çalışmıyordu. Üzülerek Bay Hastings'in bir Britanya Güvenlik Teşkilatı üyesini öldürmeye çalışırken silahla vurularak öldüğünü bilgimize sunarız. Kaybınız için üzgünüz ancak bu konuda bir yorumumuz var mı merak ediyoruz? Hayır, yorumum yok, hiç yorumum yok. Bay Hastings'in bir yakın akrabasını tanıyor musunuz? Hayır. Evli miydi? Sanırım. Kiminle? Fikrim yok, hiç sormadım. Affedersiniz sizi gecenin bu geç saatinde rahatsız ettik. Hayır, hayır, sorun değil, siz işinizi yapıyorsunuz.

Martin Lomax telefonu kapattı. Hastings ölmüştü. Eh, bu pek iyi olmamıştı. Ancak önce sürat teknesiyle ilgilenecekti. Ayrıca bahçe gezdirme organizasyonu için biraz taşınır masa da sipariş etmesi gerekiyordu.

Poppy'yle Douglas da uyanıktı. İkisi de Godalming yakınlarındaki büyük bir malikânede olanların doğru bir şekilde öğrenilmesi için ayrı odalarda sorgulanıyordu. Poppy'nin önünde kahve vardı, yanında da sendika temsilcisi duruyordu. Lance James, ondan neler olduğunu anlatmasını istedi.

Douglas'ın ne kahvesi ne de sendika temsilcisi vardı. Odada sadece o ve Sue Reardon bulunuyordu. Tam da olması gerektiği gibi. Onu öldürmeye çalışan adamı tanımış mıydı? Daha önce hiç görmemiştim. Tetikçinin Martin Lomax için çalışıyor olması onu şaşırtır mıydı? Yani, hem evet hem hayır. Hem evet hem hayır, nasıl oluyordu? Yani, biri için çalışıyor olmalıydı değil mi? Ayrıca Martin Lomax onu tehdit de etmişti, dolayısıyla olasılık dışı bir şey değildi. İyi ama Martin Lomax, elmasları çalmadıysa Douglas'ın neden ölmesini istesin, bunun yanıtını verebilir miydi? İkrim yok, Martin Lomax bir

tür oyun oynuyor, bu kesin ve ben bunun tam ortasında kaldım, neredeyse kafamı uçuracaklardı. Bize Martin Lomax'ın evine izinsiz girilen günü yeniden anlat, adım adım.

Sendika temsilcisi, Poppy'ye biraz uyuması için zaman verilmesini önerdiğinde saat sabahın üçüydü. Poppy uzun bir koridor boyunca yürürken, Sue Reardon'ın Douglas Middlemiss'i hâlâ sorguladığını işitti.

Ron bunun için kahvaltısından vazgeçmişti ve her zamankinden daha öfkeliydi. Yatak odasının halısı üzerindeki büyük kan lekesine bakarak biraz zaman geçirmişti, şimdi de odanın duvarındaki mermi deliğini inceliyordu.

“Alışılmışın dışına çıkıldığını fark ettim” dedi Ron. “Tanrı biliyor ya, yıllar boyunca böyle şeyleri üzerimde denediler ama böylesini görmedim. Cesedi ne zaman buldunuz? On bir buçukta mı? Hâlâ uyanıktım herhalde. Hemen ayakkabılarımı giyer, doğruca gelirdim. Yemin ederim, söyleyecek söz bulamadığım pek olmaz ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Keşke konuşabilseydim, ne söyleyeceğimi bilseydim.”

Ron mermi deliğiyle eğlenebileceği kadar eğlenmiş, volta atmaya başlamıştı.

“Ron kan lekesine basma lütfen” dedi Elizabeth.

“Ama hayır, kim arandı? Joyce. Elbette Joyce. Herkes Joyce’u sever.”

Joyce salondan, “Onu bilemeyeceğim” diye bağırdı.

“Sen de Joyce’u sevenlerden birisin Ron” dedi Elizabeth.

“Ben ikinizin sözünü kesmedim, sen de benimkini kesme” dedi Ron. “Bir ceset var. Bir ceset, bunağın teki kafasından vurulmuş ve sen ne yapıyorsun? Joyce’u arıyorsun. Ron’u aramak mı, aman aman, olmaz, yok. Ron’u neden arayasınız ki? O ceset görmek istemez değil mi? İhtiyar Ron? Ceset, görmek isteyeceği son şeydir. Bir kan lekesiyle bir mermi deliği Ron’a yeter. Her şeyi şimdi işitmiş buluyorum.”

“Söyleyeceklerin bitti mi?” dedi Elizabeth çantasının içine bakarken.

“Sence Elizabeth? Sence bitti mi? Şu çıkarım güçlerini kullan. Hayır, bitmedi. Böyle bir şeye *bayılırdım* ben. Anladın mı, bayılırdım.”

“Benimle gel” dedi Elizabeth.

Elizabeth salona girdi ve Joyce'un karşısındaki koltuğa yerleşti. Ron da peşinden geldi. Elizabeth çantasından bir dosya çıkarıp kucığına koydu. Ron bir konuşma yapacaktı.

"İşte sana bir söz" diye başladı. "Joyce da benim şahidimdir –ve bu arkadaşların birbirine vermesi gereken bir söz değil– birini vurulmuş halde bulacak *olursam* seni arayacağım. Seni arayacağım çünkü sen benim dostumsun ve dostlar böyle yapar. Sabahın ikisiymiş, umurumda değil, bir ceset bulduysam telefon açar, 'Elizabeth açıklıkta bir ceset var, çim topu oynanan yerde, nerede olduğu önemli değil, ayakkabılarını geçir, gel bir bak' derim. Sinirden burnumdan soluyorum be."

"*Şimdi* bitti mi Ron?" diye sordu Elizabeth. "Seninle konuşmam gereken bir şey var."

"Öyle mi? Ya benim seninle konuşacak bir şeylerim varsa? Arkadaşlık hakkında?"

"Nasıl istersen" dedi Elizabeth. "Ama çok zamanımız yok. Yapmamız gereken bir iş var."

"İkinize de çay yaptım" dedi Joyce. "Kızmayın ama bitki çayı."

Ron sözünü bitirmemişti gerçi. "Ne bir özür ne bir 'Affedersin Ron, o anda düşünemedim, panikledim.' Haftanın her günü ceset mi görüyorum sence? Bu mudur yani? Üç gece hastanedeydim, eve döndüm ve ödülüm bu. Sen bir ceset gör, Joyce bir ceset görsün ve ben evde oturup Portillo'nun sunduğu trenlerle ilgili belgeseli seyredeyim. Bu yaraya tuz basmak resmen, üzgünüm ama öyle. Arkadaş olduğumuzu zannetmiştim."

Elizabeth iç geçirdi. "Ron, seni severim. Benim için büyük sürpriz ama öyle. Birçok alanda saygı da duyarım. Ama dinle beni canım. Operasyonel bir durumdu. Karşımda ölümden saniyelerle kurtulan bir adam, yaşamında ilk kez birini vurmuş genç bir kadın, bir olay yeri vardı ve MI5 da her an gelebilirdi. Bir yardımcıya ihtiyacım vardı. Biliyorum, ikiniz de cesedi görmek isterdiniz, o kesin. Bu durumda kırk yıllık hemşirelik tecrübesi olan bir kadın ve MI5 geldiğinde Michael Foot¹⁷ hakkında söylenmeye başlayacak olan, futbol forma-

17) İşçi Partisi'nden bir politikacı. [ç.e.n.]

sı giymiş bir adam arasında basit bir seçim yapmak zorundaydım. Doğrudur, otuz küsur yıl önce olsaydı iş erkeğe giderdi ama zaman değişti ve ben Joyce'u aradım. Şimdi söyle bana, seni yatıştırmak için ne yapabiliriz?"

"Ben zaten sakınım" diye bağırdı Ron.

"Benim hatam" dedi Elizabeth.

"Çayını iç" dedi Joyce.

Ron bir an duraksadı. "'Yapmamız gereken bir iş var' derken?"

"Hah şöyle" dedi Elizabeth. "Ron, senin atıp tutmalarının arasında çantamdan bir dosya çıkardım."

"Atıp tutma değildi ama bırak kraliçeyi arayayım da çantadan dosya çıkardın diye sana bir madalya taksın."

"Çok usulca ve bilinçli bir şekilde yaptım. Koyu sarı bir dosya, normalde çantamda taşıyacağım türden değil. Bunu fark edeceğini düşünmüştüm."

"Joyce fark etmiştir herhalde?" dedi Ron. "Akıllı ihtiyar Joyce?"

"Evet, fark etti ama bu önemli değil. Joyce bu dosyayı henüz görmedi. Bu sadece seninle benim aramda."

"Joyce görmedi mi?" diye sordu Ron.

"Sonunda görecek ama henüz değil" dedi Elizabeth. "Önce seninle yapacağımız bir iş var."

"Bundan emin değilim" dedi Joyce.

"Hadi, sen de başlama şimdi" dedi Elizabeth. "Ron'u yatıştırmaya çalışıyorum."

Ron başını aşağı yukarı salladı. "Peki. Biraz zıvanadan çıktıysam kusura bakmayın."

"Hiç de değil canım. Hayal kırıklığını dile getirdin, bu çok anlaşılır."

"Peki iş nedir? Dosyada ne var?"

"Sana ihtiyacı olduğu zaman İbrahim'in yanında kalman dikkatlerden kaçtı sanma" dedi Elizabeth. "Bu da senin hak ettiğin ödül diye düşünüyorum."

Elizabeth dosyayı uzattı, Ron da uzanıp aldı.

"Bu, Ryan Baird'in adresi, cep telefonu numarası ve ihtiyacın olan diğer şeyler."

Ron başını sallayarak dosyayı gözden geçirdi. “O zaman peşine düşüyoruz, ha?” diye sordu. “Hemen mi?”

“Sen peşine düşeceksin, evet.”

“Ben mi peşine düşeceğim?”

Joyce’un yüzü aydınlandı. “Harika.”

“Evet, bu hoşuna gider diye düşündüm ama?..” dedi Elizabeth.

“Hoşuma gitti, evet” dedi Ron. “Bir planın var mı?”

“Var. Önce bir konuda Bogdan’ı görmeliyim. Talimatları sana sonra vereceğim.”

Ron başıyla onayladı. Dosyayı büyük ellerinden birine hafiften vurdu. “Bunu Poppy getirdi değil mi?”

Elizabeth evet anlamında başını salladı.

“Ona ne olacak? Şu bunağın kafasını havaya uçurduktan sonra?”

“İyi olacak” dedi Elizabeth. “Doğru olanı doğru yoldan yaptı. Bugün onu sorgularlar, her şeyi güzelce öğrenirler, sonra da büyük olasılıkla işe geri döner.”

“Annesini görmesine izin verirler mi sence?” diye sordu Joyce.

“Tanrı aşkına hayır” dedi Elizabeth. “Neden annesini görmesine izin versinler?”

“Birini vursaydım annemi görmek isterdim diye düşündüm, sen istemez miydin?”

“Anaokulunda değiliz Joyce; hep çok duygusalsın” dedi Elizabeth.

Hâlâ dosyayı inceleyen Ron başını kaldırdı. “Ya eski kocan? Dougie? Ona ne olacak?”

“Aşağı yukarı aynı şey. Onu buradan farklı bir yere yolladılar tabii. Burası ifşa oldu.”

“O zaman bizim de bu konuda işimiz bitti, ha?”

“Bitti. Bebek bakıcılığı günlerimiz resmen sona erdi.”

“Ama elmasları hâlâ arayabiliriz değil mi?”

“Tabii ki.”

“İyi. Bu arada ne düşünüyorum biliyor musun?” dedi Ron.

“Hayır, bilmiyorum Ron” diye yanıtladı Elizabeth.

“İstesen dün gece kolayca iki telefon görüşmesi yapabilir, ikimizi de buraya getirirdin. Ama bence eski kocanla tanışmamı istemedin.”

Elizabeth buna yanıt verirken Joyce başını salladı.

“Yani, ben de onunla hiç tanışmamayı arzu ederdim, o yüzden arkadaşlarıma bir iyiliğim olsun dedim.”

“Yakışıklıymış, Joyce öyle diyor.”

“Çok” diye onayladı Joyce.

Elizabeth omuz silkti. “Erkeklerin bu yakışıklılık takıntısı nedir? Yakışıklı olmaktansa kibar, zeki, esprili, cesur olmayı tercih etmez miydin?”

“Hayır” dedi Ron.

“İkinize bir şey sorabilir miyim?” dedi Joyce.

Arkadaşlarının ikisi de başını salladı.

“Çaylarınızın birinde poşeti fincanın içinde bıraktım, birinde çıkardım. İkisini de deneyip bana hangisini tercih ettiğinizi söyler misiniz?”

Dün gece bir şey olmuştu, Bogdan Jankowski bunu hemen anladı.

Tepenin üzerindeki inşaat alanına doğru gidiyordu ama önce enerji içeceği ve sigara almak üzere Coopers Chase'teki markete uğramıştı.

Tanımadığı bir adam, ona tanıdık gelmeyen bir minibüsten az önce inmiş, Ruskin Court'a yönelmişti.

Bogdan, adamın onda olmaması gereken bir anahtarla Ruskin Court'a girişini izledi.

Burada bir şeyler dönüyordu. Bogdan minibüse yaklaştı. Yolcu penceresinden içeri göz atarken bir gazete gördü ki bu bir minibüste olağan bir şeydi ama sonra *Daily Telegraph* gazetesi olduğunu fark etti ki bu olağan değildi. Minibüsün yan tarafına baktı: "F. Walker – Her Türlü Çatı İş Yapılır."

Bogdan, Elizabeth'in, Ron'un ve Joyce'un Ruskin Court'tan çıktığını göz ucuyla gördü. Hepsi birden Ruskin Court'ta ne yapıyordu? Bela, böyle şeylerin altından hep bela çıkıyordu. Ve ortada bir bela varsa Bogdan da bunun bir parçası olacaktı.

Elizabeth el sallayarak Ron ve Joyce'la vedalaştı, hızla ona doğru gelip koluna girerek onu minibüsten uzaklaştırdı.

"Bu minibüs de ne?" diye sordu Bogdan.

İşi her şeyi bilmek olan Elizabeth, "Nereden bileyim?" dedi. "Bu arada günaydın."

"Sana da günaydın" dedi. "Bu kadar erken saatte Ruskin Court'ta kimi görmeye geldin?"

"Margery Scholes'ten bir kitap ödünç almıştım da" dedi Elizabeth.

"Ne kitabı?" diye sordu Bogdan.

"Bir Jeffery Deaver romanı" dedi Elizabeth. "Çok iyi."

"Hangisi?" diye sordu Bogdan. Bir yandan da Elizabeth'in Lar-kin Court'taki evine yaklaşıyorlardı.

“En son kitabı. Bana eve kadar eşlik ettiğin için teşekkür ederim. Sonra Stephen’ı görmeye gelir misin?”

Bogdan başıyla onayladı. “Bu sabah büyük bir vinç gelecek ama öğleden sonra işim yok, o zaman uğrarım.” Bogdan hemen yukarıda yükselmekte olan yeni Hillcrest projesinin sorumlusuydu. Son olaylardan sonra bir dizi hızlı terfi almıştı ama o işleri soğukkanlılıkla yürütüyordu. Bogdan her şeyi soğukkanlılıkla karşılardı.

“Ruskin Court’a giren adam kimdi? Eldivenli olan?”

“Hiçbir fikrim yok tatlım. Su borularıyla ilgili olabilir mi? Onlar eldiven giyerler değil mi?”

“Sen dışarı çıkmadan otuz saniye önce içeri girdi. Ben minibüse bakmaya başladıktan on saniye sonra da sen çıkageldin.”

“Galiba biraz paranoyaklaşmaya başladın Bogdan. Yeterince uyuyor musun?”

“Her gece sekiz saat yirmi dakika” dedi Bogdan. “Bana bir konuda söz verebilir misin?”

“Söz verebileceğim bir şeyse tabii ki. Ama veremeyeceğim bir şeyse hayır.”

“Niye yalan söylediğini eninde sonunda bana anlat olur mu? Şu adam ve minibüs konusunda. Ayrıca Margery Scholes’u az önce markette gördüm, o halde Ruskin’e nasıl girdin? Er geç bana söyle olur mu?”

“Ah Bogdan, hepimizin sırları var. Sonra görüşürüz umarım?”

Bogdan başıyla onayladı ve Elizabeth içeri girdi. Bogdan aynı yoldan döndü ama minibüs gitmişti.

Eldivenli adamları ve onlarda olmaması gereken anahtarları düşünerek tepeyi tırmandı.

Hillcrest projesi plana uygun yürüyordu. Elbette öyle olacaktı. Bolca da para kazanıyordu. Yarısı inşaat firmasına ve yarısı da Bitcoin’e gidiyordu. Ev almaya niyetli değildi çünkü ev alınca bir yerde kalmanız gerekirdi, bir yerde sürekli kalıp kalmayacağınızı da önceden bilemezsiniz değil mi? Bogdan sabah saatlerini yapılan işleri kontrol ederek, vincin montajını denetleyerek ve sigaralarını içerek geçirdi. Sonra Elizabeth’in kocası Stephen’la satranç oynamak üzere tepeden aşağı indi.

Rahibelerin yattığı mezarlığı geçti. Rahibeler o tepenin iyice yukarısında binaların temelini oluşturacak sütunları gömen buharlı şahmerdanlar hakkında ne düşünürlerdi acaba? Bu ses Bogdan'a yattırtıcı geliyordu, onlara da öyle gelmesini umuyordu. Kimse son- suza kadar sessizlik istemezdi.

Bernard'ın bankının yanından geçti. Yaşlı adamı orada, etrafa göz kulak olurken görmemek tuhaftı. Bu köyden sürekli insanlar gelir geçerdi. Kalan günlerini yaşamak için burada olduklarını bilmek onları canlı tutuyordu. Yavaş hareket ediyorlardı ama zamanları hızlı geçiyordu. Bogdan onların arasında olmaktan hoşlanıyordu. Öleceklerdi ama hepimiz için geçerliydi bu. Göz açıp kapayıncaya kadar hepimiz ölecektik, bunu beklerken de yaşamaya devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. Başınızı belaya sokun, satranç oynayın, artık size ne uyarsa.

O ve Stephen haftada en az üç gün satranç oynamaya çalışıyordu. Bu da Elizabeth'e alışveriş, dost ziyaretleri, cinayetleri çözme gibi şeyler için zaman sağlıyordu. Stephen artık çoğu kişinin adını anımsayamıyor ama Bogdan'inkini asla unutmuyordu.

Elizabeth'in dairesinde oyun on iki hamle ilerlemişti ve Bogdan, Stephen'ı zor durumda bırakmıştı. Dereyi görmeden paçalarını sıvamamıştı elbette –Stephen söz konusu olunca bunu asla yapmamalıydınız– ama durumundan da memnundu. Stephen'ın bir sonraki hamlesi için önünde fazla bir seçeneği olmadığını görüyordu.

Bir sonraki hamlenin gelmesi biraz zaman alabilirdi çünkü Stephen uyuyakalmıştı. Böyle uyuyakalması bu sıralar giderek sıklaşmıştı. Ama Stephen burada olduğu sürece Bogdan onunla satranç oynayacaktı.

Ayrıca biliyordu ki Stephen'ın gözleri açılır açılmaz yine acımasız bir oyun onu bekliyor olacaktı. Bu tam istediği şeydi. Stephen birçok şeyi unutmuştu ama bir satranç oyununu nasıl kazanacağını unutmamıştı. Bogdan'ın büyük sırrını, şu geçen cinayetlerde oynadığı rolü de unutmamıştı ve oyun iyice çetrefilleştiği zaman konuyu açmaktan da çekinmiyordu.

Ama Bogdan'ın bir korkusu yoktu. Stephen'e kesinlikle güveniyordu. Zaten Stephen kime söyleyebilirdi ki? Sadece Elizabeth'e ve Bogdan'ın Elizabeth'e olan güveni de tamdı.

İyi insan da lafının üstüne gelirmiş, Bogdan kapıda anahtarın döndüğünü işitti ve Elizabeth'in içeri girişini gördü. Elinde büyük bir spor çantası vardı. Ki bu sıra dışıydı.

"Selam canım" dedi Elizabeth. "Uyuyor mu?"

"Belki. Bence numara yapıyor. Onu yendiğimi biliyor."

"Hadi size birer çay yapayım. Senden bir iyilik isteyebilir miyim Bogdan?"

"Eldivenli adam kimdi?" diye sordu Bogdan.

"Bir MI5 risk değerlendirme müfettişi" dedi Elizabeth. "Mutlu oldun mu?"

"Evet, teşekkür ederim" dedi Bogdan. "İstediğin iyilik neydi?"

Elizabeth çantayı yemek masasının üzerine, satranç tahtasının yanına koydu. Fermuarını açıp içindeki para destelerini gösterdi.

"Para" dedi Bogdan.

"Hiçbir şey de gözünden kaçmaz, değil mi canım?" dedi Elizabeth.

"Peki ne için?" diye sordu Bogdan.

Elizabeth, Stephen'ın hâlâ uyuduğundan emin olmak için onu bir kez daha kontrol etti. "Bana on bin pound değerinde kokain satın alabilir misin?"

Bogdan paraya baktı ve evet anlamında başını salladı. "Tabii."

Elizabeth gülümsedi. "Teşekkür ederim, sana güvenebileceğimi biliyordum. Ama toptan fiyatına al, sokak fiyatına değil."

"Elbette" dedi Bogdan. "Bu, şu adam ve minibüsle mi ilgili?"

"Hayır. Farklı bir mesele."

"Ne zamana lazım?"

"Yarın öğle yemeği zamanında?"

"Sorun olmaz" dedi Bogdan.

"Harika, öyle yardımcı oldun ki, gerçekten. Gidip su ısıtıcısını açayım."

Bogdan, Elizabeth mutfığa gidince çantaya yeniden bir bakış attı. Bu kadar kısa sürede kimde bu kadar çok kokain bulabilirdi? St.

Leonards'ta eskiden ilköğretim okulunda öğretmen yardımcısı olan ve şimdi kıyıda sıralanan depolarda çalışan bir kadın vardı. Önce onu deneyecekti. Kadın bir defasında ona çıkma teklif etmişti ama Bogdan, kadına onu çekici bulmadığını ve kadının yaptığı işin onu endişelendirdiğini söylemişti çünkü romantik girişimlerde dürüstlük çok önemliydi. Kimse dürüst davranmadığınız için size teşekkür etmezdi. Kadın, ona koca bir bardak fırlatmıştı ama bu aylar önceydi ve Bogdan kadının ona hâlâ bir iyilik yapabileceğinden emindi. Bogdan telefonunu çıkardı ama o mesajı yazamadan Stephen uyan-
dı, hiçbir gecikme olmamış gibi tahtaya baktı ve filiyle hamle yaptı. Bogdan telefonu geri koydu ve Stephen'ın yaptığı hamleyi inceledi. Bunu asla öngörememişti. Ne hamle ama! Bogdan gülümsedi.

Elizabeth'in on bin poundu. Stephen'ın fili. Evli olmalarına şaşmamak gerekirdi. Bu ikisine haklarını teslim etmek lazımdı.

Bogdan'ın yapması gereken bir işi ve düşünmesi gereken şeyler vardı. Bu onun hoşuna gidiyordu.

Douglas Middlemiss'in şimdi deniz manzarası vardı, bu da onun için bir teselliydi.

Bu ev Hove'daydı. Resmi olarak bir "işletmeci" tarafından kiralanmıştı ama sadece MI5 tarafından kullanılıyordu. Douglas ön taraftaki büyük bir yatak odasındaydı, karşı çaprazdan denizi görüyordu. Ona pencerelerden uzak durması söylenmişti ama birine deniz manzarası verirsiniz ne beklerdiniz ki? Brighton'daki Batı İskeleyi'nin uzaktan görünen ince uzun kalıntılarının ardından yükselen güneşi yakalamak üzere açısını ayarladığı bir koltukta oturuyordu. Biri ona pencereden ateş edecek olursa da... eh bundan çok daha kötü şekillerde de ölebilirdi.

Poppy evin arka tarafındaki bir yatak odasındaydı, onun manzarası belediye meclisinin otoparkıyla birkaç çöp kutusuydu. Birinin Douglas'ın kapısına ulaşması için önce Poppy'nin kapısının önünden geçmesi gerekiyordu. Poppy de önceki sefer şaşırtıcı derecede kullanışlı olduğunu kanıtlamıştı. Andrew Hastings'i vurmuştu. Hastings, Martin Lomax'ın, Douglas'ı öldürmeye gelen yakın korumalarından biriydi ama bunun yerine hızmalı, Ottolenghi'nin¹⁸ yemek kitabını okuyan ufak tefek bir kadın tarafından kendi öldürülmüştü.

Coopers Chase'te kalmak o sırada gözüne çok harika bir fikir gibi görünmüştü, mükemmel bir saklanma yeri. Ayrıca Elizabeth'i görmek için de bir fırsattı. Ona yeniden musallat olmak için de. Ama Martin Lomax güvenliği bir şekilde ihlal etmişti. Bu da birinin Douglas'ın saklandığı yeri ona söylediği anlamına geliyordu. Ama kimin?

Douglas'ın şüpheleri vardı. Yüzünü güvenlik kameralarına göstermekle işleri berbat etmişti, bu kesindi. Teşkilatı çok kötü bir duruma sokmuştu. Biri geri ödeyeceği bir borcu olduğu hissine kapılmış olabilir miydi? Kendi aralarından birini gerçekten de kurban ederler miydi? Bunun yapıldığını görmüşlüğü vardı. Nadirdi ama görmüştü. Sue'yla Lance'e güvenebilir miydi? Sue'dan yana şüphesi

18) Britanya'da ünlü bir şef. Gastronomi üzerine kitapları vardır. [ç.n.]

yoktu. Ama Lance? Ya Lomax'ın evine birlikte girdiği adam? Onun hakkında gerçekten ne biliyordu?

Poppy kapısını çaldı, Douglas'a bir fincan çay isteyip istemediğini sordu. Douglas iyi olacağını, birazdan aşağı ineceğini söyleyerek yanıtladı. Poppy gibi birinin kendisiyle ne işi vardı, merak etti.

Douglas artık popüler bir adam değildi. Bunu biliyordu, nede-nini de görebiliyordu. Tanrım, eskiden nasıl da popülerdi. Ya şimdi? Şimdi bir soygun esnasında maskesini çıkaran, bilgilendirme toplantısında eşcinsel meslektaşıyla ilgili espri yapabilen türde biriydi. Her iki durumda da kimseye zarar vermek istememişti ama görüyordu ki artık ortamlara ayak uyduramıyor ve içten içe kendini ondan daha az önemseyen birinin çok daha profesyonelce ve kibar davranma yetisine sahip olacağını biliyordu. Hiç değişmeden hizmet süresinin sonuna varmayı umuyordu. Ama maalesef öyle olmayacaktı ihtiyar delikanlı.

Elmaslar onun çıkış biletiydi. İyi zamanda şanslı bir fırsat. Lomax'ın yemek masasında öylece duruyorlardı. Ama şansı tükenmeye mi başlamıştı? Bu işten nasıl sıyrılacaktı?

Değişenin ne olduğunu merak etti. Yirmi yıl önce istediğiniz herkesle ilgili espriler yapabildiniz değil mi? Kötü niyetli olmazdı asla, hepsi şakaydı sadece. Okulda bir oğlan vardı, Peter bilmem ne, kızıl saçlı olduğu için onunla alay ederlerdi. Kötü niyetli değillerdi, sadece espri yaparlardı. Birkaç dönem sonra okuldan ayrıldı, çok hassastı ve sorun da hâlâ bu değil miydi? İnsanlar böyle şeylere alınırsa, bir parça dalga geçilmesini kaldıramadığı için harika bir eğitim alma şansını mahveden Peter gibi olmazlar mıydı?

Douglas birkaç yıl önce Cinsiyet ve Cinsel Farkındalık kursuna gönderildiği zaman bundan söz etmişti. Oradan ayrılmasını istemişlerdi, onun yerine bire bir eğitim almıştı. Sınavları kolayca vermişti çünkü orayı, sertifikasının imzalanması için sınavda tam olarak neleri söylemesi gerektiğini anlatan eski bir arkadaşı işletiyordu.

Teşkilat sonunda ondan bıkmış olabilir miydi? Belki Sue artık işe yaramayacağını düşünüyordu? Douglas yoldan çekilirse yaşamın daha iyi olacağını? Belki de Martin Lomax'le yaşanan sorunu dü-

zeltmek için bunun küçük bir bedel olacağı konusunda herkesi ikna etmişti. Sue, Lomax'le anlaşıp yerini söylemiş olabilir miydi?

Douglas'ın Coopers Chase'te olduğunu başka kaç kişi biliyordu? Beş ya da altı mıydı? Poppy de dahil tabii. Ya o görüldüğünden, podcastler, şiirler ve Gregorgen ilahilerinden daha fazlasıysa? Bunların hepsi göz boyamak için miydi? İşin gerçeği her türlüşünü görmüştü, o yüzden onda görüldüğünden fazlası olabilirdi, belki de ona karşı olan diğer kişilerin müttefikiydi? Ama o zaman katili niye vurmuştu ki?

Ya Elizabeth? Bu daha büyük bir soruydu. Yerini o ihbar etmiş olabilir miydi? Kesinlikle olmazdı. Ama ona Martin Lomax'i anlatmıştı değil mi? Gidip Lomax'i bulmuş olabilir miydi? Elizabeth herkesi bulabilirdi. Douglas'ın evliliği boyunca dört ilişkisi olmuş ve Elizabeth hepsini keşfetmişti. Sonuncusu, Sally Montague adlı düşük rütbeli bir analistti ve evliliğini sonsuza kadar bitirmişti. En azından Sally Montague'yla sonrasında evlenmişti. Gerçi ondan yirmi yaş küçüktü ve bu evlilik sadece bir sonraki ilişkisine kadar sürmüştü. Boşanmadan sonra Sally'yi çok ihtiyatlı bir şekilde kovmuşlardı. Sally şimdi neredeydi acaba? Bunu umursamalıydı ama bazen her şey ona fazla geliyordu.

Kim bilir Elizabeth'in kaç ilişkisi olmuştu? Çok. Ama Douglas hiçbirini yakalayamamıştı.

Yaşamınızda sadece bir Elizabeth'le evlenirdiniz. Douglas insan olsaydı onu elinde tutabilirdi. Ancak Douglas sadece bir çocuktuktu, bunu kendisi de biliyordu. Büyüleyici ve komikti, hayat onun için kolay geçmişti. Douglas ne istemişse elde etmişti; herkes ona âşık olmuştu, herkes onun numaralarına kanmıştı. Gerçi numaralarına kanmayanlar yüzünden de yıllar boyunca bir sürü kişiden kaçınmak zorunda kaldığını düşündüğü oluyordu.

Bir defasında Elizabeth'e onun gerçekte nasıl biri olduğunu ne zaman anladığını sormuştu. Kendisiyle tanıştığı andan itibaren bildiğini söylemişti. Onun bu yapmacık olduğu ortada olan hareketlerinin altında nasıl ufak, korkmuş bir çocuk yattığını merak ettiğini söylemişti. O korkmuş çocuğa âşık olmuştu ama henüz onunla tanışmamıştı. Douglas bu ânı hayatını tamamen değiştirmek, gerçek-

te olduğu gibi davranmaya ve dürüst yaşamaya başlamak için bir frsata evirebilirdi. Ama bunu yapmak yerine viski bardağını duvara fırlatmış, öfkeyle dışarı çıkıp geceyi West Kensington'da Sally Montague'yla geirmışti. Ertesi gün döndüğünde Elizabeth hiçbir Şey söylememişti ama bu onun bir Şeyleri düzeltmeyi bıraktığı gün olmuştu.

Douglas o zamandan beri bu çekiciliğiyle yaşamını sürdürmüştü. Daha kötü yaşamlar da vardı. Ama artık neyin çekici olduğunu bilemiyordu. Ne söyleyeceğini, onu nasıl söyleyeceğini bilen yeni kuşak erkekleri görüyordu ve o farklı bir çağın donanımıyla kalamıştı. şaka yapamaz oldu, kur yapamaz oldu. Onlarsız elinde ne kalmıştı ki?

Elmaslar... Douglas'ın elinde kalan buydu. Onun büyük kaçışı olacaklardı.

Douglas sandalyeden kalkıp saçlarını taradı. Biraz dikkatlice taramayla insanların üstünkörü bakışlarını yakalayacak kadar düzgün duruyorlardı ki çoğu insan için önemli olan sadece bu görünüştü. stnkr bakışlar kariyerinin büyük bölümünü rahat geçirmesini sağlamıştı. Ama yeni kuşak onun numaralarını hemen görebiliyordu. Bu çok sinir bozucuydu.

İşin gülünç tarafıysa Douglas'ın onların haklı olduğunu bilme-siydi. Ondan sadece saygılı olmasını istediklerini, insanların sadece ofislerine gelip işlerini yapmayı, beş dakikada bir dış görünüşlerinin ya da kiminle yattıklarının anımsatılmamasını istediğini biliyordu. Douglas onların haklı, kendininse haksız olduğunu biliyordu. O eski güzel günleri zlemiyordu, o *kendi* eski güzel günlerini özlüyordu. O günlerin, çoğu için hiç de güzel olmadığını düşünüyordu.

Ama bunu kendine gerçekten itiraf etmesi, tüm yaşamını konforlu at gözlükleriyle geçirdiğini kabul etmesi anlamına gelirdi. Bu da Peter'a ne olduğunu hâlâ merak etmesi anlamına gelirdi. Peter Whittock. Douglas onun adını elbette anımsıyordu. Kendileri de onun gibi küçük ve korkmuş çocukların zorbalığı yüzünden okuldan ayrılmak zorunda kalan Peter.

Acaba yoluna çıkan ve sonra geride bıraktığı daha kaç Peter Whittock vardı? Kaç tane Elizabeth? Sally Montague?

Yirmi yıl önce maskesini çıkarırdı, her şey oldukça komik bir olay olarak görülürdü, biraz fırça yerdı, Martin Lomax'e, "Git başımdan" diye bir mesaj gönderirdi ve o akşam içkileri Douglas ısımarlardı. Ama büyük hata buydu işte.

Öyle ya da böyle, bu tür şeyler tekrar karşınıza çıkıyordu.

Bununla beraber, oturup kederlenmenin de bir yararı yoktu; hak ettiğiniz hayatı yaşarsınız. Douglas şimdi içinde bulunduğu bu sıkıntıdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya kararlıydı. Eldeki görevle ilgilenmenin zamanıydı. Martin Lomax tehdidiyle ve muhtemelen teşkilatın içindekiyle de ilgilenmenin zamanıydı. O zaman elmaslarla birlikte kaybolmalıydı. Yeni bir kimlik edinirdi, belki Yeni Zelanda'da bir çiftlik alırdı ya da Kanada'ya giderdi. İngilizce konuşulan bir yere.

Yerinin ihbar edildiğini varsaymak zorundaydı. Kendi başına olduğunu varsaymak zorundaydı. Kimseye güvenemezdi. Sahanlığa çıktı ve su ısıtıcısının mutfaktan gelen ısığını işitti.

Bu doğru değildi. Elizabeth'e güvenebilirdi. Bundan emindi.

Bu düşünce neşesini biraz yerine getirdi. Bir gün daha yaşamıştı, merdivenlerden indiği sırada hâlâ imkânı varken kızarmış ekmeğine marmelat sürmeye karar verdi.

Sonuçta Poppy'nin annesini aradım, çok hoş karşıladı. Adı Siobhan ve evet, buraya yazmadan önce ismin yazılışına bakmam gerekti. Bir taraftan İrlandalı olmalıydı ama şimdi öyle gibi görünmüyordu.

Ona olup bitenleri anlattım. Poppy'nin bunu kastettiğini düşündüm çünkü belki de bir casus olduğunuz zaman olup biten her şeyi annenize anlatmazdınız. Ya da bu belki de tüm kız evlatlar için geçerlidir? Örneğin, Joanna'nın saçlarını kestirdiğinden haberdar olursam şanslıyım. Bir defasında Girit'te bir hafta geçirmişti, bunu ilk Facebook'tan öğrenmiştim. O küçükken bir haftalığına Girit'te bulunduğumuzu anımsattım ama belli ki onun gittiği yer Girit'in çok farklı bir bölgesiydi, bunu da hemen, zevkle belirtmişti. O yüzden bazı açılardan Siobhan'ın yerinde olmuşluğum vardı.

Konuşma şöyle geçti: Biraz hoşbeşin ardından ona kendisini aramamı Poppy'nin istediğini ve kendisinin güvende olduğunu belirttim ama bir olayın da olduğunu söyledim.

Aslında fark etmeden, "Merak etme, kimse ölmedi" dedim, halbuki biri ölmüştü.

Sonra anladım ki Poppy'nin annesinin onun tam olarak ne iş yaptığından pek de haberi yoktu, gerçi buna şaşırmamam gerekirdi. Annesinin söylediğine göre Poppy pasaport bürosunda çalışıyordu. Poppy işe başladığında Siobhan hakkında da birtakım araştırmalar yapmışlardı, o da bunun biraz sıra dışı olduğunu düşünmüş ama pek de kurcalamamıştı. Çocuklarla hep bir meseleler olurdu, öyle değil mi? Dünya Kitap Günü için onları giydirmek falan işte.

Aslında ona her şeyi kademe kademe anlatmalıydım ama hemşirelikte bir şeyleri ne zaman doğruca söylemeniz gerektiğini hissederdiniz. Ben de ona, "Kızınız MI5 ya da MI6 için çalışıyor ve eski-

den arkadaşım Elizabeth'le evli olan ve elmas çalmakla suçlanan bir adama korumalık yapıyor" minvalinde bir şeyler söyledim (Onun tepkileri: "*MI5 mi?*", "*Elizabeth mi?*", "*Elmaslar mı?*"). Dün gece eve giren biri adamı öldürmeye kalktı ve Poppy eve giren kişiyi vurdu. En kısa haliyle böyle anlatabildim.

Siobhan çok şaşırdı, ben de bir şaka olduğunu zannedebilir diye, "Bu şaka değil, gerçekten oldu, Poppy onu gerçekten vurdu, cesedi bile gördüm" dedim.

Numarasını Poppy'nin verdiğini söyledim, o da bana Poppy'nin şimdi nerede olduğunu sordu. Ben de bilmediğimi, onu MI5'in alıp götürdüğünü ama Elizabeth'in, endişelenecek bir şeyi olmadığını, Poppy'nin doğru olanı doğru yoldan yaptığını söylediğini ve Poppy'nin birinin hayatını kurtardığını anlattım.

Siobhan bunun nerede olduğunu sordu ve ona Coopers Chase'le ilgili her şeyi anlattım. Sesi çok sevimli geliyordu, "Neden gelip ziyaret etmiyorsun? Benimle ve Elizabeth'le tanışırdın?" dedim.

Siobhan bunun kendisini çok sevindireceğini söyledi, sonra ağlamaya başladı ki bana göre yapılacak en iyi şey de buydu: Rahatlamak. Düşünsenize, kızınız birini vurmuş ve MI5 tarafından bir yerlere götürülmüş olsa?.. Mutlaka duygusallaşırdınız. Ona postayla bir dostluk bilekliği gönderebilmek için adresini istedim. Parasını görüştüğümüzde alırım.

Bundan sonra hoşça sohbet ettik. Ağladığı için özür diledi, ben de dert etmemesini söyledim, sonra Poppy'nin hızmasından hoşlanıp hoşlanmadığını sordum. Bir süre düşündükten sonra, aslında hoşlanmadığını söyledi. Poppy'nin onsuz daha güzel olduğunu düşünüyordu. Poppy'nin onunla da güzel olduğunu belirttim ama onu da anlıyordum çünkü Joanna bir defasında aynı kulağına biri en tepesinde olmak üzere üç adet küpe takmıştı ve bu tam bir felaketti. Şimdi bile doğru dürüst iyileşmeyen o yerdeki yara izini hâlâ görebilirsiniz. Sizin dikkatinizi çekmez ama benim her zaman çeker. Siobhan'la iyi anlaşacağımızı düşünüyorum.

İşte Siobhan bizi görmeye gelecek, bu büyük haber. Umarım Elizabeth buna aldırmaz. Poppy notu benim hırkamın cebine koymuştu, Elizabeth'in değil, o yüzden belki de Poppy bunun bu şartlar altında

yapılmaması gereken bir şey olduğunu biliyordu. Elizabeth buna itiraz eder mi? Eh, ederse de o zaman bu onun sorunu olur, benim değil.

Bu arada Wadhurst'te yaşıyor. Siobhan. Oradan trenle geçmişliğim var ama hepsi bu. Poppy'yle annesine bakacak olursak eminim çok hoş bir yerdir.

Telefonu kapar kapamaz kapım çaldı. Yvonne'du, eski komşum, bir fincan çay içip sohbet etmek için gelmişti. Hiç unutmam, tanıdığım video kaset oynatıcısı olan ilk kişiydi. Anımsıyorum da Joanna'yı *E.T.* filmini seyretmeye davet etmişlerdi. Joanna'nın yüzünü görmeliydiniz. Neyse, şimdi Tunbridge Wells'te¹⁹ yaşıyor, tabii ki orada yaşar. Bu yüzden ben de eve dönerken ondan bilekliği Siobhan'ın posta kutusuna bırakmasını rica ettim. Böylece bir pul masrafından kurtulmuş oldum değil mi?

Sonra başka ne oldu? Ryan Baird elbette. Bu konuda Ron kırbaçları tamamen ele aldı. Planını öğrenmek için can atıyorum. İbrahim de yarın eve çıkacak. Kendisini bir daha ziyaret etmememizi söyledi, zaten Elizabeth kendisine sakladığı gerekçeler nedeniyle bizi Hove'a götürmek istediğinden en iyisi de bu olacak.

Şimdi Siobhan için bir şeyler hazırlayıp fırına verdim. Neyden hoşlanır bir fikrim yok, konuşmamız esnasında da sorma fırsatı bulamadım. O yüzden riske girmedim; bir sünger kek, biraz fındıksız browni, ayrıca maceraperest bir tipse diye hindistancevizli ve ahududulu tart hazırladım.

Elmasları düşünüp duruyorum. Yirmi milyon sterlin çoğu insanın başını döndürür değil mi? Benimkini döndürürdü. *Var musun Yok musun* programında yirmi beş bin sterlinin yaşam değiştiren bir para olduğu söyleniyor ama kredi kartlarının borçlarını öde, Portekiz'e git ve belki birkaç pencereyi de yenile, sonra ne kalır bilemiyorum. Ama yirmi milyon? Birileri, bu yolda birkaç kişiyi öldürmek zorunda kalsa bile o paraya erişecek.

Bu arada Ron "kırbaçları ele aldı" derken tam olarak onu kastetmedim. Doğrusu neydi? Böyle bir şeydi değil mi? Bunu şimdilik bir kenara bırakıyorum, gerçi bu hali de Ron'a oldukça uyuyor.

19) Kent'in batısında bulunan, eski tarihi binalarının yanı sıra varlıklı kişilerin yaşadığı bir kasabadır. [ç.e.n.]

Yarın Elizabeth’le Hove’a gideceğiz, eğlenceli olacak. Öğleden sonra 2.30’da Brighton’a giden otobüse bineceğiz ve büyük Marks & Spencer mağazasının orada inip Hove’a yürüyeceğiz. Elizabeth, “Katiyen alışveriş yok Joyce” dedi, o yüzden bir çeşit iş için gideceğimiz kesin.

Ama ne çeşit bir iş? Elmaslar mı? Cinayet mi? Belki de ikisinden de biraz? Hoş olurdu.

Elizabeth saatine bakıp iç çekti. Adımlarını biraz hızlandırdı.

Programın yirmi dakika gerisinde kalmışlardı çünkü Joyce bir kahve molası vermekte ısrar etmişti. Joyce kahvecide oturup pencereden gelip geçenleri izlemeyi çok severdi. Bıraksanız bütün gün, "Oo şemsiyeler açılıyor" ya da "Şu kaban bana yakışır mı sence Elizabeth?" gibi şeyler söyleyerek orada oturabilirdi. Kahveye özel bir düşkünlüğü de yoktu, sadece kahvecide çay ısmarlamak ona tuhaf geliyordu.

Douglas, Elizabeth'i görmek istemişti, Elizabeth bu koşullarda en azından bunu yapabilirdi. Onun gözetimindeyken neredeyse öldürülüyordu. Gerçi onu korumaya resmi olarak henüz başlamamıştı ama yine de...

Hove'daki yeni güvenli eve doğru yürüyorlardı. St. Albans Bulvarı, 38 numara. Church Sokağı'ndaki kahvecilerden başlayıp kıyıdaki dondurmacılara çıkan çok sayıdaki paralel caddelerden birindeydi.

"Deniz havası ne hoş değil mi?" dedi Joyce.

"İnsanı tazeliyor" diye onayladı Elizabeth, yanlarından büyük bir kamyon geçerken.

Joyce'ta bir tuhafılık vardı. Elizabeth şimdiye kadar onun davranışlarını yorumlamayı gayet iyi öğrenmişti ve Joyce kesinlikle aşırı neşeliydi. Bu, Joyce'un numarasıydı. Herkeste işe yarardı ama Elizabeth'e işlemezdi. Elizabeth Church Sokağı'ndaki Nandos restoranının önünde durup Joyce'un kolunu tuttu.

"Douglas'la Poppy'yi görmeden önce niçin ne sakladığınızı bana söylemiyorsunuz?"

Joyce başını kaldırıp ona baktı; ah şu ıslıl ıslıl, masum gözler, haley andıran kar beyazı saçlar.

"Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim."

"Joyce bizi zaten yirmi dakika oyaladın. Ne olduğunu anlattırmaya çalışarak yirmi dakika daha burada dikilmek istemiyorum."

"Elizabeth, bazen patronum gibi davranıyorsun. Ama değilsin."

Elizabeth iç çekti. “Lütfen, sana yalvarıyorum, beni yorma. Söyle hadi.”

Joyce, Nandos’a baktı. “Biliyor musun, hiç Nandos’ta oturdum.”

“Belli ki benden bir şeyler saklıyorsun. Douglas’la ilgili belki de?”

“İbrahim’i buraya getirebilirim. Nandos’u sever o, sence de öyle değil mi? Ayrıca onun dışarı çıkmasını sağlamalıyız.”

“O zaman Poppy’yle ilgili bir şey?”

“Elizabeth, bazen her şeyi bilmediğini kabul etmelisin. Ne yazık ki söyleyeceğim bu işte.”

Elizabeth, Joyce’un gözlerinin içine baktı ve başını salladı. “Demek *Poppy’yle* ilgili bir şey. İyisin Joyce ama o kadar da değil.”

Joyce gülümsedi. “Bu konuşma bizi geciktiriyor canım. Kabalık etmiş olacağız. Onlara götürecek bir şey bile alamadım. Biraz çikolatalı şekerleme almaya vaktimiz var mı?”

Elizabeth düşünüyordu. “Anlaşıldı, mesele Poppy, yüzünden okunuyor. Poppy senden bir şey rica etmiş olabilir mi? Ama onunla hiç yalnız kalmadın ki, kaldın mı?”

“Boşa kürek çekiyorsun. İleride harika bir kitapçı var, City Books. Douglas’a bir John Grisham romanı alırsam?”

“O zaman Poppy sana bir şey verdi. Öyle mi? Çıkarken sana gizlice bir şey mi verdi?”

“Esas *sana* birileri gizlice bir şeyler vermiş sanki Elizabeth. İbrahim konusunda haklıyım değil mi? Onun dışarı çıkmasını sağlamalıyız. İstemeyecektir. Nandos’un mutfağı tavuk ağırlıklı ama belki puding falan da vardır.”

“Sana ne vermiş olabilir acaba? Ve neden bana değil de sana?”

“Köpek barınağına gitmeyi düşünüyorum. Döner dönmez İbrahim’den beni arabayla götürmesini rica edeyim.”

“Bir mesaj belki de? Poppy sana bir mesaj mı verdi? Giderken eline tutuşturmuş olabilir mi?” Elizabeth, Joyce’u dikkatlice süzdü.

“İtiraz edecektir, İbrahim’i bilirsin. Ama konuşup ikna ederiz. Hem köpekler insanı epeyce iyileştirir. Sana bilmediğin bir şey söylemiyorum şu an ama onun zihinsel yaralarının iyileşmesi fiziksel olanlardan çok daha uzun sürecek.”

“Kişisel bir şey.” Elizabeth, bir grup genç hızla Nandos’a dalar-ken kenara çekilmişti. “İşte bu yüzden seni seçti. Yapılacak bir iş. Senin halledebileceğinden emin olduğu bir şey olmalı değil mi?”

“İnternet sitesinden kontrol ettim. Alan hâlâ orada. Şu köpek. Ama ona Rusty diyeceğim; bunu söylediğim ilk kişisin. Günlüğüme yazmıştım ama yüksek sesle hiç söylememiştim.”

“Yeni hırkanı giyiyordun tabii ki. Sana ne kadar da yakışıyor bu arada. O zaman cebine bir şey sokuşturmuştur belki?”

“Hırkayla ilgili söylediğin şey için teşekkürler. Çocukken komşularımızın Rusty diye bir köpeği vardı.”

“Merak ediyorum Joyce, senden kendisi için biriyle iletişime geçmeni mi istedi? Sadece iyi olduğunu bilmesini istediği biri? Ben bu tür bir iş için sana kesinlikle güvenirdim.”

“O retriever cinsi bence, gerçi ben onları labradorlarla karıştırıyorum. Gerçi hepimizde her şeyden bir parça var, öyle değil mi? İşin derinine inince yani.”

“Poppy kime güveniyor?” diye sordu Elizabeth.

“Esas soru bu.”

“John Grisham’ı herkes sever değil mi? En garantisi.”

Elizabeth ellerini Joyce’un omuzlarına koydu, başını salladı ve doğruca gözlerinin içine baktı.

“Merak ediyorum da Joyce, Poppy sana annesinin telefon numarasını mı verdi?”

Joyce ellerini yukarıya savurdu. “Of, Tanrı aşkına Elizabeth. Benim kendime saklayacak hiçbir şeyim olamaz mı, söylesene?”

“Çoğu kişiden fazla dayandın. Annesini aradın mı?”

Joyce başıyla onayladı. “Bir sorun olur mu?”

“Olmaz. İnsanların birilerini ilk öldürdüklerinde annelerini aramak istemelerine şaşırmam. Yani ben istememişim ama ben başkayım.”

“Çok tatlı bir kadın. Korkarım onu bize davet ettim.”

“İyi fikir, şimdi yola devam edelim mi?”

Joyce gülümsedi; iki arkadaş St. Albans Bulvarı’na doğru yürümeye devam etti.

“Küsmedin değil mi?”

“Hem de hiç” dedi Elizabeth. “Yine de şunu söyleyeceğim; barınaktakiler köpek adlarının değiştirilmesinden hoşlanmazlar.”

“Biliyorum ama *Alan* ne biçim isim öyle?” dedi Joyce.

“Peki, neden bunun kararını İbrahim’e bırakmıyorsun? O bu işlerde iyidir.”

“Onun aramıza dönmesi için sabırsızlanıyorum, sen de öyle misin?”

Elizabeth, Joyce’un koluna girdi, yürümeye devam ettiler.

“Bu arada Ron nereye gidiyordu?” diye sordu Joyce. “Biz çıkmadan önce otomobiline atlayıp gittiğini gördüm. Son zamanlarda hiç otomobil kullanmıyordu.”

Elizabeth saatine baktı. “Ron’un bir tesisat işi var. İşi halletmeye çok hevesli.”

“Tesisat mı?”

“Ron’u bilirsin, eli her şeye yatkındır.”

Kokain satmak insanların hayal ettiğinden çok daha az şaşaalı bir iştir ve Connie Johnson fırsattan istifade ederek bir seferlik de olsa güzel bir şeyler giymenin hoş olabileceğini düşünüyordu.

Ne de olsa Bogdan Jankowski'nin kendisinden on bin sterlinlik kaliteli Kolombiya kokaini almak istemesi her gün yaşanan bir şey değildi, bütün gün Connie'yi bunun heyecanı sarmıştı. Yandaki depoda sahte parfüm satılıyordu, önceden ondan biraz sıkılmış ama koku ağır gelince hemen yıkamıştı. Hatta gözünden yaşlar gelince rimelini de tazelemek zorunda kalmıştı. Olabilecek en kötü şeyleri atlatmıştı.

Acaba Bogdan neden birdenbire kokain almak istemişti? Hiç de bu işlere bulaşacak bir tip değildi. Belki de uyuşturucu bağımlısı olmuştu ve bu alışkanlığına kaynak sağlamaya ihtiyacı vardı? Connie öyle umdu, ne de olsa bu kesinlikle Bogdan'ı daha fazla görmesi anlamına gelirdi.

Onu çekici kılan neydi? Aynı anda hem son derece tehlikeli hem de tamamen güven veren bir adam olması mı? Yoksa dış görünüşü mü?

Deponun metal kapısı zangırdayarak çaldı. Connie saçlarını düzeltti, sakızını eski bir dosya dolabının içine tükürüp mentollü sigarasından bir tane yaktı. İşte başlıyordu.

Kapıyı açtı, gün ışığı karanlık dünyasına hücum etti ve işte oradaydı. Bogdan. Tıraşlı kafası, iki kolundan yukarı dolanan dövmeleleri, derin mavi gözleri ve yüzünde tam bir umursamazlık ifadesi. Dört dörtlüktü. Bogdan kapıyı ardından kapadı, baş başa kaldılar. Nasıl davranmalıydı? Umursamaz mı görünmeliydi? Öncesinde Bogdan'la flört etmeyi denemiş ama başaramamıştı. Ama Bogdan'ın kendini ağırdan sattığından da şüpheleniyordu. O anda bakışlarıyla Connie'yi soymakta mıydı? Connie'ye sorarsanız öyleydi. Gözleriyle bir şeyler yaptığı kesindi. Connie başıyla yerdeki spor çantasını işaret etti.

“Para mı bu?”

Bogdan başını sallayarak, “Evet” dedi.

Connie mentollü sigarasından derin bir nefes çekip taze nane kokusunun tadını çıkardı.

“On bin mi?”

“Evet” dedi Bogdan.

“Saymama gerek var mı?”

“Hayır” dedi Bogdan ve çantayı Connie’nin büyük ahşap masasının üzerine koydu.

Connie’nin eski ortaokulu kapatıldığında içindekileri açkirtırmayla satmışlardı. Connie okulun eski müdiresinin masası için teklif vermiş ve onu almıştı. Bu masanın diğer tarafında pek çok kez durmuş, şu ya da bu sebepten azar ıstıtmıştı. Bir süre onu üzerinde kokain tartmak ve seks yapmak için kullanmaktan büyük keyif almıştı. Bayan Gilbert buna ne derdi acaba? Ama şimdi işler büyüdüğünden bu masayı çoğunlukla idarecilik için kullanıyordu. Bununla beraber, işleri ne kadar büyürse büyüsün, hep bu masadan idare etti. Kabul etmeliydi ki bu iyi bir masaydı.

“O halde kokainini ister misin?” diye sordu Connie.

“Evet” dedi Bogdan, ardından, “lütfen” diye ekledi.

Connie bu etkileşimin iyi gittiği hissine kapılmıştı. Aralarında bir bağ var mıydı? Bir elektriklenme? Tanrım, baksanıza şu adama.

“Mal arka tarafta Bogdan. Bana bir dakika ver, rahatına bak; dergiler var, çoğu *Mükemmel Dövüşler* dergisi.”

Connie asma kilit takılı bir kapıyı açtı ve küçük bir ardiye odasına girdi. Burada hiç ayna yoktu, o yüzden eski bir CD’nin yansımasında kendini kontrol etti. İyi ki bakmışım diye geçirdi içinden çünkü dışında hafif bir ruj lekesi vardı. Bogdan bunu fark etmiş miydi acaba? Kasanın önünde diz üstü çöktü ve bir eliyle şifreyi girip diğeriyle de dışını temizledi. Ya ruj lekesini fark etmişse ve şimdi de onu sildiğini fark ederse? Kasadan üstünde “Kırılır – Bu Taraf Üste Bakacak” yazısı bulunan kahverengi kâğıda sarılı paketteki bir kilo kokaini çıkardı. Fark etmişse kendine aynada çekidüzen vermiş olduğunu bilecekti. Bu onu çok âciz mi gösterirdi? Kasayı yeniden kilitledi ve odaya dönmek üzere ayağa kalktı. Artık çok geçti, fark

etmişse de etmişti. İyi bir etki yaratmak için çabalamaya devam edecekti.

Connie ardiyenin kapısının asma kilidini tekrar kilitledi ve paketi müdire hanımın masasının üzerine, paranın yanına koydu. Bogdan gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. Dışlerine mi bakıyordu yoksa?

“Kontrol etmen gerekiyor mu?” diye sordu Connie.

“Hayır” dedi Bogdan. Spor çantasının içinden paraları çıkarıp yerine paketi koydu.

“Bu düzenli bir iş olacak değil mi?” diye sordu Connie. “Düzenli müşterilere özel muamele yaparız.”

“Hayır, bu bir defalık” dedi Bogdan.

“Özel muamele” çok fazla oldu diye düşündü Connie. Çok cilveli. Aptal. Umursamamaya karar verdi.

“Peki, sen daha iyisini bilirsin.”

Bogdan başıyla onayladı. “Evet.”

“Sana kapıyı tutayım.” Connie yürüyüp kapıyı açtı. İçeri yine gün ışığı doldu. Bogdan kapıdan geçti, bunu yaparken başını hafifçe eğdi.

“Teşekkürler Connie.”

Connie yine umursamaz davrandı –mükemmel oldu bu– ve ardından kapıyı kapadı. Sırtını kapalı kapıya yaslayıp derin bir nefes verdi.

Tanrım, ne kadar da heyecanlı dakikalardı. Günün geri kalanında dinlenmesi gerekecekti.

Bogdan’ın çok fazla yürümesi gerekmedi. İskelede Ron’la buluşacaktı. Connie’yle işler yolunda gitmişti, ona dargın değil gibiydi. Dışindeki ruj lekesi yüzünden ona biraz acımişti. İş sonrası randevuya çıkacak gibi görüldüğünden bunu ona söylemeye karar vermişti. Ama belli ki kendisi durumun farkına varmıştı çünkü ardiyeden kokainle çıktığında leke yoktu. Kadın, ona karşı çok da iyi hisler beslemediğinden söylemesine gerek kalmadığı için rahatlamıştı.

Dışarıda olmak güzeldi, etraftaki kötü koku bile bunu bozmuyordu.

Bogdan Ron'u gördü ve ona doğru yürüdü. Ron tesisatçı gibi giyinmişti.

"İşte Bogdan" dedi Ron.

"Merhaba Ron" dedi Bogdan.

Çantayı göstererek, "Bu mudur o zaman?" dedi Ron.

"Evet, budur" dedi Bogdan.

"Süpersin. Eminim neden tesisatçı gibi giyindiğimi merak ediyorsundur, ha?"

Bogdan başını iki yana salladı. "Yok aslında. Konu sen olunca beni hiçbir şey şaşırtmaz. Tesisatçı gibi giyinmeseydin daha çok şaşırdım."

Ron mantıklı bir şey söylediğini düşünerek başıyla onayladı.

"İbrahim nasıl?" diye sordu Bogdan. "Ne zaman dönüyor?"

"Çok iyi, ihtiyar delikanlı. Biraz nakavt oldu, bilirsin. Fena oldu."

Bogdan onaylar havada başını salladı. "Bunu yapan adamla ilgili yardım lazım mı?"

Ron çantayı aldı. "Zaten yardım etmiş oldun."

"Ben de öyle düşünmüştüm" dedi Bogdan. "İyi, memnun oldum. Biliyorsun sorman yeter, ne olursa hallederim."

"İyi adamsın." Ron burnunu çekti. "Tanrım, Bogdan bu koku da ne?"

Elizabeth'le Joyce St. Albans Bulvarı'ndalardı. Burası küçük otellerle ve huzurevleriyle dolu bir caddeydi. Cadde boyunca telefonunuza bir kez bile bakma ihtiyacı hissetmeden yürüyebilirdiniz ve bu harika bir şeydi. 38 numaraya vardılar. Caddeye bakan bütün pencerelerin panjurları kapalıydı ve ön pencerede dört yıllık bir "Liberal Demokratlara Oy Verin" afişi vardı. Gerçek bir klasikti.

Yolun karşısına park etmiş, üzerinde Virgin Media yazılı bir minibüs vardı, Elizabeth camı tıklattı. Onu bekliyorlardı.

Sürücü gazetesini katladı, camı açıp bir kaşını kaldırdı.

Elizabeth tam olarak ona söyleneni tekrarladı. "Alıcım arızalı, *Aşk Adası*'nı kaçırmak istemiyorum." MI5'ta birileri onun için bu cümleyi düşünürken iyi eğlenmiş olmalıydı.

Sürücü beklendiği gibi, "Siz 42 numara mısınız?" diye yanıtladı.

Elizabeth başıyla onayladı.

"Bu Sky, Virgin değil."

Elizabeth, "Kusura bakmayın, rahatsız ettim" dedi ve sürücünün elini sıkamak için uzandı. El sıkışırken, avcunun içine bırakılan anahtarı hissetti. Sürücü camını kapayıp gazetesine döndü. Çok sıkıcı bir işti. Elizabeth sempati duydu. En azından sürücünün bir gazetesini vardı. Doğu Avrupa'da on iki saatlik gözetimler esnasında Elizabeth bir *Daily Telegraph* için, hatta bir *Daily Mirror* için bile adam öldürebilirdi.

Karşıya geçip eve doğru ilerlediler.

"Bu casus dili miydi?" diye sordu Joyce. "Parola mıydı?"

"Çok basit bir parola, evet. Sadece kimlik belirlemek için."

"Joanna *Aşk Adası*'nı izliyor. Benim de hoşuma gidermiş, öyle diyor. Erkekler filan ve ne ararsan varmış."

Ön kapıya "Reklam Postası Atılamaz" yazılı bir etiket yapıştırılmıştı. Kapı dışarıdan normal görünüyordu ama birileri bir şeyler yapma fikrine kapılırsa diye Elizabeth içeriden çelik takviyeler yapıldığını biliyordu. Anahtar son derece normal görünüyordu ama as-

linda elektronikti ve kilide girdiği anda evden bir dizi sesler gelmeye başlıyordu. Bunlar dışarıdan duyulamayacak kadar cılız seslerdi.

Kapı açıldı ve Elizabeth saatine baktı: 5.25. Ron şimdiye kadar paketi almış olmalıydı.

Douglas onlarla beşte görüşeceğini söylemişti ama ara sıra da olsa Douglas'ı biraz bekletmenin bir zararı olmazdı. Elizabeth'in burada ne yaptığı konusu bir gizemdi. Douglas'ın Coopers Chase'te saklanmayı seçmesi zaten yeterince tuhaftı. Artık Coopers Chase'te kalmak gibi bir seçeneği yokken Elizabeth'i yeniden görmek istemeyse daha da tuhaftı.

Elizabeth hayır diyebilirdi ama burada bir şeyler dönüyordu, bunun ne olduğunu öğrenmekten hiç şikâyetçi değildi. Bu, Douglas'ın oyunlarından biriydi kuşkusuz ama bazen onun oyunları eğlenceli olabiliyordu. İyi bir oyunu daha kalıp kalmadığını anlamak için Douglas'ı görmeye kesinlikle değerdi.

Özellikle de bu yolun sonunda yirmi milyon sterlin bulunuyorsa. Düşünsenize, yirmi milyon sterlininiz olsa neler yapabilirdiniz? Ancak Elizabeth'in düşünmesi gerekmiyordu çünkü onunla ne yapacağını tam olarak biliyordu.

Eşikten geçtiler.

“Holdeki halıyı beğendim” dedi Joyce. Sesi, sessiz evin içinde yankılandı. “Neredeyse aynısından bizde de vardı.”

Ev sessiz olmamalıydı, ne de olsa burada iki kişi yaşıyordu. İkisi de uyuyor muydu? Saat 5.25'te? Düşük bir ihtimaldi.

Elizabeth bir esinti hissetti. Bütün kapı ve pencereleri kapalı bir evde esinti... Üstelik hepsi de sürgülü ve sımsıkı kapatılmışken.

“Douglas?” diye seslendi Elizabeth. “Poppy?”

Elizabeth mutfağa girdi. Derli topluydu. Küçük bir masa ve iki ahşap sandalye vardı. Lavabonun yanında iki kâse ve iki kupa duruyordu. Duvarda Britanya kalelerinin resimlerinin bulunduğu eski bir takvim vardı.

Bir arka kapı vardı ve bir arka bahçeye açılıyordu. Arkadaki tuğla duvarın üzerinde dikenli teller vardı.

Arka kapı sonuna kadar açıktı.

“Ve başının arkasına tekme attı öyle mi?”

“Korkarım öyle yaptı Anthony, evet.”

İbrahim diğerlerine o gün kaçta geleceğini söylememişti. Biliyordu ki olayı büyütürlerdi ve tıraşırken bir karşılama komitesi istememişti. Onun yerine berber An... an günün son randevusunu kapmayı başarmıştı. Anthony’ye o sıralar o kadar çok talep vardı ki Coopers Chase’i haftada üç defa ziyaret ediyordu. İbrahim hastane havasındaki saçlarından hiç de memnun değildi.

“Aslını istersen hiç anlaşılmıyor” dedi Anthony, İbrahim’in saçlarını tarakla düzeltirken. “Ne bir ayak izi ne bir şey.”

“Eh, bu bir kafatası” dedi İbrahim.

“Haklısın” diye onayladı Anthony. “Çok bastırırsam söyle. Zamanla daha iyi hissetmeni sağlarız. Bu benim işim.”

“Teşekkür ederim Anthony.”

“Tamamen iyileşeceksin, biliyorum böyle olacak.”

“İyileşmek daha genç adamlar için.”

“Hiç de değil, insanı öldürmeyen şey güçlendirmiş.”

“Yani, benim yaşımdakiler için aynı fikirde değilim.”

“Sana bir örnek vereyim. Bir defasında Kavos’ta iki gün boyunca asidin²⁰ etkisinden çıkamamıştım. Kavos’u bilir misin?”

“Yunanistan’da mı?”

“Yani, bilemiyorum, sıcak bir yerler işte. Neyse, o zamanlar çok korkutucuydu. Villanın duvarlarının kanadığını düşünmüş, çatıya çıkıp üzerimizde uçan uçakları yakalamaya çalışmıştım. Arkadaşım Gav onu Instagram’a koydu ve otuz bin beğeni aldı. İşin komik tarafını şimdi görebiliyorum. O zaman öleceğimi sanmıştım ama ölmedim. Bu deneyim beni daha güçlü bir adam yaptı.”

“Ne bakımdan?”

“Yani bilemiyorum. Mesela son zamanlarda daha az asit kullanıyorum. Bu da bir şey değil mi? Ayrıca Instagram’da yaklaşık dört

20) Halüsinojen bir madde. [ç.e.n.]

yüz yeni takipçim var. İşte demek istediğim bu. Hastanede saçlarına ne yaptılar bilemiyorum. Saç kremi kullanmıyorlar diye düşünüyorum, doğru mu?”

“Ron’dan bana getirmesini rica ettim ama ne istediğimden emin olamamış.”

“Eh, şimdi ben varım.”

“Her neyse, bunun beni daha güçlü kıldığını düşünmüyorum. Fena hırpalandım Anthonv.”

“Kuşkusuz” dedi. “Travma sonrası şeysi.”

“Ama sonunda bir şekilde düzelirim.”

“Elbette düzelirsin. Oprah’nın yıllardır atlattığı badirelere bak-sana.”

“Tabii düzelmeden ölmezsem. O zaman hiç düzelemem. Şu anda böyle hissediyorum. Belki hiçbir zaman iyileşemeyeceğim.”

“Böyle devam edersen seni huysuzluk ediyor diye Joyce’a şikâ-yet ederim.”

“İnsanı öldürmeyen şey güçlendirir’ demek gayet iyi. Bu hayran olunacak bir şey. Ama seksen yaşındaysanız sizin için artık geçerli değil. Seksen yaşındayken sizi öldürmeyen şey hep bir sonraki kapıya itekler, ardından da bir sonraki kapıya ve ilerledikçe kapılar arkamızdan kilitlenir. Toparlanmak diye bir şey yoktur. Gençliğin çekim gücü kaybolur ve yukarılara yükselip durursunuz.”

Kafasını kaldırıp aynaya bakması için avuçlarını İbrahim’in şakaklarına dayayarak, “Peki” dedi Anthony, “az önce seni on yıl genç-leştirdim, yardımcı olabilmek için elimden gelenin en iyisini yapıyo-rum. Seni gaspedenin kim olduğunu öğrendiler mi?”

İbrahim başını salladı. “Ellerinde bir isim var, evet. Ama kanıt yok.”

“Ee, ne olacak şimdi?”

“Korkarım Elizabeth devreye girecek.”

“Yani, umarım öyle olur” dedi Anthony, İbrahim’in ensesine bir ayna tutup ondan başıyla bir onay daha aldı. “Kimse benim arkadaş-larıma zarar verip paçayı sıyıramaz. Elizabeth’e söyle, yardım lazım olursa sorması yeter.”

“Bunu ileticeğim.”

“Ne faydam olursa. Ve bazen ben de söz dinliyorum, iyileşmeden ölmeyeceksin, sana söz.”

“Böyle bir söz vermek olanaksız.”

“İbrahim, bir defasında loto numaralarını rüyasında gören biriyle konuşmaktasın. Dört tanesini. Tam üç yüz altmış sterlin. Ben henüz ölmeyeceksin diyorsam ölmeyeceksin demektir.”

“Bu çok rahatlatıcı, teşekkür ederim.”

Anthony aletlerini topladı. “Hepimiz sizin ölme sıranızı gayet iyi biliyoruz. Önce Ron...”

İbrahim başıyla onayladı.

“Sonra Elizabeth, muhtemelen vurularak. Sonra seninle Joyce arasında, kim olacağını tahmin etmek zor.”

“Son kalan olmak istemezdim” dedi İbrahim. “Hep insanlara bağlanmamaya çalıştım ama bu üçüne bağlandım.”

“İyi madem, o zaman üçüncü sen, en son Joyce diyelim.”

“Joyce’un da tek başına kalmasını istemezdim” dedi İbrahim.

“Ah, Joyce’un uzun süre yalnız kalacağını pek sanmam, sence de öyle değil mi?”

“Yani, evet galiba öyle” diye gülümsedi İbrahim.

“Ne yaramaz kız o öyle.”

İbrahim kapının arkasında asılı ceketinin cebine uzanarak cüzdanını çekip çıkardı. “Korkarım kartla ödeyeceğim Anthony, son paramı taksiye harcamıştım.” İbrahim cüzdanını açarken somurttu. “İşte bu tuhaf, kartım yok.”

“Duymadığım bir bu kalmıştı” diye kıkırdadı Anthony.

“Bir yerlerde kaybetmiş olmalıyım, gerçekten çok üzgünüm. Sana borçlanabilir miyim?”

Anthony, İbrahim’e doğru gidip ona sarıldı. “Bu benden olsun, şimdi ayaklan bakalım yakışıklı, seni görünce hepsinin akılları başlarından gidecek.”

İbrahim başını iki yana çevirerek aynadaki yansımasına baktı. Başını salladı. “Teşekkür ederim Anthony. Ben de öyle olmasını isterim.”

Elizabeth mutfaktan çıktı. Eve biri girdiyse de Elizabeth az önce gittiğinden emindi. İçgüdüğü bu yöneydi ama yine de parmağını dudaklarına götürdü, Joyce'a olduğu yerde kalmasını işaret etti. Salonun kapısını ayağının ucuyla itip açtı. Boştu. İki koltuk, iki sehpa, üzerinde bir radyo ve içinde çiçekler olan bir vazanın durduğu bir büfe vardı. Ceset yoktu, kan yoktu; bu da bir şeydi. Bu, Elizabeth'i biraz umutlandırmıştı. Merdivenden yukarıya çıkması gerektiğini biliyordu. Orada biri varsa ne kadar savunmasız olacağını biliyordu. Silahı yoktu. Koridora döndü ve Joyce'un artık orada olmadığını gördü. Joyce'u iki elinde de birer bıçakla mutfaktan sessizce çıkarırken görünceye kadar anlık bir panik yaşadı. Elizabeth ona başını salladı.

Joyce büyük bıçağı Elizabeth'e uzattı. Onu verirken, "Dikkat et, sapından tut" diye fısıldadı.

Elizabeth kalbinin güm güm çarptığını hissedebiliyordu. Hızlı ama güçlü bir şekilde. Ne kadar şanslıydı.

Evde biri var mıydı? Tuzağa mı düşmüştü? Daha da kötüsü, Joyce'u da aynı tuzağa mı sürüklemişti?

Joyce'a aşağıda kalmasını işaret edip merdivenleri çıkmaya başladı.

Ron için istediğinizi söyleyebilirdiniz ama tesisatçıya benzemediğini söyleyemezsiniz. Ryan Baird onu ikinci bir bakış atmaya gerek duymadan içeri almıştı. “Konut Edindirme Birliği gönderdi, su basıncına bakacağım” demişti. Çantayı kaldırıp, “Bunlar aletlerim. Tamamen ücretsiz, merak etmeyin” diye de eklemişti.

Demek Ryan Baird buydu.

Ron’un en iyi arkadaşını başının arkasından tekmeleyip ölüme terk eden oğlan bu muydu?

Kaç yaşındaydı? On yedi? On sekiz? Zayıf, saçları sarıya boyanmış, parlak mavi eşofman altı ve üstü çıplak. Elinde bir oyun konsolu vardı, Ron ona banyonun nerede olduğunu sorduktan hemen sonra doğruca oyununa döndü. Birkaç yıl önce olsa Ron, onu hemen oracıkta yere sererdi. Ama bazen Elizabeth’in yolu en iyisiydi, o yüzden kendine söyleneni yapacaktı. Hem belki bunların hepsi bitmeden bir fırsatını bulur, Ryan Baird’e yumruğu çakardı. Ron öyle umuyordu. Gandi’ye ve onun gibilere çok saygı duyardı ama bazen çizgiyi aşmanız gerekirdi.

Ron klozetin sifon tankının kapağını açtı, spor çantasının içinden kahverengi paketi aldı. Onu tankın olabildiğince dibine gömdü. On bin papele o kadar da çok kokain alınmıyormuş diye düşündü. Oğlu Jason’ı ilk görüşünde onunla bu konuyu konuşacaktı.

Ron kapağın yerine oturup oturmadığını kontrol edip onu yeniden kaldırdı. Elini tulumunun cebine attı. Elizabeth bu tulumu nereden bulmuştu bilmiyordu ama ne rahat şeydi be. Bu işten sonra da kendisinde kalıp kalmayacağını merak etti. Gerçi her gün böyle tulum giymek riskli bir şeydi. Tulum giymekle alışverişe pijamayla gitmek arasında ince bir çizgi vardı.

İbrahim’in kredi kartını çıkarıp onu da sifon tankının içine dikkatlice yerleştirdi.

Kapağı yerine tekrar yerleştiren Ron çantanın fermuarını kapattı. Aslında tuvaleti kullanma ihtiyacı olduğunu fark etti ama tut-

maya karar verdi. İçinde bir kilo kokain olan bir klozetin sifonunu çektiğinde ne olacağını kim bilebilirdi?

Ron koridora çıkıp, “İşim bitti dostum!” diye bağırdı, Ryan Baird’den bir karşılık gelmedi ve daireden ayrıldı.

Telefonunu çıkarmadan önce bir dakika kadar bekledi, ne de olsa kimin dinlediğini asla bilemezsiniz. Bu tek kullanımlık bir telefonda, takip edilemezdi. Jason’da onlardan çok vardı, babası bir tanesini istediğinde hiç sorgulamadan vermişti. Memur Donna De Freitas’ı aradı. Donna üçüncü çalışta telefonu açtı.

“Alo?”

“Alo, Donna De Freitas’la mı görüşüyorum?”

“Selam Ron, sen misin?”

“Hayır, hayır, ben Ron diye birini tanımıyorum. Sadece size bir ihbarda bulunacaktım.”

“Peki, tamam, oyununu oynayayım. Ama çabuk ol, burada Renault marka bir otomobille restorana dalan birinin güvenlik kamerası görüntülerini izliyorum.”

“Ben sadece bir tesisatçıyım...”

“Peki.”

“Hazeldene Gardens Daire 18’de çalışıyordum.”

“Hazeldene Gardens 18 numarada mı?”

“Evet, oradayken bir şey buldum. Tuvaletin sifon tankının içindeydi, baskın yaptığınız zaman onu koridordaki ilk kapıda bulabilirsiniz.”

“Peki... bayım. Evin sakini şu anda evde midir acaba?”

“Evde. Adam üstü çıplak geziyor Donna. Tanrım. Onu yere se-recektim.”

“Peki, Fairhaven Polisi yardımınız için size teşekkür eder bayım. Ancak özel mülke bir neden olmadan baskın yapamayız.”

“Ne çeşit bir neden?”

“Örneğin, birinin saldırıya uğraması.”

“Ah, evet. Birine saldırıyorlardı. Çılgınlık vardı.”

“Peki. Hemen orada olacağız.”

“İyi, Chris de yanında gelsin olur mu?”

“İsminizi alabilir miyim o zaman?”

“Gizli kalmasını tercih ediyorum.”

“Bir tane uyduruver, benim için.”

Ron düşündü. “Jonathan Ovaltine.”

“Teşekkürler Bay Ovaltine.”

“Ben teşekkür ederim canım, hadi gidip onu alın. Yakında görüşürüz.”

Ron aramayı bitirdi ve binadan ayrıldı, giderken ıslık çalıyordu.

İş tamamdı. Elizabeth memnun olacaktı. Belki onu da arardı. Ama önce bir bira içecekti.

Elizabeth'in bıçağı tutuşu kendisine elli yılı aşkın zaman önce öğretildiği gibiydi, sıkıca kavradığı bıçağın ucu yukarı bakıyordu. Sovyetlerin favorisi olan aşağı bakan bir tutuş şekli de yetmişlerde kısa süre moda olmuştu ama yukarı bakan tutuş şimdi geri dönmüş-tü. Bu, özellikle de saldırgan sizden iriyse çok daha fazla güç kullanabilmenize izin veriyordu.

Elizabeth hâlâ herhangi bir ses işitmemişti. Bu çok kötü bir haberd. Dışarıdaki sürücüyü uyarmalı mıydı? Onda silah olabilir miydi? Merdivenleri tırmanmaya devam etti. Hiçbir yerde sıkıntılı bir durum görememişti. Her şey çok planlı gözüküyordu; sessizlik, açık arka kapı. Douglas ona ufak bir oyun mu oynuyordu yoksa? Elizabeth'ten gelmesini rica edip ona yaşamının en kötü korkusunu yaşatmak gibi?

Elizabeth sahanlığa ulaşmıştı. Aşağı baktı ve merdivenlerin dibinde Joyce'u gördü. Joyce elindeki bıçağı yukarı bakan tutuşla kavramıştı. Bu işler doğasında vardı adeta.

Sahanlığa açılan üç kapı vardı. Banyonun kapısı yarısına kadar açıktı. Elizabeth ayağıyla ittirince tamamen açıldı. Orası temizdi. Bir askılıktan bir iç çamaşırı sarkmaktaydı. Klozet kapağı havadaydı, dolayısıyla onu en son kullananın kim olduğunu anlamıştı.

İki yatak odasının da kapıları kapalıydı. İlk kapının topuzunu yavaşça çevirdi, bıçağı hazırды. Douglas'la Poppy kapının arkasında gizlenmiş kıkırdıyorlarsa aptal gibi görünmez miydi? Neden bunların hepsinin bir oyun olduğunu düşünüyordu? Her şey fazlasıyla yerli yerinde olduğu için mi? Bir olay yeri görünümü yoktu, daha çok tatbikat yeri gibiydi. Yoksa öyle miydi? Bu bir test miydi? İhtiyar kııda hâlâ iş var mıydı, görmek mi istemişlerdi?

Kapıyı açtı ve odaya daldı, sırtını en yakın duvara yapıştırdı. Mükemmel şekilde kapatılmış bir yatak, bir Philip Larkin şiir kitabı ve mumdan başka bir şey yoktu. Burası Poppy'nin odasıydı. Ama

Poppy yoktu. Philip Larkin kitabının ortasında, Poppy'nin dönüşünü bekler halde bir kitap ayracı vardı.

Elizabeth sahanlığa döndü. Geriye sadece bir oda kalmıştı. Evin ön tarafındaki yatak odası. Douglas'ın odası. Kalan son seçenek.

Bıçağı daha sıkı kavradı ve aklına başka bir düşünce geldi. Poppy, Andrew Hastings'i vurduğu için üzgündü; bu travmatikti, hatta Joyce'tan annesini aramasını bile istemişti. Ya Poppy tüm bunlardan artık kurtulmak istemişse? Douglas'ın uyumasını beklemişti. Douglas uyuyorsa bundan haberdar olmamanız olanaksızdır. Tanrım, o nasıl bir horlamadır. Belki de kaçmaya karar vermişti ve giderken de arka kapıyı açık bırakmıştı? Tüm bunlar ona fazla gelmişti? Dışarıda Douglas'ı korumak üzere bir memur olduğunu da biliyordu.

Eli kapının topuzunu kavradı, onu çevirmeye başladı.

Kapıyı açtı. Donakaldı. Sadece bir an için. Bu ne bir tatbikat ne de bir oyundu. Elbette Poppy arka kapıyı asla açık bırakmazdı. Ve elbette Douglas sessizce uyumazdı.

Poppy'nin bedeni koltukta öne doğru düşmüştü, bir mermi yüzünü mahvetmişti, o güzel sarı saç kızıla dönmüştü. Bir kolu bedeni boyunca uzanıyordu, şüphesiz mermiden korunmak için kendine siper etmeye çalışmıştı. Diğer kolu bir tarafa gevşekçe sarkmıştı. Kan kolu boyunca akmış ve kurumuştur. Büyükannesini içten içe çok mutlu eden beyaz papatya şimdi kıpkırmızıydı.

Douglas yatakta duvara yaslanmış haldeydi. Onun mermi yarası Poppy'ninkinden daha fazla hasara yol açmıştı. Bir zamanlar onunla evli olmasaydınız onu tanıyamazdınız. Başının arkasındaki duvar kandan kapkara olmuştu.

Douglas'ın, Elizabeth'in görmesini istediği şey neydiyse belli ki bu değildi.

Elizabeth derin bir nefes aldı. Sakin kalmalıydı. Burası uzun süre onun suç mahalli olarak kalmayacaktı, o yüzden telefonunu çıkardı ve tüm olası açılardan fotoğraflar çekti.

Elizabeth arkasında bir ses işitti. Bıçağı havaya kaldırarak döndü. Joyce'un kapıda olduğunu gördü. Joyce, bir Poppy'nin bir Douglas'ın cesedine bakıyordu.

"Ah Poppy" dedi Joyce. "Ah Elizabeth."

Elizabeth başını salladı. “Hiçbir şeye dokunma. Hadi aşağı inelim.”

Elizabeth, Joyce’u önüne katarak aşağı indi. Joyce’un iradesi zayıf biri olmamasından memnundu; şimdi en son ihtiyaçları olan şey gözyaşlarıydı. Elizabeth ön kapıyı açtı, Joyce’a olduğu yerde kalmasını söyledi. Yol boyunca hızla yürüdü, karşıya geçti ve Virgin Media minibüsüne erişti. Bıçağın hâlâ elinde olduğunu fark edince onu çantasına sokuşturdu ve aracın camına vurdu. Sıkılmış haldeki sürücü camı bir defa daha açtı.

“İşiniz bitti mi? Ne çabuk!”

Elizabeth telefonunu çıkarıp kadına bir fotoğraf gösterdi. “İkisi de ölmüş. Sen burada oturup gazeteni okurken.”

Sürücü minibüsten dışarı fırladı ve eve koşturdu. Kuşkusuz şimdi her adımında bir zamanlar gelecek vaat eden kariyerini düşünüyordu.

Elinde telefonunu tutan Elizabeth ekipler gelir gelmez doğrucaya sorguya alınacağını farkındaydı. Gelmeleri uzun da sürmezdi. Telefonu elinden alınacak, fotoğraflar silinecekti. St. Albans Bulvarı’nın ön bahçe duvarlarını gözleriyle taradı ve ihtiyacı olan şeyi iki konut yukarıda gördü. Sürücü evin içine dalmıştı, dolayısıyla Elizabeth aceleyle yürüyerek alçak duvardaki gevşemiş tuğlalardan birini yerinden çıkarıp cep telefonunu o boşluğa yerleştirdi. Sonra tuğlayı yerine koydu. Mükemmel bir ajan zulası olmuştu.

O halde artık bulunması gereken elmaslar ve katiller vardı.

İKİNCİ BÖLÜM

*Bazı Anlarda
Gözlerinize
İnanamayacaksınız*

Patrice yarıyıl tatilindeydi ve Chris'le kalıyordu. Chris buna hâlâ tam olarak alışamamıştı. Sağlıklı besleniyor gibi yapıyordu, birkaç gün sonraysa bunun gerçekten sağlıklı beslenmekten bir farkı olmadığını anladı. İster kendinize bakmak, ister yeni kız arkadaşınızı etkilemek için yiyecek, elma her zaman elmaydı. Besleyiciliği aynıydı. Chris pazartesiden beri tek bir çikolata yememişti.

Bu akşam Le Pont Noir'a yemeğe gideceklerdi. Eskiden Black Bridge diye bir bard, şimdiyse Fairhaven'ın tek değilse de en önde gelen *gastropub*'ı olmuştu. Salı günleri yemek salonunda üçlü bir caz grubu çalıyordu. Chris cazı hiç sevmezdi, tam olarak hangi kısmından zevk alması gerektiğini bile anlayamazdı ama caz sevenlerin yaşamdan zevk alan insanlar olduğunu biliyordu ve onun da yaşamdan biraz daha fazla zevk alıyor gibi görünmesi lazımdı. Ya bu da elma işi gibiyse? Ya yaşamdan zevk alıyor gibi görünmek zevk almakla aynı şeyse? Patrice geldiğinden beri yüzü gülüyordu, belki de bu teoremin gerçeklik payı vardı.

Patrice de ondan bir şeyler kapıyordu, Chris bunu biliyordu. Kendine tarafsız bir gözle baktığında nazik ve esprili olduğunu görebiliyordu. Suçluları yakalamak gibi düzgün bir işi vardı. Başka ne vardı? Gözlerinin hoş olduğu söylenirdi. İyi öpüşürdü.

Diğer her şeyin üstü şimdilik örtülebilirdi. Yürümeden koşmaya kalkmamalısın Chris. Her kadın her erkeğe iyi öpüştüğünü söyler miydi? Chris söylediklerini düşünüyordu. Bundan ne kaybederlerdi ki?

Donna'dan telefon geldiğinde saat altı otuz civarıydı. Ryan Baird gözaltına alınmış, Fairhaven Polis Merkezi'ne doğru yoldaydı. Chris'e şimdilik caz yoktu ki bu sevindirici haberd; bu yeni sayfa şimdilik bekleyebilirdi.

Patrice çok anlayışlıydı. Aslında kuşku uyandıracak kadar anlayışlıydı. Ya Patrice de cazdan hoşlanmıyorsa? Ya ikisi de numara

yapıyorsa? Bu keşfedilmesi gereken bir şeydi. Gerçekten büyük rahatlama olurdu.

Chris merkeze gitmiş, Ryan Baird'i sorgulamıştı. Ryan var gücüyle haykırarak bir tesisatçının ona kumpas kurduğunu söylemiş, sonunda tedarikçilik etmek amacıyla uyuşturucu bulundurmakla ve soygunculukla suçlanarak bir hücreye götürülmüştü. Avukatı da geçen sefere göre daha keyifli görünüyordu, o da ya Ryan'ın gözaltında tutulmasından memnun olmuştu ya da caz müziğiyle geçecek bir akşamdan kurtulduğuna sevinmişti.

Chris, Patrice'e mesaj atmıştı ve o anda Le Pont Noir'da bir köşede oturuyorlardı. Akşam caz çalındığına dair tek işaret cevizen bar taburesi üzerindeki bir bağıtti.

Chris'le Patrice deri bir kanepede birlikteydi ve tam karşılarda derin bir koltukta bağdaş kuran Donna oturuyordu. Chris'in ortağı, Patrice'in kızı.

"Perşembe Günü Cinayet Kulübü mü?" diye sordu Patrice.

"Dört kişiler" dedi Donna. "Telefonu çalınan İbrahim. Ron tesisatçı."

"Peki on bin sterlinlik kokaini kim buldu?"

Donna, Chris'e baktı. "Elizabeth olduğunu sanıyorum?"

Chris başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Ama Joyce'u da hiçbir zaman yok saymam."

"İyi de bunların hepsi yasadışı değil mi?"

"Oldukça."

"Açığa çıkarsa başınız belaya girmez mi?"

"Anne" dedi Donna, "beni bir tesisatçı aradı ve bir dairede kokainle çalıntı bir kredi kartı gördüğünü söyledi. Çılgınlık da varmış. Daireye gittim ve kokaini de banka kartını da buldum. Olay yerinde bulunan oğlanı da gözaltına aldım. Chris'le ben onu sorguladık. Bütün suçlamaları reddetti."

"Ki genelde ederler" dedi Chris.

"Ki genelde ederler. Onu gözaltında tutmak için yeterli kanıt olduğunu düşündük ve gözaltında tutuyoruz."

"Peki iş mahkemeye geldiği zaman ne olacak? Şu tesisatçıyı tanık olarak çağırıldıklarında ve o bir tesisatçı çıkmadığında?"

Donna omuz silkti. “Elizabeth bunu da düşünmüştür sanırım.”

Patrice viski bardağını şerefe kaldırdı ve içindeki buz küpleri tıkırdadı. “Müthiş bir çeteye benziyorlar. Onlarla tanışmayı çok isterdim.”

“Seni şimdilik gizli tutuyoruz” dedi Chris.

“Öyle mi yapıyoruz?” dedi Patrice, bacağına Chris’in kucağına doğru uzatırken.

“Perşembe Günü Cinayet Kulübü’ne dahil olmak istediğim kadar dahil oluyorum. Birilerinin sifon tankına kokain yerleştirebiliyorlarsa, benim aşk hayatıma neler yapabilirler düşünmek bile istemiyorum.”

“Seks hayatım’ değil de ‘aşk hayatım’ demen ne tatlı” dedi Patrice.

“Seks deme anne” dedi Donna. “Hava atmayı bırak.”

“Özel hayatım demek istemiştım” dedi Chris.

“Artık çok geç, bir kere söylemiş bulundun” dedi Patrice.

“O grup bizi birkaç haftaya evlendirdi” dedi Chris.

“Ne kötü” dedi Patrice, kaşlarından birini kaldırmıştı.

“Anne iki viski içtin diye Chris’le evlenmek istiyormuşsun gibi yapma. İkinci tanıştırdığıma beni pişman etmeyin.”

Chris, “Bu arada Elizabeth’ten ses var mı?” diye sordu Donna’ya.

“Çıt yok” dedi Donna, bir yandan telefonunu kontrol ederek.

“Bu işe bayılacağını düşünmüştüm. Ryan Baird’in gözaltına alınmasına.”

Chris saatine baktı. “Yani saat on buçuk, onun nasıl olduğunu bilirsin. Şimdiye yatmıştır.”

“Yatmak demişken” dedi Patrice, bir yandan kolyesiyle oynayıp bir yandan da doğruca Chris’e bakarak.

“Öf anne, şimdi kusacağım” dedi Donna ve başını sallayarak viskisini bitirdi.

Şu Elizabeth Best'in ne numarası varmış görelim bakalım. Teşkilatın büyük kahramanı. Söylendiği kadar var mıymış?

Sue Reardon tam karşısında oturan kadınla kendisini karşılaştırmadan duramıyordu. Elizabeth Best. Gümüş saçlar, tüvit ceket. Duygularını açığa vurmayan bir yüz. Ne biliyordu? Ya da neyi söylemeye gönüllüydü?

İkisi de kendi zamanlarında birilerini öldürmüştü. İyi nedenlerle elbette ama yine de yapmışlardı. Bu bir yakınlık yaratır, karşılıklı saygı uyandırır. Ama şüphe de tabii. Elizabeth kitaptaki her numarayı bilirdi ve Sue Reardon'ın istediğini alması için kendininkilerden bir kaçına ihtiyacı olacaktı. Öyle olsun bakalım.

Oda küçüktü, genelde olduğu gibi.

Klostrofobi, fikir buydu. Duvarlar bel yüksekliğinde metal plakalarla kaplıydı, üzerleri de betondtu. Pencere yoktu ama her köşede kamera bulunuyordu. Kalın duvarlar sesi dışarı vermiyordu. Nükleer bir patlama olsa burası hiçbir zarar görmezmiş gibi duruyordu ve aslında tam da bunun için tasarlanmıştı. Lance James, karşı duvar boyunca volta atıyordu.

"Kıpırdamadan dur, Tanrı aşkına, bu yaptığının kimseye bir faydası yok" dedi Elizabeth.

"Affedersin" dedi Lance.

Lance James ayakta durup yürüyebilecekken hareketsiz oturacak tiplerden değildi. Özel Tekne Servisi'nde Sue'nun destek birimiydi, Sue bunun dışında onun hakkında pek az şey biliyordu. Sessizdi, çalışkandı ve bu, Sue için yeterliydi. Kırklarının başlarındaydı, cesaretini ve ortalama yakışıklılığını şimdilik koruyordu. Şimdiden seyrekleşmeye başlayan sarı saçları yakında iyice beyazlayıp dökülecek ve sonunda hiçbir şey kalmayacaktı. Küçük odalar, takipler, geç saatlere kadar çalışılan geceler ve stres; Sue yıllar geçtikçe yakışıklılığını kaybeden pek çok adam görmüştü. Lance'e en fazla beş yıl veriyordu.

Buraya gelirken yol boyunca penceresiz minibüsün arkasında Elizabeth ve arkadaşı Joyce’la oturmuştu. Bu odaya gelene kadar gözleri bağlıydı. Tüm bunlar geldikleri yeri gizli tutmak içindi ama Elizabeth bulundukları yeri tam olarak biliyor olmalıydı. Godalming. Buraya “Konut” derlerdi, yerin üç kat altında yalıtım hücreleri. Elizabeth’in MI5 günlerinde bizzat bu odada insanları sorguladığını biliyordu. Sue’nun koltuğunda oturmuş olmalıydı. O zamandan beri buraya biraz çekidüzen verilmişti, tavan griye yeni boyanmıştı. O zamanlar kameralar da yoktu ki bu muhtemelen herkes için en iyisiydi.

“Son zamanlarda Lance isimli fazla kişi görülmüyor” dedi Joyce. “Bu bir aile adı mı?”

“Korkarım öyle” dedi Lance.

Sue, Joyce’un tüm bu deneyimden çok heyecanlandığını görebiliyordu. Minibüste uyuyakalmıştı ama Elizabeth bu esnada hiç kuşkusuz zamanı ve yönü takip etmekle meşguldü, Joyce’sa gözlerinin bağlı olmasından özellikle keyif almış gibiydi. Bu yeraltı katına inerken, “Evet, şimdi bir asansörde olduğumuzu anlayabiliyorum” demişti.

Lance duvara yaslanıp kollarını adaleli göğsünde kavuşturdu.

“Douglas Middlemiss’ten bir mesaj aldın öyle mi?” dedi Sue. “Hadi oradan başlayalım, olur mu? Ne zamandı bu tam olarak?”

“Bilmiyorum” dedi Elizabeth. Her şeyi bir anda vermek istemiyordu. Ya da, mümkünse, hiçbir şeyi tabii. Böyle iyiydi. Yavaş yavaş.

“Peki bize mesajı gösterebilir misin?” diye sordu Sue, son derece nazikçe. Sue sorgularda her zaman nazikti. Öfkeli olanların sabrı sizden çok daha önce tükenirdi.

“Korkarım gösteremem. Telefonumda.”

“Telefonun nerede?” diye sordu Sue. “Çantanda değildi, bu bize garip geldi.”

“Ah, biz telefonlarımızı her yere götürmüyoruz Sue” dedi Joyce. “Cüzdan, anahtarlar, ne olur ne olmaz diye de birkaç makyaj malzemesi ve bir de alışveriş çantası, bütün ihtiyacın olan sahiden bu.”

Sue, Joyce’u başıyla onayladı. Bu iki kişilik bir gösteriydi değil mi? Şu Joyce’tan da gözümü ayırmamalıyım değil mi? Ne kadar ufak, dişli bir kadındı. Tam da elinde bir silah ve şifre makinesiyle

düşman hattının arkasına paraşütle indirmek isteyeceğiniz türde bir kadındı. Yeniden Elizabeth'e döndü. "Merak ettim, nerede o zaman Elizabeth?"

"Yani, keşke anımsayabilseydim" dedi Elizabeth.

"Telefonunun nerede olduğunu anımsamıyorsun öyle mi?" dedi Lance arkasından. Konuşmaya başlamasının zamanı gelmişti.

"Korkarım anımsamıyorum. Bu hepimizin başına gelir canım" dedi Elizabeth.

"Bir defasında kendi telefonumu bulmak için tüm daireyi aramıştım" dedi Joyce. "Gerçekten yirmi dakika sürmüştü. Ve meğer tüm bu zaman boyunca telefon elimdeymiş."

"Umarım sen böyle olmazsın Lance" dedi Elizabeth. "Gençliğinin değerini bil."

Lance sonunda duvara yaslanmayı bıraktı. Gelip Sue Reardon'ın yanındaki koltuğa yerleşti. Sue öne doğru eğilip doğrudan Elizabeth'e hitap etti. "Sanırım dairededir?"

"Öyle olduğunu sanıyorum" diye onayladı Elizabeth.

Sue memnuniyetle başını salladı. "En büyük olasılık buymuş gibi geliyor değil mi? O zaman bir ekibin oraya gidip aramasının sence bir sakıncası yoktur?"

"Bugünlerde aramalardan sonra her şeyin yerli yerinde bırakılması kural değil mi?" diye sordu Elizabeth.

"Bu her zaman kuraldı" dedi Lance.

"Evet ama artık bu kurala sahiden uymak zorunda değil misiniz? Avrupa Adalet Divanı her şeye burnunu sokarken yani?"

"Her şey yerli yerinde bırakılacak" dedi Sue. "Şu telefonda ne vardı? Mesajlar mı? Fotoğraflar mı?"

"O zaman arayabilirsiniz elbette. Biraz toparlanması lazımdı zaten" dedi Elizabeth. "Bu Stephen için eğlenceli olacak. Gecenin köründe dairede bir grup sersem. İyi bir ev sahibidir."

"Telefonunu benim dairemde bile bırakmış olabilir" dedi Joyce. "Benim daireye de bir bakmak ister miydiniz? Özellikle de banyoya."

"Şimdilik telefonun yokluğunda, mesajda ne yazdığını anımsayabiliyor musun?" diye sordu Sue. "Kelimesi kelimesine?"

Elizabeth başıyla onayladı, ezberden okumaya başladı. “Poppy’yle ben Hove’daki St. Albans Bulvarı 38 numaraya götürüldük. Burada benimle buluşmanı çok isterim. Sana göstermem gereken bir şey var.”

“Yani mesajı kelimesi kelimesine anımsıyorsun” dedi Lance, “ama telefonunun nerede olduğunu bilmiyorsun öyle mi?”

Elizabeth başına hafifçe vurdu. “Benim sarayımda çok oda var. Bazıları diğerlerinden daha tozludur.”

Lance’in saklayamadığı küçük bir gülümseme Sue’nun gözünden kaçmamıştı. Bu ikisi kesinlikle baş belasıydı.

Sue tekrar başını salladı. “Zavalıcık, bu çok fena olmalı hanımefendi. Peki tüm mesaj bu muydu? Başka bir şey yok muydu?”

“Eh bir de yalnız gelmemi söylemişti ama ben Joyce’un da eğleneceğini düşündüm.”

“Teşekkür ederim” dedi Joyce. “Öyle de oldu. Bir noktaya kadar yani.”

“Peki sana ne göstermek istediği konusunda bir fikrin var mı?”

Elizabeth duraksadı. Kameralara baktı. Bakışlarını tekrar Sue Reardon’a çevirirken kararını vermişti.

“Aslına bakarsanız, bana elmasları göstermek istediğini düşünmüştüm.”

“Elmasların yanında olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Başka ne olabilir ki?” diye sordu Elizabeth.

“Bu her şeyden önce elmasları onun çaldığını varsaymak anlamına gelir” dedi Lance, “ve bizim buna dair bir kanıtımız yok.”

“Yani” dedi Elizabeth, “sanırım bunu size daha önce aktarmalıydım ama onları çaldığını biliyorum. Bana söylemişti.”

“Bunu sana ne zaman söylemişti Elizabeth?” diye sordu Sue, sakinliğini koruyordu.

“Ah, birkaç gün önce galiba” dedi Elizabeth.

Sue şaşırmamıştı. Elbette Douglas ona söylemişti. Ona güveniyordu. Onu seviyordu. “Ama güvenli evde elmaslar yanında değildi Elizabeth. Aranmıştı. Oraya götürülmeden önce. Oradayken de. Ve biri kafasını havaya uçurduktan sonra da. O zaman sana başka ne göstermek istemiş olabilir?”

“Belki de Elizabeth’e göstermek istediği bir Şey vardır; bir anah-tar, bir Şifre veya bir bilmece” dedi Joyce. “Elmasların nerede oldu-đunu bilmesi için? Ben bilmecelerin yanıtlarını hiç bilemem. Sadece yalan söyleyebilen adam ve sadece doğru söyleyebilen adamın oldu-đu bilmece hangisiydi?”

Sue, Joyce’un bir yanıt beklediğini fark etti, “Ben de senin kadar Şaşkın durumdayım Joyce” dercesine omuz silkti.

“Bu iyiydi Joyce” dedi Elizabeth. “Ve Douglas’la Poppy’yi kim ldrdyse –Martin Lomax olduğunu varsayalım– yanıtı elbette o bilecektir. Bilmece ya da değil. Ki bu sayede Martin Lomax elmasla-rını geri alabilsin.”

“Yine de Douglas ve Poppy’yi öldürmek isteyen tek kişi Martin Lomax değildir belki, öyle değil mi?” dedi Joyce.

“Elbette” dedi Sue.

“O kadar para. Yirmi milyon. Hangimiz istemez değil mi?” diye ekledi Joyce.

Öyle olduğu konusunda genel bir uzlaŐma söz konusuydu. Bu para dışarıda bir yerlerdeydi. Ama nerede?

Joyce, “Ayrıca Elizabeth de size söyleyecektir, elmasların alın-dığı gece evde iki kişi vardı” diye devam etti. “Douglas ve Lance. Lance’in söylediklerini biraz kolay kabul ediyoruz. Gücendirmek is-temem Lance ama seni hiç tanımıyoruz değil mi? Douglas’ı elmasla-rı çalarken görmediğini kim söyleyebilir? Belki de onları elde etmek için bir fırsat kolluyordun?”

“Yani, ben bunları böyle yüksek sesle sylemeyecektim” dedi Elizabeth. “Ama nasılsa ok yaydan çıktı artık. Ayrıca kayıt altında da olduğumuza göre bu tartıŐmaya değer bir fikir.”

“İstediğiniz kadar tartıŐın” dedi Lance. “Saklayacak bir Şeyim yok.”

“Neredeyse kesin olarak yok” diye onayladı Elizabeth. “Ama hırsızlığın yapıldığı akşam o evdeydin. Douglas’la Poppy’nin nerede saklandığını biliyordun. Belki de Poppy’yi bu işe en baştan sen ata-dın ki beklenmedik bir atama bu.”

“Hatta belki de onunla iŐbirliđi iindeydin?” dedi Joyce.

“Tabii bunların hepsi varsayımdan ibaret” dedi Elizabeth. “Ama bunların hepsi araştırılacaktır diye düşünüyorum?”

“Ah, hepsi araştırılacak” dedi Sue. Bu iyiydi işte. “Lance oldukça haklı gerekçelerle şüpheliler arasında yer alacak ve listeye bir şüpheli daha ekleyeceğim. Muhtemelen Douglas’ın Coopers Chase’te ve St. Albans Bulvarı’nda olduğunu bilen diğer kişiyi. Bir sırdaş ve ölen adamın eski karısı. Haneye izinsiz giriş, öldürme konularında eğitilmiş bir kadın, telefonunu tam da zamanında kaybeden bir kadın. O da bir şüpheli olurdu sence de değil mi?”

“Kesinlikle olurdu” diye onayladı Elizabeth. “Elbette tıpkı senin gibi Sue. Sanırım bendeki bütün yetenekler ve bu arada öğrettikleri birkaç beceri daha sende de var. Diyelim ki Douglas’ın elmasları çaldığından şüphelendin?”

“Diyelim ki evet” diye doğruladı Sue. Konuşmanın biraz olsun ilerleme kaydetmesinden memnundu. Bu, Elizabeth’i daha iyi gözlemleyebilmek için bir fırsattı. Onu anlayabilmek için.

“Veya zaten bildiğini varsayalım, ne dersin? Diyelim ki seninle Douglas meslektaştan fazlasıydınız? Douglas’ın baştan çıkardığı ilk kişi sen olmazdın.”

“Herkes senin yaptığın hatayı yapacak diye bir şey yok desek?” dedi Sue. Elizabeth’ten ilginç bir saldırı hamlesi gelmişti.

“Pekâlâ, kabul” dedi Elizabeth. “Ama milyonlarca sterlin ortalıkta uçuşmaya başlıyor. Ve sadece bir adam nerede olduğunu biliyor. Bu cazip gelebilir mi?”

“Cazip gelebilir bence” dedi Sue. “Çok cazip.”

“Hem senin Douglas ve Poppy’yi öldürmek için bolca fırsatın olurdu. Nerede olduklarını biliyordun, erişimin vardı, sana güveniyorlardı. Onları oraya yerleştirmenin sorumluluğu sendeydi ve kuşkusuz bu pislği temizlemekten de sen sorumlu olacaksın.”

Sue başıyla onayladı. “Keşke bunu o zaman düşünmüş olsaydım diye dilemeye başladım. Sen de istemez miydin?”

“Sanırım bunu kimseyi öldürmeden yapmanın bir yolunu düşünürdüm” dedi Elizabeth.

“Keşke profesyonel nezaket gereği benim de öyle düşüneceğimi varsaysaydın” dedi Sue. “Douglas’la yirmi yıla yakın beraber çalıştım.”

“Taziyelerimi kabul et” dedi Elizabeth. “Şimdi Joyce dışında bu odadaki herkesin Douglas’ı öldürmüş olabileceği konusunda uzlaşmış bulunuyoruz, bu da şimdi sırada Bay Lomax’e yapılacak bir ziyaret var gibi hissettiriyor.”

“Sen hiçbir koşulda Martin Lomax’i ziyaret etmeyeceksin” dedi Sue. “Onunla biz ilgileneceğiz.”

“Tabii ki” dedi Elizabeth. “Martin Lomax ziyaret edilmeyecek. Bunu anımsamaya çalışmalıyız Joyce.”

Joyce evet anlamında başını salladı. “Anlaşıldı.”

“Şimdi, Elizabeth” dedi Sue. “Douglas’ın sana bir şey göstermek istediğini söyledin, doğru mu?”

“Evet, söyledim.”

“Tamam, ceketinin cebinde bunu bulduk.” Sue bir kanıt poşetine uzanıp içinden bir gümüş madalyon çıkardı. İçinde bir aynası vardı, o kadar. Bu, Elizabeth’e bir anlam ifade edecek miydi? “Acaba sana göstermek istediği şey bu muydu?”

Elizabeth’in madalyonu hemen tanıdığını fark etti. Elbette tanırdı.

“İçinde adın yazıyor.”

Elizabeth madalyonu eline aldı. Elinde tarttı ve aynayı görecektir şekilde kapağını açtı. Sue onun düşünmekte olduğunu görmüştü, ne düşündüğünü de biliyordu.

Sue ona gülümsedi. “Çok dokunaklı, Elizabeth. Seni çok sevmiş olmalı.”

“Kendince” diye onayladı Elizabeth.

“Seni şanslı şey” dedi Sue. “İyi bir adamın sevgisi. Ya da en azından herhangi bir adamın.”

Elizabeth kendi kendine gülümsedi.

“Şimdi gece yarısı oldu” dedi Sue. “Artık yataklarınıza gitmelisiniz.”

Ve Sue’nun bu akşam yapacak bir işi daha vardı. Keyifli bir iş değildi ama önemliydi. Lance, Joyce’la Elizabeth’e odadan çıkmaları için yol gösterdi. Sue o andan itibaren onların hep yakınlarında olacaktı.

Maureen Gilks'ten hiç bahsetmiş miydim? Gücenmesin ama sanırım bahsetmedim. Ruskin Court'ta yaşar. Kocası motosikletleri severdi ve kendisi zaman zaman Britanya Kalp Vakfı'nın mağazasına bağış toplamaya gelir.

Bir defasında ona bir bluz vermiştim ve Fairhaven'a bir sonraki gidişimde bluzu mağazada görmüştüm, çok heyecan vericiydi. Bir fotoğrafını Joanna'ya gönderdim ama o şöyle yanıtladı: "Onunla ne yapacaklarını sanıyordun ki anne?" Her neyse, bir dahaki sefer oraya gittiğimde bluz yoktu, ki bu da çok hoştu ama bu defa fotoğrafını çekecek bir şeyim de yoktu.

Neyse, Maureen Gilks'in adı Daniel veya David olan bir yeğeni var, o bir oyuncu. Maureen'in söylediğine göre işleri çok iyiydi, gerçi onu hiçbir yerde, bir *Dedektif Morse* bölümünde bile görmüşlüğüm yok.

Bundan birkaç yıl önce, bu yeğen saç ektirmişti. Bunu hiç duymuş muydunuz? Bir defasında sabah programında Doktor Ranj'ın bu uygulama hakkındaki konuşmasını izlemiştim. Ensenizden saç kıllarını alıp onları tepenize yerleştiriyorlar, derken bir de bakıyorsunuz ki artık kel değilsiniz.

Belli ki bu çok işe yaramış, Daniel on yıl daha genç görünüyor ve saç ektirdiğini de asla anlayamazsınız. Bu arada bunları hep Maureen'den dinlediğim gibi anlatıyorum, yani başkasının yalancısıyım.

Aslında günlüğe yazmaya buradan başlamamalıyım, o yüzden izin verirseniz biraz geriye gideyim. Bayağı yorgunum.

Douglas'la Poppy öldü.

Elizabeth'le ben Hove'a gittik ki bir salı günü için beklediğimden daha kalabalık olduğunu söylemeliyim. Artık kimse işe gitmiyor mu? Douglas, Elizabeth'e bir şey göstermek istemişti. St. Albans

Bulvarı'nda (King Alfred yüzme havuzunun yakınında bir yer miydi?) bir eve gittik. Evin içine girdik ve bir de baktık ki vurularak öldürölmüşler.

Douglas neyse de ama Poppy'ye çok yazık değil mi? Korkarım bu beni çok üzdü, bugünlerde çok üzülmekten özellikle kaçındığım halde.

Üç gün önce benim salonumdaydı. Yirmilerinizdeyken, onca eğlence önünüzde uzanırken ölmek ne kadar adaletsiz bir şey. Öpüşmeler, tekne gezileri, çiçekler ve yeni mantolar. Yeni bir âşığına asla okuyamayacağı o şiirler? Yaşamın adil olmasını beklerseniz büsbütün delirirsiniz ama Poppy'yi kim öldürdüyse bu hayattan güzel bir şeyi kopardı.

Poppy'nin annesi Siobhan bugün ziyarete gelecekti. Cinayeti ona benim söylemem gerekeceğini düşünerek endişeleniyordum. Ama o Poppy'nin en yakın akrabası olduğundan ona hemen bilgi verilmiş, şimdi cesedi teşhis etmeye gidiyor zavallı kadın.

Bana bir mesaj yolladı, bir gelincik ve papatya emojisıyla bitiyordu ki bu çok dokunaklıydı. Ben de onu hâlâ görmek istediğimizi belirten bir mesaj attım. Mesajın sonuna bir gelincik ve papatya koymak istedim ama yanlış şeye bastım ve bir gelincikle bir Noel ağacı göndermiş oldum. Umarım yanlışlıkla olduğunu anlar.

Velhasıl elimizde iki cinayet var. Andrew Hastings'i de sayarsak üç ama onun failini zaten biliyoruz.

Bugünlerde ne zaman bir yatak odasına girsem içinde birileri vurulmuş oluyor. Daha evvel misafir odasındaki yastıkları düzenlemeye gidecektim ama çekindim.

Sue ve Lance'le, Fairhaven Polisi'nden Chris ve Donna'yla olduğu kadar eğlenebileceğimizi zannetmiyorum. Çok yazık. Yine de elimizden geleni yapacağımızdan eminim. İşin sonunda genellikle insanları pes ettirmeyi başarıyoruz.

Lance demişken, işte bu yüzden Maureen Gilks ve yeğeninden söz ediyordum! Lance'in saçının gittikçe seyreldiğini görebiliyordunuz ve ona saç ekiminden söz etmeyi düşünüp duruyordum. Onun tam da saçlarına önem veren türde bir adam olduğu her hâlden belli. Konuşma esnasında bir sessizlik olmasını ya da havadan sudan

konuşulmasını bekledim ama o an gelmedi. Ne zaman bir duraksama olup da şimdi tam sırası diye düşünsem bir anda Sue, Poppy'nin aldığı yaralardan ya da Douglas'ın başının arkasına saçılan kandan bahsetti. Yani bir türlü bir fırsat yakalayamadım.

O yüzden Lance'i yeniden görmeyi umuyorum, böyle şeylere olabildiğince erken müdahale etmek önemlidir. Maureen Gilks öyle söylemişti. Durun, şu yeğenini Google'da bir araştırayım.

Tamam, geri geldim. Hiçbir şey yok. *Daniel Gilks oyuncu* ve *David Gilks oyuncu* aramalarını denedim ve hiçbir yerden çıkmadı. Belki de adını yanlış biliyorum. Ayrıca soyadı da Gilks olmayabilir, değil mi? Yani ne adını ne soyadını biliyorum ve Google'ı kullanmakta bu engeli aşacak kadar iyi değilim.

Bu arada Nigella'ya Instagram'dan şeker kamışı pekmezli sosisleriyle ilgili mesaj attım. Henüz yanıtlamadı ama sürekli gezindiğini biliyorum, yani affedildi. İlk fotoğrafımı da paylaştım, sadece posta kutusunun fotoğrafı. @isiltirockcikiz diye biri "hoş resim" diye yanıtlayıp beni takip etti. Yani şimdi bir takipçim var. Hepimiz bir yerlerden başlarız.

Acaba Elizabeth, Douglas için üzüldü mü? Hiç eski kocam olmadı, o yüzden bilemeyeceğim. Ondan çok hoşlanmadığını görebiliyordum, gerçi Elizabeth çoğu insandan pek hazzetmez ama onlarla gidip evlenmez de. Douglas onu hâlâ seviyordu, bunu görebiliyorsunuz. Ayrıca ceketinde Elizabeth'in madalyonu da vardı, ne kadar dokunaklı.

Yani Elizabeth üzgün olmalı. Ayrıca Stephen'la da artık pek konuşmıyor, hele bu konuda hiç konuşamaz. Benim konuşmak için en azından Joannam var. Sabah ona mesaj atıp üç ceset gördüğümü, gözlerimin bağlandığını ve bir yerlerde MI5 tarafından sorgulandığımı söyleyeceğim. Son zamanlarda verdiğim dedikodular falancanın kataraktıyla ya da kümese giren bir tilkiyle ilgiliydi. Onun telefonda sıkıldığını anlayabiliyorum ve onu suçlamıyorum da.

Yirmi milyon meselesini ona açmayacağım yine de. Bilmiyorum neden. Yani aslında biliyorum; bir fikri olacak ve ben de Joanna'nın fikirlerini dinleyecek havada değilim.

Elmasları bulduğumuzu düşünsenize. Bulacağız diye demiyorum, sadece hayal edin. Büyük olasılıkla onları Martin Lomax bulacaktır, belki de çoktan bulmuştur. Ya da MI5 bulur. Ya da mafya.

Ama bir an için Elizabeth, Ron, İbrahim ve benim bulduğumuzu düşünün. Olur mu olur.

Her birimize beş milyon düşerdi.

Beş milyon sterlinle ne yapardım acaba?

Terasıma yeni kapılar lazım, onlar yaklaşık on beş bin sterlin tutuyor ama Ron sekize yapacak birini tanıyor.

8,99 sterlinlik şarap yerine 14,99 sterlinlik şarap alırdım ama acaba farkı anlayabilir miyim?

Joanna'ya biraz para verir miydim? Onda zaten çok var. Eskiden arkadaşlarıyla çıkacağı zaman ona 20 sterlin verirdim ve gözleri parlardı. Buna bayılırdım. Bir milyon sterlin için de gözleri eskisi gibi parlar mıydı? Muhtemelen hayır. Onu bir bireysel yatırım hesabına ya da öyle bir yere yatırırdı herhalde.

Yani işin gerçeği benim muhtemelen beş milyon sterline gereksinimim yok. Ama yine de bu gece onu düşleyeceğim. Siz olsanız düşlemez miydiniz?

Küçük bir valiz hazırlamasını, onlarla birlikte gitmesi gerektiğini söylemişlerdi. Valizi zaten hazırды.

Memurlar gözyaşı dökmesini beklerlerdi ama gözyaşları bir türlü akmıyordu. Onu yargılarlar mıydı? Poppy'yi sevmediğini mi düşünürlerdi? Kötü bir anne olduğunu? Siobhan onların bu işte olması her tür tepkiyle karşılaştıklarını düşündü. O, sadece kendisi olacaktı. O, artık her kimse.

Yolculuk uzun gibiydi ama Siobhan uyuyamamıştı. İki memur otomobilde onunla biraz konuşmuştu. İyi miydi? Hayır, aslında hiç iyi değildi. Bir şeye ihtiyacı var mıydı? Yiyecek içecek bir şeyleri kastediyorlarsa yoktu. Kendini bu gece cesedi teşhise gitmeye hazır hissediyor muydu? Yani, aslına bakarsanız hiçbir fikri yoktu. Defalarca taziyelerini bildirmişlerdi ve o da her defasında onlara teşekkür etmişti.

Godalming'e gece yarısını biraz geçe vardılar. Saat geç olmasına rağmen uzun araba yolunda bir minibüsün yanından geçmişlerdi. Minibüs onların tersi yönde gidiyor, evden uzaklaşıyordu.

Sue Reardon'la Lance James kendilerini tanıtmıştı. İkisi de nazikti ama zaten başka ne seçenekleri vardı ki? Sue tam olarak beklediği gibiydi. Kafasında hayal ettiği tipin aynısıydı.

Ve şimdi, eskiden bir ahır olan binanın uzun koridorunda yürüyorlardı. Onlara Lance yol gösteriyordu. Ne diyeceğini bilemez halde olduğunu görebiliyordunuz. Siobhan da böyle bir durumda onun gibi olurdu.

Sue Reardon, Siobhan'ın koluna girmişti. Bu standart prosedür olamazdı ama standart prosedürün de bir zamanı vardı ve bu o zamanlardan biri değildi. Siobhan, bu nazik davranışı için ona müteşekkirdi. Onları neyin beklediğini biliyordu. Ne yapılması gerektiğini de.

Lance bir giriş kartı çıkarıp büyük metal bir kapıyı açtı, açarken de üzerini tıklattı. Kapının etrafındaki ürpertici soğuk hava dalgası

koridora doğru esti. Sue Reardon bir an durdu ve Siobhan'ın gözlerinin içine baktı.

“Hazır mısınız?”

Siobhan başıyla onayladı.

“İhtiyacınız olursa burada olacağım.”

Sue odaya ilk Siobhan'ın girmesine izin verdi, soğuk hava bedenini sarmaladığından ürperdi.

Oda küçük ve işlevseldi. Her birinde üzerleri örtülü birer ceset uzanan iki uzun masa vardı. Soldaki Poppy olmalıydı çünkü bir doktor yanında dikilmekteydi. Ya da en azından Siobhan onun doktor olduğunu düşünmüştü. Beyaz bir önlük ve ameliyat eldivenleri giymiş, bir maske takmıştı. Kadın, ona sevecen bir şekilde bakıyordu, bu az kalsın Siobhan'ı ilk kez ağlatacaktı. Şu anda nezakete ihtiyacı yoktu.

Lance en uzak duvara yaslandı, orada olmak istemediği her halden belliydi. Siobhan, adamın soğuk yüzünden ellerini içgüdüsel olarak ovalamaya başladığını gördü ama sonra adam onları arkasında birleştirmenin daha iyi olacağı kanaatine vardı. Sue'nun eli Siobhan'ın dirseğindeydi.

“Bu Doktor Carter, Siobhan.”

Doktor Carter, Siobhan'ı başıyla selamladı, Siobhan gözlerini onun nazik bakışlarından kaçırdı.

“Korkarım kızınızın travmatik yaraları vardı. Kendinizi buna hazırlamanızı rica ediyorum.”

Siobhan başıyla onayladı. İşte geliyordu.

Doktor Carter bedenin üzerini örten soluk yeşil örtüyü aşağı çekti, dağınık sarı saç belirmeye başladığında Siobhan, içinde bir parçayı tamamen yok etmesi gerektiğini biliyordu. Belki bir daha asla geri alamayacağı bir parçayı.

Yüzün çok azı kalmıştı ama bu yeterliydi. Bir annenin kendi kızını tanıyabilmesi için yeterliydi. Siobhan, Sue'ya dönüp başıyla onayladı.

“O Poppy.”

Siobhan şimdi ağlamaya başlamıştı. Bunun olacağını biliyordu. Kimse böyle bir şey yapmak zorunda kalmamalıydı. Sue elini omzuna koydu.

“Siobhan, size birkaç soru daha sormam gerekiyor. Yaralar ne-
deniyle. Bize başka belirgin özelliklerinden söz edebilir misiniz?”

Siobhan yutkundu. “Sol baldırında uzun bir yara izi var. Wight
Adası’nda dikenli tele takılmıştı. Sol bileğinde de bir şişlik var, ho-
key oynarken kırmıştı. Ve bir de şu aptal dövme.”

Sue, Doktor Carter’a baktı, o da onayladı.

“Teşekkür ederiz Siobhan” dedi Sue. “Burada biraz daha vakit
geçirmek ister misiniz? Kimsenin acelesi yok.”

Siobhan yeniden arkasını dönüp orada yatan bedeni görmek
istemiyordu. Yeterince görmüştü. Ölene kadar anımsayacağı bir gö-
rüntüydü.

“Ya da sıcak bir yere de gidebiliriz. Bir fincan çay içeriz, ne der-
siniz?”

Siobhan gözyaşları içinde başını aşağı yukarı salladı. Bedene
döndü. Doktor Carter, Poppy’nin yüzünü örttü. Sarı saçı hâlâ görü-
nüyordu. Siobhan elini yavaşça uzatıp dışarıda kalan tutamı okşadı.

Lance, Sue ve Doktor Carter, Siobhan sarı tutamı okşayıp ağlar-
ken sessizce beklediler.

Travmatik yaralar diye düşündü Siobhan. Gerçekten de öyle.

Siobhan elini çekti ve Sue bir kolunu onun omzuna doladı.

“Hadi sizi buradan çıkaralım” dedi Sue.

Siobhan diğer masadaki örtülü bedene baktı. “Bu da diğeri mi?
Douglas mı?”

“Evet” dedi Sue. “O Douglas.”

“Bir zavallı da gelip onun kimliğini mi teşhis edecek?”

Sue başını iki yana salladı. “Neyse ki hayır. Onun ailesi yok. O
yüzden parmak izi, diş kayıtları, dosyada artık ne varsa onu kulla-
nacağız.”

“O zaman Tanrı onu kutsasın diyelim” dedi Siobhan ve Sue onu
odanın dışına yönlendirdi.

Elizabeth, MI5 ekibinin dairesindeki arama sırasında yanlış yerlere koyduğu bazı eşyalarını düzenliyordu. Her şeyin yerli yerinde olmasını tercih ederdi. Stephen'ın Br j'de bir bitpazarından aldığı Hollanda porseleninden balıkçı, yanında Penny'nin polis rozeti, onun da yanında 1973'te Prag'daki bir yanlış anlamadan kalma, Triumph Herald'ının²¹ radyat r nden çekip çıkardığı Sovyetlere ait parçalanmış mermi kovanı. Bir sürü anı vardı.

Son yadig rı Douglas'ın madalyonuydu, Elizabeth'in çantasında duruyordu ve orada kalacaktı.

Elizabeth, Sue'nun onu almasına izin vermesine  aşırılmıştı. Bu bir delil olmalıydı değil mi?

 inde gizli bir mesaj olup olmadığı kontrol edildikten sonra Sue zararsız olduğunu düşünmüştü demek. Elizabeth'in madalyonu almasına izin vermesi büyük nezaketti.

Bu madalyonu otuz küsur yıldır görmüşlüğü yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onu anımsamakta bile zorlanmıştı. Sue onu çıkarıp gösterdiğinde  inde ne olduğunu anımsamaya çalışmıştı. Bir saç teli? Douglas'ın sigara içerken havalı bir fotoğrafı? Ama hayır, tabii ki bir ayna vardı.

Bunu ona ne zaman vermişti? Londra'yken diye düşündü. Bir yıldönümü müydü? Ya da Douglas'ı kendisini aldatırken yakaladığı zamanlardan biri miydi? Her durumda ona bu madalyonu almıştı. "Ucuz bir şey değil" diye de belirtmişti. Ve ayna düpedüz anlamsız bir iltifattı. "Senin güzel yüzüne ne zaman istersem bakma avantajına sahip olmam bana hiç adil gelmiyor" demişti. "O yüzden benim gördüğümü sen de g r istedim." Elizabeth dalga geçmişti, bundan emindi ama yine de etkilenmişti.

Douglas'ı terk ettiğinde bu madalyonu da ardında bırakmıştı ve o zamandan beri hiç aklına gelmemişti. Douglas bunu ne diye sak-

21) 1960'larda popüler olan bir otomobil markası. [ .n.]

lamıştı ki? Ne diye öldüğünde ceketinin cebindeydi ki? Gerçekten de ona göstermek istediği şey bu muydu? O her zaman romantik jestleri seven biriydi. Acaba bu onun son sevgi gösterisi miydi?

Eve gelir gelmez ilk işi elbette aynayı bir tornavidayla yerinden sökmek olmuştu. Arkasında gizli bir mesaj olmalıydı, Elizabeth bundan emindi. Elmasların yeri olabilir miydi? Eh, bu gerçekten de son bir sevgi gösterisi olurdu, teşekkürler Douglas!

Ama aynanın arkasında hiçbir şey yoktu. Ne hazine haritası ne de gizli bir şifre. Neticede madalyon sadece bir madalyondu ve sevgi gösterisi de sadece bir sevgi gösterisiydi. Douglas onu şaşırtmayı hep başarıyordu.

Hove'da minibüsün arkasına oturtulmadan önce, Elizabeth Bogdan'a mesaj göndermek için Joyce'un telefonunu kullanmıştı. Bogdan isteğini ikiletmeden hemen gelmiş ve Stephen'a gece boyunca göz kulak olmuştu. Önemli bir şeyi iptal etmek zorunda kalmış mıydı acaba? Elizabeth'in, Bogdan'ın boş zamanlarında ne yaptığına dair en ufak bir fikri yoktu. Belli ki spor ve dövme salonlarında zaman geçiriyordu ama bunların dışında tam bir muammaydı.

Elizabeth, Martin Lomax'i düşünüyordu. Elbette Douglas'la Poppy'yi onun öldürdüğü barizdi değil mi? Biraz fazla mı barizdi? Bir uğrayıp onu görmeleri gerekiyordu belki de? Sır madalyonun içinde değilse araştırmalarına bir yerden başlamaları gerekiyordu.

Stephen uyuyakalmıştı, Bogdan da satranç tahtasının başında sabırla oturuyordu.

"Hemen uyumaya başladı, bilirsin Stephen işte" dedi Bogdan. "Fakat sonra odanı aramak istediler, o zaman onu uyandırdım."

"Ve bunu sorun etmedi öyle mi?" diye sordu Elizabeth, elinde Penny'nin rozetini tartarak. Onun son yadigârıydı.

"Ah, çok hoşuna gitti" dedi Bogdan. "Ne aradıklarını sordu, ara-malarına yardım etti, onlara hikâyeler anlattı."

"Ortalığı epeyce iyi toparlamışlar" dedi Elizabeth.

"Benim de biraz yardım etmem gerekti" dedi Bogdan. "Peki, ne arıyorlardı? Bana söyleyebilir misin?"

“Telefonumu arıyorlardı. Douglas’ın bana gönderdiği mesajı görmek istediler. Ama cesetlerin birkaç fotoğrafını çekmiştim ve onları kaptırmak istemedim.” Elizabeth, Douglas’la Poppy’nin ölümleri hakkında Bogdan’ı iyice aydınlattı. Bogdan uzun uzun başını salladı ve “Anlıyorum” dedi.

“Evet, cesetlerin fotoğraflarına ne zaman gereksinim duyacağınızı asla bilemezsiniz” diye onayladı Bogdan. “Ama telefonun burada değil ki. Onu epeyce aradılar.”

“Hayır, Hove’daki St. Albans Bulvarı 41 numaranın alçak duvarındaki gevşek tuğlalardan birinin ardında” dedi Elizabeth. “Rica etsem, bir ara onu oradan benim için gidip alabilir misin?”

“Tabii ki” dedi Bogdan.

“Adresi anımsarsın değil mi?”

“Tabii ki” dedi Bogdan. “Ben her şeyi anımsarım.”

“Teşekkür ederim” dedi Elizabeth.

“Ve iskelede kokaini dediğin gibi Ron’a teslim ettim.”

“Sen gerçekten harika bir adamsın Bogdan” dedi Elizabeth.

“Hem de müthiş” dedi Stephen, uyanmış, tahtayı inceliyordu ve filiyle hamle yaptı. “Ron’a iskelede kokain vermek. Çok doğru bir işmiş.”

Bogdan eğilip satranç tahtasına baktı.

“Beni affedin delikanlılar” dedi Elizabeth. “Bir arama yapmam lazım. Bogdan, bugün müsaitsen beni uluslararası kara para aklayan biriyle buluşmaya da götürebilir misin?”

“Bunun için müsait olurum” dedi Bogdan.

Elizabeth yatak odasına yürüdü. Yatak titizlikle toplanmıştı. MI5 uğradıktan sonra Stephen uyumuş olduğuna göre, yatağı Bogdan’dan başkası toplamış olamazdı. Ev telefonundan Chris Hudson’un numarasını aradı. Telefon beşinci çalışta açıldı. Bu, Chris için yavaştı.

“Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson.”

“Chris, ben Elizabeth. Ryan Baird’i sormak için aradım. Davada bir gelişme var mı?”

“Tuvaletinde kokain ve banka kartı bulunup bulunmadığını mı merak ediyorsun?”

“Öyle bir şeyler.”

“Satmak amacıyla bulundurmakla ve hırsızlıkla suçlanıyor.”

“Nasıl da denk gelmiş değil mi? Donna’yla yarın bize her şeyi anlatırsınız. Joyce’ta şarap içeceğiz.”

“Ah, yarın olmaz, çalışıyorum.”

“Hayır, çalışmıyorsun Chris. Kontrol ettim.”

“Nasıl kontrol et... hayır, yanıtlama. Tamam, affedersin, yarın meşgulüm.”

Elizabeth arkadan, “Arayan Elizabeth mi?” diyen bir kadının sesini işitti. Vay, vay vay, bu gizemli kız arkadaşı olmalıydı. Hiçbiri özel hayatına burunlarını sokmak istemezdi tabii ki ama bir ay kadar olmuştu ve hâlâ onunla tanıştırılmamışlardı. Elizabeth hızlıca düşündü. Bu işi nasıl halletmeliydi? Joyce mümkün olduğu kadar bilgi almazsa çok kızardı.

“Peki, tamam. Sen ne yapıyorsun, hoş bir şeyler mi? Arkadaşlarınla birer içki mi içiyorsunuz?”

“Sadece sakın bir gece... bir saniye bekle.” Chris eliyle ahizeyi kapattı ama Elizabeth onun yanındakine bir soru sorduğunu boğuk bir şekilde duydu. “Emin misin?” demişti sanki.

“Merhaba.” Telefonda bu defa bir kadın sesi vardı. “Elizabeth mi?”

“Elizabeth, evet” dedi Elizabeth. “Kiminle görüşüyorum?”

“Ben Patrice, Chris’in kız arkadaşı. Hanım arkadaşı mı demeli, dürüst olmak gerekirse. Bu deyiş hangi yaşta değişiyordu? Korkarım Chris’le yarın için planlarımız var. Ama başka bir zaman görüşebiliriz.”

“Peki, başka bir zaman harika olur Patrice, sonunda seninle konuşmak ne kadar güzel.”

“Seninle de öyle Elizabeth. Hakkında çok şey işittim.”

“Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim. Ama gizemli olmak çok önemlidir değil mi?” Elizabeth kadının aksanını çözmeye çalışıyordu. Güney Londra mıydı? Aksanı Donna’nınkine biraz benziyordu.

“Gerçekten de öyle değil mi?” dedi Patrice. “Biz gizemliliğimizi biraz daha sürdürebiliriz, sizin de için sakıncası yoksa. Yine de seninle konuşmak güzeldi.”

“Seninle de canım. Chris’e hoşça kal dediğimi iletirsin.”

“İletirim. Eminim ki yakında görüşürüz.”

Patrice telefonu kapadı ve Elizabeth bir an için ahizeye baka-kaldı. Ağzının payını almıştı ve bu kadını onaylıyordu. Bu kesinlikle Chris’in yaşamında ihtiyaç duyduğu türden bir kadındı. Madem Chris ondan, o da Chris’ten hoşlanıyordu, o zaman Elizabeth bu kadınla tanışmak isterdi. Donna yardımcı olabilir miydi acaba? İkisini Joyce’a gelmeye ikna edebilir miydi? Patrice’e birkaç kadeh şarap ikram edip gerçekten nasıl biri olduğunu anlamak fena mı olurdu?

Güvenlik soruşturması; teşkilatta eskiden buna böyle derlerdi.

Stephen kapıdan başını uzattı. “Seninkilerden bir dolu insan geçen gece buradaydı, sana söyleyecektim. Ajanlar şurası, burası diye diye her yeri incelediler.”

“Biliyorum, bunun için üzgünüm canım.”

“Yok canım, niye üzülesin. Harikaydı. Ne arıyorlardıysa bulamadılar. Onlara, ‘Elizabeth bir şeyi bulmanızı istemiyorsa onu bulamazsınız. Bu kadar basit, boşa vakit harcamayın. Noel hediyelerini gidip bir sandalın içine saklayabilir’ dedim. Nereye gittiğini bilmiyordum, alışverişe çıktığını düşünmüştüm ama bayağı geç bir saatti.”

“Joyce’la sohbete dalmışız.”

“Onlara, ‘Her zaman beklerim’ dedim. ‘Buralarda ajanlara kapımız açıktır.’ Sorun neydi? Biri mi öldürüldü?”

“İki kişi.”

“Ajan mıydılar?”

“Evet.”

“Harika. Şimdi, ben ne yapıyordum canım?”

“Bogdan’la satranç oynuyordun.”

“Ah tamam. Beni fena harcıyor. Ve Ron’a kokain verdi. Ne adam ama. Onun yanına döneyim. Seni de öldürülen ajanlarınla baş başa bırakayım.”

Öldürülen iki ajan. Öldürülen iki ajan. Elizabeth ahizeyi kaldırdı ve Chris Hudson'ı yeniden aradı. Bu defa açması daha da uzun sürmüştü. Yedi çaldırma. Tam da telefona yanıt verip vermeme konusunda fısıldaşarak tartışmak için yeterli süre. Belli ki arayan numaranın onun ev numarası olduğunu artık anlamıştı.

“Evet Elizabeth” dedi Chris.

“Ah merhaba Chris” dedi Elizabeth. “Affedersin, Patrice'i verir misin?”

“Patrice'i mi?”

“Evet lütfen canım, alınma ama.”

Bir duraksama oldu, bir el yine ahizeyi kapadı ve boğukça duyulan bir konuşma daha yapıldı.

“Merhaba Elizabeth” dedi Patrice.

“Merhaba canım, yine rahatsız ettim, kusura bakma. Yarın ne yapıyorsunuz bilmiyorum.”

“Aynen öyle” dedi Patrice.

“Ve elbette bilmek de istemiyorum, sizin aranızda. Ama sana henüz Chris'e söylemediğim bir şey söylemek üzereyim.”

“Otuz saniyen var Elizabeth. Bana masaj yapıyordu.”

“Aferin Chris'e” dedi Elizabeth. “Anlatıyorum canım. Dün öğleden sonra Hove'da bir evde iki ajan vurularak öldürüldü. Oradaydım. Bu polislik bir mesele olmayacak, doğrudan MI5'a gitti ama Chris'le bu konuda konuşmak ve fikrini almak istiyorum. Düşündüm de belki sen de onunla gelmek istersin –belki yarın akşam?– anladığım kadarıyla sen de iki ajanın öldürülmesinin detaylarına merak duyacak birisin. Fotoğraflar ve benzeri şeyler var, şarap da olacak. Ayrıca seninle tanışmanın herkesi çok mutlu edeceğini de biliyorum. Dediğim gibi, planlarınızı bilmiyorum tabii.”

“Zizzi'ye gidecektik.”

İkna olmasına az kaldı diye düşündü Elizabeth. Bir de sağlama alabilse; ama nasıl?

“Ve öldürülen ajanlardan biri benim eski kocam olur.”

“Tamamdır” dedi Patrice. “Bir şişe de biz getiririz.”

Elizabeth, Patrice'in telefonun öte yanına seslendiğini işitti: "Yarın Elizabeth'le görüşeceğiz bebeğim." Ardından Chris'in yanıtı geldi: "Tabii ki gidiyoruz..."

"Altı buçuk diyelim mi?" dedi Elizabeth. "Ve Chris'e, Donna'yı da davet etmesini söyler misin?"

"Donna mı?" diye sordu Patrice.

"Evet, onsuz olmaz. Donna'yla karşılaşmışsındır diye düşünüyorum?"

"Ah evet, Donna'yla karşılaştık" dedi Patrice. "Bir-iki defa."

Elizabeth, "Yarın görüşürüz canım" deyip telefonu kapadı. Patrice, Donna'yla tanışmıştı ha? İlişki ciddi olmalıydı.

Evet, şimdi sıra Martin Lomax'teydi.

Martin Lomax kahve ve kurabiye taşıdığı tepsiyle evinin içindeki sinema salonuna indi. Duvarı kaplayan sinema perdesine bakan yirmi deri koltuk vardı. Burada şimdiye kadar en fazla dört kişi ağırlamıştı. O gün Azerbaycan kupa finali özellikle kârlı bir eroin anlaşmasına denk gelmişti. Martin Lomax onlara atıştırmalık kraker de getirmişti ve herkes iyi vakit geçirmiş gibiydi. Lomax iyi vakit geçirmekten pek anlamazdı ama ortama uyum sağlama ve diğer insanların keyfini kaçırmama konusunda iyiydi. En azından işin ucunda kazanılacak para varsa.

Uzaktan kumandayı perdeye doğru uzatıp film arşivini açtı. Martin Lomax filmlerde sevicecek ne olduğunu anlamış değildi. İnsanlar rol yapıyordu işte, bunu herkes zaten bilmiyor muydu? Biri-leri bir şeyler yazıyordu, Amerika'daki bazı geri zekâlılar da onları tekrar ediyordu ve bu adeta herkesi çıldırtıyordu. Lomax bir defa tiyatroya gitmişti, gözüne biraz daha iyi görünmüştü bu. Hiç olmazsa oyuncular oradaydı. Hiç olmazsa aynı fikirde değilseniz onlarla konuşabiliyordunuz. Salondan çıkması istenmişti ama bir gün yine gitme konusuna hiç soğuk bakmıyordu.

Hiçbir zaman izlemeyeceği sayısız film arasında gezindi, gerçi çoğunun isimlerini artık ezberlemişti. Sonunda asla seyretmeyeceği bir filme geldi. İsmi *Sierra Madre Hazineleeri*'ydi ve afişinden siyah beyaz olduğu anlaşılıyordu. Siyah beyaz mı? İnsanlar gerçekten salaktı. Filmi seçti ve "Altyazılar" kısmına varana kadar menüde ilerledi. Bir dizi lisan belirdi ve Martin Lomax "Kantonca" seçeneğini bulana kadar aşağı indi. Onu seçti. O anda şu üç tanıdık elektronik bip sesini işitti ve sinema perdesi tavana doğru yükselerek ortadan kayboldu. Arkasındaki duvara bir gökkuşağı çizilmişti. Martin Lomax parmak uçlarını gökkuşağının iki ucuna yerleştirdi. O anda üç bipleme daha işitildi ve bir kapı yana doğru kayarak açıldı. Martin Lomax tepsisini alıp mahzene girdi.

Martin Lomax burada kahvesini içip kurabiyesini yemeyi sevdiğinden mahzene sık sık gelirdi. Burası hoş ve serindi, bu sayede banknotlar ve uzaktaki duvara yaslanmış o paha biçilmez tablolar zarar görmüyordu. İlk Banksy'sini yeni elde etmiş ve hiç etkilenmemişti. Tabloda cep telefonuna bakan bir fare vardı. Bir fare neden cep telefonuna baksındı ki? Modern sanat Lomax'ı aşardı ama çalışmasının uluslararası bir silah anlaşmasında teminat ödemesi olarak kullanılabilecek kadar değerli olmasının Banksy'yi gayet mutlu edeceğine iddiaya girerdi. Onu kendisine getiren Çeçen, Banksy'nin gerçek adının normalde sır olduğunu belirtmiş ama Lomax'e yine de ismini söylemişti. Lomax ismi çoktan unutmuştu bile. Sanat bir haraçtı; ona haftanın her günü altın kazandırıyordu. Altından anlamanız gerekmezdi.

Mahzen etrafını çevreleyen neredeyse iki metre kalınlığındaki duvarlar sayesinde çok sessizdi. Burada birini kolayca öldürebilirdiniz, işin aslı bu bir kez olmuştu da. O zaman epeyce patırtı kopmuştu.

Lomax kahvesine damla çikolatalı bir kurabiye daldırdı. Bahçe gezdirme haftası o gün başlıyordu. İnsanlar bahçesi hakkında ne düşünecekti acaba? Çok süslü ya da fazla bakımlı bulabilirler miydi? Ya da bakımsız? Yağmur yağar mıydı? Google'a göre bu ihtimal sıfırdı ama Google bunu nasıl bilebilirdi ki? İnsanlar gelecekler miydi acaba? Browni'lerinden alırlar mıydı? Eve girmeyi deneyen biri çıkar mıydı? Kısa sürede bunun olanaksız olduğunu anlarlardı ama ya asılı sepetlerdeki tüm o lazerleri ve mini kameraları görecektikar kadar yaklaşırlarsa? Pagodanın dışına bir ziyaretçi defteri bırakacaktı, pazartesi gününü onu okuyarak geçirebilirdi. İnsanlar isimlerini yazarlar mıydı? Belki adreslerini yazmaları için de bir yer ayırırdı. Nahoş bir yorum yapan çıkarsa birini ona ziyarete gönderebilirdi.

Lomax kahvesini yudumladı, birkaç kırıntının kahvenin üstünde yüzdüğünü fark etti. Kahve Kolombiya'dandı, mahzende havalı tabancayla vurulan adam da Kolombiyalıydı. Adamı vuran ve bunun için belli ki kendince nedenleri olan kişi onun patronuydu ve Lomax'e cesedi bahçeye gömüp gömemeyeceğini sormuştu. Ama Lomax'in zaten orada yeterince gömüsü olduğundan bu isteği nazikçe geri çevirmişti. Patron buna anlayış göstermişti, Lomax de cesedin

adamın helikopterine kadar taşınmasına özür niyetiyle yardımcı olmuştu.

Lomax bütün browni'leri satarsa yetmiş sterlin kazanabileceğini tahmin ediyordu. Onu nereye harcayacağını düşündü. Martin Lomax işinden genel olarak keyif alan biriydi. Kârlı bir işti. Para her şey değildi elbette; hem de hiç değildi ama Martin Lomax fakir de olmuştu, zengin de ve zengin olmayı tercih ediyordu. Değişkenlik vardı, iki günü bir değildi ve bu psikolojik olarak sağlıklı bir şeydi. Bir gün işler yolunda giderdi, bir külçe altını bir Bulgara iade ederdim, herkes gülümseyerek el sıkıştırdı. Ertesi gün Kâbil'de bir otomobile konan bomba patlardı ve Y kişisi X kişinin parmaklarını keserdi. O zaman herkes parasını, tablolarını ya da yarış atını isterdi ve Martin Lomax'ın işi başından aşkın olurdu. Bu, zihnini sürekli meşgul tutuyordu. En güzeli de evden çalışabiliyor olmasıydı. Bunu herkes bilirdi. Martin Lomax kalkıp da Monte Carlo'ya, Beyrut'a, Katar'a ya da Buenos Aires'e gitmezdi. Hatta Winchester'daki Marks & Spencer mağazasına bile istemezse gitmeyebilirdi. Hayır, siz Martin Lomax'e gelirdiniz, ister bir kumandan ister uyuşturucu taciri ister süpermarket çalışanı olun, fark etmezdi.

Ama bazen –çok sık olmasa da tahtaya vurdu– iş sıkıntılı oluyordu, bu da o zamanlardan biriydi. Dizüstü bilgisayarını açıp şifreli telefonuna gönderilen numarayı çevirdi. New York'un önde gelen organize suç örgütlerinden birinin yetkili ikinci adamı, Frank Andrade Jr'ı arıyordu. Lomax konuşma kötü gidecek olursa ondan sonra konuşacağı kişinin Frank'in babası olduğunu biliyordu. Belleği yanıltmıyorsa onun adı da Frank'ti. Onu arayacak olursa da işte o zaman Martin Lomax seyahat etmek zorunda kalacaktı. Muhtemelen iradesi dışında, bir özel jetin kargo bölümünde.

Amerikalılar yirmi milyon sterlin değerindeki elmaslarına ne olduğunu bilmek istiyorlardı. Elbette isterlerdi, bu doğaldı. Martin Lomax onlar açısından bunların değerinin fazlaca bir önemi olmadığını düşünüyordu –orada burada birkaç yirmi milyon kaybetmeyi göze alabilirlerdi– bu daha çok bir güven meselesiydi. Martin Lomax uzun bir süredir çok değerli bir hizmet sunmuştu, bu işleri beceriyle ve gizlilikle halletmişti. Bu dev örgütlerin çarklarının iyi

yağlanmış bir dişlisi olarak suçlanmazdı ve ondan kuşkulanılmazdı. Ama ya şimdi?

Andrade'nin yüzü aniden ekranı kapladı ve adam vakit kaybetmeden kollarını savurarak Lomax'e şikâyetle başladı. New York'taki ofis masasının üzerine yumruğunu indirdi.

"Frank, zannederim mikrofonun kapalı" dedi Martin Lomax. "Küçük mikrofona tıklaman gerekiyor. Şu yeşil butona."

Frank Andrade ağzı açık halde kendi ekranı üzerine eğildi, gözleri butonu arıyordu. Sonra ona bastı.

"Şimdi işitebiliyor musun?"

"Çok iyi Frank" dedi Martin Lomax. "Ne diyordun? Masaya yumruğunu vururken?"

"Ha, bir şey değil" dedi Frank. Frank'in filmlerdeki gibi ağdalı bir New York aksanı olmaması Martin Lomax'ı hep hayal kırıklığına uğrattırdı. Normal bir Amerikalı gibi konuşuyordu. "Sadece ortamı hazırlıyordum."

"Frank benimle hiçbir şey hazırlamaya çalışman gerekmez" dedi Martin Lomax.

"Dinle Lomax" dedi Frank. "Seni severim, bilirsin. Babam da sever. İngilizsin, buna saygı duyuyoruz."

"Bir 'ama'nın yaklaştığını hissediyorum Frank" dedi Martin Lomax.

"Eh, yani" dedi Frank. "Gelecek haftanın sonuna kadar elmaslarımız elimizde olmazsa seni öldüreceğiz."

"Tamam" dedi Martin Lomax.

"Onları belki çaldın, belki çalmadın, bununla başka zaman ilgileneceğiz. Ancak seni görmek üzere oraya uçacağım ve elmaslar o zaman sende olmazsa seninle olan işimize son vereceğiz."

Martin Lomax başıyla onayladı. Bir yandan bu, diğer yandan insanların otomobillerini park edecek yer bulup bulamayacağına dertlenmek. Ne gündü ama!

"Bizzat halledeceğim" dedi Frank. "Hızlı olacak, bunu garanti edebilirim. Senin için en azından bunu yapabilirim."

"Tüm bunlardan hiç bıktığın olmuyor mu?" dedi Martin Lomax. "Sen de biliyorsun ki onları ben çalmadım ama hep bir melodrama

oluyor. Biliyorum senin de bir patronun var ama sahiden bazen kendini de dinlemen lazım. Her defasında herkesi öldürmek zorunda değilsin Frank. Elmasları benden Douglas Middlemiss çaldı...”

“Diyorsun” dedi Frank.

“Evet, diyorum” dedi Martin Lomax. “Ve böyle diyorsam sözüm güvenmen gerekeceği kadar da uzun süredir çalışıyoruz seninle. Konuşurken bile onun izini sürüyorum ve çok geçmeden sana haber vereceğim.”

“Benim habere ihtiyacım yok Martin, bana elmaslar lazım ve seni sonraki görüşümde elimde olmaları gerek. Yoksa...”

“Yoksa beni öldüreceksin, tamam” dedi Martin Lomax. “Anladım. Bir saygı nişanesi olarak da nazikçe ve hızlı olacak.”

“Elmaslarımı bul” dedi Frank.

“Haklısın” dedi Martin Lomax. “Claudia’ya ve çocuklara selamlar.”

Frank kamerayı kapadıktan sonra mikrofona döndü. “Claudia da selam söylüyor. Yakında görüşürüz Martin.”

Bogdan on yaşındayken, arkadaşları ona bir köprüden aşağı atlaması için meydan okumuştı. Yaklaşık on iki metrelik bir atlayış olacaktı; hızla akan, kayalık bir nehre doğrudan inecekti. Bir oğlan aynı atlayışı yaparken birkaç yıl önce ölmüştü. Yerel yetkililer başkalarının da tekrar böyle bir ahmaklığa kalkışmasını engellemek için bir süreliğine korkuluklara dikenli teller çekmişlerdi. Ancak o zamana kadar bu teller paslanıp dağılmış ve aşağıdaki nehre düşmüşlerdi. Onu yenilemek kimsenin aklına gelmemişti çünkü para sıkıntısı vardı, bellekler de kısa süreliydi. Ayrıca oğlanın annesi de oğlan öldükten kısa süre sonra intihar etmişti, o yüzden böyle bir şey hiç olmamış gibi hissedilmeye başlanması uzun sürmemişti.

Bogdan köprünün kenarından aşağıya, şiddetle akan beyaz sulara ve sivri gri kayalara bakmıştı. Atlayacak olursa üç şekilde ölebilirdi. Bu yükseklikten bedeninin yalnızca suya çarpması bile onu anında öldürürdü. Görebildiği kayalardan kolayca kaçınabilirdi ama yüzeyin altında da gizlenmiş bolca kaya vardı, onlardan birine çarpacak olursa kesin ölürdü. Peki, bu iki ölümden de kaçınabilseydi? Akıntı şiddetli ve merhametsizdi; her iki kıyıya da ulaşabilmek için güce ve şansa ihtiyacı olacaktı.

Sınıf arkadaşları onu teşvik ediyor, ona bir tür kokarca olan *tchórz* diye sesleniyorlardı, bu kokarca anlamına geliyordu ama buralarda ödlekler için de kullanılan bir deyişti. Ama Bogdan'ın onları dinlediği yoktu, o atlayacağı yere bakıyordu. Nasıl bir histi acaba? Havada uçmak gibi mi? Çok iyi hissedeceğine iddiaya girerdi.

Bogdan o zamanlar bile sıra dışı cesarete sahip biri olmadığını biliyordu. Kesinlikle gözü pek biri de değildi. Bunun için kimse onu suçlayamazdı. Bogdan risk alan türde biri değildi; onu testosteron veya kendine güvensizlik yönlendirmezdi. Yine de annesinin ona ördüğü kazağını çıkarıp korkuluğa tırmanınca aniden korkuya kapılan arkadaşlarının paniğini anımsayabiliyordu.

Uzun bir mesafeydi.

“Futbol yorumcusu muyum?” diye sordu Ron, arka koltuktan. Bogdan birden içinde bulunduğu âna döndü. Elizabeth, Joyce ve Ron’u uluslararası bir suçluyu ziyarete götürüyordu.

“Hayır” dedi Elizabeth.

Hangi radyo istasyonunu dinleyecekleri konusunda bir türlü uzlaşmamışlardı ve o yüzden Yirmi Soru oyunu oynamaya başlamışlardı, sorular sorarak hangi ünlü kişiden bahsedildiğini tahmin etmeye çalışıyorlardı. Ron, “O çıktığında televizyona doğru bağıırıyor muyum?” sorusuna “Evet” yanıtını aldıktan sonra Joyce’unkini bilmişti, Noel Edmonds’tı. Şu an Elizabeth’inkini tahmin etmeye çalışıyorlardı ve çıkmaza girmişlerdi.

“Ben... şu aklımdaki adam kimdi ya, oyuncu olan?” dedi Joyce.

“Hayır” dedi Elizabeth.

“Pes edebilir miyiz?” dedi Ron.

“Pişman olacaksınız” dedi Elizabeth.

“Söyle” dedi Ron.

“Ben öldürülen Rus oligark Boris Berezovsky’ydim” dedi Elizabeth.

“Yapma be” dedi Ron.

“Denzel Washington!” dedi Joyce. “Ben onu düşünmüştüm.”

Bogdan’da bir torba dolusu şekerleme vardı ve her on iki dakikada bir hepsine sırayla dağıtıyordu çünkü bunun herkesi sessiz tutacağını biliyordu. Dönüş yolu için şekerleme ayırması gerekmediğini de biliyordu çünkü üçü de uyuyor olacaktı.

Biraz cinayetlerden söz ettiler. Ron, Douglas ve Poppy’nin mafya tarafından öldürüldüğünü düşünüyordu. Bogdan’a *Sıkı Dostlar* filmini izleyip izlemediğini sordu. Bogdan izlediğini söyledi, Ron da, “Tamam o zaman” dedi. Joyce bir şekilde bir doktorun bu işe dahil olduğu kanaatindeydi ve Joyce genelde haklı olurdu. Gerçi Bogdan bileğindeki dostluk bilekliğine bakarak onun örgü öremediğini düşünüyordu.

Ya Elizabeth ne düşünüyordu? Kim bilir? O bir şey söylemek için şu Martin Lomax’le konuşana kadar bekleyecekti.

Bogdan yalnız olsaydı çok daha hızlı sürerdi. Ancak Ron’un Daihatsusu’yla Bogdan’ın yolcularına olan saygısının bileşimi yol

boyunca altmış kilometrelik bir sürati muhafaza etmesi anlamına geliyordu. Elizabeth ara sıra ona gaza basmasını söylüyordu ve sonra Ron da, “Biraz yavaşla Bogdan, burası Polonya değil” diyordu ki bu da Bogdan’ın hız konusunda doğru kararı verdiğini gösteriyordu.

Saat bir buçuk sularında Hambledon tabelasını gördü. Tam bu sıralarda tabelayı göreceğini biliyordu. Navigasyona da bakmamıştı, onları kullanmayı reddediyordu. Bogdan istediği zaman sağa ya da sola dönerdi. Bogdan’a bir kavşağa yaklaştığını söylemenize gerek yoktu.

Hambledon hoş bir İngiliz kasabasıydı, gerçi içinden geçerken Bogdan biraz bakım isteyen birkaç çatı görmüştü.

Elizabeth, “İlk kriket oyunu burada oynanmıştır” dedi.

“Kriket oyununu düşününce ilk oyun muhtemelen hâlâ devam ediyordur” dedi Ron.

Martin Lomax’ın “Bahçe”sinin ilk işaretleri belirene kadar bir ilkokulu, The Bat and Ball isimli bir barı, hatta bir üzüm bağı tabelasını geçmişlerdi. Çok geçmeden küçük bir kır yoluna uzanan geniş girişe ulaştılar. Demir kapılar ardına kadar açıktı ve ağaçlara “hoş geldiniz” yazan tabelalar asılmıştı. Bogdan içeri sürdü ve bir ev boyutundaki çitin yanına park etti.

Her zamanki gibi, yolcularının üçünün de “toparlanması” biraz sürmüştü.

“Sizinle yine burada buluşuruz tamam mı?” dedi Bogdan. “İstedığınız kadar beklerim.”

“Teşekkürler canım” dedi Elizabeth. “Öldürülmek üzere olmamız çok küçük bir olasılık ama sen yine de iki saat içinde dönmezsek gelip bizi aramaya başla, ortalığı da velveleye ver.”

“Anlaşıldı” dedi Bogdan ve saatine baktı. “Anlaşıldı” demek onun kendini çok İngiliz hissetmesine neden olurdu.

“İhtiyacınız olursa diye broşürde burada tuvalet de olduğu yazıyor” dedi Joyce. Bu arada anorak kabanının fermuarını kapatıyordu, otomobilden inmek üzere hareketlenmişti.

“Tuvalete ihtiyacım yok” dedi Bogdan.

“Şanslı herif” dedi Ron.

Sonra arkalarında huzurlu bir sessizlik bırakıp gittiler.

Bogdan yeniden o korkuluđu ve řiddetle akan nehri dűřündű. Arkadařları ona atlamaması için yalvarmıřtı. Annesinin ona  rdűđű kazak sarıydı, dűzgűnce katlanmış halde bir kenarda dururken görebiliyordu onu. Katlama iřinde her zaman iyiydi.

Aşağı son kez bakmıştı. Ölmenin   yolu vardı, bu kesindi ama bir gün herkes ölecekti. Bogdan arkadaşlarının çığlıkları arasında aşağı atladı.

Ne duyguydu ama, büyüleyiciydi.

  kaburgası kırılmıştı fakat kısa sürede de iyileşmişti. Tıpkı dűř nm ř olduğu gibi, doğru bir tercihte bulunmuştu.

İnsanlar uyumayı sevdikleri halde ölmekten korkuyorlardı. Bogdan bunu hiç anlamıyordu.

Ne uzun bir gündü. Martin Lomax ziyaretinden yeni döndük, şimdi de İbrahim'in evinde toplaşacağız.

Neyse ki dönüş yolu boyunca uyudum. Başım Ron'un omzunda uyandım. Güven veren omuzları var ama tabii kimse bunu ilk benden duyacak değil.

Lomax hiç de bekleyeceğiniz gibi değildi. Ya da benim beklediğim gibi. Ona sokakta rastlasanız avukat olduğunu ya da bir kuru temizlemeci dükkânı olduğunu ama içinde çalışmadığını düşünürdünüz. Onu çekici bulduğumu söyleyebilirim ama sonradan biraz sıkıcı biri olduğu anlaşıldı ve sıkıcı adamlar bana çekici gelmiyor. İnanın bana, onları çekici bulmayı denedim. Bu yaşamı daha kolaylaştırmaz mıydı?

Gerçi duyduklarımız gerçekse aslında sıkıcı biri olmayabilir de değil mi? Cinayetler, altınlar, helikopterler falan filan. Aslında sizi ilginç kılan cinayetler, altınlar ve helikopterlerse özünüzde yine de sıkıcı birisinizdir sanırım. Gerry'nin hiç helikoptere ihtiyacı olmamıştı.

Hepsi bir yana, ben insanları öldürmüş biriyle asla çıkmazdım.

Yani bütün söylemeye çalıştığım biraz Blake Carrington'a benziyor olduğu, o yüzden hiçbir kadını ona bakıyor diye de suçlamayın.

Elizabeth onu anında çözmüştü tabii. "Ah, siz Bay Lomax olmalısınız, ne kadar güzel bahçeler, ne kadar güzel bir ev; bu bir pagoda mı, Japonya'da bulundunuz mu Bay Lomax, mutlaka gitmelisiniz, mutlaka." Kadın feci flört ediyor.

Zavallı Martin Lomax üç buçuk atıyor gibiydi ama Elizabeth'in yapmaya çalıştığı da buydu sanırım.

Sonra sıra Ron'daydı. Başıyla evi işaret ederek, "Bu sana kaçapatladı?" diye sordu. Martin Lomax'ten yanıt gelmeyince Ron, "La-

net olası kulelerin var dostum, lanet olası kulelerin var” dedi ve Lomax kalabalıkta birini görmüş gibi yapıp onun yanına gitmesi gerektiğini söyledi.

Elizabeth onun koluna girip, “Hadi birlikte yürüyelim, ne muhteşem bir gün” dedi, Lomax nazikçe ondan kurtulmayı denedi. Ama öyle bir şansı yoktu.

Elizabeth ona birkaç soru sorup soramayacağını merak ettiğini belirtince Lomax bahçeler hakkında bilmek istediği her şeyi girişte aldığımız broşürlerde bulabileceğini söyledi. Bunun üzerine Elizabeth, “Benim ihtiyacım olan bilginin broşürde yer aldığından çok kuşkuluyum, hem de çok, Bay Lomax” dedi.

Bu noktada Lomax’ın yüzünde hafif bir endişe belirdi. İnsanların, Elizabeth’in zararsız bir yaşlı kadın olduğunu düşünmeleri uzun sürmezdi. Benimle bu çok daha uzun sürer ama Elizabeth bu yeteneğe sahip değildir. Lomax nihayet kolundan çıkmayı başardı ve Elizabeth’e iyi günler diledi, bitkilerine bakması gerektiğini söyledi.

Elizabeth birkaç metre ilerlemesine izin verdikten sonra oldukça kısık bir sesle, “Merak ediyorum da, siz buradan uzaklaşınca sesi mi yükseltmem gerekmeden sorayım; Douglas ve Poppy’yi bizzat mı öldürdünüz yoksa işi yapmak için yine başka birini mi gönderdiniz?” dedi.

Eh, bu Lomax’ın epeyce dikkatini çekmişti. Arkasını döndü –aslını isterseniz gerçekten de Blake Carrington’a biraz benziyordu– ve “Kimsiniz siz?” dedi. Elizabeth de, “Bilmek istemez miydiniz?” diye sordu ve ona gerçekten biraz konuşmaları gerektiğini çünkü aynı şeyi aradıklarını söyledi.

“Peki siz ne arıyorsunuz?” diye sordu ve Elizabeth, “Hadi bunu konuşalım, olur mu?” dedi.

Sonra kol kola, Martin Lomax’i kalabalıktan uzaklaştırdı, dola-
narak evin yan tarafına götürdü; kendini, beni ve Ron’u tanıttı. Bog-
dan bizi otomobille getirmişti ama o otomobilde kalmıştı. Kasetten
Arapça öğreniyordu.

Elizabeth, Lomax’e, Lomax onu vurmadan önce Douglas’ın el-
masları koyduğu yeri söyleyip söylemediğini sordu. Lomax neden
bahsettiği konusunda hiçbir fikri olmadığını söyledi. Elizabeth göz-

lerini devirip, “Bakın birbirimize karşı dürüst olalım, ikimiz de eskilerdeniz” dedi.

Bir şey söyleme ihtiyacı hissettim. Neden bilmiyorum, sanki zamanıydı, o yüzden de, “Poppy’yi çok severdik” dedim, o da “Poppy de kim?” diye sordu. “Arkadaşınız Andrew’ü vuran kadın, anımsadınız mı? Sonra da dün siz onu vurdunuz.”

Bunun üzerine yelkenleri suya indirir gibi olduğunu fark ettik. Artık ben de o kadar zararsız görünmüyor muyum yoksa? Bu doğruysa can sıkıcı olabilir.

Elizabeth’e, “Sizi kim gönderdi bilmiyorum” diye çıkıştı, o da biz kendiliğimizden geldik dediğinde, bize bakıp, “Buna inanırım” dedi. Sonra, “Kartları açık oynayalım, size güvenebilir miyim?” dedi. Elizabeth, “Aslında hayır ama Douglas’ı öldürmediyseniz ve elmaslarınızı geri istiyorsanız, zannederim biz elinizdeki en iyi seçenekleriz” dedi ve işte o zaman Lomax hikâyesini anlatmaya başladı.

Evet, elmaslar gerçektir ve evet, çalınmışlardı. Bence hepimiz bu noktayı zaten biliyor ve bunda uzlaşıyorduk. Evet, Douglas’ın sorumlu olduğunu ortaya çıkarmıştı ve evet, onu tehdit etmişti. Ron, “Adil olmak gerekirse ben de ederdim” dedi ve Lomax ona bunun için teşekkür etti.

Havada son hanımellerinin kokusunu duyumsayabiliyordunuz, evin yan tarafını olduğu gibi sarmışlardı. Bu çiçekler için batıya bakan bir duvar en iyisiydi, bunu radyodaki bahçecilik programı *Bahçecilerin Soru Zamanı*’ndan öğrenmiştim. Ailede bahçeci olan ben değildim, Gerry’ydi ama yine de bana onu anımsattığından bu radyo programını hâlâ dinlerim.

Ardından Lomax, Andrew Hastings’i Coopers Chase’e gönderdiğini de kabul etti. Ama söylediğine göre, o Douglas’ı sadece korutmak istemişti. Douglas’ı elmasların nerede olduğunu söylemeye zorlamak için. Sonra Poppy gelmiş ve Andrew Hastings’i vurmuştu, Lomax’ın bir adamı eksilmişti, istediği bilgiyi de öğrenememişti.

Elizabeth, onların Coopers Chase’te olduklarını nereden bildiğini sordu ve Lomax MI5’in çokça bilgi sızdıran bir yer olduğunu söyledi. Bunun üzerine ben de Elizabeth’e bunun doğru olup olmadığını sordum, o da eskiden kesinlikle öyle olduğunu belirtti.

Sonra Poppy'yle Douglas oradan kaçırılmışlardı, Martin Lomax nereye götürüldüklerinden haberi olmadığı için kovalamayı bıraktığını söyledi. Elizabeth, "MI5'ı yine denediniz mi?" diye sordu, o da elbette denediğini ama bilgi gelmediğini belirtti. Tahminen yeni güvenli evi çok daha az kişi biliyordu.

Sonra Lomax elmasların nerede olduğunu bilip bilmediğimizi sordu ve biz de bilmediğimizi söyledik. O da elmaslar bir an önce ortaya çıkmazsa büyük olasılıkla denizde bir yere götürüleceğini ve orada vurularak öldürüleceğini söyledi. Doğruyu söylediği de anlaşıyordu.

Benim sıkıcı adamlarla heyecan verici adamlar konusunda söylemek istediğim de bu. Gerry asla denize götürülüp orada vurulmazdı ama bu Lomax'ten yüzlerce kez daha heyecan vericiydi. Ayrıca Gerry, Blake Carrington'a benzemiyordu ama öyle olsaydı belki de benimle olmazdı değil mi? Bu bana çok da eğlenceli gelen bir düşünce değil. Ama o da bazı açılardan Richard Briers'a benzerdi.

Ron, "Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sordu. Lomax ahırların orada bir tane olduğunu söyleyince Ron, "Evdekini kullanamaz mıyım?" dedi ve Lomax, "Kesinlikle olmaz" diye karşılık verdi. İyi deneme Ron. Onun bir şeyleri karıştırıp kurcalamayı istediğini düşünüyorum. Bence gerçekten tuvalet ihtiyacı vardı.

Elizabeth, Martin Lomax'e kartını uzattı (Elizabeth ne zaman bir kart edinmişti ki? Bunu kendine saklamıştı) ve ona, "Bu doğruysa o zaman katili bulma konusunda ortak çıkarlarımız var demektir" dedi. Lomax onayladı ve Elizabeth bir gelişme olursa kendisini aramasını söyleyip kendisinin de aynısını yapacağını belirtti.

Ben de fırsatı değerlendirdim ve çantama uzanıp bir dostluk bilekliği çıkardım. Lomax korkmuş görünüyordu, ki bu ifadeye alışmaya başlamıştım ama bunun bir hayır işi olduğunu açıkladım. Elizabeth de o bilekliklerden bir tane almadan oradan ayrılmayacağını belirtti. Bir tane altın rengi ve yeşil renk bilekliğim vardı, hızlı düşünüp, "Yeşil bahçe, altın rengi de güneş için" dedim. Pullar elmasları temsil ediyor diyecektim ama şansımı zorlamamaya karar verdim.

Parasının hangi hayır kurumuna gitmesini istediğini sordum. Omuz silkti ve ben de en beğendiği hayır kurumunu seçmesini söy-

ledim. “Öyle bir kurum yok” dedi, insanların normalde kime para verdiğini sordu. Elizabeth’le orada dikildiğimden ona Demansla Yaşam Vakfı’nı önerdim. Sonra bana ne kadar vermesi gerektiğini sordu, ben de ona bağlı olduğunu söyledim. Anlamamış gibiydi ve ben de, “Ne kadar verebilirseniz o kadar verin” dedim. Bunu söylerken eve bakıyordum.

Başını salladı, ceketine uzandı ve bir çek defteri çıkardı. Bir çek defteri! Ben bile artık çek defteri kullanmıyorum ve yetmiş yedi yaşımdayım. Miktarı çekin üzerine yazıp katladı. Bana katladığı çeki uzattı ve ben de ona bilekliği uzattım.

Bu noktada bir kuzu gibi uysaldı. Ama sonra, “Artık bitti mi?” dedi. Bittiğini söylediğimizde sırayla her birimize baktı, bir ineği ölçüp biçen bir kasap gibi. Çok sinir bozucuydu.

“İddiaya girerim size çabucak inanıyorlardır değil mi?” dedi “Siz üçünüz. Zararsız ufak bir çete. Polis, MI5, hepsi de numaranızı yiyor öyle mi?” Elizabeth öyle görüldüğünü belirtti ve Martin Lomax başını sallayıp, “Korkarım, bende işlemez. On sekiz ya da seksen yaşında olmanız umurumda değil. Sizi yaşıınıza bakmadan öldürürüm. Bunu anladınız değil mi?”

Dürüst olmam gerekirse bu çok ürkütücüydü. Bazen bunun bir oyun olmadığını kendime anımsatmam gerekiyor.

Elizabeth, “Elbette anlıyoruz” dedi ve kendisinin “hayran olunacak derecede net” biri olduğunu ekledi.

O zaman Martin Lomax, “Cazibe bana işlemez” dedi. Ron, “Kolay gelsin o zaman sana” dedi. Lomax da, “Elmaslarımı bulacak olursanız ve onları doğruca bana getirmezseniz sizi öldürürüm. Nerede olduğu konusunda herhangi bir *şüpheye* bile kapılır da bana söylemezseniz sizi öldürürüm.”

Lafını sakınmıyordu, onun için bunu söyleyebilirim. Bu bir bakıma iyi oldu, en azından geldiğimiz noktayı biliyoruz artık.

Sonra öyle bir durumda hepimizi bir bir öldüreceğini söyledi. Ron’u işaret ederek onunla başlayacağını söyledi. Ron, bize “zaten hep ben ilk olurum” tarzı bir el hareketi yaptı. Haklıydı, ilk hep o olurdu.

“O zaman size mutlaka haber veririz” dedi Elizabeth, “onları bulacak olursak.”

İşte böyle nihayete erdi. Lomax, “Sizi öldürmek *istemiyorum*” dedi. Ron, “Elbette” dedi. Lomax, “Ama gözümü kırpmadan öldürürüm” dedi ve Elizabeth de, “Mesaj alındı ve anlaşıldı” dedi.

Bu esnada Ron’un gerçekten ama gerçekten tuvalete gitmesi gerekiyordu, o yüzden vedalaştık.

Ama sonrasında gerçekten de hızlı bir bahçe turu yaptık çünkü bahçe çok hoştu. Sonra Bogdan bizi eve götürdü. Ondan biraz Arapça konuşmasını rica ettim, o da söyleneni yaptı. Sadece birden ona kadar saydı.

Elizabeth, Lomax’e, Douglas’la Poppy’yi öldürmediği konusunda inanıyor. Ben adamın inandırıcı olmadığını söyledim, o da olayın tam da bu olduğunu belirtti. Lomax gibi yalancıların inandırıcılıktan en uzak oldukları zaman, doğruyu söyledikleri anlarmış. Çünkü bunu yapmaya alışık değillermiş.

O zaman onları kim öldürdü? Elizabeth’in bir teorisi var ve Sue Reardon’ı bunu test etmek için köye davet etti. Artık teorisinin ne olduğunu sormamam gerektiğini biliyorum.

Bu arada, daha önceden, Elizabeth’in feci flört ettiğini söylediğimde, benim feci flört ettiğim gibi flört ettiğini kastetmedim. Demek istediğim, feci derecede kötü flört ediyor. Gerçekten felaket. Elizabeth’in kötü olduğu bir şeyler görmek beni memnun ediyor. Çok şey yok ama olan da bize biraz oyun alanı bırakmış oluyor.

Söylediğim gibi, yol boyunca eve kadar uyuduk. O yüzden ancak eve varınca çeki anımsayabildim ve heyecanlandım.

Onu açıp baktım. “Sadece beş sterlin” yazıyordu. Çok teşekkür ederim Martin Lomax, Demansla Yaşam Vakfı’ndaki ihtiyaçlar ne kadar şanslı.

İbrahim kendi dairesinde buluşmalarını önermişti. Daireden çıkma ve bir şeyler yapma konusunda şu sıralar baskı hissediyordu. Ron ona bir ara “yürüyüşe” çıkmalarını önerdi. Ron! Herkes onun için endişeleniyordu ve İbrahim bu histen hoşlanmıyordu. İbrahim insanlara yük olmaktan hoşlanmazdı. Eriyip gitmeye başladığını hissediyordu ve bunu dert etmiyordu.

“Bir teorim olduğunu biliyor musunuz?” dedi Elizabeth, çoktan üç kadeh şarabı götürmüştü.

“Beni şaşırtıyorsun Elizabeth” dedi Sue Reardon. O da bir kadeh içmişti, hem de resmi olarak bu onun için iş görüşmesi olsa da. Belki işleri kolaylaştırmaya çalışıyordu. Yine de Elizabeth’le aşık atamazdı.

“Bazı insanlar, Sue, hava tahmincileriymiş bazıları da havanın ta kendisidir.”

Elizabeth, Sue’yu Hambledon’dan dönerken yolda arayarak biraz sohbet için müsait olup olmadığını sormuştu. Sue buna memnun olacağını belirterek hemen gelmişti. İbrahim de Domino’s’tan pizza sipariş etmişti.

“Benim en sevdiğim hava tahmincisi BBC’deki Carol Kirkwood” dedi Joyce. “Hep onunla iyi anlaşıyoruz gibi gelmiştir.”

Joyce diğerlerinden yarım saat önce gelmiş, İbrahim’le birlikte internette köpeklere bakmışlardı. Joyce’un artık Instagram sayfası da vardı, İbrahim’i de Instagram’a katılmaya ikna etmeye çalışıyordu. İbrahim ilgisini kaybediyor gibi olunca Joyce’ona şifreli bulmacalar çözen bir kadının videolarını göstermişti.

“Hava tahmincileri” diye devam etti Elizabeth, “burada ben ve İbrahim onlardanız, biz bir parmağımız hep havada, rüzgârın ne yönden estiğini anlamaya çalışırız. Hiçbir zaman şaşırmak ya da hazırlıksız yakalanmak istemeyiz.”

Doğru diye düşündü İbrahim.

“Şimdi bir dakika içinde benden esen rüzgârın yönünü hissedeceksin” dedi Ron, İbrahim’in koltuklarından birine iyice sırtını yas-larken. Elindeki bir dilim pizzasını bitirdi. Sonra da kırmızı şarabına lifli, çikolatalı bisküvilerden daldırdı.

“Öte yandan Joyce ve Ron, sizler havanın ta kendisisiniz” dedi Elizabeth. “Seçtiğiniz doğrultuda gidiyor, içinizden geldiği gibi dav-ranıyorsunuz. Ne yapacaksanız bunu oyalanmadan yapıyor, ne ola-cağına dair bir endişe yaşamıyorsunuz.”

“Neler olacağını öngöremezsiniz” dedi Ron. “Neden deneye-yim ki?”

“Ama öngörebilirsin” dedi İbrahim. “Gelgitleri, mevsimleri, gündönümlerini, gecedönümlerini. Depremleri.”

“Ama bunların hiçbiri insan değil dostum” dedi Ron. “İnsanla-rı öngöremezsin. Yani onların bir sonra ne söyleyeceklerini tahmin edebilirsin ama en fazla bu kadar.”

İbrahim tekrar kaldırımın kenarında olduğunu, kan tadı aldığı-nı hissetmişti. Bu histen kurtulmayı denedi.

“Hiçbir şeyi fazla düşünmenin anlamı yok” dedi Joyce. “Ron’a katılıyorum.”

“Eh, elbette Ron’a katılırsın” dedi Elizabeth, kadehini bitirirken. “Siz ikiniz bir elmanın iki yarısı gibisiniz.”

“Sabah ilk iş olarak beni kaç defa aramışsındır Elizabeth: ‘Joyce Folkestone’a gidiyoruz’ veya ‘Joyce MI5’in güvenli evlerinden birine gidiyoruz’, ‘Joyce mataranı yanına al, Londra’ya gidiyoruz.’”

“Epeyce” diye itiraf etti Elizabeth.

“Peki, hiç neden diye sordum mu?”

“Anlamı olmazdı tatlım, sana asla söylemezdim.”

“Ben de pılımı pırtımı toplayıp tren saatlerine bakarım ve yola çıkarız. Hep eğlenceli olacağını da bilirim. Çok fazla düşünmem.”

“Evet ama ben her şeyi planladığımdan eğlenceli oluyor” dedi Elizabeth. “Sen sadece kalın bir mont alıp almayacağın konusunda endişelenirsin.”

İbrahim, Sue’nun risk alıp hızlıca saatine baktığını görmüştü. Esas konuya ne zaman gireceklerdi? Sue’nun düşündüğü buydu.

Elizabeth ne biliyordu? Elmasların nerede olduğunu biliyor muydu? Sue alacakaranlıkta bu yüzden gelmişti. İyi şanslar Sue.

“Şunu size söylemeliyim” dedi Elizabeth, tüm odaya hitaben. Yakın zamanda elmaslar konusuna girmeyi düşünmediği belliydi. “Stephen’la yaptığım ilk seyahatte Venedik’e gitmiştik. Bir hafta sonu boyunca oradaki sanat eserlerini ve kiliseleri görmek istemişti, bense bir hafta sonu boyunca sadece onu görmek istemiştım.”

“Ne romantik” dedi Joyce.

“Sevdiğin bir adama bakıyor olmak romantik değil Joyce” dedi Elizabeth. “Sadece yapılacak mantıklı eylem bu. Tıpkı sevdiğin bir televizyon programını izlemek gibi.”

İbrahim onaylar havada başını salladı.

“Neyse, oraya giderken Stephen dedi ki: ‘Hadi bütün hafta sonu yanımıza rehber kitap almadan öylesine dolaşalım, kaybolalım, bir köşeyi dönelim ve orada olduğunu bilmediğimiz büyüleyici bir şey görelim.’”

“Ama *bu* gerçekten romantik” dedi Joyce.

“Hayır, bu da romantik değil, son derece işlevsiz” dedi Elizabeth.

“Aynı fikirdeyim” dedi İbrahim. Gelişigüzel hareket etmek onu nerelere götürmüştü.

“Stephen’ı bilirim. O Tintoretto’nun *Golden Calf*’ını ve Bellini’nin, San Zaccaria’nın sunağındaki eserini görmeden mutlu olmayacaktı. Oranın yerlilerine *cichetti*²² ve *spritzer*²³ servis eden gözlerden ırak güzel bir bar bulmadıkça tabii. Sola dönüp de belediye binası görmeyi ya da sağa dönüp eroin bağımlılarıyla dolu bir arka sokakta saatinin çalınmasını istemeyecekti.”

“Eminim ki öyle bir şey olmazdı” dedi Joyce.

“Tabii ki olmaz” dedi Elizabeth. “Çünkü önceki iki haftamı harırlanmış tüm Venedik rehberlerini incelemekle geçirmiştım. Yani, sonuçta çıkıp kol kola amaçsızca gezindik ama benim kafamda mükemmel bir harita vardı. Yürürken San Francesco della Vigna’ya

22) Venedik’e özgü, restoranlarda sunulan sandviç, sebze, zeytin ve yumurta içeren bir tabak. [ç.n.]

23) Şarap ve maden suyu karışımı bir içki. [ç.n.]

rastlamak gibi de bir şansa sahip olduk. Ne keyifli bir sürpriz ama! Sonra birden Rick Stein'ın BBC2'deki programında gördüğüm o hoş, minik barın önünden geçtik..."

"Ay Rick Stein'a bayılırım" dedi Joyce. "Deniz ürünü sevmem ama yine de onu severim."

"Sonra, hazır olun, bir köşeyi döndük ve kendimizi Madonna dell'Orto'da buluverdik. Orada Tintoretto ve Bellini'lere boğulduk. Harika bir seyahatti ve Stephen'a göre bütün hafta sonu her şey büyüleyici rastlantılardan ibaretti. İşte bunun nedeni onun hava olması ve benim de hava tahmincisi olmam. O kadere inanırken ben kaderin kendisiyim."

"Gerry'yle ben eskiden hafta sonlarımızı asla planlamazdık" dedi Joyce, "ve her zaman harika vakit geçirmiştizdir."

"Bunun nedeni Gerry'nin aslında onları planlayıp bunu sana asla söylememiş olması" dedi Elizabeth. "Çünkü plan yapılmayınca her şey sana daha eğlenceli geliyor, ona da plan yapılırken daha eğlenceli geliyor. Her ilişkide bunlardan birer tane olması en iyisidir."

"Hiç de değil" dedi Ron. "Marlee'yle ben ikimiz de havaydık."

"Yirmi yıl önce boşandınız Ron" dedi İbrahim.

"Doğru" dedi Ron kadehini hafifçe kaldırarak.

"Oyunbozanlık etmek istemem" dedi Sue Reardon. "Ama buradan bir yere varacak mısın Elizabeth?"

İşleri biraz hızlandırmak istiyor diye düşündü İbrahim. Ama Elizabeth kendi temposunda ilerlerdi.

"Niye buradan bir yere varayım ki?" diye sordu Elizabeth.

"Çünkü benden bu akşam buraya gelmemi istedin. Şimdi de elimden tutmuş oraya buraya sürüklüyorsun. Ben de merak ettim, nereye gidiyoruz? Bir sonraki köşenin ardında ne var? Neden kendimi eroin bağımlılarıyla dolu bir arka sokağa doğru sürükleniyor gibi hissediyorum?"

"Yok, sürüklenmiyorsun" dedi Elizabeth. "Bir oda dolusu yaşlı emekliyle pizza yiyorsun, nasıl bir zarar görebilirsin ki? Sadece sohbet ediyordum."

Joyce, "Hıh" dedi, Ron'la birbirlerine bakıp gözlerini devirdiler.

"Aklında ne varsa söyle Joyce" dedi Sue.

“Yani, aslında bir şey yok, sadece bugün Martin Lomax’i görmeye gittik.”

“Öyle mi yaptınız?”

“Korkarım öyle, evet” dedi Elizabeth. “Ve Douglas’la Poppy’yi onun öldürmediğine kanaat getirdik.”

“Anlıyorum” dedi Sue.

“Maalesef orada olamadım” dedi İbrahim. “Yaralarım yüzünden. Yoksa orada olmayı çok isterdim.”

Seni yalancı. Dışarı çıkmak istemiyordu. İçeride kalmak istemiyordu. Geriye ne kalmıştı? En azından bu akşam eğleniyordu.

“Ve bu beni Douglas hakkında biraz daha detaylı düşünmeye zorladı. Sen onu ne kadar iyi tanıyordun bilmiyorum ama?”

“Yeterince iyi” dedi Sue.

Elizabeth başıyla onayladı. “Peki, onun hava olduğunu düşünürdün değil mi? İnsanların yaşamlarından esip geçişi. Yasak ilişkileri, orada burada insanlardan boşanması. Ama o hava değildi. Douglas bir hava tahmincisiydi. Douglas her şeyi planlardı. Douglas bana bir şey göstereceğini söylediği bir mesaj göndermişse o zaman bana gösterecek bir şeyi olurdu. Onu bana saat beşte gösterecekse saat beşte hâlâ hayatta olacağından kesinlikle emin olurdu. Douglas sözcüklerini çok ama çok dikkatli seçerdi.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” dedi Sue.

“Diyorum ki ya Douglas bana tam olarak göstermek istediği şeyi gösterdiyse? Cesedini görmemi istediye?”

“Tıpkı Marcus Carmichael gibi” dedi Joyce.

“Marcus Carmichael da kim?” diye sordu İbrahim.

Beyaz bir servis peçetesine turuncuya bulanmış parmaklarını silen Elizabeth, “Aynen öyle” dedi. “Sue, sana bir şey sorabilir miyim? Sen bunu çoktan düşünmüşsündür ama yine de?”

“İstediyini sor” dedi Sue. “Marcus Carmichael kim?”

“Onu araştır, bir dosyası olacaktı” dedi Elizabeth. “Douglas’ın cesedi için kimlik tespiti nasıl yapıldı?”

“Hadi bakalım, işte geliyor” dedi Ron ve kırmızı şarabından bir yudum aldı. “Dilinin altında bir bakla olduğunu biliyordum.”

“Ceset kesin olarak Douglas’a mı aitti demek istiyorsun?” diye sordu Sue.

“Tam olarak öyle demek istiyorum” dedi Elizabeth.

“Her şeyi onun kurguladığını ve elmaslarla kaçtığını mı düşünüyorsun?” dedi Ron.

“Bence bu bir olasılık” dedi Elizabeth.

“Yıllar boyunca bazı sahte ölümler kurgulamış olmalısın değil mi Sue?” dedi Joyce.

“Bir ya da iki defa” diye onayladı Sue. “Douglas’ın üzerinde son görüldüğü kıyafetler vardı, cüzdanı üzerindeydi, bütün kartları filan da içindeydi ama böyle olması normal.”

“Elbette” dedi Elizabeth.

“Ancak bugünlerde yakın bir akrabası yoksa her şey DNA’yla anlaşılıyor. Doktor bir sürüntü alıyor, laboratuvar da onu dosyasındakiyle eşleştiriyor. O Douglas’tı.”

Elizabeth içkisini yudumlayıp düşündü. Sonunda onaylar havada başını salladı. “Bu iki ifade birbirini tutmuyor Sue, bunu biliyorsun. Douglas’ın bir planı vardıysa vardır. O DNA’nın eşleşmesine ihtiyaç duyarsa o DNA eşleşir.”

Sue, “Doğru” diyerek ona katıldı.

“O zaman orada kim DNA numuneleriyle oynamış olabilir? Ne dersiniz?”

Sue düşündü. “Ben yapabilirdim, Lance yapabilirdi, biraz zorlamayla doktor da yapabilirdi; bizim her zaman çalıştığımız doktor değildi ama çok deneyimlidir. Sanırım laboratuvar da biri yapabilirdi. Şimdi her şeyi olay yerinde hallediyoruz.”

“Kırk yıllık hemşirelik insana bu tür şeylerin altından daima doktorun çıktığını öğretiyor” dedi Joyce, kadehinin üstünü doldurmak için beyaz şaraba uzanırken.

“O zaman onun Douglas olmaması olasılığı var öyle mi?” dedi Elizabeth.

“Olası, evet. Bunu gerçekleştirmek birtakım beklenmedik olaylar zinciri gerektirir ama olası” dedi Sue.

“Ama iyi plan dediğin de budur değil mi?” dedi Elizabeth. “Bir dizi o kadar beklenmedik olay olur ki hedefi şaşırtır. Kim o kadar

zahmete girer ki? Ben bu şekilde bir şeylerden paçayı kurtarırdım, sen bu şekilde bir şeylerden paçayı kurtarırdın ve Douglas da bu şekilde bir şeylerden paçayı kurtarırdı. İşleri... karmaşıklaştırmak.”

“Muhtemelen doktorla ilişkisi vardır” dedi Joyce. “Onun herkesle ilişkisi olmuş Sue. Gücenme Elizabeth.”

Sue masada parmaklarını tıkırdattı. “Peki, bir an için haklı olduğunu düşünelim Elizabeth.”

“Bu genellikle zaman kazandırır” dedi Ron.

“Neden Douglas senin her şeyi görmeni istesin? Cesedini görmeni? Ben ölümümü tezgâhlayacak olsaydım seni olay yerinden elimden geldiği kadar uzak tutardım.”

“Bu konuda Sue’ya katılıyorum” dedi İbrahim. “Bunu ilk çözecek kişi sen olurdun.”

“Bunun elmaslarla bir ilgisi var mı?” diye sordu Sue. “O zaman onlar için yardımına mı ihtiyaç duydu?”

Elizabeth, “Kim bilir?” deyip omuz silkti. “Hâlâ yaşadığı konusunda haklıysam, yardımına *o zaman* değil ama *şimdi* ihtiyaç duyuyor.”

Sue başıyla onayladı.

“Joanna bana Netflix aldı” dedi Joyce, son pizza dilimini de bitirdikten sonra. İbrahim, yediği o kadar şeyin nereye gittiğini merak ediyordu. “Orada her çeşit program var ama hangisi, ne zaman yayınlanıyor henüz çözemedim. Ne zaman yayınladıklarını hiçbir yere yazmamışlar.”

Sue, Elizabeth’e, “Peki Douglas’a yardım edecek misin?” diye sordu.

“Hayır” diye yanıtladı Elizabeth. “Elmasları bulmaya çalışacağım elbette ama korkarım Douglas kendi başının çaresine bakacak. Sen de öyle düşünmüyor musun? Eğer yaptığını düşündüğüm şeyi yaptırırsa yani? Zavallı Poppy’yi öldürdüyse ve ölümünü tezgâhladıysa?”

“Bu bayağı büyük bir ‘eğer’” dedi Ron.

“Aynen katılıyorum” dedi Sue. “Peki, haklıysan o zaman ne olacak? Sana bir ipucu bıraktı mı? Sana verdiği madalyonun içine bak-

mak istediğini biliyorum. Ama madalyondan daha az dikkat çekecek bir şey olmalı değil mi? Daha az dikkat çekecek bir *yerde*?”

“Yani, kim bilir?” dedi Elizabeth. “Ama evet, bu varsayım üzerinde çalışıyorum. Öncelikle teorimi ilk anda fazlasıyla tuhaf bulmadığından emin olmak istedim.”

“Fazlasıyla tuhaf” dedi Sue. “Ama bu işte fazlasıyla tuhaf diye bir şey yok. Hemen geri dönecek, kimsenin dikkatini çekmeden, yapılan işlere gizlice bir bakacağım. Biz tüm bunlar üzerine düşünürken soruşturmayı birkaç gün kendi halinde ilerlemeye bırakabilirim.”

“Bence Douglas elmasları bir yere sakladı” dedi Elizabeth. “Ve biliyorum ki bir noktada tam olarak yerini de bana söyledi. Sadece bana nasıl ve ne zaman söylediğini anımsamalıyım.”

“O zaman ikimizin de yapacak işleri var” dedi Sue. “Size yaklaşık üç gün kazandırabilirim.”

“Ben hâlâ bu işi mafya ve Lomax yaptı diyorum” dedi Ron. “Herifin evinin büyüklüğüne bakılınca.”

“Ben de hâlâ doktor diyorum” dedi Joyce.

“Biliyor musunuz” dedi Sue, “üç ay önce bana Elizabeth Best’le çalışacaksın deseydiniz size asla inanmazdım. Ve şimdi buradayız.”

Joyce şişelerden birine uzanıp Sue’nun kadehini doldurdu. “Perşembe Günü Cinayet Kulübü’ne hoş geldin!”

Hep birlikte kadeh tokuşturdular. Akşamın geri kalan saatlerinde hoşça vakit geçirildi. Birkaç savaş hikâyesi anlatıldı. Sue gerekli yerlerde isim ve tarihleri değiştirdi ama Elizabeth hiç umursamadan her şeyi olduğu gibi aktardı. Sue, Joyce’un verdiği dostluk bilekliği takıyordu. İbrahim bilgi arayışında biraz yaltaklanma her zaman işe yarıyor diye düşündü. Joyce, Sue’ya Lance’e vermesi için bir zarf uzattı. Sonunda Sue artık gitmek istediğini belli edercesine esnedi.

“Bir şey olursa beni bilgilendirirsiniz değil mi?” diye sordu Sue.

Elizabeth hararetle başını salladı. “Öyle bir şey olursa ilk sen bileceksin. Benim ona yardım etmemi isteyebilir ama işin bütününe bakacak olursak, ben daha ziyade onu yakalamayı tercih ederim.”

Douglas ölümünü tezgâhlamıştı öyle mi? İbrahim bu teoriyi sevmiştir. Sue'nun da sevdiğini görebiliyordu. İnanılması güçtü ama olasıydı. Mükemmel bir bileşimdi.

"Evet, ben artık yola çıkayım" dedi Sue. "Nerede olduğumu biliyorsunuz."

"Ve doktora da bak lütfen" dedi Joyce.

"Bakacağım" dedi Sue.

Sue gittikten sonra dört arkadaş yeniden oturdu. Şarap kadehleri yeniden dolduruldu. Ron tuvalete koştu.

İbrahim, Elizabeth'e, "Sue'yla konuşmakla iyi yaptık" dedi. "Böyle şeyleri genelde kendine saklamayı sevdiğini biliyorum."

"Kimlik belirleme süreci hakkında bilgi edinmem gerekiyordu" dedi Elizabeth. "Hata payının olup olmadığını görmek istedim. Ve varmış."

"Ay bana seni anımsattı" dedi Joyce. "Alınma ama yirmi yaş genç halin."

"Alınmadım" dedi Elizabeth. "Bana da beni anımsatıyor. *O kadar* iyi olmasa da fena değil."

"Yani Douglas'ın ipucunu nereye bıraktığını keşfedebileceğini düşünüyorsun öyle mi?" dedi İbrahim.

"Ah, ipucunu nereye bıraktığını biliyorum" dedi Elizabeth. "Bu sabah fark ettim."

İbrahim başını salladı. Tabii ki etmişti.

"Bir şeyler sakladığını biliyordum" dedi Ron, odaya döndüğünde. "Zavallı Sue."

"Sue'yu bununla uğraştırmak istemedim" dedi Elizabeth.

"Elizabeth bazen çok şeytan oluyorsun" dedi Joyce gülümseyerek.

"Ayrıca bir de" dedi Elizabeth, "ya sezgilerimde yanılıyorsam? O zaman aptal gibi görünmez miyim?"

"Senin sezgilerinde yanıldığın ne zaman görülmüş?" dedi Ron.

"Aslında çok sık" dedi Joyce. "Sadece onları özgüvenle söylüyor. Bir danışman gibi."

“Aynen öyle Joyce” dedi Elizabeth. “Doğru da olabilir yanlış da. Peki, bunu kesin olarak anlamak için ağaçlıkta bir yürüyüşe çıkmak kimin hoşuna gider acaba?”

“İşte başlıyoruz” dedi Ron, ellerini ovuşturarak.

“Hemen mi?” diye sordu Joyce. “Evet, lütfen başlayalım.”

“Ağaçlığa parmak arası terliklerinle gidemezsin Ron” dedi İbrahim.

“Hava tahminciliğini bırak” dedi Ron, kabanını üzerine geçirirken. “Hadi ağaçlığa gidiyoruz eski dostlar.”

Şu an ertesi sabah, ne demek istediğimi anlamışsınızdır, şimdi alışverişten döndüm. Buna birazdan döneceğim. Çantamla şemsiyem koridordaki konsolun üzerinde hazır. Buna da birazdan döneceğim.

Elizabeth, Douglas'ın kendi ölümünü tezgâhladığını düşünüyor. Onların iş dünyasında bu belli ki çok da rastlanmamış bir şey değil. Birini öldürün, cesedin kimliğinin kendiniz olarak belirlenmesini sağlayın ve yirmi milyonla kaçın. Kim inanır ki buna ama gerçekten yapabilirseniz de iyi iş.

Elizabeth, Sue Reardon'a teoriyi anlatmak istediğinden dün akşam hepimiz İbrahim'in evindeydik. Bu arada İbrahim daha rahat hareket edebiliyor artık ama üzgün görünüyor, ki normalde hiç öyle değildir. Yani o, bir liste yapmadığı veya bir şeyleri açıklamadığı zaman hep biraz melankolik görünür ama onu nadiren üzgün görürsünüz. Onu dairesinden bir şekilde çıkarmam gerekiyor. Otomobilinin direksiyonuna tekrar geçmeli. Yani Ron'un otomobilinin, siz ne demek istediğimi anladınız.

Çok hoş bir akşamdı. Özel bir şey yoktu ama her zaman öyle olması da gerekmez değil mi? MI5'tan birinin orada bulunması bir yıl önce olsa garibime giderdi ama böyle şeylere alışmaya başladım. Sue Reardon da biraz üzgün görünüyordu bence. Sanırım tüm bu olanlardan sonra işte sorunlar yaşıyor.

Bazen durmanın, bir içki içip arkadaşlarla dedikodu yapmanın ne kadar önemli olduğunu öğreniyorum, etrafınızda cesetler üst üste yığılmaya başladığında bile. Ki son zamanlarda epeyce yığıldılar.

Bu bir denge kurma meselesi tabii, neticede cesetler yarın sabah da yerlerinde olacaklar, bu yüzden bu durumun Domino's pizzanızı mahvetmesine izin vermemelisiniz.

Elizabeth, Douglas ve hava hakkında konuşmaya başlayana kadar vaka hakkında çok da fazla konuşmamıştık. Bu, Sue Reardon'ın beklediği işaretti, sonra Elizabeth her şeyi anlattı. Douglas'ın kendi ölümünü tezgâhlaması, hepsi. Bana biraz karmaşık geliyor. Bunu nasıl yapmış olabilir ki?

Gerçi yirmi milyon sterlin çalmak için de biraz çaba harcamayacaksanız ne zaman harcayacaktınız ki?

Sue'nun bu teoriyi hemen reddetmediğini görebiliyordunuz. Elizabeth'in kafasının çalıştığını biliyor ve muhtelemeden o da bu teoriye inanmak istiyor. Bir şeyi soruşturmaktaysanız, size yardımcı olacak her şeyin doğru olmasını istersiniz.

Bunları paylaştığı için Elizabeth'le gurur duydum. Sue gittikten sonra Elizabeth'e bu sefer her şeyi kendine saklamamakla ne kadar olgun davrandığını söyleyecektim ama sonra bize bir şey göstereceğini söyledi ve ağaçlığa bir yürüyüş yapmayı önerdi. Ah Elizabeth!

Bu esnada saatin onu geçtiğini ve benim çoktan birkaç defa, "Ne güzel bir akşamdı" dediğimi de göz önünde bulundurun.

Eşyalarımızı toplarladık, Ron bir el feneri almak için dairesine gitti, İbrahim gelmedi ama bize şans diledi. Yanağına bir öpücük kondurup ona gayet iyi görüldüğünü söyledim. Tersini söylemek istediğimi anlayacaktır; biz işte böyle iyi arkadaşlarız.

Tepeye doğru yürümekten Elizabeth olayı nasıl çözdüğünü bize anlattı.

Coopers Chase'teyken bu güzergâhta Douglas'la yürüyüş yapmışlar, Poppy de kulaklıkları takılı halde peşlerinden gelmiş. Zavalı Poppy, onun dışında olanları pek de umursamıyorum açıkçası. Andrew Hastings'in öldürülmesi benim için sorun değildi. Su testisi su yolunda kırılır, bu onun işiydi. Balıkçıda çalışırsanız balık kokardınız. Ya Douglas? Eh, öldüyse aynısı onun için de geçerliydi. Fakat Poppy başka bir hikâyede olmalıydı, kendini bu hikâyede bulduğu için çok üzgünüm.

Elizabeth'le Douglas bir ağacın yanı başında durmuş, biz de dün gece aynı ağacın yanında durduk. Ron el fenerini ona tutunca orada büyük bir kovuk olduğunu gördük. Ron'un keyfi yerindeydi. Eline bir el feneri vermeyegörün, Gerry de aynı böyleydi.

Hiç ajan zulası diye bir şey işitmiş miydiniz? Bu ajanlara özgü bir şeymiş. Kamusal bir alanda, herkesin erişebileceği, bir şeyler saklayabildiğin ama kimsenin de onu kazara bulamayacağı bir yer. Ajan A, Ajan B için oraya bir şey bırakıyor, belki bir mikrofilm ya da öyle bir şey. Ajan B bir köprünün yanındaki bir yolda geziniyor, –bunu örnek olarak söylüyorum– gevşek bir çit direğini kaldırıyor –bu da bir örnek tabii ki– ve bakıyor ki işte orada.

Elizabeth’le Douglas ağacın yanında dikilirlerken Douglas, Elizabeth’e oranın ne kadar iyi bir ajan zulası olabileceğini söylemiş, ona eskiden kullandıkları bir yeri anımsattığını belirtmiş. Elizabeth de bu fikre katılmış ve bir daha da bunun üzerine düşünmemiş.

Yani bu tam olarak da doğru sayılmaz, Elizabeth düşünmeyi asla bırakmaz değil mi? Şimdi de Douglas’ın onun dikkatini bu ağaca çekmesinin bir nedeni olduğuna kendini ikna etmiş durumdaydı. Oraya onun için bir şeyler gizlemiş olduğuna.

Ve –sıklıkla olduğu gibi– haklı çıktı.

Ron’dan el fenerini kovuğun içine tutmasını istedi ve bilin bakalım ne bulduk?

Şimdi ne düşündüğünüzü biliyorum. Elmasları bulduğumuzu düşünüyorsunuz değil mi? Maalesef o şansımız olmadı. Emin olun elmasları bulmuş olsaydık bu günü yazmaya çok farklı başlardım. Lafa, “Yirmi milyon sterlin değerinde elmas bulduk” ya da öyle bir şeyler söyleyerek girerdim. Ron’un el feneri veya İbrahim’in üzüntüsü hakkında konuşup durmazdım. Doğruca konuya girerdim. Tertemiz. Sadece elmaslardan bahsederdim.

Ama elmasların dışında bulabileceğimiz en iyi şeyi bulduk.

Elizabeth oradan bir mektup çıkardı, kırıışık, beyaz bir kâğıda yazılmıştı, şeffaf bir kilitli poşete koyulmuştu. Islanmaması için tabii. Cidden bu kilitli poşetler de her işe yarıyor, bir çekmecem tamamen onlarla doludur. Mektup katlanmıştı, ön tarafına Elizabeth’in ismi yazılmıştı. Elizabeth’e göre, Douglas’ın el yazısıydı. Biz eskiden birbirimizin el yazısını bilirdik değil mi?

Mektubu poşetten çıkarıp katlı sayfayı açtı. Pahalı bir kâğıttı, bu tür kâğıdı bilirsiniz, size bankadan ya da belediyeden gelenlere

hiç benzemez. Pahalı kâğıtlar daha pahalı ağaçlardan mı geliyor ya da onları sadece farklı bir şekilde mi üretiliyorlar acaba?

Elizabeth mektubu önce içinden, sonra da bize sesli olarak okudu. İçinde ne yazdığını okuyunca bugün nereye gideceğimizi de öğreneceksiniz. Mataramla şemsiyemin neden koridordaki konsolun üzerinde olduğunu anlayacaksınız.

Bu arada biraz önce alışverişe gitme nedenim de orada bir fotokopici olmasıydı, bu işle uğraşıyordum. Mektuptan dördümüze birer kopya ve iki tane de sonradan konuyla ilgilenirler diye Chris ve Donna'ya çoğalttım.

Bir kopyası 30 peni! O kadar edecek gibi durmuyor. Ayrıca fazladan kopyalar da almam gerekti çünkü ilk ikisinde mektubu yanlış yerleştirmişim. Ne dolandırıcılık ama. Bu kadar para nereye gidiyor diye merak ediyor insan. Geri dönerken Ron'a bunu söyleyince ateş püskürdü.

Aslını Elizabeth'e verdim. Çok yorgun görünüyordu, ki onu kolay kolay böyle göremezdiniz. Gerçi dün gece bayağı geç saatlere kadar ayaktaydık. Neyse, sonunda onun için yaptığım dostluk bilekliği takmış, bu hoş.

Mektubun bendeki kopyası şimdi önümde duruyor. Şöyle yazıyor:

Sevgili Elizabeth,

Seni zeki şey, senden bir an bile kuşkulandım. Mektubu bulacağını biliyordum.

Dürüst olmam gerekirse, elmasları çaldığım ve tüm bu gösteriyi başlattığım için özür dilemeliyim galiba. Herkesin aklını çecek bir miktar var, meğer benimki yirmi milyon sterlinmiş. Yirmi milyon hayatım, orada öylece duruyordu ve ben, emekliliğine yaklaşmış bir dinazor... Buna direnmek boşunaydı. Anlıyorsun değil mi?

Dinazor da olsam hâlâ birkaç numaram var. Yaşlıca da olsam hâlâ birkaç yılım var. Harcamak niyetinde olmadığım birkaç yıl. Emeklilik bana göre değil.

Onları elbette çalmamam gerekirdi, bu çok net. Sen yapmazdın örneğin. Ama umarım bu işin macera yanını bana çok görmezsin.

Senin de atıldığın bütün o maceralar düşünülürse? Şu son haftalarda kanımın daha hızlı akmasını sağladı ve bu hissi geri kazanmış olmak çok hoş bir duygu.

Neyse yeterince saçmaladım, hadi iş konuşalım.

Bunu okuyorsan iki şeyden biri gerçekleşmiş olmalı. Galiba öldürüldüm değil mi? Birileri bana elmasların yerini öğrenmek için işkence etti ve sonra da beni bertaraf etti? İmkânsız değil. Mace-ra olsun olmasın, işkenceye çok fazla katlanamazdım. Hem onları beyhude bir arayışa sürükleyebilirim. Aldatıldıklarını anladıklarındaysa ağaçlıkta bir yere çoktan gömülmüş olurum.

Şayet öldürülmüşsem o zaman umuyorum ki içinde hâlâ beni özleyecek, çok sayıdaki günahımı bağışlayacak bir parça kalmıştır. Ben seninkileri uzun zaman önce bağışladım. Cenazemden kim sorumlu olur bilmiyorum, artık etrafımda özel bağım olan biri yok. Kıyıda köşede birkaç kişi olabilir ama bendenizin her zaman kıyıda köşede birileri yok mudur? Yıllar içinde çok fazla arkadaş biriktirmedim, olanları da yanımda uzun tutmadım. Sana soracak olurlarsa, öyle ya kim bilir, belki de sorarlar, annem ve babam Northumbria'da gömülü. Lütfen benim onlardan mümkün olduğunca uzağa gömülmemi sağla. Rye'a belki, ha? Orada geçirdiğimiz hafta sonunu anımsıyor musun? Hani şu kulübeyi?

Bir de ikinci seçenek var elbette, ki o çok daha eğlenceli olurdu. Bu seçenek de benim bu işten sıyrılmış olmam.

Martin Lomax ölmemi istiyor, New York mafyası ölmemi istiyor ve teşkilat da benden kurtulmak istiyor. Tam şu anda bu işten nasıl sıyrılabileceğimi çözmüş değilim ama her zaman her şeye çare bulabilmişimdir, belki aklıma bir şeyler gelir? Aklımda dönüp duran birkaç ufak fikir var.

Yani, ya ölüyüm ya da zengin ve hangisinin doğru olduğunu kolay bir yoldan öğrenebilirsin.

Elmaslar bir emanet dolabında. Coopers Chase'e getirilmeyi istediğimi biliyorsun ve onları kolayca geri alabileceğim şekilde yakınlarda bir yere bıraktım. Ya da işler o noktaya gelirse, senin alabileceğin bir yere, ki işler bu noktaya gelmiş de olabilir.

Tatlım, elmaslar Fairhaven Tren İstasyonu'ndaki 531 numaralı dolapta. Sen onu anahtarsız da açabilirsin, bundan eminim ama yine de anahtarı bu poşetin içine bırakıyorum.

Git ve şansını dene. Dolabı açarsan ve elmaslar oradaysa, ölmüş olduğumu bileceksin. Orada değillerse de kaçmanın bir yolunu bulduğumu bileceksin. Doğruca Antwerp'e, eski dostumuz Franco'ya gideceğim, orada onları nakde çevireceğim.

Bu arada elmasları bulamazsan, benim çok zengin bir adam olarak serbestçe dolaştığım da dikkatinden kaçmayacaktır. Bu durum az da olsa ilgini çekiyorsa seninle bir noktada mutlaka tekrar temasa geçmenin bir yolunu bulacağımdan emin olabilirsin. Hayatımı paylaşacak birini bulacağımı biliyorsun ama bu kişi sen olursan bu beni dünyanın en mutlu erkeği yapar.

Bu sersem ihtiyarı şansını deniyor diye suçlayamazsın.

Tanrı seni korusun Elizabeth ve elbette Joyce, Ron ve İbrahim'i de. Tahmin ediyorum bu dördünüz arasında kalacaktır. Sue'yla Lance'e ve tüm ekibe söylemenize gerek yok değil mi?

Bu mektubu bulman ne kadar sürecektir merak ediyorum. Tahmin ediyorum çok uzun sürmez. Ölmüşsem, o zaman hızlı hareket ettiğin ve bilgeliğin için teşekkür ederim. Yaşıyorsam da o zaman en azından diğer herkesten biraz önde başladım demektir.

Bu ajan zulasını bulduğun için seni tebrik ederim. Bu ipucunu kaçırmayacağını biliyordum. Sen bu işin en iyisisin, her zaman öyleydin, her zaman öyle olacaksın.

531 numaralı dolap, Fairhaven İstasyonu. Elmaslar orada değilse özgürüm demektir. Elmaslar oradaysa ölmüşüm demektir.

Bu, ölü bir adamdan bir diğer mektup mu acaba? Kim bilir? Ama senin de kanının daha hızlı akmasını sağladığını düşünüyorum, öyle değil mi?

*Daima sevgilerimle,
Douglas*

El yazısı çok hoş, hakkını yemeyeceğim. Elizabeth'le ben birkaç dakika içinde Fairhaven'a giden minibüse bineceğiz. Fairhaven İstasyonu'nu hiç bilmiyorum ama oldukça büyük çünkü oradan

Brighton'a da Londra'ya da gidilebiliyor. İnternet sayfalarına bakınca orada bir Costa Kahve, bir kitapçı, bir de sosisli börek ve hamur işleri satan bir yer olduğunu gördüm. Fotoğraflarda çok gösterişli görünen Birinci Sınıf salonu ve büyük bir seyahat acentesi de var. Elbette bir de emanet dolapları.

Yani yirmi milyon sterlin değerinde elmas bulmak üzere olabiliriz. Elizabeth onların bende durmasına izin vermez, biliyorum ama kısa süreliğine de olsa bende olması hoş olacak. Onları Sue'yla Lance'e mi götüreceğiz? Ya da Chris'le Donna'ya mı? Onları Donna'ya göstermeyi çok isterdim, benim tercihim onlar olurdu ama muhtemelen takip edilmesi gereken protokoller vardır.

Ya da belki de hiçbir şey bulamayacağız. Belki de Douglas tilkilikte hepimizi geçmiştir, şimdi dışarılarda bir yerde kaçıyor. Özgürlükten başı dönmüş, para içinde yüzen, Elizabeth'in hâlâ ona âşık olmasını uman bir ihtiyar.

Bunu anlayanın tek yolu var, o da şu minibüse binmek.

Lance James esneyip kaşındı. Kapısı açık halde ofisinde oturan Sue Reardon'a çalışıyor gibi görünüyordu. İstihbarat raporlarını kontrol ediyor, uçakların manifestolarını karşılaştırıyor gibiydi. Yapması için ona para ödedikleri şeylerdi işte. Özel Tekne Servisi'ndeyken yaşam daha heyecan vericiydi. Ama ona orada daha çok ateş ediliyordu ve bugünlerde dizleri ona her beş dakikada bir ateş edilmesini kaldıramazdı.

Lance internetten, almaya gücünün yetmeyeceği evlere bakıyordu. Wiltshire'da bir kır evi mi? Hiç de fena olmazdı. Ahırını oyun odasına dönüştürebilirdiniz. Thames'e tepeden bakan, çatı katında bir daire? Manzara harikaydı ama yerleşim planına bakın. Ev sineması nereye koyulacaktı?

Düşlere dalıp gitmişti. Ama... Ama...

Yirmi milyon bu resmi değiştirebilirdi değil mi? Ve dışarılarda bir yerlerdeydi.

Lance yirmi milyon sterlini olan insanların bile hâlâ alamayacakları evlere bakabileceklerini düşündü. İçi boşalmış yanardağ mesela. Kimse aklının bir köşesinde yüzde on daha pahalı bir evi düşünmeden ev almazdı.

Para bir tuzaktı, bu kesindi. Ama Lance'e göre insanın kendini içinde bulabileceği çok daha kötü tuzaklar vardı.

Başını kaldırıp aralık kapıdan Sue Reardon'a baktık. Kafası bir şeylerle meşguldü. Çalışıyor muydu? Lance bundan kuşkuluydu. Bu zamanda kim on birden önce çalışmaya başlardı ki?

Sue kaşlarını çatmış, ekranına bakıyordu. Bir şeyler mi biliyordu? Odasında oturmuş, vakayı çözmekle mi meşguldü?

Süs bitkisi sipariş etmesi, bir yaşlı yakını için bakım işlerini organize etmesi ya da porno izlemesi daha olasıydı. Artık kimse hakkında hiçbir şey Lance'i şaşırtmıyordu. Güvenlik teşkilatlarında geçen yirmi yıl boyunca her türlüşünü görmüştü. Ya şu yetmişlerindeki iki kadın? Oradaki hikâye neydi? Daha ufak, daha az ürkü-

tücü olanı ona sürekli bir şey söyleyecekmiş gibi bakmıştı. Diğeri, Elizabeth Best; Sue onun yanındayken saygılı ve temkinli davranıyor gibiydi. Bir geçmişleri mi vardı?

Lance, yeniden Sue'ya baktı. Derin düşüncelere dalmış gibiydi. Gerçi muhtemelen o da Wiltshire'daki aynı eve göz atıyor, ahır ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Yirmi milyonu düşünüyordu.

Lance şu sıralar Balham'da tek odalı bir dairede yaşıyordu. Gündeminde evin eski eşine ait olan yarısını almak vardı. Ona ait olan yarıyı alacak parası yoktu, taşınacak parası yoktu ve eski eşi bunu pek de umursamıyordu. Zengin kızla bir daire almış fakir bir oğlandı. Bu durum başlarda romantik ve umut vericiydi ama artık tek iletişimleri onun babasının avukatından gelen mektuplar olduğundan pek eğlencesi kalmamıştı. Şimdilik eski eşine kira ödüyordu. Bu geçici bir uzlaşmaydı; paraya ihtiyacı olmayan birine karşılayamadığı bir kirayı ödemek. Daha altı ay öncesine kadar ona her gün kendisini ne kadar sevdiğini söyleyen birine. Avukatın mektuplarında hiç böyle şeyler yoktu. Roebuck Harrington & Lowe firması ne kolunu göğsüne koyuyor ne de uykulu sabah öpücükleri veriyordu.

Lance'e duyduğu aşk mı bitmişti yoksa ona hiç âşık olmamış mıydı? Hangisi olursa olsun, müteahhitleriyle yatmıştı ve şimdi de Massimo adında bir yatırım bankeriyle çıkıyordu.

Lance'in annesi onu çok sevmişti. Onu herkes çok sevmişti. Lance artık annesini de pek görmüyordu. Ama onların hâlâ görüşmelerine iddiaya girerdi.

Balham, en azından, Lance'in genelde çalıştığı yer olan Millbank'e yakındı. Ama bu soruşturma tamamlanana kadar yardımcı olarak atandığı Godalming'deki bu tuhaf yere hiç de yakın değildi. İki cinayeti soruşturmak iyi hoştu ama Godalming'e gitmek için Waterloo'dan bindiğiniz 8.21 treninde bütün o yolu ayakta çekiyorsanız hiç de öyle olmuyordu.

Bir de üstüne üstlük saçını kaybediyordu. Bu süper gücü yıllar boyunca oldukça işine yaramıştı; saç gözlerinin önüne düşerdi, buluşmalarda ellerini onun içinden rahatça geçirir, her ne şekil alırsa alsın harika görüneceğini bilirdi. Şimdiyse bir devir kapanıyordu.

Saçı seyreliyor, aklaşıyor, alnı açılıyordu. Tam da yeniden bekâr olduğu zaman.

Bazen Lance'in silahlanmasına izin verdiklerinde kendisini kafasından vurası geliyordu.

Galiba biraz çalışması gerekiyordu.

Lance, emlak ilanlarını kapatıp e-postalarını açtı. Hem MI5 hem de MI6 için çalışmıştı, o yüzden posta kutusuna her türlü saçmalık düşüyordu. E-postaları her zaman güvenlik bildirimleri ve Çin ofisinin organize ettiği ofis içi pasta pişirme yarışmasının sonuçlarının karışımından oluşurdu.

Sue ona bir e-posta göndermişti. Üç metre uzakta, açık bir kapının ötesindeydi ama neyse. Geçen geceki morgdan Doktor Carter'in geçmişini bir kontrol edebilir miymiş? Kendisine bir rapor gönderebilir miymiş? Elbette. Sue stresliydi, Lance bunu görebiliyordu. Bu karmaşanın toparlanması için kendini baskı altında hissediyordu.

Son birkaç gündür ofisine gri saçlı adamlar girip çıkıyordu. Sue'yla neredeyse aynı yaşlardı, belki altmışlarının başlarında ama çoğu erkekti ve daha kıdemliydi. Tüm o parlak broşürler ne derse desin işler hâlâ böyle yürüyordu. Lance, MI5 içindeki kırk iki yaşında bir adam ne kadar başarısız olabilirse o kadar başarısız olduğunun farkındaydı. Ama bunu değiştirecek zamanı vardı ve galiba tam da şu anda başlaması gerekiyordu.

MI6 kantinine isim bulma yarışmasını terörle mücadele ofisinden Priya Ghelani'nin "Yemeğin Yanında Suç İkram" önerisiyle kazandığını okuduktan sonra ekranda New Jersey'deki Teterboro Havaalanı'ndan kalkan bir uçakla ilgili bir uyarı belirdi. Lance uyarıyı tıklayıp açtı.

Sue Reardon oldukça ünlüydü. Bir sorun varsa onu bulurdu, sonra da sorunu yaratan kişileri bulurdu. Sertti, acımasız olabilirdi, bu iş sizi bu hale getiriyordu. Ancak bu soruşturma tam bir felaket olmuştu. İki ajan güvenli evde vurularak öldürülmüştü. Asıl soruşturmanın baş şüphelisi de ölenlerden biriydi. Sue'nun odasına bu kadar gri saçlı adamın girip çıkmasının nedeni şüphesiz buydu.

Bir uçuş işaretlenmişti. Yolcu listesinde Andre Richardson vardı. Uçuş bir Gulfstream G65R ile Teterboro'dan kalkmıştı, pazartesi sabahı sekizde Farnborough pistine inmesi bekleniyordu.

Lance e-postayı kapadı, Sue'nun kapısına doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Sue başını kaldırıp baktı ve her neye göz atıyorsa onu kapadı. Giysi? At resimleri içeren tablolar?

"Lance?"

"Uçak pazar günü New Jersey'den kalktı. 'Andre Richardson' adına, bu Frank Andrade Jr.'ın bilinen sahte ismi. Farnborough'ya inecek; ne buraya ne de Martin Lomax'ın evine fazla uzak değil."

"O zaman elmasları çalınan adam, elmaslarını çaldıran adamı ziyaret ediyor, öyle mi?"

"Hmm" diye onayladı Lance. Priya Ghelani'nin hâlâ bekâr olup olmadığını merak etti. Saçı olsun ya da olmasın, sahalara dönmeliydi. "Belki de gelecek hafta gözetim timine katılmalıyım efendim, ne düşünüyorsunuz? Herhangi bir numarayı gözden kaçırmamak adına?"

"İyi fikir, Lance. Andover'dalar. Orada kalmak sana uyar mı?"

Balham'daki dairesinden bütün bir hafta uzak kalacaktı. Her günkü yolculuktan ve bu ofisten uzak kalacaktı. Belki işin sonunda biraz zafer ve biraz da elmas olacaktı.

"Evet efendim" dedi Lance. Sonra da durup düşünmeden saçından geçirmek üzere elini kaldırdı.

Elizabeth duygusal bir tip değildi ama yine de...

Eski kocasının ölüp ölmediğini öğrenmek üzereydi. Douglas'ı, elmasların gerçek yerini başka kimseye söylemeyeceğini bilecek kadar iyi tanırdı ya da tanışmıştı mı demeliydi? Ne tür sahte izler bıraktıysa bunu başarılı bir şekilde yapmış olmalıydı. 531 numaralı dolabı başka kimse bilmiyordu. Bu, Coopers Chase'in tepelerindeki bir ağacın kovuğuna saklanmış bir sırdı.

Elmaslar bu dolapta değilse Douglas'taydı.

Elmaslar oradaysa, bu Douglas'ın onları almadığı anlamına gelirdi. Ve onları almamış olması da Douglas'ın öldüğü anlamına gelirdi. Elizabeth yoğun bir gün geçiriyordu.

Douglas hayattaysa firariydi ve çok zengindi. Ve elbette Douglas hayattaysa Poppy'yi o öldürmüştü. Poppy'yi öldürüp kim bilir nereden bulduğu bir cesetle kendi ölümünü tezgâhlanmış demektir. Taze bir ceset olmalıydı, bu saklanamazdı. Thames Nehri'nden onca yıl önce çıkardıkları Marcus Carmichael'ın cesedi gibi değildi. Marcus Carmichael'ı kimse yakından incelememişti, herkesin yapacak işi vardı. Ancak Elizabeth, Douglas'ın cesedini görmüştü. Yakından görmüştü. Gerçekten de çok tazeydi. O zaman Douglas iki kişiyi öldürmüş olabilir miydi? Bu işten yırtmasının tek yolu buydu.

Yani büyük resme bakınca, Elizabeth, Douglas'ın ölmüş olmasını umuyordu. Gücendirmek gibi olmasın ama eski kocasının yaşayan bir katil olmasındansa ölü bir hırsız olmasını tercih ederdi.

Minibüs doluydu. Sürücü Carlito, pencereden aşağı salladığı elinde yanan sigarasını tutuyordu. Bu, yanlarında sigara içilmesine aldıracak bir grup değildi. Bunun karşılığında Carlito da emniyet kemeri takmamanıza aldırımıyordu. Bütün sahne, 1970'lerde, akciğer kanserinden ya da trafik kazasından ölmenin sizin seçiminiz olduğu zamanlarda geçiyor gibiydi.

Joyce sessizdi, ki bu ondan beklenecek bir tavır değildi. Sessizliği neredeyse rahatsız ediciydi.

Elizabeth önce Poppy'den dolayı olduğunu düşündü. Joyce'la Poppy arasında bir bağ oluşmuştu, bu kesindi. Ya da neden Siobhan'dı, kim bilir? Bir annenin acısına bu kadar yakın olmaktı?

Ama sonra Elizabeth bu minibüse birlikte bindikleri son seferi hatırladı, Bernard arka koltuktaydı. Bernard'la Joyce yakınlaşmadan hemen öncesiydi. Joyce onu özlüyordu, her ne kadar onun hakkında hiç konuşmasalar da. Tıpkı Stephen ya da Penny hakkında konuşmaları gibi. Düşününce, Joyce'la ne hakkında konuşuyorlardı ki? İngiltere'nin kırsal bölgeleri minibüsün penceresinden akıp geçiyordu.

“Seninle ne hakkında konuşuyoruz Joyce?” diye sordu Elizabeth.

Joyce düşündü. “Ağırlıklı olarak cinayet, öyle değil mi? Tanıştığımızdan beri.”

Elizabeth başıyla onayladı. “Zannederim öyle. Cinayet olmadığı zaman sence ne konuşacağız?”

“Yani, bir noktada göreceğiz değil mi?”

Joyce tekrar pencereden dışarı baktı. Elizabeth, arkadaşını mutsuz görmekten hoşlanmazdı. Normal insanlar böyle durumlarda ne derdi? İşte başlıyordu.

“Bernard hakkında konuşmak ister misin?”

Joyce dönüp ona baktı ve hafifçe gülümsedi. “Hayır, teşekkür ederim.”

Joyce manzarasına döndü ve ona bakmadan elini Elizabeth'in kinin üstüne koydu.

“Stephen hakkında konuşmak ister misin?” diye sordu Joyce.

“Hayır, teşekkür ederim” dedi Elizabeth. Joyce elini sıktı ve tutmaya devam etti. Elizabeth dostluk bilekliğine baktı. Bu aşırı çirkin şeyin onun için anlamı dünyalar kadar büyüktü. Elizabeth'in yaşamı sınıf arkadaşları, kuzenler, profesörler, meslektaşlar ve kocaların arasında geçmişti. Arkadaş bulmakta hep zorlanmıştı. Arkadaşlar sizden ne isterdi? Ne yapmanızı beklerdi? Elizabeth'in o muhteşem beyni bunu bir türlü çözememişti.

Önceki gece, sabahın dördü gibi Stephen'la uyanıklardı. Stephen, gençken tırmandığı şu ya da bu dağ hakkında böbürlenip duruyordu. Elizabeth de tırmandığı daha büyük bir dağ uydurdu – “Tek

bir Şerpa'nın²⁴ refakati olmadan tatlım" – Stephen da bunun üzerine bahisleri yükseltti ve Everest'e Şerpasız veya oksijensiz tırmandı. Elizabeth Everest'e bir kuyruklu piyanoyla tırmanarak karşılık verdi. Sonunda ikisi kıkırdaşıp durdu. Kuşkusuz bu aşktı ama aynı zamanda arkadaşlıktı da. Stephen, Elizabeth'i ciddiye almayı reddeden tanıdığı ilk kişiydi.

Joyce da Elizabeth'i ciddiye almazdı, İbrahim ciddiye almazdı, Ron hiç ciddiye almazdı.

Ona saygı duyduklarını düşünüyordu, ona sırtlarını yaslayabileceklerini biliyorlardı, ona göz kulak oluyorlardı –tüyleri ürperdi– ama onu ciddiye almayı reddediyorlardı. İşin sırrının bu olduğu kimin aklına gelirdi?

Şimdi üzerine düşününce, Chris'le Donna'nın da onu ciddiye almadığını fark etti. İlk olarak Stephen, sonra Perşembe Günü Cınayet Kulübü, şimdi de Chris'le Donna, ha? Çabalamadan eriştiği parlak fikirlerinin ve işbitiriciliğinin etkisine kapılmayı reddeden insanlardan oluşan bu ani dalga nereden çıkmıştı?

Kuşkusuz yanıtı biliyordu. Stephen'la tanışmasından sonra kendini daha az ciddiye almaya başlamıştı. Bunu yaptığı an, gerçek dostların içeri girebileceği bir kapı açılıvermişti. Onlar da içeri girmişti. Elizabeth de Joyce'un elini sıktı.

"Yani, Stephen hakkında konuşmak *istiyorum*. Ama bunu nasıl yapacağımı henüz bilmiyorum."

Joyce bakışlarını pencereden ona çevirip arkadaşına gülümsedi.

"Sen bilirsin, benim su ısıtıcım her zaman açık."

Minibüs, Ryman's mağazasının önündeki durakta durdu ve herkes eşyalarını toplamaya başladı. Carlito koltuğundan arkaya döndü.

"Üç saat sonra burada buluşuruz. Mağazalardan bir şeyler yürütmek, duvarlara grafiti falan yapmak yok."

Elizabeth ayaklandı, sonra Joyce'un önüne geçip çıkışa doğru rehberlik etti. Elizabeth geçerken Joyce, "Şu anki kocandan söz etmeden önce gel de eski kocan öldü mü onu anlayalım" dedi.

"Evet, hadi" dedi Elizabeth. Arkadaşlar bunun için vardı.

24) Dağlık bölgelerde yaşayan ve dağcılıkta oldukça usta olan Tibetli bir etnik grup. [ç.e.n.]

İstasyon, Ryman's mağazasına yürüyerek on dakika uzaklıkta, denize doğruydu. Esnaf sayısı azaldıkça Fairhaven'ın çehresi giderek değışiyordu. Kiralık depolarla aşağı yukarı patinaj yapan bisikletli gençlerle dolu bir yolun sonundan geçtiler. Fairhaven'da sonbahar etkisini göstermişti; günübirlikçiler ve turistler yoktu. Kışa hazırlanmak için herkes para kazanmanın farklı yollarını bulmak zorunda kalmıştı. Elizabeth şu depoların hepsi açılıp bakılsa bir-iki şey bulunacağını biliyordu.

Elizabeth'in Sue Reardon'a mektuptan bahsetmesi gerekir miydi? Yani, evet, elbette gerekirdi; bu saçma bir soruydu ama Elizabeth dolabı açan kişi olmak istemişti. Sue bunu anlardı. Anlamayacak olursa, onu o zaman düşünürdü. Elizabeth elmas dolu bir torbayı Sue'ya teslim etmesi halinde pek az şikâyet yükseleceğini düşünüyordu.

İstasyona yaklaşırlarken Le Pont Noir restoranını geçmişlerdi ki burası eskiden Black Bridge barıydı. Ron'un oğlu Jason onlara Black Bridge hakkında birçok hikâye anlatmıştı. Jason'u bir süredir görmemişlerdi. Gordon Playfair'in kızı Karen'le çıkıyordu ki bu her bakımdan çok memnuniyet vericiydi. Elizabeth'e göre, bugünlerde etrafta ne kadar çok aşk olursa o kadar iyiydi.

Fairhaven İstasyonu'na vardılar. Joyce'un tarif ettiği gibi kocamandı. Sabah yoğunluğu geçmişti ama ortalık hâlâ canlıydı. Herkes kendi hikâyesini yaşıyordu. Sırt çantalı öğrenciler peronları bulmaya çalışıyor, takım elbiseli adamlar aktarmalı seferlerine koşuşturuyor, bebek arabalarındaki çocuklar kuru üzüm için ağlıyorlardı.

Ve bir de öylece durup başını kaldırmış istasyondaki tabelalara bakan, New York mafyasından çalınmış yirmi milyon sterlin değerindeki elması arayan ihtiyar bir ajanla arkadaşı vardı.

Elizabeth "Emanet Dolapları"na işaret eden tabelayı gördü.

Ron taksinin arka koltuğunda, torunu Kendrick'in yanında oturuyordu. Her zaman Mark adlı aynı taksiciyi çağırırdı çünkü o West Ham taraftarıydı ve otomobilinin arkasında "İşçi Partisi'ne Oy Ver" etiketi vardı.

Ron az önce Kendrick'i istasyondan almıştı. Kızı Suzi trenden inmemişti bile çünkü o Gatwick'e devam edecekti. Ron halini hatırlarını sormaya fırsat buldu ama tren yeniden hareket edince Suzi'nin bütün söyleyebildiği "Beni merak etme" oldu. Sonra da Ron ve Kendrick uzaklaşan trene el salladılar.

Kendrick o sırada sırt çantasını kucaklamış, her pencereden sırayla dışarı bakıyordu; her yeni ev, yeni trafik levhası ve yeni ağaç onu heyecanlandırıyordu.

"Büyükbaba, bir dükkân!" dedi Kendrick.

Ron baktı. "Aynen öyle Kenny."

"Bana Kendrick de büyükbaba" dedi Kendrick.

"Ben sana hep Kenny derim" dedi Ron. "Daha kolay."

"Ya, ikisi aynı büyükbaba."

"Yok, o daha hızlı söyleniyor" dedi Ron.

"Hiç de öyle değil, değil mi?" diye sordu Kendrick, taksi sürücüsünün dikkatini çekmek için emniyet kemeriyle mücadele ederek ileri doğru uzanırken.

"Beni ilgilendirmez" dedi Mark, "ama korkarım aynı hece sayısı Ron."

West Ham taraftarından bile destek alamamıştı. İnsanlar çocukların yanında yumuşayıveriyordu. "O zaman ben de Ken derim madem. Daha kısa işte."

"Sadece Kendrick desen olmaz mı? Babam bana Ken diyor."

"Kendrick o zaman" dedi Ron. Ron damadına bayılmışıyordu zaten. Danny'nin BMW'sinin arka camına "İşçi Partisi'ne Oy Ver" etiketi yaptırtmadığı kesindi.

"Büyükbaba sana bir soru sorabilir miyim?"

“Sor bakalım” dedi Ron.

“Sende akıllı televizyon var mı?”

“Hmm yok sanırım” dedi Ron. “Bilemiyorum. Sadece bir mik-rodalgam var.”

“Var Ron” dedi Mark omzunun üzerinden. “Senin oğlan Jason getirmişti. Arkadaşlarından biri tarlanın tekinde onlardan yüz tane bulmuştu hani. Birini bana satmaya çalışıyordun.”

“O zaman akıllı televizyonum var” dedi Ron, Kendrick’e. “Bu iyi bir şey mi?”

“Hem de çok iyi” diye onayladı Kendrick. “Tabletim yanımda. Herkeste bulunmadığı için şanslı olduğumu biliyorum ama akıllı televizyonla *Minecraft*’ı birlikte oynayabiliriz. *Minecraft*’ı biliyor musun büyükbaba? Bir de yaşadığın yerde kedileri olan biri var mı?”

“Gelip giden birkaç kedi var.”

“Ah, buna çok sevindim.”

“Birisi geçen gün bir sincap avladı, sonra da onu benim bahçe kapısının önüne getirmeye çalıştı.”

“Hadi ya!”

“Evet. Ama ben öyle şeylerle uğraşamam, onu kovaladım.”

Kendrick bunu bir süre düşündü. “Ama kediler öyledir, kötülük olsun diye yapmıyorlar. Gerçi sincaba ben de üzıldüm. Umarım sincap görürüm. Peki, *Minecraft*’ı biliyor musun?”

“Korkarım, hayır oğlum.”

“Olsun, öğrenebilirsin. Yeni dünyalar inşa edip her şeyi yapıyorsun. Bazen insanlarla konuşuyorsun ama dikkatli olmak önemli. Ben bir kale inşa ettim, etrafında hendeği var ama açılır kapanır köprüsü yok, yani kimse içeri giremiyor ama çıkamıyor da. Yani hem iyi hem kötü. İbrahim amca da oynar.”

“İbrahim amcan bu aralar pek iyi değil” dedi Ron. “Onu çok yorma.”

“Sorun değil ama yine de oynayabilir” dedi Kendrick. “Sen ne inşa etmek istersin büyükbaba?”

“Nasıl yani, hayal gücümü mü kullanacağım yoksa talimatlar mı var?” diye sordu Ron.

Kendrick ellerini havaya kaldırıp, “Hayal gücü” dedi.

“Ama ben hayal gücü falan bilmem. Kavga dövüş var mı?”

“Dövüşebilirsin ama ben sevmiyorum.”

“Ben tek boynuzlu at çiftliği kurardım Kendrick” dedi Mark önkoltuktan. “Ticari gelir getirecek ek binalarım da olurdu. Bir çiftlik mağazası mesela?”

“Evet, çok iyi olur” dedi Kendrick. “Bunu yapacağım, belki kaydırak da olur, ha?”

“Kaydıraklar ve dondurma da belki?” dedi Mark ve Kendrick heyecanla başını salladı.

“Neden onu İbrahim amcanla inşa etmiyorsunuz, ben de izlerim” dedi Ron.

Kendrick yine başını salladı. “İzlemesi de gerçekten çok eğlenceli. Sonra bir kedi görecektir olursan söylersin, o zaman dururuz.”

Mark sinyal verip sola dönerek Coopers Chase’e yöneldi.

“İşte geldik Kenny. Evim evim güzel evim.”

Kendrick bir kaşını kaldırıp bacaklarını hafiften sallayarak Ron’a baktı. Bütün pencerelere bir defada bakmaya çalışıyordu.

“Joyce’u anımsıyor musun?” diye sordu Ron.

“Hı hı” dedi Kendrick. “Hoştı.”

“Onu görmeye gelersen sana kek yapacağını söyledi, ne dersin?”

“Sadece benim için mi?” diye sordu Kendrick.

“Öyle dedi.”

Kendrick başıyla onayladı. “Sizler de alabilirsiniz gerçi, ben sadece bir dilim yerim. Mark, sen de yiyebilirsin.”

“Çok isterdim ama Tonbridge’ten birini alacağım” dedi Mark.

Kendrick düşündü, sonra büyükbabasına baktı. “Joyce’a hediye almadım, o yüzden ona bir resim çezeceğim. Kâğıdın var mı?”

“Markette kâğıt var” dedi Ron.

“Markete gidelim” dedi Kendrick.

“Hız tümseği” dedi Mark ve otomobil havada hopladı.

Kendrick uzanıp kollarını Ron’un boynuna doladı. “Büyükbaba, çok eğleneceğiz.” Parmaklarıyla bir şeyleri saymaya başladı. “Yüzmeye gidebiliriz, yürüyüşe çıkabiliriz, Joyce’u görmeye gidebiliriz, herkese merhaba diyebiliriz.” Pencereden dışarıyı işaret etti: “Büyükbaba, lamalar!”

Ron lamalara baktı. Eskiden orayı işleten Ian Ventham'ın fikriydi. Onun ilgisini çekmiyordu ama çocuk gözüyle bakıldığında hayranlık vericiydi. Neticede lamaların olduğu bir yerde yaşıyorsanız her şey o kadar da kötü değildir belki.

Kendrick koltuğuna yeniden yaslandı ve merakla başını salladı. "Ah büyükbaba, burada yaşadığın için ne kadar şanslısın."

Ron bir kolunu torununun omzuna koyup pencereden dışarı baktı. Haksız sayılmazsın evlat diye düşündü.

Emanet Dolapları bankosuna kulaklık takmış, bıkkın görünen genç bir kız bakıyordu. Elizabeth, Joyce’la birlikte onun yanından geçerken anahtarını gösterdi, kız başını sallayarak geçmelerine müsaade etti.

“Çalışırken kulaklık takmana izin verilmemeli bence” dedi Elizabeth. “Her şeyi kaçırırsın.”

Joyce başıyla onayladı. “Saçları pek güzelmiş ama.”

Gri metal çerçeveleri ve yıpranmış mavi kapakları olan beş sıra dolap vardı. Her bir sırada zeminden tavana kadar uzanan üst üste üç dolap bulunuyordu. Elizabeth, Joyce’u beşinci sıraya yönlendirdi, oraya doğru yürümeye başladılar.

“Umarım ortadakilerden biridir” dedi Joyce. “Eğilmek de uzanmak da gerekmez.”

Elizabeth durdu. “Şanslısın Joyce, 531 numaralı dolap, ortada.”

İkisi de dolaba baktı: Mavi kapağın üzerinde yatık şekilde beyaz rakamlarla 531 yazıyordu. Elizabeth anahtara baktı. Küçük ve uydurma bir şeydi. İsteyen burayı anahtarsız da kolayca açardı. Bankodaki kız da sizi muhtemelen durdurmazdı. Yirmi milyon sterlini saklamak için ne yeri ama!

“Eh, hadi bakalım” dedi Elizabeth ve anahtarı yuvasına soktu. Kilit ilkin biraz direnir gibi olunca Elizabeth anahtarı çıkarıp tekrar soktu. Ama kilit yine dönmedi ve Elizabeth kaşlarını çatı. Gözünü anahtar deliğine yaklaştırıp baktı.

“Kilit hasar görmüş olmalı. Joyce, tel toka.”

Joyce çantasını karıştırıp bir tel toka çıkardı. Elizabeth onu usulca anahtar deliğine sokup ittirdi, çevirdi, sonra yeniden ittirdi. Metal kapak Douglas Middlemiss’in yazgısını sergileyecek şekilde açıldı.

Sergileyecek hiçbir şey yoktu.

Yani, tam olarak hiçbir şey de sayılmazdı. Üç gri duvar ve buruşturup atılmış bir cips paketi vardı. İlmaslar gitmişti.

Elizabeth, Joyce'a baktı. Joyce, Elizabeth'e baktı. İkisi de bir an sessiz kaldı.

"Boş" dedi Joyce.

"Bir bakıma" dedi Elizabeth ve cips paketini oradan aldı.

"Bunu iyiye mi kötüye mi yormalı?" diye sordu Joyce.

Elizabeth bir an sessiz kaldı, sonra başını sallayarak kendine geldi.

"Yani, bir haber olduğu kesin" dedi Elizabeth. "İyi mi kötü mü bunu zaman gösterecek. Joyce şu cips paketini çantasına koyuver."

Joyce uysalca cips paketini katlayıp çantasına koydu. Elizabeth emanet dolabını kapayıp saç tokasını yine kilide yerleştirdi. Onu kapıdan pek de ikna edici olmayan bir klik sesi gelene kadar çevirdi.

Joyce önde, çıkışa yöneldiler ve çıkarken bankodaki kıza başlarıyla selam verdiler.

"Affedersiniz" dedi kız. Elizabeth'le Joyce arkalarını dönünce kız kulaklığını çıkardı. "Birkaç şey söylemek istiyorum. Birincisi, kulaklıklarım takılı ama bir şey çalmıyor. Çünkü bir şeyler dinlediğimi düşündüğünde Costa'nın müdürü gelip benimle muhabbet etmeye kalkmıyor."

"Eh, özür dilerim" dedi Elizabeth. "Peki ikinci şey ne?"

Kız Joyce'a baktı. "Saçlarıma ettiğiniz iltifat için teşekkür etmek isterim. Ayrılık sonrası ilk saç kesimim, o yüzden günüme renk katınız."

Joyce gülümsedi. "Deniz balık dolu tatlım, bu sözümü unutma."

Kız da ona gülümsedi ve başıyla dolapları işaret ederek, "Umarım bugün aradığınızı bulmuşsunuzdur" dedi.

"Görüşüne göre hem evet hem hayır" dedi Joyce, kız kulaklığını yeniden taktı.

İstasyondan çıkarlarken Elizabeth bir mesaj gönderdi, sonra istasyonun arkasındaki arka sokakların labirentine daldı. Joyce'un o anda nereye doğru yürüdükleri hakkında en ufak bir fikri yoktu ama Fairhaven'ın arka sokaklarında Elizabeth'in bilinçli öncülüğünde rasgele bir yerlere gitmedikleri kesindi.

Bir kez sola döndüler ve küçük bir ara sokakta yürümeye başladılar. Polis merkezine doğru mu gidiyorlardı? Neden oraya doğru

gitsinlerdi ki? Chris'le Donna'ya cips paketini vermeye mi? Joyce, Elizabeth'e nadiren soru sorardı ama bir gün mutlaka dayanamayıp soracaktı değil mi? O gün bugün olabilir miydi?

Şimdi küçük bir parktan geçiyorlardı; bir tırmanma duvarının üzerinde çocuklar vardı, cep telefonlarına bakan ebeveynlerinin dikkatini çekmeye çalışıyorlardı. Joyce'la Elizabeth kesinlikle polis merkezine gidiyorlardı. Joyce orada tuvalet olup olmadığını anımsamaya çalıştı. Mutlaka olmalıydı değil mi? Ama ya onlar sadece tutuklular içinse?

Joyce çok geçmeden polis merkezini uzaktan gördü, Donna önündeki taş basamaklarda oturuyordu. Mesaj ona gönderilmiş olmalıydı.

Elizabeth'le Joyce yaklaşınca Donna ayaklandı. Joyce'a sarıldı. Elizabeth kucaklamayı eliyle savuşturdu. "Selam canım, kucaklaşmak için vakit yok. Feneri getirdin mi?"

Donna elinde tuttuğu küçük kaleme benzeyen şeyi uzattı.

"Bu ne için?" diye sordu Joyce.

"Cips paketini çantandan çıkarabilir misin?" diye sordu Elizabeth.

Joyce bir şeyler döndüğünü biliyordu. Elizabeth eski bir cips paketini boş yere çantasına koydurmazdı. Joyce paketi çıkarıp Elizabeth'e uzattı. Elizabeth paketin bir tarafını yırttı, iç kısmındaki folyo ortaya çıktı. Sonra folyoyu basamaklardan birinde düzeltti. Joyce bakmak için başını uzatınca Elizabeth açıkladı.

"Meslek sırrı Joyce. Joyce... Douglas dolabın boş olmasını isteseydi boş olurdu ama değildi."

Donna, Joyce'a feneri gösterdi. "Bu bir kızılötesi feneri. Eskiden onu çalıntı bisikletler bulduğumuzda kullanırdım. Bazen sahipleri onlara görünmez işaretler koyabiliyor."

"Ve elbette, Donna artık sayemizde çalıntı bisiklet bulmak zorunda değil" dedi Elizabeth.

"Bunun için size defalarca teşekkür ettim" dedi Donna.

"Artık cinayetleri soruşturuyor" dedi Elizabeth.

"Elizabeth, sence polis merkezinin basamaklarında durmuş, iki yaşlı hanımefendinin bir cips paketini kızılötesi ışınla aydınlatması-

na yardım etmem size olan minnettarlığımın bir göstergesi olabilir mi?”

“Sana ne kadar değer verdiğimiz biliyorsun canım. Hadi şimdi işimize bakalım.”

“Yaşlı hanımefendiler” diye kıkırdadı Joyce. “Bunu hep komik buluyorum.”

Donna eğilip feneri yaktı. Joyce diz çökmeyi düşündü ama aslında altmış beşin üzerinde böyle diz çökmek ancak hayal olurdu, o yüzden bir üst basamağa oturdu. Elizabeth diz çöktü. Şu kadının yapamayacağı bir şey yok muydu?

Kırmızı ışık folyonun üzerinde gezinirken Joyce harflerin belirmediğini gördü. Üzerine bir cümle yazıldığı kesindi.

“Yine ne var Douglas?” dedi Elizabeth iç çekerek.

Donna ışığı folyonun en sağ üst köşesine tuttu ve ışıkla belirme-ye başlayan sözcükleri okumaya başladı.

“Elizabeth, sevgilim...”

Elizabeth mırıldandı: “Ben sana göstereceğim sevgilimi.”

“Elizabeth sevgilim, ikimiz de biliyoruz ki hiçbir şey hiçbir zaman ilk baktığın yerde değildir. O sadece fazladan bir güvenlik önle-miydi, mektubu bir başkası bulursa diye. Ama sen elmasların nerede olduğunu biliyorsun değil mi? Gerçekten düşünürsen yani?” Donna okumayı bıraktı ve başını kaldırıp Elizabeth’e baktı.

“Bu kadar mı?” diye sordu Elizabeth.

“Yani, sonunda da, ‘Seni her zaman seven Douglas’ ve ‘üç öpücük’ yazıyor” dedi Donna. “Ama bunu sesli okuduğumda edeceğin dırdırı dinlemek istemedim.”

Elizabeth ayaklandı ve Joyce’a da ayağa kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı.

“O zaman yaşıyor mu, öldü mü hâlâ bilmiyoruz öyle mi?” dedi Joyce.

“Korkarım öyle” dedi Elizabeth.

“Ama senin elmasların yerini bildiğini söylüyor?” dedi Donna.

“Eh, bildiğimi söylüyorsa o zaman biliyordur” dedi Elizabeth. “Biraz düşünmem gerek.”

Düşünmekten söz edince, Joyce'u rahatsız eden bir şey vardı ama bundan bahsetmedi. Hiç casus olmamıştı ki, nereden bilecekti? Büyük olasılıkla aptalcaydı. Ama hava güneşliydi ve sevdiği iki kişiyle birlikteydi, söylemekten ne zarar gelirdi?

"Dolap kilidinin zarar görmüş olması sana da tuhaf gelmedi mi?" diye sordu.

"Tuhaf derken?" dedi Elizabeth.

"Eh, Douglas sana anahtarını verdi, yani büyük olasılıkla o kilitlediğinde anahtar çalışıyordu. Ve ondan sonra da kimse oraya gitmedi. O halde kilit nasıl zarar gördü?"

"Bu iyi bir soru" dedi Donna, bunun üzerine Joyce'un gözleri ışıldadı.

"Çok iyi bir soru" dedi Elizabeth.

Düşündüğünden daha iyiydi! Joyce ne kadar güzel bir gün geçiriyordu.

"Donna emanet ofisinin bir güvenlik kamerası vardı" dedi Elizabeth. "Onun kayıtlarını elde etme şansın olabilir mi? Sadece geçen haftaninkini?"

"Olabilir ama sırf Joyce'un sezgisi yüzünden bir güvenlik kamerasının bir haftalık görüntülerini izlemeyeceğim. Gücenme sakın Joyce."

"Ah, ben hiç gücenmem" dedi Joyce. "Çok zahmetli."

"Onu elde edebilirsen, İbrahim'in zamanı çok şu sıralar Donna. Ayrıca faydalı olmayı da pek seviyor."

"Olur, ne yapabilirim bir bakayım" dedi Donna. "Ama bu vakaya dahil olmamız için bir fırsat çıkarsa buna izin vereceğine söz veriyorsun değil mi?"

"Bence bu çok adil" dedi Elizabeth. "Ryan Baird'den başka haber var mı?"

"Davası gelecek hafta görülecek, size bilgi veririm."

"Şu sıralar eğlenceli bir şeyler üzerinde çalışıyor musun?"

"Yerel bir uyuşturucu tacirinin peşindeyiz. Connie Johnson. Pis iş."

"Genelde öyle olurlar" dedi Elizabeth. "Yakında tekrar görüşürüz değil mi?"

“Buna can atıyorum” dedi Donna.

“Onunla tanışmadan önce bize Patrice hakkında verebileceğin bir istihbarat var mı?” diye sordu Elizabeth.

“İyidir” dedi Donna. “Bana biraz anaç gibi geldi.”

Joyce saatine baktı. Minibüse gitmek için hâlâ bir saatleri vardı. Badem unlu kurabiye ve bir bardak nane çayı zamanı. Her şeyin yerli yerinde olduğu o günlerden biriydi bugün. Belki de bir kazı kazan kartı almalıydı.

“İkisi de yüzünden vurulmuştu, o yüzden ortalık fena dağılmıştı” dedi Joyce. “Biraz daha Battenberg keki ister misin Patrice?”

“Yerim kalmadı” dedi Patrice avcunu kaldırıp. “Aile tarafından yarı Battenberg’üm zaten.”

“Cinayet ve ardından intihar mı?” diye sordu Chris. “Yoksa çifte cinayet mi?”

“Çifte cinayet” dedi Ron. “Geride kalan bir silah yok değil mi? Adamın teki içeri girmiş ve...”

“Ya da kadın” dedi Donna ve annesi onaylar havada başını salladı.

“Adamın teki ya da kuşun biri içeri yürüyerek girdi, kapıyı açtı ve bom! Başlar havaya uçtu. Kimsenin başına böyle bir şey gelmesini dilemem.”

“Bu sıralar kadınlar daha çok cinayet işliyor” dedi Joyce. “İçeriği önemsemezsen bu gerçek bir ilerleme işareti.”

Donna bacaklarını toplayıp oturdu. Peki, ortamda durumlar nasıl gidiyordu? İyi tarafı: Patrice’le Donna’nın anne kız olduğunu anladığında Elizabeth’in yüzündeki ifade. Bunu sır olarak saklamayı başarmış olması. Elizabeth diğer insanların sırları olmasından nefret ederdi. Kötü tarafı: Annesiyle Chris’in Perşembe Günü Cinayet Kulübü’ne yaptıkları şovu izlemek zorunda kalmak. Kanepede diz dize oturmuşlardı. Elleşiyor, öpüşüyor ve cilveleşiyorlardı. Donna ikisinin de mutlu olmalarını istiyordu ama onların mutluluklarını izlemesi de gerekmiyordu.

Hatta onların mutluluklarını işitmek bile istemiyordu. Onlar mutlu *olsun* da bunu bilmek ona yeterdi. Ayrıca mutlu da *görünüyorlardı* değil mi? Ya bu ilişki gerçekten de yürüyecek olursa? Ya Donna bir mucize yarattıysa?

“Ve önceden de mi denemişlerdi? Burada mı denediler?” diye sordu Chris.

“Biri Douglas’ı öldürmeye çalıştı, evet” dedi Elizabeth. “İşi yüzüne gözüne bulaştırdı ve Poppy başını havaya uçurdu. Poppy huzur içinde yatsın.”

“Donna’yla senin gelip incelemenizi umuyordum” dedi Joyce. “Ama onlar MI5’tan Sue ve Lance’i gönderdiler.”

“Biz MI5 memurlarının isimlerini asla açık edeceğimizden değil de” dedi Elizabeth.

“Ay, sadece Chris’e söylüyordum” dedi Joyce. “Titizlenme hemen.”

“Devlet Sırrı Kanunu’nu hemen kontrol edeyim Joyce, bakayım orada yazıyor mu.”

“Her neyse, onlar ikinizin tırnağı bile olamaz” dedi Joyce. “Sue biraz soğuk nevale. Elizabeth gibi ama ondaki sıcaklık yok. Ama Elizabeth’e saygı duyduğunu görebiliyorsunuz.”

“Sen onun kıdemlisiydin değil mi Lizzie?” diye sordu Ron.

“Sonra bir de Lance vardı. Saçları dökülüyor ama hâlâ oldukça yakışıklı, alyansı da yoktu. Neyse, Donna senin için telefon numarasını alabilirim, ne dersin?”

“Kelleşen bir ajanla randevu ha? Kulağa harika geliyor” dedi Donna. Pazartesi biriyle buluşmuştu. Profilinde bir sualtı hocası olduğu yazıyordu, ki bu, Donna’da adamın ona uyacak derecede alfa olduğu kanısı uyandırmıştı. Elbette Donna profili yanlış okumuştur ve o yüzden de bir sürücü hocasıyla hayal kırıklığı dolu bir seks deneyimi yaşamıştı. Bir de bundan Chris ve annesine söz etme hatasında bulununca, onu epeyce makaraya almışlardı. Annesi vites koluyla ilgili bir ton espri yapmış, Chris de, “Çıkmadan önce aynaya baktı mı?” demişti. Donna şarap kadehini kafasına dikti.

“Olay yerinin fotoğraflarını görmek ister misiniz?” diye sordu Elizabeth.

“Evet, lütfen” dedi Chris.

“Karşılığında bir şey isterim” dedi Elizabeth.

“İşte başladık” dedi Chris.

“Sadece şunları bilmek istiyoruz. Bir, siz ikiniz ne zamandır beraberisiniz?”

“Seni ilgilendirmez” dedi Chris.

“Bu fotoğraflar mümkün olan her açıdan çekildi. Yaraların giriş yerleri, çıkış yerleri, odada yerinden oynamış şeyler.”

“Altı haftadır” dedi Patrice.

“Teşekkür ederim” dedi Elizabeth. “İki, sizce bu iş nereye varacak? Çok tatlı bir çift olduğunuzu söylediğimde sanırım hepimizin adına konuşmuş olurum.”

Joyce’la Ron onaylar havada başlarını sallarken Donna kusar gibi yaptı.

Patrice gülümsedi. “Adım adım ilerleyelim olmaz mı? Dünden keyif aldım, bugün eğleniyorum ve yarını heyecanla bekliyorum.”

İbrahim’e de, oraya gelmeden önce Donna ve Chris’le birlikte onu hasta yatağında ziyarete gittiklerinde aynı yanıtı vermişti. Büyük bir şevkle Ron’un torunuyla *Minecraft* oynuyordu ama “Teoride aşk hakkında bir-iki şey bilirim. Ve bu bana çok sağlıklı bir yanıt gibi geldi” diyecek kadar oyundan başını kaldırmıştı.

“Bunun karşılığında siz dördünüzde hiç dedikodu yok mu?” diye sordu Donna, konuyu değiştirme hevesiyle. “Üç kişinin vurulması dışında yani?”

“Eh, Joyce geçen hafta bir gün Gordon Playfair’le öğle yemeği yedi” dedi Elizabeth.

“Kablosuz internet bağlantımı ayarlıyordu” dedi Joyce.

“İddiaya girerim öyledir” dedi Ron, bir kadehin daha sonuna gelmişti.

“Fotoğraflar?” diye anımsattı Chris.

Elizabeth parmağını kaldırdı, sonra çantasını kurcaladı. “Telefonumu kısa bir süre için kaybettim, sonra Bogdan onu benim için buldu.” Fotoğrafları açıp ekranı aşağı kaydırды, aradığını bulunca da telefonu Chris’e uzattı. “İşte, siz çifte kumrular bir bakın bakalım.”

Chris telefonu önünde tuttu, Patrice de görebilsin diye hafifçe eğdi. Birkaç fotoğraf boyunca kaydırды, bazı detayları görebilmek için ekranı büyüttü.

“Profesyonel bir çalışma” dedi Patrice.

“Ben de tam bunu söylemek üzereydim!” dedi Chris.

“Büyük zihinler benzer düşünür” dedi Patrice ve Chris’i dudaklarından öptü. Donna gözlerini devirip, “Bir oda bulun ya” diye sa-

dece Joyce'un duyacağı şekilde mırıldandı. Joyce kıkırdadı. Donna gizlice ona bir beşlik çaktı.

"Yine de ortalık amma dağılmış" dedi Chris.

"Ben de bakayım" dedi Donna ve elini uzattı.

"Hep sabırsızdır" dedi Patrice. "Bisiklete destek tekerleğiyle binmez, havuzda kolluk takmaz. Durmadan acil servisteydik."

Donna telefonu annesinden aldı, fotoğraflara bakmaya başladı. Yaşlı adamla genç kadının cesetlerine bakarken çevresinde konuşulanlardan kopmuştu. Joyce, Donna'nın çocukluğunu soruyordu, Ron daha fazla şarap istiyordu, annesi Gordon Playfair'i soruyordu. Bu fotoğraflardaki her şey görüldüğü gibi miydi? Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Sürücü kursu hocasıyla olan randevusunda, adam ona üst kolundaki dövmesini göstermişti, Çince bir metindi. Donna da anlamını sormuştu. Adamın yazının ne anlama geldiğine dair bir fikri yoktu, sadece görünümünü beğendiği için yaptırmıştı. Yeniden seks yapmadan ve Donna ona artık gitmesini söylemeden önce biraz sohbet edebilmek adına Donna dövmenin fotoğrafını çekip sonra onu bir çeviri uygulamasına koymuştu. Dövmede, "Örnek Metin Mesajınızı Buraya Yazınız" yazdığı anlaşılmıştı.

Bazen bazı şeyler sadece görünüş içindir, sadece düzgün görünür. Ta ki onlara karşı bakış açınızı değiştirene kadar. Donna telefonu sehpa koydu.

"Biliyorum bunu zaten düşünmüşsünüzdür ama onun Douglas olduğundan sahiden *emin* misiniz?"

"Evet" dedi Elizabeth. "Bunu zaten düşündüm. Şimdi, şu güvenlik kamerası işinde ne aşamadayız?"

"Ne güvenlik kamerası?" diye sordu Chris.

Zil sesi geldi. Biri Joyce'un kapısında idi.

“Beceriksizce yazılmış demiş” dedi Stephen. “Beceriksizce!”

“Biliyorum canım” dedi Elizabeth. Saat sabahın 2.30’uydu.

Yıllar önce, Julian Lambert adındaki bir adam Stephen’ın kitaplarından biri, *İran – Devrim Sonrası Sanat* için bir eleştiri yazmıştı. Olumlu bir eleştiri yazısı değildi. Kötü niyetliydi. Stephen’la rakiptiler.

“Onu bir temiz döveceğim. Buna nasıl cüret eder?” Stephen iki avcuyla koridorun duvarını sertçe yumrukladı. Stephen hâlâ iri bir adamdı. Elizabeth’in onun fiziksel özelliklerinden dolayı hiç korkması gerekmemişti. Bir gün bundan korkacak mıydı? Her gün biraz daha elinden kayıp gidiyordu.

“Ona bu keyfi yaşatma sevgilim” dedi Elizabeth. Julian Lambert 2003’te ölmüştü. Kendisinin sebep olduğu pahalı bir boşanmadan sonra yaşadığı kiralık evin garajında egzozuna bir hortum sokulması sonucu olmuştu bu.

“Ona keyiften fazlasını vereceğim” dedi Stephen. “Kıcının üstüne düştüğünde ne kadar akıllı görünecek bakalım, değil mi? Nerede benim anahtarlarım?”

“Neyin anahtarı?” diye merakla sordu Elizabeth. Otomobilin anahtarı uzun süre önce gitmişti. Dairenin anahtarı, aylar önce saklanmıştı. Stephen artık hiçbir anahtara sahip değildi. Onu nasıl sakinleştirmeliydi?

“Çok harika bir fikrim var” dedi Elizabeth. “Gitmeden önce işitmek ister misin?”

“Beni vazgeçirmeye çalışma Elizabeth. Lambert bunu uzun zamandır hak ediyor.” Stephen çekmeceleri karıştırıyordu. “Kahretsin ya, nerede şu anahtarlar?”

Stephen hiçbir zaman intikamcı ya da öfkeli bir adam olmamıştı. Hiçbir zaman gururun esiri olmazdı. Zayıf adamlarda gördüğünüz o özelliklerin hiçbiri yoktu onda. Hiç başkaları pahasına kendini kanıtlama ihtiyacı hissetmemişti.

“Seni hiçbir şeyden vazgeçirmeye çalışmazdım” dedi Elizabeth. “Sana tamamen katılıyorum. Kitabına kim hakaret ederse sana hakaret etmiş sayılır. Sana hakaret eden de bana etmiş sayılır.”

“Teşekkür ederim sevgilim” dedi Stephen.

“Ben sadece yanına Bogdan’ı da alsan diye düşünüyordum. Seni oraya otomobille götürebilir.”

Stephen bunu bir an düşündü, sonra onaylar havada başını salladı. “O, Lambert’ın ödünü koparır değil mi?”

Elizabeth telefonunu çıkardı. “Onu arayayım canım.”

Sabahın neredeyse 2.30’uydu ama Bogdan telefona ilk çalışta yanıt verdi.

“Merhaba Elizabeth.”

“Merhaba Bogdan, Stephen senden bir iyilik istiyor.”

“Olur, onu bana ver” dedi Bogdan. Elizabeth, Bogdan’ın sabahın 2.30’unda neden tamamen uyanık olduğunu bilmeyi çok isterdi. İnsanı çileden çıkaracak kadar anlaşılmazdı. İyi eğitilmiş kulağına rağmen arka plandan tek bir ses bile işitmemişti.

“Bogdan? Sen misin?” dedi Stephen.

“Evet, Stephen. Ne yapabilirim?” dedi Bogdan.

“Bir herif var. Kensington’da ya da Camden’da ve onu pataklamamız gerek.”

“Tamam, şimdi mi?”

“Buraya ne kadar çabuk gelebilirsen artık.”

“Tamam, yaklaşık bir saate orada olurum. Sen de öncesinde biraz dinlen, olur mu? Tekrar Elizabeth’i ver.”

Stephen telefonu Elizabeth’e uzattı.

“Teşekkür ederim Bogdan” dedi Elizabeth. “Sen iyi bir arkadaşsın.”

“Sen de öylesin” dedi Bogdan. “Umarım onu yatağa götürüp uyutabilirsin.”

“Teşekkür ederim canım. Sen ne yapıyordun?”

“İvr zıvr işler işte” dedi Bogdan.

“Arkadan gelen ses ne?” diye sordu Elizabeth.

“Arkadan gelen bir ses duyduğunu sanmıyorum” dedi Bogdan.

Elizabeth gözlerini devirdi. “İyi geceler Bogdan.”

Elizabeth, Stephen'ı yatağa geri götürdü, şimdiden yatışmış sayılırdı. Bogdan'ın insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardı. Elizabeth, Stephen'ı soyunmaya ikna edemezdi ama yorganın altına birlikte girmeye ikna edebilirdi.

“Arkadaşlarını kimin vurduğunu henüz bulamadın mı?” diye sordu.

Elizabeth konuyu değiştirme fırsatını değerlendirdi. “Henüz değil ama bulacağım.” Elinde zaten bir kanıt olduğunu biliyordu. Ama o neydi? Neredeydi?

“Elbette bulacaksın” dedi Stephen. “Sen istediğin adamı her zaman kaparsın.”

Elizabeth gülümseyip kocasını yanağından öptü. “Seni kaptım sonuçta, değil mi?”

“Hayır, hayır, ben seni kaptım sevgilim” dedi Stephen. “İlk gördüğüm andan itibaren seninle olmayı kafaya koymuştum.”

Onunla, bir kitapçının dışında, Stephen'ın, ustaca planlanmış bir centilmenlikle ona düşürdüğü eldivenini yerden alıp vermesiyle tanışmışlardı. Elizabeth bunu ona asla söylememişti ama aslında onu, hayatında gördüğü en güzel adamı, o gün daha erken saatte bir bankta otururken görmüştü. Bankın yanından geçerken eldivenini bilerek düşürmüştü. Stephen da onu almıştı, öyle yapacağını biliyordu Elizabeth. Yere düşen bir eldiven hiçbir romantik adamın direnemeyeceği bir klişeydi. Yani, evet, Elizabeth istediği adamı her zaman kapardı, onlar bunu bilmeseler bile. Her zaman bir planınız olmalıydı.

“Bana bir not bırakmış” dedi Elizabeth. “Bana elmasların yerini söyleyen. Joyce'la bıraktığı izleri takip ettik ve karşımıza bir başka not çıktı. Bana, üzerinde düşünecek olursam elmasların yerini zaten biliyor olduğumu söylemiş.”

“Yani sana sıkı çalış diyor, öyle mi?”

“Uzun lafın kısıası, öyle.”

“İlk notu nasıl buldunuz?”

“Ağaçlığın yukarılarında bir ağacın yanındaydık ve ajan zulalarından bahsediyorduk.”

“Neyden bahsettiği senin için oldukça açık değil mi?” dedi Stephen.

Elizabeth güldü. “Geriye dönüp bakarsan öyle.”

“Başka bir şey söylemiş mi? Notta başka bir şey var mı?”

“Notu getireyim mi?” dedi Elizabeth. “Birlikte biraz bakarız, ne dersin?”

“Evet, hadi, eğlenceli olur. Su ısıtıcıyı açayım mı?”

“Hayır, sen olduğun yerde kal sevgilim. Hatta ayakkabılarınla ceketini de çıkar, rahatına bak.”

“Haklısın” dedi Stephen.

Elizabeth bacaklarını yataktan aşağı sallandırdı, ardından masasına doğru yürüdü. O mektubun kopyasını alıp yatağa dönerken Stephen’ın ayakkabıları odanın diğer yanına uçtu. Hâlâ kravatını çıkarmayan kocasına gülümsedi.

Mektubu birlikte okudular. Stephen zaman zaman, “Northumbria, ‘Rye’daki hafta sonunu anımsıyor musun?’, Bir de üstüne mafya, ‘Daima sevgilerimle mi?’ Bak, orada kaybettin işte şef” gibi yorumlar yapıyordu.

Belki de ipucu açıkta bir yerde gizleniyor diye düşündü Elizabeth. Douglas’la Elizabeth’in eğlenmek için kullandıkları çok basit bir teknik vardı. Ardışık cümlelerin baş harflerine bir mesaj gizliyorlardı. Birbirlerine bu şekilde upuzun, nefes kesen aşk mektupları yazarlardı, cümlelerin ilk harflerini birleştirence “UNUTMA, YUMURTA VE TUVALET KÂĞIDI LAZIM” cümlesi çıkardı.

Douglas burada bu kadar basit bir numara yapar mıydı? Eski günler hatırına? Yapmış olamazdı değil mi?

“Bence onlar Rye’daki kulübede sevgilim” dedi Stephen. “Sence de öyle değil mi? Aksini söylemek komik olmaz mıydı?”

Onlar Rye’daki kulübede değillerdi. Bu, Elizabeth’in kontrol ettiği ilk şeydi. O ev, bir yan yolun yapılması için 1995’te buldozerle yıkılmıştı. Elizabeth mektubu tekrar eline aldı ve Douglas’ın her cümlenin ilk harfinden bir mesaj bırakıp bırakmadığına baktı. Paragraf başlarını taradı.

Sevgili Elizabeth,

Seni zeki şey, senden bir an bile kuşkulanmadım. Mektubu bulacağını biliyordum.

Dürüst olmam gerekirse, elmasları çaldığım ve tüm bu gösteriyi başlattığım için özür dilemeliyim galiba. Herkesin aklını çecek bir miktar var, meğer benimki yirmi milyon sterlinmiş. Yirmi milyon hayatım, orada öylece duruyordu ve ben, emekliliğine yaklaşmış bir dinozor... Buna direnmek boşunaydı. Anlıyorsun değil mi?

Dinozor da olsam hâlâ birkaç numaram var. Yaşlıca da olsam hâlâ birkaç yılım var. Harcamak niyetinde olmadığım birkaç yıl. Emeklilik bana göre değil.

Elizabeth gülümsedi. Bu turu kazandın Douglas. Bazen üzerine epeyce düşününce onunla neden evlendiğini anımsayabiliyordu.

“Sevgilim” dedi Stephen. “Julian Lambert’i anımsıyor musun, birden aklıma geliverdi.”

“İsmini hiç işitmedim” dedi Elizabeth.

“Belki onunla bir öğle yemeği yerim. Daha yeni çok kötü bir boşanma yaşadı. Nasıl diye bir kontrol etmek iyi olur.”

Ah, benimle kal Stephen diye düşündü Elizabeth. Benimle kal, benimle kal, benimle kal.

Klavyede sessizce yazıyorum çünkü misafir odamda biri var.

Joanna habersizce kalmaya gelir diye misafir odam her zaman hazırdır. Bu sık değilse de bazen olur. Şirketi tepenin üzerindeki projeyi üstlendiğinden beri birkaç defa çıkageldi. Son gelişinde inşaat alanına beni de götürdü; bu yüzden inşaat kaskı takmam gerek-ti. Gülsün diye onu kafama geçirip Elizabeth'in kapısını çaldım ama evde değildi, ben de gidip Ron'un kapısını çaldım, neyse ki o evdeydi. Joanna, Ron'la fotoğrafımızı çekti. Benim başımda inşaat kaskı var, Ron da parmağıyla onu işaret ediyor. Görmek isterseniz şimdi Facebook'ta bir yerlerde duruyor. Onu Instagram'a koymalıyım!

Misafir odasında duran yastık, Joanna'nın bana Noel'de hediye ettiği; çünkü benim yastıklarım çok inceymiş. Ciddi ciddi, "Bir yastık çok ince, ikisi de çok kalın geliyor" dedi, bunu özellikle yapmıyım gibi. British Home mağazalarına gitmişim de kızımı sinir edecek mükemmel yastıkları bulana kadar aramışım gibi. Odada bir de bana anneler gününde verdiği mum var. Misafir odasını onun aldığı şeylerle doldurursam şikâyet edemez. En azından ben böyle düşünüyorum ama o yine bir şeyler bulur.

Son geldiğinde jaluzilerimin kanatları aşağı bakması gerekirken niye yukarı bakıyor diye söylenmişti. Bu benim için bardağı taşıran son damlaydı. Ona, ki bunu söylemeyi yıllardır istiyordum, hiçbir şeyi doğru yapamıyormuşum gibi hissettiğimi söyledim, o da kendisinin de aynen öyle hissettiğini söyledi, ben de bunun saçmalık olduğunu söyledim ve ne demek istediğini sordum. O da, "Anne sana göre hep ya çok şişman ya çok zayıfım, ya yanlış adamla birlikteyim ya doğru adamdan yeni ayrıldım, saçlarımı ya toplamalıyım ya açık bırakmalıyım, ya çok çalışıyorum ya fazla tatil yapıyorum, mutfağımı da o renge boyamamalıydım" dedi. Söyledikleri aslında canımı

sıktı, biraz öyle olabilirdim ama ben de geri adım atmadım ve “Joanna bunları seni önemseydiğim, seni sevdiğim için söylüyorum” dedim. O da, “Yani beni sevdiğini çok şişman olduğumu söyleyerek mi gösteriyorsun?” dedi. Ben de, “Fazla kilolu olmadığın zamanlarda daha mutlu hissettiğini biliyorum, bu yüzden sana nazikçe söylüyorum” dedim. O da, “Fazla kilolu olduğumda bunun farkındayım belki ve annemin bu apaçık ortada olan durumu yüzüme vurması beni mutsuz ediyor belki?” dedi. Bu da doğrudu, o yüzden ben de onu yeterince sık görmediğimden her şeyi bir defada söylemek zorunda kaldığımı belirttim. O da, “Asıl mesele bu mu? Seni yeterince sık görmediğim mi?” dedi. Ancak bu noktada ikimiz de içinden bir türlü çıkamayacağımız bir tartışmanın içindeydik, bu yüzden onu koşulsuz sevdiğimi söyledim. O da, “Elbette beni koşulsuz seviyorsun. Kültürel olarak beni koşulsuz sevmek üzere koşullandırılmışsın ama bazen benden gerçekten hoşlanmanı diliyorum” dedi. Ben de, “Tatlım, ben senden hoşlanıyorum, sen benden hoşlanmıyorsun, benim yaşamım sana göre çok kısıtlı, sana başarılı olman için değiştirmen gerekenleri anımsatan biriyim” dedim. O da, “Yani benim sahtekâr olduğumu düşünüyorsun öyle mi?” dedi. Ben de hiç de öyle düşünmediğimi, onunla gurur duyduğumu söyledim. O da bana bakıp, “Ben de seninle çok gurur duyuyorum” dedi, ben de ona, “Niçin?” diye sordum. O da benim nazik, bilgili ve cesur olduğumu söyledi, ben de onun akıllı ve güzel olduğunu, benim asla beceremeyeceğim şeyleri başardığını söyledim ve ikimiz de ağlamaya başladık. Sonra birbirimize sarıldık, onu sevdiğimi söyledim, o da beni sevdiğini söyledi. Gözlerimizi sildik, üstümüzü başımızı düzelttik. Ardından Joanna jaluzileri iplerinden çekip kanatlarını aşağı bakacak şekilde indirdi ve gidip bana çay yaptı.

Yine de oğlum yerine kızım olduğu için mutluyum. En azından onu görüyorum.

Evet, bu akşam Chris’in kız arkadaşıyla tanıştık. Donna’nın anesiymiş, inanabiliyor musunuz? Neyse çok tatlı, tahmin edeceğiniz gibi. Öğretmen, o yüzden yarıyıl tatilinde. Büyük umutlarım var ama ben bir romantikim, her zaman büyük umutlarım vardır. Her şey böyle çok daha eğlenceli oluyor.

Hepimiz bir arada Douglas’la Poppy’nin ölümleri hakkında konuştuk. Donna, Elizabeth’e katılıyor. Cesedin gerçekten Douglas olduğuna kesinlikle emin miyiz? Yani ben oradaydım ve onu gördüm, o olduğuna yemin edebilirim ama bu ilginç bir soru. Ne yazık ki bu, yanıtını bir gün daha beklememiz gereken bir soruydu çünkü o arada kapım çalmıştı. Gelen Poppy’nin annesi Siobhan’dı.

Godalming’deymiş –“Tam üstüne geldin” dedim ona– ve Poppy’nin cesedini teşhis etmiş. İnsan gerçekten düşünmeye dayanmıyor. İki gündür oradaymış, cenaze evi sahipleri, insan kaynakları uzmanları ve avukatlarla konuşmuş, her şey çok karmaşık. Onu evine götüreceklermiş ama o buraya getirmelerini rica etmiş. Bence Poppy’nin, onun telefonunu bana vermesi nedeniyle bize güvendiğini biliyor. Belki de Poppy’nin güvendiği biriyle konuşmak istedi. Sue Reardon ve Lance James’le çok zaman geçirmişti, belki de onların yanıtlayamadığı soruları vardı. Ya da belki verdikleri yanıtlara inanmamıştı.

Çok üzgün olduğunu görebiliyordunuz, o yüzden sabah yeniden bir araya gelmek üzere anlaştık. Ben onun için sıcak su torbası hazırlarken herkesten nazik sözcükler işitti, herkesle kucaklaştı.

Onun yatakta dönüp durduğunu duyabiliyorum, iyi uyuyabileceğini sanmıyorum. Kahvaltıda ne istersin diye sormayı unuttum, o yüzden de ne olur ne olmaz diye ilk iş alışverişe gidip her şeyden alacağım.

Yarıyıl tatilinden söz etmişken Ron’un torunu birkaç gün bizimle olacak. Ron’un kızı Suzi turizm sektöründe çalışıyor, Karayipler’de bir konferansa katılmaya gitti. Karayipler’de konferans da nasıl olursa artık!

Kocası, Danny de –Daniel diyecek olursanız güceniyor– kimse- nin ne olduğunu tam bilmediği o çok yoğun işinden izin alıp onunla birlikte gitti. Bu işine dair bir ipucu olacaksa takım elbise giyiyor ama kravat takmıyor. Ron, Kendrick’le zaman geçirme fırsatını kaçırmadı. Onu son gördüğümüzde çok tatlıydı, umarım hâlâ öyledir. Yaklaşık on iki yaşlarında oğlanların büyüğü kaybolur, gerçi çoğu er geç onu yeniden kazanır.

“İbrahim amca hangisi daha iyi, penguen mi yoksa maymun mu?”

“Penguen” dedi İbrahim ve yatağın yanındaki koltuğa eliyle hafifçe vurdu. Kendrick oraya oturdu.

“Ah, tamam, dedem bilmiyordu. Neden bir penguen bir maymundan iyidir?”

İbrahim kâğıdını indirdi. “Kendrick biliyor musun, seni neden seviyorum?”

Kendrick başını iki yana salladı. “Hiç bilmiyorum.”

“Çok iyi sorular soruyorsun. Çoğu insan iyi sorular sormuyor.”

“Onlar neden sormuyor ki?” diye sordu Kendrick.

“Bak iyi bir soru daha” dedi İbrahim. “Şimdi, penguenler maymunlardan daha iyidir çünkü ‘penguen’ çok özel bir terimken, ‘maymun’ terim olarak özel değildir. ‘Maymun’ dersek farklı insanların aklına farklı şeyler gelir, belki bir mandril, belki ufak bir ipek maymunu; halbuki ‘penguen’ dediğinde hepimizin aklına aynı şey gelir. Sözcükler çok önemlidir, çoğu insan bunu bilmez ve bir sözcük ne kadar özelse o kadar iyidir.”

“Peki ama gerçek bir penguen, gerçek bir maymundan daha iyidir mi?”

İbrahim düşündü. “Hiçbir hayvan diğerinden daha iyi değildir. Hepimiz yalnızca parçalanmış atomların birer koleksiyonuyuz. İnsanlar bile. Ağaçlar bile.”

“Kaplanlar bile mi?”

“Kaplanlar bile.”

Kendrick yanaklarını şişirdi.

“Suaygırları bile mi?”

İbrahim başıyla onayladı. Bulmacasına döndü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Kendrick zıplayarak. “O bir bulmaca mı?”

“Bir kelime bulmacası” dedi İbrahim.

“Sıkıcı mı yoksa ilginç mi?”

“İkisinden de biraz” dedi İbrahim. “Ben de o yüzden seviyorum.”

Ron ayaklanıp gerindi. “Ben markete uğrayacağım İbrahim, dondurma ister misin?”

“Hayır, teşekkür ederim Ron” dedi İbrahim.

Ron, “Demek kimse dondurma istemiyor, bak şu işe” diyerek dönüp kapıya yöneldi.

Kendrick dudaklarını birbirine kenetleyip küçük bir ses çıkardı. Ron arkasını döndü.

“İyi misin orada Kendrick?”

Kendrick dudaklarını birbirinden ayırmadı, belirsiz bir şekilde “hı hı” diye mırıldandı.

“İstedğin bir şey yok mu? Birkaç yumurta? Temizlik fırçası? Tuvalet temizleyici? Kutuda sardalya?”

Kendrick başını iki yana salladı.

“Emin misin? Ben her hâlükârda markete gideceğim. Bir şişe viski? Lahana? Sana lahana alabilirim istersen?”

Kendrick aşağı baktı. “Hayır, teşekkür ederim büyükbaba.”

Ron gülümseyerek torununu kucaklayıp kaldırdı. “Ama belki bir dondurma olabilir?”

Kendrick ona baktı. “Gerçekten mi?”

“Tatildesin Kenny. Dondurmasız tatil olmaz.”

“Benimle dalga mı geçiyordun?”

“Sadece dalga geçiyordum.”

“Twister marka olur mu? Büyükbaba Keith’te kalırken bir defa yemiştin.”

Büyükbaba Keith. Seni ihtiyar dolandırıcı. Kullanılmış otomobil satarak o kadar büyük bir ev alamazsın. Bir de Millwall marka aspiratör. Ayrıca Kendrick, Büyükbaba Keith’te ne zaman kalmış acaba? Suzi bunu söylememişti. Suzi’yle Danny’de bir şeyler yolunda değildi.

“Bak ne diyeceğim, iki tane yiyebilirsin” dedi Ron ve keyifle kıpırışan Kendrick’i aşağı bıraktı.

“Şimdiye kadar *hiç* iki Twister birden yememiştin.”

Ron pencereden Joyce’la Siobhan’ı birlikte yürürken gördü. Zavallı Poppy’nin annesi dün gece gelmişti. Ron, Siobhan’a karşı sempati dışında bir duygu beslememesi gerektiğini biliyordu ama aslında onun ne kadar güzel bir kadın olduğunu düşünüyordu. Bir hafta bekleyeyim diye düşündü. Şansını denemekten zarar gelmezdi. Cenazeden sonra belki?

Kendrick’i İbrahim’le bıraktı, ikisi de bundan mutluydu. Kabanını giyerken İbrahim’in sesini hâlâ işitebiliyordu.

“‘Paralelkenar’ için kullanılan bir diğer sözcük nedir? Yedi harfli.”

“Bence başka bir sözcük yok” dedi Kendrick.

“Haklı olabilirsin” dedi İbrahim.

Ron ön kapıyı açtı ve gülümsedi. Böyle bir torunla en iyi dosta nasıl kavuşmuştu? Şanslı herifti.

Patrice bu sabah ayrılmıştı. İstasyona giden bir taksiye atladı, ağlaşmalar oldu. Ondan bile bir-iki damla gözyaşı süzölmüştü. Dai-re çok boş görünüyordu, Chris de boşluk hissediyordu.

Elizabeth'le çete Patrice'ten hoşlanmıştı. Oradan çıkarlarken, Joyce, "Ay Chris harika biri" demişti. Ron da başparmağını kaldırıp, "Benim için de onunla yat" demişti.

Chris acıkmıştı.

Bu haftanın başında biberleri, tıpkı *MasterChef*te gördüğü gibi doğramıştı. Bir kırmızı, bir yeşil, bir de sarı acı biberi vardı. Onların süpermarketten üçlü paketler halinde alınabileceğini her zaman biliyordu. Yaşamı boyunca onların yanından binlerce kez geçmişti. Kendisi turtalarla makarnaların olduğu reyona doğru giderken onların ne kadar da sağlıklı olduklarıyla alay ederdi.

Yarın işe geri dönüyordu. Connie, Johnson'ı yakalamayı deneyecekti. Londra'dan bir ekip "yardıma" geliyordu.

Chris hep kırmızı, sarı ve yeşil biberlerden alan türde bir adam olmanın hayalini kurardı. İsteyerek brokoli, zencefil veya pancar alan türde bir adam. Chris için süpermarketteki meyve sebze reyonu muz aldığı ve zaman zaman da tanıdık birine rastlayabilir diye sepetinin üzerine bir torba ıspanak attığı yerdı. İnsanlar sepetinize hep bakardı değil mi? Chris alışveriş yaparken ve yemek yerken yetişkin adamlar gibi görünmek istiyordu. Çikolataları ıspanağın altına koyuverin, bitti gitti.

Chris'in aklına, bir market kasiyerinin, aldığı ürünleri kasadan geçirdiği o gün gelmişti. Çikolatalar, cipsler, diyet kolalar ve sosisli börekleri kasadan geçiren kasiyer nazik bir gülümsemeyle ona bakıp, "Bunlar ne için canım, bir çocuğun doğum günü partisi mi var?" demişti. Chris o günden sonra jet kasa kullanmaya başlamıştı.

Patrice'le birlikte market alışverişine gitmişlerdi. Patrice ona, "Hiç wok tavada kızartma yaptın mı?" diye sormuştu. Chris yalan söyleyerek, "Yaptım" demişti. Patrice etrafta hiç wok tava göreme-

diğini söyleyince Chris de, hayır, aslında hiç wok tava kızartması yapmadığını ama bunu yapmayı hep istediğini itiraf etmişti.

Pazara, süpermarkete değil gerçek *pazara* gitmişler, biraz ondan biraz bundan almışlardı. Patrice önlüklü bir adama ahududularının nereden olduğunu sorarken, Chris kendini doğru düzgün bir insan gibi hissetmişti. Bir reklamdaki çiftler gibiydiler. Chris hep birileriyle karşılaşmayı umuyordu. “Ne, bu mu? Ha, sadece kız arkadaşım la fasulye filizi alıyorduk da.”

Ev Patrice olmadan boştu. O dizüstü bilgisayarından katıldığı çevrimiçi yoga dersinde oturma odasında yerde uyuyakalmayınca boşluğu hissediliyordu. Teoride çevrimiçi yoga derslerine katılan bir kız arkadaşının olması çok iyi bir şeydi, hatta öğleden sonra kestirmeyi seven bir kız arkadaş daha bile iyiydi.

Chris o haftanın bitmesini hiç istememişti. Pazartesi günü Patrice, Güney Londra’daki okuluna dönecekti. Yeniden Skype aramalarına ve farklı odalarda aynı televizyon programlarını izlemeye başlayacaklardı.

Depoyu ve gözetleme esnasında yiyeceklerini düşündükçe çok üzülüyordu. Patrice gider gitmez o eski haline döner miydi? Geçen geceyi düşündü.

Chris hindistancevizi yağını wok tavada gezdirdi. Hindistancevizi yağı almaları gerekmişti. Wok tava da almaları gerekmişti. Ve Patrice’e her şeyi tamamen itiraf ettikten sonra, bir doğrama tahtası, keskin bıçaklar, deniz tuzu ve karabiber de almaları gerekmişti. O alışveriş gezisi ne kadar da ufuk açıcı bir gezi olmuştu.

Elli bir yaşındaki bir adam, bir wok tavada biberleri, fasulye filizlerini, taze soğanları ve tofuyu (ki bu apayrı bir hikâyeydi) çeviriyor ve televizyondan tanıdığı o cıs sesini işitiyordu. Ağlamaya başlamıştı. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Gecenin geç saatlerinde kendi başına hazır yemek yediği o yıllardan mıydı? Atıştırmalıklardan, zararlı yağlarla karbonhidratların o uyuşturucu etkisinden, kanepesinde sarılacağı kimse olmadan geçirdiği o uzun gecelerden, uzun yıllardan mı? Ama şimdiki renklere, kokulara, hepsinin bütünlüğüne ve gündelik normallğine bir bakın.

Chris uzun bir süre kimseyle ilgilenmemiştir, buna kendi de dahildi. Gözyaşlarının buharın içinden geçip tavanın içine düşmesine izin verdi.

İlk gözyaşı cıs ederken kollar belini sarmıştı. Patrice uyanmıştı. Chris ona doğru döndü, Patrice de başını uzatıp onu öptü.

“Gözlerinin sulanmasını istemiyorsan tavadan uzak durmalısın.”

“İyi ipucu” dedi Chris. “Yoga nasıldı? Hepsini yaptın mı?”

“Hmm” dedi Patrice. “Yoğundu ama.”

Patrice kendini yukarı çekip tezgâhın üzerine oturdu. Chris filmlerde tezgâhın üzerine fütursuzca oturan kadınlar gördüğünün farkındaydı ama bunun kendi mutfağında olabileceği hiç aklından geçmemişti. Bu sevimli, uykulu kadın tezgâhının üzerine tünemiştir, orada olmaktan mutluydu.

“Ee bana âşık oldun mu artık?” dedi Patrice gülerek.

“Tabii ki” dedi Chris gülümseyerek ve ona bir öpücük kondurdu.

“Ben de öyle umuyorum” dedi Patrice ve tezgâhtan indi. “Kâse-leri getireyim.”

Chris wok tavasına döndü. Yüzünü çevirerek dolabın içini karıştıran Patrice’in görüş açısından çıktı. O anda gözyaşları geri geldi, bu defa daha yoğundu. Sorunu neydi acaba? Sadece wok tavada kızartma yapıyorsun Chris. Sadece wok tavada kızartma ve tezgâhta oturan bir kadın...

İşte o zaman fark etti. Fark etti? Anladı? Hangisi olduğu önemli değildi, tek önemli olan, o anda biliyor olmasıydı, evet, ona *gerçekten* âşık olmuştu.

Ah, Tanrım, evet ve ah Tanrım, hayır.

Patrice’e gerçekten de bir noktada söylemesi mi gerekiyordu? Belki de o zaten anlamıştı bile.

Chris gözünün kenarındaki yaşı sildi. Parmağına bulaşan bir bi-ber parçasının verdiği acı anında etkisini gösterdi ve aşka, mutluluğa, utanca, kırılğanlığa, korkuya, heyecana dair o bütün düşünceler birden ikinci plana atılmak zorunda kaldı.

En azından artık neden ağladığını açıklamak zorunda kalmayacaktı.

Patrice oradayken sağlıklı olmak kolaydı; bu o kadar basit görünüyordu ki. Meyve ye, diyet tonik iç, KFC'den yeme.

Ama o olmayınca akşamlar daha uzundu. Chris Hudson sadece kendisi için brokoli haşlayacak değildi; bu ona tuhaf görünmüştü. Bir bisküvi yese olur muydu, sadece bir tane yese? Belki de sağlıklı besin marketlerinden alınan bitterlerden olursa biraz çikolata da yiyebilirdi. Tadı berbattı ama o yüzden sorun olmazdı değil mi?

İbrahim bir defasında ona cevizin çok faydalı olduğunu söylemişti, o yüzden Chris şimdi bolca ceviz yiyordu.

Çizgiyi nereye çekmeliydi?

Artık herkes eve teslimat yapıyordu. Sadece restoranlar değil, ki bu yeterince kötüydü, yerel dükkânlar da... Chris on dakika içinde kapısına cips ve çikolata getirebilirdi.

Bir avuç dolusu ceviz daha yedi, onları gönülsüzce çiğnedi. Belki de bir bitki çayı içerdi? Ya da sadece bir Twix mi sipariş etseydi? Ne zararı olabilirdi ki? Ya da çok küçük oldukları için iki Twix?

Belki körili bir şey yiyebilirdi? Ama yanında *papadum*²⁵ yerine sebzeyle?

Yiyecek düşünmeyi bırak artık Chris. İşi düşün. Ryan Baird'in duruşması yaklaşıyor. Bunun kolay bir zafer olması gerekiyor. Connie Johnson'ı düşün. Connie bir hata yapmış mıdır? Chris onun Range Rover'ıyla Fairhaven'da oranın sahibi gibi dolaşması düşüncesinden hiç hoşlanmıyordu.

Chris'in diya fonu 9.45'te çaldı. Ziyaretçi için geç bir saatti.

25) Bir çeşit kurutulmuş ekmek, buğday veya fasulye unundan yapılır. Çtır hale gelene kadar kurutulur. [ç.n.]

Aslında bu romantik bir randevu değildi.

Londra'dan başmüfettişle bütün akşam Connie Johnson'ın deposunu gözetlediler. Donna gözetlemelerde Chris'le olmayı tercih ediyordu ve şimdi annesi de Güney Londra'ya döndüğünden çok geçmeden dileği gerçekleşecekti.

Depoda rapor edilecek bir şey yoktu; giden gelen birkaç bisikletli genç dışında. Yeni yüzler yoktu, Connie yoktu. Donna, bir noktada bisikletiyle Ryan Baird'in çıkıp gelebileceğini düşündü ama duruşması görülene kadar ortalıkta fazla gezinmiyor olabilir miydi?

Connie numaralarını çözmüştü, bu kesindi. Ama Chris'le birlikte onu avlamanın bir yolunu bulabilirlerse madalyalar ve terfiler de mutlaka peşi sıra gelirdi.

Başmüfettiş Londra'dan birkaç haftalığına gelen ekiptendi. Connie Johnson ciddiye alınıyordu, takviye gönderilmişti. Şu anda karşısında oturmuş, şişeden bira içiyordu ("Bardak istemem, o da camdan değil mi zaten?"). Donna'nın kapsamlı Facebook araştırmalarına bakılırsa tüm ekibin tek bekâr erkeğiymiş.

Başmüfettişin adı Jordan'dı ya da Jayden. Artık tatlı yeme aşamasına geldiklerinden hangisi olduğunu sormak için çok geç kalmıştı. Bütün akşam ona sadece, "Efendim" diye seslenmişti, o da buna aldırmamıştı. Şimdiye kadar, daha önce hiç *Bake Off*'u²⁶ izlemediğini öğrenmişti çünkü ona göre bu, "zihni uyuşturan, beş para etmez" bir programdı. 5G internet teknolojisinin bir hükümet komplosu olduğunu düşünüyordu, kanserle de bir ilgisi vardı. En azından dikkat etmemiz gereken bir konuydu.

Otuz beş-kırk yaşlarında olmalıydı, bu yaşlardaki erkeklerde tahmin etmek çok zor oluyordu. Kolları güçlü görünüyordu ve Donna'nın mesaiden sonra Le Pont Noir'da birlikte bir akşam yemeğine evet demesi için bu bile yeterliydi. Tanrı biliyor ya, yalnızdı.

26) Britanya'da çok popüler bir yemek yarışması. [ç.n.]

Donna neredeyse otuz yaşındaydı, arkadaşları bir eş bulup ortadan kayboluyorlardı. Eski sevgilisi Carl çoktan nişanlanmıştı, hiç zaman kaybetmemişti. Üstelik bu adam güya “kişisel alanına ihtiyaç” duyan biriydi ve “bağlanmaya hazır değilim bebeğim” derdi. Nişanlısı bir polis memuru değil, bir ayakkabı markasının reklam ismiydi, Dubai’de evleneceklerdi.

Sonuçta Donna yeni bir kentte yeni bir kızdı. Bir kıyı kentinde siyahi bir kızdı, ya pek hoş karşılanmıyor ya da farklı görülüyordu, ki bu durumların ikisini de yaşamaya pek meraklı değildi. “Peki nerelisin?” “Güney Londra.” “Yok, *aslen* nerelisin?” “Ah anladım, aslen Streathamliyim.”

Bu kasabada kozmetik mağazalarında kendi tenine uygun fondöten bulamıyordu ve saçını yapabileceğine güvenebileceği en yakın kişi Brighton’daydı. Bunların hiçbirini onu öldürmezdi tabii ama hiçbirinin de hissettiği yalnızlığa bir faydası olmuyordu.

Ancak elinizdekinin en iyisiyle idare etmeliydiniz. Ayrıca ara sıra elli yaşın altındakilerle takılmanız gerekirdi. Bu yüzden de işte bu fazlaca gösterişli adamla oturuyordu, adı her neyse. İyi bir izlenim bırak Donna.

“Bu kadını hâlâ yakalayamadığınıza inanamıyorum” dedi muhtemelen güçlü kolları olan başmüfettiş.

“Connie akıllıdır” dedi Donna.

“Küçük bir kasabaya göre akıllı, sanırım” dedi başmüfettiş. “Londra için akıllı sayılmaz. Şanslısınız, ben ve ekibim buradayız.”

“Siz de onu henüz yakalayamadınız” dedi Donna. Nedenini anlamak zor değil diye düşündü.

“Londra’nın farklı bir ritmi vardır tatlım. Yüreği farklı atar.”

“Biliyorum” dedi Donna. “Ben de Londralıyım.”

“Gerçekten onu yaşaman gerekir. Onu solursun. Belalı bir şehirdir.”

“Dediğim gibi, orada doğdum. Siz nerelisiniz?”

“High Wycombe” dedi başmüfettiş.

“Belalı caddeler” dedi Donna.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu başmüfettiş.

“Hayır, öylesine laflamak için” dedi Donna. “Siz de katılabilirsiniz.”

Gözleri güzel miydi? Yani, hoş bir rengi vardı. Bu da bir şeydi.

“Travelodge’da²⁷ kalıyorum bu arada” dedi başmüfettiş saati-
ne bakarak, sahte Rolex’ti. Büyük bir ihtimalle kanıt deposundan
“ödünç” almıştı.

Donna başını aşağı yukarı salladı. O zaman yalnız kalmak iste-
miyorsa bu akşam bir Travelodge’da seks yapacaktı öyle mi? Eh, hadi
öyle olsun. Hadi hesabı isteyelim, yoldan bir şişe şarap kapalım ve
şu işi halledelim. Annesiyle patronunun birbirlerine âşık olmasını
biraz unutturdu işte.

“O zaman senin amirin” dedi başmüfettiş, “şu Chris Hudson
mı? Biraz umutsuz vaka gibi görünüyor.”

“Yerinizde olsam onu hafife almazdım” dedi Donna. Dikkatli ol
Jordan, Jayden her neysen.

“Londra’da bir saniye tutunamazdı” dedi başmüfettiş.

“Öyle mi olurdu?” diye sordu Donna.

“Öyle, o Covid’i bile yakalayamazdı.”

İşte buyrun. Neticede Donna bu akşam bir Travelodge’da hüs-
rana uğrayacağı bir seks yapmak zorunda kalmayacaktı. Bu ne idü-
ğü belirsiz adamın egosunu tatmin etmeyecekti. Hatta ne işi vardı
burada? Ne arıyordu? Garson hesabı getirdi ve biraz önce en iyi ar-
kadaşına hakaret etme gafletinde bulunan vasat başmüfettiş hesaba
bir göz attı.

“Bölüşürsek sana uyar mı?” diye sordu başmüfettiş. “Sen bir de
şarap içmiştin, yani...”

“Tabii efendim” dedi Donna, çantasına uzanırken. Yaşamı ko-
nusunda bir şeyler yapması gerekiyordu. Aslında kiminle konuşma-
sı gerektiğini tam olarak biliyordu: İbrahim.

Ona kısa süre önce, merkezden gelen güvenlik kamerası görün-
tülerini göndermişti. Acaba bir ara onu görmeye gitse rahatsız olur
muydu?

Donna’nın terapiye ihtiyacı yoktu ama şans bu ya, terapist bir
arkadaşıyla uzun bir sohbete de hayır demezdi.

Telefonu çaldı. Chris’ten bir mesaj gelmişti.

27) Travelodge, Birleşik Krallık’ta çok sayıda oteli olan bir zincirdir. [ç.e.n]

Chris Hudson duvarda asılı duran megafona doğru gidip ahizeyi kaldırdı.

“Kimsiniz?” Herhalde Donna’ydı, bir dondurma satıcısıyla felaket bir buluşmadan sonra eve dönüyor olmalıydı.

“Merhaba Chris, benim” dedi ruhsuz bir kadın sesi. Donna değildi.

“Peki” dedi Chris. “Başka bir ipucu var mı?”

Telefondaki ses güldü. “Sana nerede yaşadığını bildiğimi söylemişim ya, şapşal!”

Chris donakaldı. Connie Johnson’dı.

“Beni içeri alacak mısın? Seninle konuşmam gereken bir şey var. Uzun sürmez.”

Chris alçak sesle küfrederek düğmeye basıp onu içeri aldı. Bu da neydi şimdi? Donna’ya hızlıca bir mesaj yazdı.

Connie Johnson dairemde. On beş dakika içinde aramazsam buraya bir devriye yolla.

Chris, daire misafir ağırlamaya uygun mu diye ortalığı gözden geçirdi. Elbette uygundu çünkü Patrice için toparlamıştı ve henüz yeniden dağıtacak kadar da zaman olmamıştı. Biri kapıyı tıklattı. Chris derin bir nefes alıp açtı.

“Merhaba Chris” dedi Connie Johnson.

Chris yanıt vermedi ama onu içeri buyur etti.

“Hey, burası güzelmiş değil mi?” dedi Connie daireyi incelerken. “Küçük ama hoş.”

“Eh, çocuklara kokain satmadan ancak burayı karşılayabiliyorum” dedi Chris.

“Tamam Rahibe Teresa” dedi Connie ve Chris’in kanepesine oturdu. Chris bir yemek sandalyesini onun karşısına yerleştirip oturdu.

“Büyük riskler aldığının farkındasın değil mi?” dedi Chris Hudson. “Bir polis memurunun evine gelmek?”

“Hmm” dedi Connie. “Sen de beni içeri alarak büyük bir risk aldın herhalde. İçecek bir şeyin var mı bari?”

“Yok” dedi Chris, ki bu aslında gerçektir.

“Öyle olsun bakalım” dedi Connie. “Hemen konuya gireceğim. Ne biliyorsun?”

“Senin hakkında mı?”

“Evet” dedi Connie.

“Antonio biraderleri öldürdüğünü biliyorum. Bir Range Rover’in olduğunu biliyorum. Zeki olduğunu ama yaptıklarından sıyrılabilecek kadar da olmadığını biliyorum, o yüzden ağır adımlarla ilerlemeyi sürdüreceğim.”

“Hmm” dedi Connie tekrar. “Peki, öncelikle, yorum yok ve ikincisi, bence sen de oldukça akıllısın. İnsanlar öyle diyor.”

“Ben akıllı değilim” dedi Chris. “Senden akıllıyım ama akıllı değilim.”

Connie başıyla onayladı. “Belki. Yaşadığın yeri bulmak gayet kolay oldu.”

Chris omuz silkti. “Birini eve kadar takip etmek çok kolaydır Connie.”

Buna, “Öyle” diyerek katıldı Connie. “Seni buraya kadar takip etmek de, Donna De Freitas’ı Barnaby Caddesi 19 numaraya kadar takip etmek de kolay. Bu gece biriyle buluştu bu arada. Pont Noir’da.”

Chris güldü. “Burası okul bahçesi değil. Bizler Fairhaven polis memurlarıyız ve Fairhaven’da yaşıyoruz. Bizi takip etmek çok kolaydır. Ama beni korkutmaya çalışıyorsan daha sıkı bir şeyler denemelisin. Bir polis memuruna dokunamazsın ve bunu biliyorsun.”

“Biliyorum” dedi Connie.

“Peki, ne istiyorsun o zaman?”

“Yani, aslında bir şey istemiyorum. Sadece bir iş insanı olarak işlerime burnunu sokmana gösterdiğim hoşgörünün bir sınırı var demek istedim.”

“Var mı?”

“Var. Müşterilerimin fotoğraflarını çekmek falan mesela. Şu sıralar sınıırıma yaklaştım, o yüzden arkadaşlar arasında kalsın ama sana çok dikkatli olmanı söylüyorum.”

Chris başıyla onayladı. “Tabii, benim ve Donna’nın adresini bildiğin için mi? Çok ürkütücü!”

“Bu sadece dostça bir uyarı” dedi Connie, oturduğu yerden doğrularak kalkarken. “Endişelenmediysen hiç umursamazsın.”

“Öyle yapacağım, teşekkürler” dedi Chris, onu kapıya doğru yönlendirirken.

“Affedersin geç saatte uğradım” dedi Connie. “Çalışma saatlerim tuhaftır. Çok güzel bir kadın bu arada.”

Chris, Connie’nin arkasından kapıyı kapamak üzereydi ki olduğu yerde kalakaldı.

Connie güldü. “Oldukça iyi birini bulmuşsun, söylememde bir sakınca yoksa. Eminim ki onu şimdiden özlemişsindir değil mi? Sen burada, o Güney Londra’da, ha?”

“Bunu aklından bile geçirme Connie” dedi Chris.

“Neyi?” diye sordu Connie. “Ben sadece Streatham da epeyce uzak diyordum.”

“Connie, şaka yapmıyorum, bunu başaracak kadar akıllı değilsin. Bırak bunun peşini.”

“Belki yeterince akıllı değilim” diye gülümsedi Connie, “ama çok tehlikeliyim. Ya da öngörülemez biriyim, bu en yumuşak ifadeyle tabii. Seni evine kadar takip ettim ama bir başkası da benim için Patrice’i evine kadar takip etti.”

“Çık dışarı” dedi Chris.

“Ben zaten dışarıdayım şapşal” dedi Connie. “Söz, senin için gözümüz onun üzerinde olacak. Bir yaramazlık yapmasın diye. Gerçekten çok güzel. İddiaya girerim seni hep hazır olda tutuyordur. Bütün iyi kadınlar gibi.”

Connie ona eliyle bir öpücük gönderirken, Chris kapıyı çarparak kapatıp sırtını kapıya yasladı. Hızlı düşün, riskleri değerlendir. Patrice’e Connie’nin onu tehdit ettiğini söylemeli miydi? Dikkatli olmasını istemeli miydi? Range Rover’lara özellikle dikkat etmesini? Onu korkutmalı mıydı? Ne için? Amatörce bir blöf için mi? Tanrım! Blöf müydü gerçekten? Connie Johnson ne kadar öngörülemez bir kadındı? Acaba...

Chris'in telefonu çaldı. Donna'ydı. On beş dakika geçmişti. Telefonu açmak zorunda olduğunu biliyordu.

"Her şey yolunda" dedi.

"Ne istiyormuş?" diye sordu Donna.

Donna'ya gerçeği söylemeli miydi? Chris anlık bir karar verdi. Doğru karar olmasını umuyordu.

"Beni tehdit etmeye kalktı. Ve seni. Adreslerimizi bildiğini söyledi. Geri adım atmamızı istiyor."

Donna güldü. "Ondan korkacağımızı mı zannediyor?"

"Ben de güldüm. Elinden geleni ardına koyma dedim."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Donna. "Sadece amatörce bir göz korkutma girişimi, öyle mi?"

"Aynen, seni endişelendirdiysem kusura bakma."

"Saçmalama. Sen iyi misin? Uğramamı ister misin? Bir bölüm daha Ozark izlerdik?"

Chris mutfaktaki çekmecelerden birini açtı, Patrice'in titizlikle düzenlendiği sipariş menülerine baktı.

"Yok, biraz uyusan iyi olur. Senin akşamın iyi geçti mi?"

"Şu Londra'dan gelen adamla gözetimdeydik. Jayden mıydı adı? Jordan?"

"Jonathan" dedi Chris. "Sabah görüşürüz."

"İyi geceler kaptan" dedi Donna.

Chris yeniden menülere baktı. Şimdi bir tabak köri için adam öldürebilirdi. Çekmeceyi sertçe kapadı.

Sen kendini sevmezsen kim sever ki seni?

İbrahim yatakta doğrulmuş oturuyordu. Komodinin üzerinde bir puro ve bir bardak brendi vardı. Dizüstü bilgisayarı da önünde açıktı. Donna'nın ona gönderdiği güvenlik kamerası görüntülerine tıkladı. Coopers Chase'te bilgi ve iletişim teknolojilerini İbrahim'den daha iyi bilen birini ararsanız epey dolanmanız gerekirdi. Hem de epey.

"Şimdi dikkatle dinlemen gerekiyor" dedi İbrahim. "Douglas'la Poppy, yirmi altısında öğleden sonra beşten önce herhangi bir zaman öldürölmüşler, o yüzden sadece o saatle, Elizabeth'le Joyce'un perşembe günü emanet dolabına gitti zaman arasındaki süreyi izleyeceğiz. Yani, sonraki üç gün falan."

"Tamam" dedi Kendrick ve başını İbrahim'in omzuna yasladı.

"Neden ben bilgisayarımdan yirmi altısına ve sen de tabletinden yirmi yedisine bakmıyorsun?"

"Çok iyi olur" dedi Kendrick.

"Ve birini 531 numaralı dolabı açmaya çalışırken görürsen sadece bağır."

"Tamam" dedi Kendrick. "Ama ben bağırmm. Sadece sana söylerim."

"Bu iyi plan" diyerek onayladı İbrahim. "Hadi izlerken konuşalım."

"Böylece sıkılmayız!" dedi Kendrick.

"Aynen öyle" dedi İbrahim ve güvenlik kamerası görüntü kayıtlarına tıkladı. Görüntüyü en fazla sekiz katı hızlandırabiliyorlardı. Ofis saat sabah 7'de açılıyor ve akşam 7'de kapanıyordu, yani bu her gün için doksan dakikalık bir izleme süresi demektir. Kendrick'le birlikte bu süre içinde iki günü halletmiş olurlardı. Bu belki sekiz yaşındaki bir çocuk için mükemmel bir iş değildi ama bugünlerde çocuklar çok nazlı büyütölüyordu.

"Ben benimkini izlemeye başladım" dedi Kendrick. "Ne hakkın-da konuşalım?"

İbrahim ekranındaki siyah beyaz görüntüye bakıyordu. Kamera dolapların olduğu koridorun tamamını gösteriyordu. Sekiz katı hızla bile, ne gelen vardı ne giden. “Okul nasıl?”

“Hmm, iyidir” dedi Kendrick. “Romalıları biliyor musun?”

“Biliyorum” dedi İbrahim. Sırt çantalı bir kadın koridorun ilerisindeki dolaba çantasını tıktırmıştı.

“En sevdiğin kim?” diye sordu Kendrick.

“En sevdiğim Romalı mı?”

“Benimki Brutus. Az önce bir temizlikçi geçti ama hiçbir şey çalmadı.”

“Benimki Genç Seneca sanırım” dedi İbrahim. “Stoacı filozofların en büyüğüydü. Her şeyin teorisinde çok iyiydi ama aynı zamanda pratik önerilerde de bulunmuştu. Felsefenin kutsal bir metin değil, bir ilaç olduğuna inanırdı.”

“Oo harika, biz onu görmedik” dedi Kendrick. “En iyi dinazor hangisi? Stegosaurus mu?”

“Evet, bunda uzlaşıyoruz Kendrick” dedi İbrahim ve brendisinden bir yudum aldı.

“Seni tekmeledikleri yer acıyor mu?” diye sordu Kendrick, gözleri hâlâ kamera görüntülerine kilitlenmiş haldeydi.

“Diğerlerine acıtmadığını söyledim” dedi İbrahim. “Ama acıyor, hem de çok.”

“Bence biliyorlardır” dedi Kendrick.

“Muhtemelen öyledir” dedi İbrahim. “Ama kesin olarak söylediğim tek kişi sensin.”

“Teşekkür ederim İbrahim amca” dedi Kendrick. “Diğer dolaplardan birinden birisi bir kutu aldı ama sadece sıkıcı şeyler. Seni tekmeledikleri zaman hissettin mi? Korktun mu?”

“Bunlar çok iyi sorular” dedi İbrahim, takım elbiseli bir adam evrak çantasını bir dolaba yerleştirirken. Sonra adam kravatını çıkardı ve onu da oraya koydu. İşini kaybetmiş ve eşine henüz söyleyememiş. “Ne kadar korktuğumu ve bir çamaşır makinesindeymiş gibi hissettiğimi anımsıyorum. Bu çok saçma, değil mi?”

“O kadar da değil” dedi Kendrick. “Hissettiğin buyusa.”

“Ölebileceğimi biliyordum, bunu anımsıyorum. Bunu düşündüm, sorun etmedim ama galiba bu şekilde olması adil değil diye düşündüm. Bir de keşke bilebilseydim diye düşündüm.”

“Hı hı” dedi Kendrick.

“Büyükbabanı düşündüm bir de ve Joyce’la Elizabeth’i de, onları özleyeceğimi, onların da beni özleyeceğini biliyordum. Umarım ölmem, bu durumdan sorunsuzca kurtulurum diye düşündüm.”

“Ölmediğine sevindim çünkü o zaman birlikte bunu yapamazdık.”

İbrahim purosunu yaktı.

“Öldürülüyor olsaydım ben de büyükbabamı düşünürdüm, artık seni de düşünürüm. Okuldan Cody’yi düşünürdüm, Melisa’yı ve Bayan Warren’ı da. En çok da annemi düşünürdüm. Vay be, ne kadar da büyük bir sigara! Sigara içmemelisin, bunu biliyor olmalısın değil mi?”

İbrahim bir fırt çekti. “Genelde bana söyleneni yaparım, yaşam böyle daha kolaylaşıyor. Ama bazen söyleneni yapmadığım da oluyor.”

“Benim gibi” dedi Kendrick. “Bazen uyanık kalıyorum ama annem bilmiyor.”

“Babanı düşünmez miydin?” diye sordu İbrahim. “Öldürülüyor olsan?”

Kendrick bunu bir an düşündü. “Düşündüm de belki buna kızardı.”

İbrahim başını aşağı yukarı salladı ve konuyu geçiştirmeye çalıştı. “Ben de babamı düşünmedim.”

“Senin baban yok İbrahim amca. Olsa şimdiye bin yaşındaydı.”

Oğlanlar bir süre işlerine daldı. İbrahim koridora gelen yedi-sekiz kişi gördü, hepsi de diğer dolaplara gitti ve Kendrick için de ayısı geçerliydi. Henüz 531 numaralı dolaba kimse dokunmamıştı. Arada bir ettikleri sohbetler de rahatça akıyordu, İbrahim, Kendrick’in en sevdiği sayının on üç olduğunu keşfetti çünkü o rakama üzülüyordu. Derken Kendrick gezegenlerle ilgili bir sürü soru sordu. En büyüğü, Jüpiter, en iyisi, Satürn (“Dünya değil mi?” “Dünya sayılmaz!”). Ekrandaki saat sürekli ilerliyordu, komodinin üzerindeki

saatten sekiz kat daha hızlıydı. Günün sonunda bir diğer temizlikçi geldi ve izlemeyi bitirdiler.

“Acayip iyiydi” dedi Kendrick. “Diğer günü de birlikte izleyelim mi şimdi?”

İbrahim izleyebileceklerini söyledi. Elizabeth’ten, *Hiç haber var mı?* diye bir mesaj almıştı. O da, *Evet. Kendrick’in babasıyla ilişkisi beni endişelendirdi* diye yanıtladı. Elizabeth buna göz deviren emojiyle karşılık verdi, emojileri gerçekten sevmeye başlamıştı.

Kendrick için İbrahim’e göre çok daha hızlı olan bir tuvalet molasından sonra, Elizabeth’le Joyce’un dolabı açtıkları günkü görüntüleri izlemek üzere yerleştiler. Onları görür görmez de izlemeyi bırakacaklardı.

Hızlandırılmış siyah beyaz görüntüler bir defa daha akmaya başladı. Ne İbrahim ne de Kendrick yorulmuştu çünkü eğlenirken neden yorulsunlardı ki? İbrahim, Kendrick’e, “Kitapları seviyor musun?” diye sordu ve Kendrick bazılarını sevdiğini ama bazılarını sevmemediğini söyledi. Kendrick, İbrahim’e, “Hiç başka bir ülkede yaşadın mı?” diye sordu ve İbrahim, “Mısır” diye yanıtladı, Kendrick de onun için bu ülkenin adını heceledi.

İbrahim görüntüleri izlemeyi sürdürürken öğle yemeği saatlerinde Elizabeth’le Joyce’u gördü ve görüntü akışını normal hıza düşürdü. Ne dediklerini işitemiyordu ama bu ikilinin ne söylediklerini az çok tahmin ederdiniz. Onların dolabın kilidini açarken sorun yaşadığını gördü. Joyce’un çantasını karıştırdığını, sonra Elizabeth’in tekrar denediğini ve dolabın kapağının açıldığını gördü. Görüntü kalitesi çok iyi değildi ama çoğu şeyi seçebiliyordunuz. Elizabeth, İbrahim’e bu sabah gösterdiği cips paketini dolaptan çıkardı, sonra Joyce onu çantasına koydu ve oradan ayrıldılar.

Kendrick, Joyce’la Elizabeth’in görüntülerini görmek istedi ve izlerken de, “Aman Tanrım, bunlar gerçekten onlar” dedi. Ama başka hiçbir şey bulamadılar ve yenilgiyi kabul ettiler. Yani dolabı hiç kimse ziyaret etmedi öyle mi? Elizabeth’le Joyce gelmeden önce onu kimse açmaya kalkışmadı.

“Keşke bir kötü adam görseydik” dedi Kendrick.

“Bence de” dedi İbrahim. “Elizabeth bundan hoşlanmayacak.”

“Hadi bir gün öncesini de izleyelim” dedi Kendrick. “Sırf eğlen-
ce olsun ve ne olur ne olmaz diye?”

İbrahim kabul etti çünkü bu görev biter bitmez Kendrick, bü-
yükbabasına gidecekti.

Poppy’yle Douglas’ın öldürülmesinden bir gün öncesini, yirmi
beşinden itibaren olan görüntüleri izlemeye başladılar. Ya da Eli-
zabeth’e inanacak olursanız sadece Poppy’nin. Acaba Douglas ger-
çekten de kendi ölümünü tezgâhlamış mıydı? Hmmm... Bu defa
biraz daha sessizlerdi, ikisi de sessizlikten memnundu. Kendrick,
İbrahim’den bir roketin ne kadar hızlı olabileceğini tahmin etmesini
istedi ama hepsi o kadardı.

Birlikte izliyorlarken, ikisi de aynı anda birini gördü. Önceden
gördükleri yaklaşık yüzlerce kişi gibi koridorda yürüyordu. Ama bu
kişi deri motorcu elbiseleri giymişti, başında kapalı bir kask vardı ve
tam 531 numaralı dolabın önünde durmuştu.

“Burada ne varmış bakalım Kendrick?” dedi İbrahim.

“Belki kötü adamdır?” dedi Kendrick.

İbrahim, “Belki kötü adamdır” diyerek onayladı ve purosundan
bir fırt daha çekti. Dış dünyaya kimin ihtiyacı vardı ki?

Lance James, kocaman beyaz bir kanepede Sue Reardon'ın yanına yerleşti. Bütün ev beyaz incir ve nar kokuyordu. Bu kokuyu iyi bilirdi. Ya da eskiden Ruth mumlarını da alıp taşınmadan önce bilirdi. Bazen banyoya girdikten sonra bir kibrit yakardı, Lance'in bu yeni çağa ayak uydurabileceği en büyük yenilik buydu.

Sue Reardon, "Bir temizlikçinin var mı Bay Lomax?" diye sordu. "Beyaz kaneye çok cüretkâr bir seçim."

"Yıllardır kasabadan bir kadın temizliyor" diye yanıtladı Martin Lomax. "Margery ya da Maggie, öyle bir şey. Geldiğiniz için çok teşekkür ederim, seyahat etmeyi sevmem. Araba tutuyor da."

"Hiç sorun değil, Lance sizin yolun sonunda fotoğraf çekiyordu" dedi Sue. "Ben de çok meşgul değilim, birkaç meslektaşımızın ölümünü soruşturuyorum sadece."

"Soruşturmak mı?" dedi Martin Lomax. "Onları siz öldürdünüz sanıyordum. Öyle değil mi?"

"İster inanın ister inanmayın ama hayır, biz öldürmedik. Biz de sizin öldürdüğünüzü düşünmüştük" dedi Lance.

Martin Lomax dudak büktü, başını salladı. "Eh, ikimiz birden haklı olamayız. Ama onlar öldüler, asıl olan bu."

"Evet, bu konuda herkes anlaşıyor" diye onayladı Sue. "Nasıl temizlikçi alıyorsunuz? Bir şeylere rastlayıverir diye endişelenmiyor musunuz?"

"O gelmeden önce her zaman etrafı toplarlarım. Siz de öyle yapmıyor musunuz?"

"Yani, bazı dergileri toparlayıp bulaşıkları yıkıyorum" dedi Sue.

"Ben de öyle yapıyorum. O gelmeden yarım saat önce bir telaşla toparlanıyorum; her zaman bir şeyler dışarıda kalıyor, bir kokain paketi filan, öyle şeyler. Yıllar içerisinde eşyalarımı toparlamak konusunda tembelleştim."

"Elmasları da böyle dışarıda bıraktınız herhalde" diye çıktı Sue.

"Aynen öyle oldu" diye onayladı Lomax. "Neyse, sonra onun için Radyo 4'ü açarım ve işine bakar. Sizce kaç kişi öldürmüşsünüzdür?"

“Sekiz veya dokuz” dedi Sue. “Siz?”

“Aşağı yukarı aynı” dedi Martin Lomax.

Lance etrafa bakındı. Bahçelerin güzel manzarasına bakan bir seradardı. Bir okalıptüs ağacının dallarında flamalar kalmıştı. Bir etkinlik yapmış olmalıydı. Martin Lomax henüz onlara kahve, hat-ta bir bardak su bile ikram etmemişti. Bu bir güç oyunu gibi görün-müyordu, sadece aklına gelmemiş gibiydi.

“Bunun sıkıcı olduğunu biliyorum” dedi Lomax, “ve biliyorum çok ısrar ediyorum ama şu elmasları gerçekten bulmam gerekiyor.”

“Aynısı bizim için de geçerli” dedi Sue.

“Eh, onları gerçekten bulmanız *gerekmiyor* değil mi?”

“Korkarım gerekiyor” dedi Lance.

“Pek öyle sayılmaz aslında. Kuşkusuz onları bulursanız iyi görü-nürdünüz. Şu da açık ki insanlar sizden memnun kalırdı. Ama onlar sizin elmaslarınız değil Sue, öyle değil mi?”

“Eh, sizin de değiller, öyle değil mi?” diye karşılık verdi Sue.

“Bir defasında bir kitap okumuştum. Orada mafya, birini kap-lanlara parçalatmıştı” dedi Lomax. “Özel bir hayvanat bahçesinde. Düşünebiliyor musunuz?”

“Korkarım elmaslar bizde değil” dedi Sue. “Ve nerede oldukları konusunda da bir fikrimiz yok.”

“Tüh” dedi Martin Lomax. “Ben de onları bu işi örtbas etmek için öldürdünüz sanmıştım. Kendi çetenizden bu konuda bir şeyler işitmişsinizdir, değil mi? Biraz işkenceyle bilgi almışsınızdır?”

“Almadık” dedi Lance.

“Frank Andrade’ye yirmi milyon sterlinini verip geçseniz olmaz mı?” dedi Sue. “Ona nakit verin ve ödesin.”

“Malvarlığım çoğunlukla likit değildir. Ayrıca başkalarına ait olurlar genelde. Mafyaya ödeme yapmak için Meksikalılardan ça-labilirim, sonra Sırlardan çalıp Meksikalılara ödeyebilirim. Sinek yutan yaşlı kadına²⁸ dönerim ama bu iş beni nereye götürür?”

“Ölüme elbette” dedi Sue Reardon.

28) Yanlışlıkla bir sinek yutmasının ardından onu öldürmesi için başka bir hayvan yutan, onu da öldürmesi için bir diğer hayvanı yutan bir yaşlı ka-dının döngüsel hikâyesini anlatan çocuk şarkısıdır. [ç.e.n.]

Çete, İbrahim'in yatağının başına toplanmıştı. Elizabeth bir dizüstü bilgisayar, Joyce çikolatalı çubuklar, Ron'sa sonradan İbrahim'le seyretmek üzere *Rocky III* ("en iyi *Rocky*") filmini getirmişti.

Ama önce başka bir film seyredeceklerdi. Elizabeth parmaklarını tıkırdatıyor, Ron da İbrahim her şeyi hazırlarken volta atıyordu. Kamera görüntülerini açtı. Kendrick balkonda *Pokémon* oynuyordu.

"Evet" dedi İbrahim, "işte günün sorusu. Bu kim?"

İbrahim oynat düğmesine bastı, hepsi de motorcu kaskı giyen kişinin emanet dolapları arasından ilerleyip 531 numaranın önünde duruşunu izledi. Şahıs bir anahtarı kilide sokmuştu.

"Bu adam da kilitte sorun yaşamış gibi görünüyor" dedi Joyce.

"Ya da kadın" dedi Ron. Ron'un cinsiyet ayrımı gözetmeme konusunda gelişme göstermesi İbrahim'in dikkatini çekti.

Şahıs kilitte sorun yaşamıştı ama kilit sonunda açılmıştı. Kamera açısı yüzünden dolabın içi görünmüyordu ama şahsın o anda ne gördüğünü hepsi de tam olarak biliyordu. Motorcunun cips paketini dolaptan alışını, sonra onu tekrar içeri atışını izlediler. Motorcu yeniden kilitlenmeden önce boş dolaba uzunca bakmış ve sonra çekip gitmişti.

İbrahim videoyu durdurdu, görüntü o anda dondu. "İşte elimizdeki bu" dedi.

"Yani şimdi bu Poppy'yle Douglas'ın öldürülmelerinin bir gün öncesi öyle mi?" dedi Joyce.

"Evet, aslında bir gün öncesine bakmayacaktık bile. Kendrick önerdi."

"Kendrick mi?" dedi Elizabeth.

"Evet, Ron'un fikri" dedi İbrahim.

"Eğlenceli bulur diye düşündüm" dedi Ron.

"Bu bir gün öncesiye, o zaman 531 numaralı dolabı başka biri nasıl bilebilir?" diye sordu Elizabeth.

"Douglas başka birine daha söylemiş olmalı" dedi Joyce.

“Douglas galiba herkese söylemiş” dedi Ron. “Bütün eski eşlerine. Facebook’a da koymuştur.”

“Bu kişi *bizzat* Douglas değilse tabii” dedi Joyce. “Yani olabilir, değil mi?”

“Herkes olabilir Joyce” dedi Ron. “Elizabeth bile olabilir, kim bilir.”

“Douglas tüm bu zaman boyunca koruma gözetimindeydi, onun olması olanaksız” dedi Elizabeth. “Ayrıca dolabın boş olduğunu bilen tek kişi de oydu.”

“İyi ama başka kime söylemiş olabilir?” diye sordu Joyce.

Ekrandaki şahsa baktılar. Siyah deri kıyafetler, siyah kask, siyah eldivenler.

“Neyi kaçırıyoruz?” diye sordu Elizabeth. “Hadi bir daha izleyelim.”

Görüntüleri bir kere daha izlediler. Sonra bir daha. Ve bir daha. Ama bir şey bulamadılar. Elizabeth kendini bırakarak arkasına yaslandı.

“Cinsiyetini anlayamıyoruz, yaşını anlayamıyoruz, kamera açısı yüzünden boynunu bile anlayamıyoruz.”

Kendrick balkondan içeri girdi. “Bu sıkma portakal suyu gerçekten çok iyiydi İbrahim amca. İpucunu hepimiz gördünüz mü?”

“İpucu mu?” diye sordu Elizabeth.

“Merhaba Elizabeth” dedi Kendrick. “Evet, onu gördün mü? Kesin görmüşsündür.”

“Yani, genel olarak duruşu, yürüyüş biçimi hakkında bazı şeyler tespit ettim, kastettiğin buysa...”

“Hayır, ipucunu diyorum. Joyce sen gördün mü?”

“Ben hiçbir şey görmedim” dedi Joyce.

“Öncesinde kapkek pişirdik, kremasını ben yaptım” dedi Kendrick. “Sen de ister misin?”

“Hayır, benimkini sen ye” dedi Joyce.

“Tamam” dedi Kendrick. “Büyükbaba, İbrahim amca, siz kesin görmüşsünüzdür değil mi?”

“Gördüm” dedi Ron. “Ama senin gördüğünle aynı ipucu değilse diye düşündüm, neden önce seninkini söylemiyorsun?”

Kendrick ekrana doğru eğildi. “Tamam, dolabı açtığı ânı izleyelim.”

İbrahim kaydı ileri sarıp duraklattı. Dördü de birbirine baktı. Ron başını hafifçe salladı ve omuz silkti.

“Kilide uzanırken, gördünüz mü?” dedi Kendrick.

Gerçekten de görmüşlerdi.

“Ve ceketıyla eldiveni arasında beliren küçük açıklığı gördünüz mü?”

İleri uzandılar. Ceketin kolu dirseğine doğru çekilirken *gerçekten* de bir açıklık vardı.

“Ve ipucu orada işte!”

Miyoplar görmek için ileri doğru uzanırken hipermetroplar geriye doğru çekildi.

“Nedir canım?” diye sordu Elizabeth.

“Joyce’un dostluk bilekliklerinden birini takıyor.”

Yün sicimden acemice dokunmuş ve üzerine pullar iliştirilmiş bileklik, 531 numaralı dolabın önündeki şahsın bileğindeydi.

Odadaki herkes kendi bileklerine, ardından da Joyce’a baktı.

Joyce bilekliğine, sonra kafasını kaldırıp arkadaşlarına baktı. “Eh, bu kişi sayısını güzelce sınırlandırıyor.”

Ne olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

Kendrick, Emanet Ofisi'ndeki güvenlik kamerası kayıtlarına bakıyordu. İbrahim'le Ron, bunun sekiz yaşındaki bir çocuğa uygun bir proje olacağını düşünmüş. Neyse, oğlan motorcu kaskı takan şahsın benim dostluk bilekliklerimden birini taktığını fark etmiş!

Gerçekten de bilekliğin benimkilerden biri olduğu anlaşılıyor. Kimsenin onları benimkiler gibi yaptığını sanmıyorum.

Sonrasında yaşadığımız şamatayı tahmin edersiniz.

Kimdi şu bizim motorcu? İbrahim bilgisayarında dostluk bilekliği verdiğim herkesin bir listesini yaptı. Başlangıç olarak mafyadan kimse değildi, böylece Ron elenmiş oldu. Hemen detaylı bir senaryo yazdı.

Neymiş, yaşlı bir İtalyan kökenli Amerikalı beni minibüste baştan çıkarmış, tabii buna hepimiz kıkır kıkır güldük. Nerede o şans! Yine de Ron'un hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordunuz.

Dördümüz de listedeydik elbette ve Kendrick. Bir de Kendrick'miş, düşünsenize? Bir kitapta bu olabilirdi. Bir kitapta olmak ne eğlenceli olurdu değil mi? Bahse girerim bir kitapta olsam kalçam bu kadar ağrımazdı.

Sonra birkaç ilginç isim daha listeye eklendi. Sue Reardon'da bir dostluk bilekliği vardı. O olabilir miydi? Douglas ona elmasları nereye bıraktığını söylemiş olabilir miydi? Gerçi Elizabeth, "O olsaydı cips paketini oradan alırdı" dedi.

Lance? Douglas'ın ona söylemiş olma olasılığı daha azdı ama onun cips paketini gözden kaçırma olasılığı daha yüksekti.

Siobhan'da, Poppy'nin annesinde bileklik vardı. Douglas, Poppy'ye, Poppy de annesine söylemiş olabilir miydi? Siobhan çok sessiz ve mütevazı görünüyor ama hepimiz öyle görünmüyor muyuz?

Martin Lomax? Ama bilekliği ona kamera kayıtları alınmadan önce vermemiştim. Ayrıca biliyorum ki ben öyle böbürlenecek biri değilimdir ama biz oradan ayrılır ayrılmaz onunkinin çöp kutusunu boyladığından oldukça eminim. Bu arada, onun verdiği beş dolarlık çeki de Demansla Yaşam Vakfı'na verdiğimi söylemeliyim. Bankadaki kadın bile yıllardır bir çek görmemiş gibi duruyordu.

Peki başka kim olabilirdi? Köyden birkaç kişi vardı; Colin Clemence, Gordon Playfair, Geoff Weekes'le ilişkisi olan Larkin'den Jane. Bu ilişkiden hepimizin haberi yok mu zaten? Hatta o kendininkini Geoff Weekes'e verdi, o yüzden onu da saymalıyız sanırım.

Sonra elbette Bogdan var. Az kalsın onu unutacaktım.

Yaklaşık bir saat konuştuk. Kim, neden, ne zaman, ne? Sonra Mark taksisiyle geldi, Kendrick'in eve dönüş vaktiydi. Ona hep birlikte sarıldık.

İbrahim uyuyakaldı –hâlâ tam iyileşmedi– o yüzden Elizabeth'le ben de çıktık. Ron, Kendrick'i bırakır bırakmaz dönüp filmi izleyeceğini söyledi.

Şimdi, sadece sizle aramızda kalacak bir şey geliyor.

Elizabeth'le vedalaştığım anda aklıma bir şey geldi. Motorcunun kimliğinin nasıl kesin olarak tespit edileceğiyle ilgili. Arkasından seslenecektim ama hayır Joyce diye düşündüm. Yaşamında bir defa olsun neden tek başına uçmuyorsun? Her zaman Elizabeth'e ihtiyacın yok.

Böylece, bu sabah Fairhaven'a giden minibüse bindim. Aynı yoldan yürüdüm, aynı sokaklardan geçtim ve Fairhaven İstasyonu'na vardım. Öncekine göre biraz daha yavaş yürüdüm çünkü Elizabeth uzun adımlarla, hızlı yürür. Bilerek yapmadığını biliyorum ama öyle.

Doğrudan Emanet Ofisi'ne yöneldim ve umduğum gibi, saçları değişik, kulaklıklılı hoş kız yine oradaydı. Hatta beni tanıdı ki bu, gününe güzellik kattı. Kimse beni tekrar görünce tanımaz.

Numaradan taktığı kulaklıkları çıkardı. Ona nasıl olduğunu sordum ve o da iyi olduğunu söyleyip teşekkür etti. Costa'nın müdürüyle hâlâ sorun yaşayıp yaşamadığını sordum. O da durumun daha da kötüye gittiğini söyledi, onu motosikletiyle evine bırakmayı bile

teklif etmiş. Ona, işe yarar mı bilmem ama motosikletli erkeklerle pek de deneyiminin olmadığını söyledim, ikimiz de pek de görmüş geçirmiş kadınlar olmadığımızdan gülüştük. Dolabımdan bir şeyin lazım olup olmadığını sordu, ben de ondan bir şey isteyeceğimi söyledim. “Hazır motosikletlerden konuşuyorken...” diyerek dikkatini çektim.

Şöyle ki, dün Elizabeth’ten ayrılırken aklıma gelen, Emanet Ofisi’ndeki kızın işini ciddiye aldığı ve titizlikle yaptığıydı. Birilerinin motosiklet kaskıyla öyle elini kollu sallaya sallaya dolapların olduğu kısma geçmesine müsaade etmeyeceğini düşündüm. Sonuçta haklı olduğum ortaya çıktı.

Söz konusu günü anımsayamadığı için özür diledi –anlattığı şekliyle işi çok sıkıcıydı– ama anahtarını ve yüzünü görmediği kimsenin dolaplara gitmesine müsaade etmediğini doğruladı. Dolayısıyla kask takan biri onu çıkarmak zorundaydı. “Bankonun olduğu bölümde hiç güvenlik kamerası var mı?” diye sordum, o da olduğunu söyledi çünkü orada ondan önce çalışan kişi, mesai saatinde bilgisayardan porno izlediği için kovulmuştu. Onu suçlamadığını söyledi, günler orada çok sıkıcı geçebiliyormuş.

Ona teşekkür ettim. Tüm bunları neden sorduğumu merak etti, ben de ona söyleyemeyeceğimi çünkü bunun bir devlet meselesi olduğunu belirttim. Ah, yüzünü bir görmeliydiniz. Bir de Elizabeth yanımdayken böyle bir şey söylediğimi düşünsenize? Söyleyemedim. Kendi başıma daha fazla şey yapmalıyım.

Sonra geçen sefer geçtiğimiz yolu takip ettim, Donna’ya güvenlik kamerası konusunu söylemek üzere ara sokaklardan Fairhaven Polis Merkezi’ne çıktım. Elbette, Elizabeth’in Donna’nın görevde olduğu zamanları daima bildiğini unutmuştum ve Donna orada değildi. O halde kendi başıma daha fazla şey yapmamalı mıydım? Riskli işti.

Eve vardığımda Elizabeth’e ne yaptığımı söyledim, buluşumdan çok memnun oldu ama bir yandan da bunu kendi düşünemediği için siniri bozuldu. “Bana neden söylemedin Joyce?” dedi, ben de bunun minibüste aklıma geldiğini söyledim. O zaman da bana, “Çok kötü bir yalancısın” dedi ki elbette öyleyim. Gelecekte kendi başıma bir

şey yapmayacağıma dair söz verdim ama bana, “Tutamayacağın sözleri asla verme” dedi.

Elizabeth, Donna’ya güvenlik kamerası konusunda mesaj gönderdi, yani yakında dolabı kimin açtığını öğrenebiliriz belki. Bu Douglas’la Poppy’yi kimin öldürdüğünü de açığa çıkarır mı acaba?

Coopers Chase sonbaharın son günlerinin güneşi altında çok güzel görünüyordu. Donna köye doğru yürürken bir lama ona sor-gulayıcı bakışlarla bakarak beyaz bir çitin üzerinden başını uzattı. Donna güneyden dercesine ona başıyla selam verdi. Sağındaki gölde, bir kaz ineceği yeri yanlış hesaplayınca suya karın üstü kabaca daldı. Donna kazın, bunu öbür kazların görmemiş olması umuduyla etra-fına baktığına yemin edebilirdi.

İleride bastonlu bir kadın yüzünü güneşe çevirmiş, bankta otu-ruyordu. Donna kadının yalnız olup olmadığını merak etmişti ki ha-sır şapkalı bir adam, elinde sandviçler ve iki gazeteyle yanına otur-du. *Daily Mail* kendisi, *Guardian* da kadın içindi. Böyle zıt gazeteler okuyarak yıllar boyunca ilişkilerini sürdürmeyi nasıl başarmışlardı, merak etti. İnsan kalbine söz geçiremiyordu tabii.

El ele tutuşan bir diğer çiftin yanından geçti, Donna'yla birbir-lerine gülümseyip güneyden dediler. Göl kenarında oturmak üzere patika boyunca yürüyorlardı.

Donna ne zaman böyle patika boyunca el ele yürüyecek, sonra da göl kenarında oturabilecekti?

Köye yaklaştıkça patika genişliyordu, ilk bina bakımevi olan Willows'tu. Oraya en son Elizabeth onu eski bir polis ve en yakın arkadaşı olan Penny'yle tanıştırmak üzere götürdüğünde gitmişti. Penny artık orada değildi tabii. Onun yatağında şimdi bir başka za-vallı vardı.

Bir gün Elizabeth de orada olacak mıydı? Ya Joyce? Ron? İbra-him olmazdı değil mi? Onların herhangi birini öyle düşkün halde düşünmek onu üzmüştü, Donna, Willows'un yanından geçerken ba-şını eğdi.

İbrahim'in bloğu ileride sol taraftaydı; hâlâ rengârenk, hoş bir bahçeden geçerek gidiliyordu. Yürüteçli bir kadın kenara çekilerek ona yol verip, "Neşelen canım, belki de senin başına gelmez" dedi. Donna ona küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Belki de senin başına gelmez. Eh, sorun da bu değil miydi zaten?

Basamakları tırmanırken Donna yeniden, burada ne işim var diye düşündü. Herkes zor zamanlar geçirirdi değil mi? Herkes üzgün hissederdi. Onlar gidip de bütün dertlerini bir psikiyatriste mızırdanmıyordu değil mi? En azından Donna'nın doğup büyüdüğü yerde. Streatham'da psikiyatrist bulamazdınız. Omzunda ağlayacağınız, size kendinizi toparlamanızı söyleyecek dostlarınız olurdu.

Ama Donna'nın Fairhaven'da dostu yoktu, o yüzden işte buradaydı.

İbrahim'in kapısı tam Donna merdivenin tepesine varınca açıldı. Adam dikkatli hareket ediyordu ama Donna'ya olabilecek en yumuşak şekilde sarıldı.

"Otur otur" dedi Donna.

İbrahim koltuğun kollarını tuttu, tuhaf, zarif bir hareketle oturdu. Donna onun karşısına, bir tekne resminin altındaki yıpranmış koltuğa yerleşti. Sıradan bir polis memuru, şans eseri, psikiyatrist bir arkadaşını ziyarete gelmişti sadece. Şimdi buraya gelmişken bu durum gözüne aptalca görünmüştü ama buna dair bir şey söylemeyecekti. Yalnızca güvenlik kamerası kayıtlarına bakabilirlerdi. Donna iyiydi, sadece biraz morali bozuktur.

"Yataktan kalktığını görmek güzel" dedi Donna. "Ağrın nasıl?"

"Daha iyiye gidiyor" dedi İbrahim. "Sadece nefes aldığım zaman ağrım oluyor."

Donna gülümsedi. "Şu kamera kayıtlarına bakalım mı? Hoşuna gideceğini düşündüm."

İbrahim başını salladı. "Zamanı gelince, zamanı gelince... Ama önce, *senin* ağrın nasıl Donna?"

"Benim ağrım mı nasıl?" diye sordu Donna gülerek. Ah, tamam, böyle mi olacaktı? Terapi böyle mi başlıyordu?

"Evet" dedi İbrahim başını bir yana yatırarak, bu hareketi Donna'ya lamayı anımsatmıştı. "Senin ağrın nasıl?"

"Spor salonunda bileğimi burktum, söyleyeceğim başka da bir şey yok" dedi Donna. Burada olmamalıydı, İbrahim'in zamanını harcıyordu.

“Öyle mi?” diye sordu İbrahim. Bu aslında sorudan çok bir gözlemdi.

Donna, İbrahim’in koltuğunun yanındaki sehpanın üzerinde büyük bir not defteri olduğunu gördü. İbrahim ona uzandı ve gömlek cebinden bir kalem çıkardı. Her şey tamamdı.

“Senin yerine konuşmak gibi bir niyetim yok Donna” dedi İbrahim. “Ama işin aslı, bu yeni güvenlik kamerası kayıtlarına sen kendin de bakabilirdin. Ya da bana gönderirdin. Veya hepimizle bir görüşme ayarlayabilirdin. Ama sen benimle yalnız görüşmek istedin.”

“Nasıl olduğunu görmek istedim” dedi Donna.

“Çok nazıksın” dedi İbrahim. “Ama bu pek beklenmedik bir şey değil çünkü sen çok nazık bir kadınsın. Şansa bak ki ben de senin nasıl olduğunu görmek istemiştım. Bu yüzden ufak bir sohbet edip birbirimizin nasıl olduğunu görelim mi?”

Donna, İbrahim’i kandıramazdı, işte başlıyorlardı. Şimdi Gwyneth Paltrow ya da öyle biri gibi olmuştı. Donna yıpranmış koltuğa sırtını yasladı, başını aşağı yukarı sallayıp gözlerini kapadı. “Tamam. Bu aslında terapi değil, değil mi? Sadece arkadaşınla konuşuyorsun?”

İbrahim saatine baktı. “Nereden başlamak istersin? Londra’dan ayrılışımdan mı? Annenle Chris’ten mi?”

Donna başını arkaya yasladı, burnundan derin bir nefes aldı.

“Belki de yalnızlıktan başlamalıyız?” diye öneride bulundu İbrahim.

Donna’nın kapalı gözlerinden yaşlar sızmaya başladı.

“Acı mı veriyor?” diye sordu İbrahim.

“Sadece nefes aldığım zaman” dedi Donna.

Donna, Chris’in sabahının nasıl geçtiğini merak etti.

Üç adam Maidstone Crown Mahkemesi'nin dışındaki beton masada oturuyordu. Binanın kendisi bir mola yerindeki 1980'lerin Travelodge Oteli'ne benziyordu.

Burada olmak Chris Hudson'ın göreviydi ama Ryan Baird'in duruşmasını izlemeye zevk için bile gelirdi.

Chris, yıllar içinde Maidstone Crown Mahkemesi'nde epeyce davada bulunmuştu. Buradaki girdiği ilk dava, kendini trende teşhir eden, bunun için de bahar nezlesi ilacını suçlayan bir yerel belediye meclisi üyesininkiydi. Adam şimdi o bölgenin milletvekiliydi. Girdiği son davaysa nadir rastlanan kuşların yumurtalarını çalarken yakalanan bir paralimpik sporcununkiydi. Kadın mahkemeye bronz madalyasını takıp gelmişti ama yine de mahkûm edilmişti.

Ama bunu dünyaları verseler kaçıramazdı. Ryan Baird. Dava hiç de güvenilir değildi elbette. Sifonda bulunan kokain ve banka kartı? İsimsiz bir ihbar? Ama bazen gerekeni yapmalıydınız. Chris daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı. Perşembe Günü Cinayet Kulübü onu neredeyse her gün daha da fazla yoldan çıkarıyordu.

İbrahim'in intikamını almak, tek amaç buydu. Chris, İbrahim'i son gördüğünde yara bere içindeydi, güçlü durması ve hiç yakın-mamasıysa durumu daha da kötüleştiriyordu. Ryan Baird demir parmaklıkların arkasında olursa bir daha kimseye büyük bir zarar veremezdi.

O nedenle bu duruşmayı izlemek büyük zevk olacaktı ama Chris'in burada olmak için pek de iç açıcı olmayan bir nedeni daha vardı.

Connie Johnson. Neler yapabilirdi? Patrice'e gerçekten zarar verir miydi? Düşüncesi bile korkunçtu.

Chris onu durdurmak için ne yapabilirdi? Chris'e kim yardım edebilirdi?

Elizabeth'i arayamazdı. Elizabeth, Patrice'e söylemesini isteyecekti, Chris bunu yapmayacaktı. Gerçi yapılacak en doğru, en cesur-

ca şeyin bu olduğu neredeyse kesindi; ama Chris yapamıyordu işte. İşlere doğrudan, kararlılıkla girişen biri elli bir yaşına gelemezdi.

Bu yüzden Ron'u aramıştı.

O sırada bir güvercin Ron'un patates kızartmasını kapmaya çalışıyordu. Mahkemeye giderken McDonald's'a uğramakta ısrar etmişti. Ron, kuşu kışkırladı ama kuş masadaki yerini muhafaza etti, önce Ron'a, sonra patates kızartmasına baktı, onun gardını düşürmesini bekliyordu.

Ron güvercine, "Aklından bile geçirme dostum" deyip Chris'e döndü. "Bence bütün güvercinler muhafazakâr."

"Bu da bir teori" dedi Chris.

"Kadın yaman birine benziyor" dedi Ron. "Şu Connie Johnson?"

Masanin etrafındaki üçüncü adam olan Bogdan, onaylar havada başını salladı.

"Formda biriymiş işittiğim kadarıyla, ha?" diye sordu Ron.

"İngilizlere göre formda denebilir belki" diye omuz silkti Bogdan. "Polonyalılar kadar formda değil."

Bogdan, Chris'in aradığı bir sonraki kişiydi. Connie Johnson'ın deposunu izledikleri sırada Bogdan'ın onu ziyaret edip bir paketle çıktığını görmüşlerdi. Chris, Bogdan'la bir noktada yüzleşmesi ve ona birkaç soru sorması gerektiğine karar vermişti. Ama paket Ryan Baird'in klozetinde bulunduktan sonra bütün soruları yanıtlanmıştı. Bogdan belli ki Connie Johnson'ı tanıyordu, ki bu yararlı olabilirdi; bu yüzden Chris onu da davet etmişti: "Benimle Maidstone'da buluş, biraz eğleneceğiz ama Elizabeth'e söyleme."

"Muhtemelen bir şey çıkmayacak" dedi Chris. "Sadece göz korkutmak içindi, sizce de öyle değil mi? Patrice'e bir şey yapmaz değil mi?"

Bogdan yüzünü buruşturdu. "Bilemem. Bundan çok daha kötüsünü yapmışlığı var."

"Sevdiğim kadını öldürmekten daha kötüsü mü?" dedi Chris.

"Antonio biraderleri öldürdüğünü biliyorsun değil mi? Üstelik bizzat yaptı, onları birbirlerinin gözü önünde ikiye doğradı..."

"Tanrım" dedi Chris. "Bu arada bu konuda kanıtın varsa, benim ne iş yaptığımı biliyorsun."

Bogdan güldü. "Polise asla konuşmamalısın. Kanun bu."

“İşte bu güvenoyu” dedi Chris. “Teşekkür ederim Bogdan.”

“Halledeceğiz” dedi Bogdan. “Ron? Hallederiz değil mi?”

Ron başıyla onayladı.

“Onunki insanlık dışı bir özgürlük” dedi Ron. “İnsanlık dışı bir özgürlükle yapılan şeyleri kabul edemem.”

“Yine de yasadışı bir şey yapmayın” dedi Chris.

“Peki, yasadışını tanımla o zaman” dedi Ron.

“Kanuna uymayan” dedi Chris. “Çok basit.”

“Chris, ihtiyar delikanlım” dedi Ron, başını iki yana sallayarak. “Bundan daha yanlış bir şey söyleyemezdin. Yasal, yasadışı. Bu ince bir çizgidir. Sene bin dokuz yüz seksen dört, Nottinghamshire’da Manton Colliery’nin önünde protesto gösterisi yapıyorduk. Bin beş yüz insanın işini korumak, bir endüstriyi kurtarmak için mücadele ediyorduk.”

“İngiltere’de kömür madenleriniz mi vardı?” dedi Bogdan.

“Thatcher hükümeti, başkasının ocağının dışında grev yapamayacağına dair bir acil durum yasası çıkardı. Ama biz yine de yaptık, geri adım atmadık. Bu bir prensip meselesidir. Polis coplarla, kalkanlarla üstümüze geldi ama yerimizden kıpırdamadık. Onlara karşılık vermedik ama kıpırdamadık da. Hepimizi alıp şu ya da bu karakola götürdüler, başlarına bela olduk diye minibüsün arkasında bir güzel dövdüler. Ertesi sabah mahkemede ydik, huzuru bozmaktan iki yüz sterlin ceza. Suç kaydı ve haftalar süren beyin sarsıntısı. Şimdi, bu ihtiyar solcuyu affet ama ben yasadışı bir şey yaptığımı düşünmüyorum, bence doğru olanı yaptım.”

“Tamam da farklı zamanlardayız Ron” dedi Chris.

“Bir hafta sonra” diye devam etti Ron, “bizim oğlanlardan biri kütüphaneye gitti ve Nottinghamshire’ın emniyet müdürünün adresini buldu. Bizim olaydan kısa süre sonra onu falanca bir şeyin lordu yapmışlardı. Her neyse, adresi buldu ve ertesi gün birinin eniştesinin eniştesi onun ardiyesine buldozerle daldı. Şimdi, sana garanti ederim ki bu yasadışıydı. İşte senin ince çizgin bu.”

“Hmmm.”

“Ve Jason *Ünlülerle Pazarlık Avı* programına çıktığında” diye devam etti Ron, “açıkartırmanın nerede olacağını öğrendi ve iki arkadaşının, aldığı her şey için birbirlerine karşı fiyat vermelerini sağ-

ladı. Sonunda Gary Sansom, –onu tanımazsın, silahlı soyguncudur ama kuzeydendir– Jason’ın on sterline aldığı bir gümüş çakmak için yüz altmış sterlin ödedi, Jason’sa bütün ödülleri kazandı. Bu yasadışı mı? Bütün para MS hastalarına gittiği halde hem de?”

“Tamam ama...” dedi Chris.

“Yani demek istediğimiz” dedi Bogdan, “emin ellerdesin.”

Chris başıyla onayladı. “Bakın, kimseyi öldürmeyin. Ama Connie’yi durdurmanın bir yolunu bulursanız, biliyorsunuz, her türlü yardım minnettarlıkla karşılanacaktır.”

Adamlar başlarını salladı. Sanki güvercin bile başını sallamıştı, Ron ona bir patates kızartması verdi.

“Ve Donna’ya da, Elizabeth’e de tek kelime edilmeyecek, tamam mı?” dedi Chris.

“Elizabeth zaten biliyordur ki” dedi Bogdan. “Masanın altında dinleme cihazı vardır.”

“Yine de Joyce’a bir şey söylemem gerekiyor” dedi Ron.

“*Kimseye* hiçbir şey söylenmeyecek Ron” dedi Chris. “Bu konuşma burada kalacak.”

“Affedersin ihtiyar delikanlı” dedi Ron. “Joyce, Patrice’e âşık olduğunu düşünüyor. Ben de, ‘Hayır, sadece yatıyorlar’ dedim, bunu saygı çerçevesinde söylüyorum, kim olsa yapar, güzel bir kadın.”

“Teşekkür ederim” dedi Chris.

“Bu yüzden Joyce’a söylemem lazım.”

“Neyi?” dedi Chris.

“Sadece, ‘Polislerle ilgili bir şeyler hakkında sohbet ediyorduk, Chris, Patrice’ten ‘sevdiğim kadın’ diye bahsetti’ diyeceğim. Zevkten dört köşe olacak.”

“Ben öyle bir şey söylediğimi düşünmüyorum Ron” dedi Chris. Söylemiş miydi?

“Söyledin” dedi Ron.

“Evet, söyledin” dedi Bogdan. “Hepsi Elizabeth’in kayıtlarında olacak.”

Chris düşünmeye başladı. Beton bir masada iki arkadaşıyla oturmuştu, bir güvercin McDonald’s’tan patates kızartması yemekle meşguldü ve o âşık olmuştu. Bu korumaya değer bir şeydi değil mi?

“Anımsıyorum da eskiden daha fazla dans edilirdi” dedi Donna. “Biliyor musun? Çok da uzun zaman önce değil. Dans etmeye ne oldu?”

“Ben dans etmem” dedi İbrahim. “Dans etmek için hızlı, esnek kaslarım yok.”

“Ah uyuşturucular, arkadaşlar ve kahkahalar. Hepsini özledim.”

“Polislerin uyuşturucu kullanmasına izin vermezler” dedi İbrahim. “Bu açıdan şanssızsın.”

“Oyunbozansın” dedi Donna. Gözleri hâlâ kapalıydı ama İbrahim onu gülümsetmişti.

“Eminim ki hoş karşılanmıyordur” dedi İbrahim ve sonra not defterine baktı. “Dans etmek, uyuşturucu, arkadaşlar, kahkahalar. Bana göre bunlardan hangisi en önemlidir sence?”

“Uyuşturucu değildir diye düşünüyorum” dedi Donna.

“Arkadaşlar, Donna, hepsi onlara bağlı. Arkadaşlarıyla dans edersin, arkadaşlarıyla uyuşturucu kullanırsın, arkadaşlarıyla gülersin. Kaybolan şey bu. Arkadaşlar. Neredeler?”

Nereye gitmişlerdi? Nereden başlamalıydı? “Londra’dalar, Amerika’dalar, sevmediğim adamlarla bebek yaptılar, dine döndüler, doğru dürüst işler buldular, biri Birleşik Krallık Bağımsızlık Partisi’ne katıldı. Kimsenin zamanı yok, hepsi meşgul. Shelley hariç, o da hapiste.”

“Ee artık kimse dans etmiyor, ha?”

“Ediyorlarsa da kimse benimle etmiyor” dedi Donna. “En yakın arkadaşlarım kimler? Chris, o da annemle yatıyor. Annem, Chris’le yatıyor. Sizler varsınız ama; beni bu noktada desteklersin diye düşünüyorum, en iyi arkadaşlarım yetmişlerinde olmamalı.”

İbrahim başıyla onayladı. “Katılıyorum. Belki biri tamam ama dördümüz birden biraz fazla görünüyor.”

“Burada benim yaşıttım olan ve gerçekten hoşuma giden tek kişi Connie Johnson ve o da bir uyuşturucu taciri. Ama bahse girerim o dans ediyordur.”

“Ve bence uyuşturucu da kullanıyordur mutlaka” dedi İbrahim.

Donna yeniden gülümsedi. Gözlerini kapalı tutmaya devam ediyordu. Bu huzur vericiydi, faydalıydı. Sadece bir şeyleri yüksek sesle söylemek. Terapi bu muydu? Öyle hissettirmemişti. Daha ziyade, sonunda birine doğruyu söylemek gibiydi.

“Gözlerini aç şimdi Donna, seninle farklı bir şekilde konuşmak istiyorum.” Donna denileni yaptı ve İbrahim onun gözlerinin içine baktı. “O zamanlar geri gelmeyecek, biliyorsun değil mi? Arkadaşlar, özgürlük, olasılıklar?”

“Beni neşelendirmen gerekiyordu” dedi Donna.

İbrahim başını salladı. “Bırak gitsin. Bunu mutlu bir zaman olarak anımsa. Dağın en tepesindeydin ve şimdi bir vadidesin. Bu başına defalarca gelecek.”

“Peki şimdi ne yapacağım?”

“Bir sonraki dağa tırmanacaksın tabii ki.”

“Ah evet, elbette” dedi Donna. Basitti. “Peki bir sonraki dağda ne var?”

“Yani, bunu bilmiyoruz değil mi? O senin dağın. Oraya şimdiye kadar kimse tırmanmadı.”

“Peki ya istemiyorsam? Ya eve gidip her gece ağlamak ve herkeşe her şey yolundaymış gibi numara yapmak istiyorsam?”

“O zaman onu yap. Korkmaya devam et, yalnız kalmaya devam et. Gelecek yirmi yılını beni görmeye devam ederek harca ve ben de sana aynı şeyleri tekrar edeyim. Botlarını giyip bir sonraki dağa tırman. Orada ne olduğuna bir bak. Arkadaşlar, terfiler, bebekler. Bu senin dağın.”

“Peki, ondan sonra başka dağlar da mı olacak?”

“Olacak.”

“Yani bebekleri bir sonraki dağa bırakabilir miyim?”

İbrahim gülümsedi. “Ne istersen onu yap. Ama hep ileri bak, geri değil. Sen tırmanırken ben burada olacağım. Bu koltuk, ihtiyacın olduğunda senindir.”

Donna bakışlarını yukarı çevirdi, nefes verdi ve gözlerini kırptırdığında kenarından yaşlar aktı.

“Teşekkür ederim, son zamanlarda biraz aptal hissetmişim.”

“Yalnızlık zordur Donna. En zor şeylerden biridir.”

“Bu işte çok iyisin, meslek olarak yapmayı düşünür müydün?”

“Sadece biraz kaybolmuşsun Donna. Ve biri yaşamında hiç kaybolmamışsa, ilginç bir yere de hiç seyahat etmemiş demektir.”

“Ya sen?” diye sordu Donna. “Üzgün görünüyorsun.”

“Biraz öyleyim, evet” diye onayladı İbrahim. “Korkuyorum ve bir çıkış yolu göremiyorum.”

“Benim önerim bir sonraki dağa tırmanman” dedi Donna.

“Buna enerjim var mı bilmiyorum” dedi İbrahim. Onun da gözleri yaşlarla dolmaya başladı. “Kaburgalarım acıyor ve bu kalbim acıyormuş gibi hissettiriyor.”

Donna, “Sen tırmanırken ben burada olacağım” deyip İbrahim’in elini tuttu. İbrahim’i hiç ağlarken görmemişti ve bir daha da görmek istemiyordu.

“Ötekilere söyleme” dedi İbrahim.

Donna, “Zaten biliyorlar” deyince İbrahim başını salladı.

“Ron bile” diye onayladı.

Donna, İbrahim’in elini sıkı. “Ve sen de bu sohbetten birine söz edecek olursan sana elektrik şoku veririm.”

“Haklısın” dedi İbrahim. “Şimdi, cinayet çözelim mi?”

“Evet, hadi” dedi Donna.

İbrahim, Donna’ya gözlerinin altını işaret etti ve o da makyajını tazelemek üzere banyoya gitti. Döndüğünde, İbrahim onun getirdiği kamera görüntülerini kendi bilgisayarına yüklemişti. Motosikletçiler gibi deri kıyafetler giyen bu gizemli kişi kimdi?

Donna, onun koltuğunun kenarına oturdu ve İbrahim oynata bastı.

Elizabeth mektubu tekrar tekrar okumuştı. Douglas ona ne demeye çalışıyordu? Ve ipucu mektupta değilse neredeydi? Madalyon-da mı? Onu yeniden kontrol etmişti, hiçbir şey yoktu.

“Rye’daki kulübeyi de kontrol ettin mi?” diye sordu Sue Reardon, mektup önündeydi.

“Yaptığım ilk şeydi” dedi Elizabeth. “Merak ediyorum, ilk iki paragraf dikkatini çekti mi?”

“İyi deneme canım” dedi Sue. “Tam Douglaslık.”

Elizabeth’in bunu fark etmesi biraz daha uzun sürmüştü. Sue Reardon hızlıydı, ki bu da onların orada olma nedeniydi elbette.

Le Pont Noir’da erken bir öğle yemeği yiyorlardı. Elizabeth çıkmaza düşmüş ve mektubu Sue’yla paylaşmanın zamanının geldiğini düşünmüştü. Kafaları benzer çalışıyordu. Sue, Elizabeth’in mektubu kendine saklamasına biraz söylenmişti ama çok daha kötü karşılayabilirdi. Olayı büyütmemek ikisine de büyük zaman kazandırmıştı. Sue onu biraz bilgilendirdi. Bir mafya patronu ya elmaslarını almak ya da Lomax’i öldürmek için uçakla gelmek üzereydi. Ortalık panayı yerine dönecekti. Elizabeth bu dünyaya dönmekten memnundu. Son bir şamata.

“Eskiden sık gittiğiniz yerlerden birini ima etmiş olabilir mi?” dedi Sue. “Belli ki elmasları senin bulmanı istiyor. Hayatının aşkı falan filan. Sadece senin ve onun bildiği bir şey?”

“Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Adamı yirmi yıldır görmemiştim” dedi Elizabeth.

“Şanslısın” dedi Sue.

“Anlaşılan onunla birkaç anlaşmazlığın olmuş?”

“O belli bir kuşaktandı değil mi?” dedi Sue. “Bu mektup konusunda bana güvenmene memnun oldum Elizabeth. Güvenmeseydin bu hiç profesyonelce olmazdı ama her hâlükârda, bunu çok takdir ettim.”

“Bazen kafa kafaya vermemiz gerekiyor değil mi?” dedi Elizabeth. “Yıllar geçtikçe daha çok güvenmeyi ğreniyorum.”

“Eh, umarım bu aydınlanma bir gün bana da gelir” dedi Sue. “Ama ne olursa olsun, ben sana güveniyorum. Elmasları birlikte bulma ihtimalimizi göz ardı etmiyorum.”

“Bir elmanın iki yarısıyız” dedi Elizabeth.

Sue kadehini kaldırdı. “Hadi buna içelim.”

“Gösteriye hazır mısınız?” diye sordu İbrahim.

“En iyi koltuk benim” dedi Donna ve kolunu yaşlı adamın omuzlarına koydu.

Kayıt, dolap açılmadan birkaç dakika öncesinden başlıyordu. Bankodaki genç kızın başının arkasını ve önünden telaşla geçen birkaç kişiyi görebiliyorlardı. Costa Kahve üniformalı kel bir adam güneş gözlüğüyle ortalıkta geziniyordu. Çoğunlukla bankodaki kızın konuştuğu birkaç kelimelik bir diyalogun ardından yeniden uzaklaştı, bu defa havası biraz sönmüştü. Yaklaşık yirmi saniye sonra motorcu yürüyerek görüş alanına girdi. Aynı deri kıyafetler, aynı kask; elmasları arayan aynı kişiydi.

Ses yoktu ama olayların sırası netti. Şahıs görüş alanının dışına, dolaplara doğru yürüdü ve bankodaki kız tarafından geri çağrıldı. Şahıs cebini karıştırıp kıza bir şey gösterdi, sonra kendisinden kaskı çıkarması istendi. Yüzü kabak gibi ortadaydı ve ikisinin de hiç kuşkusunu kalmamıştı.

İkisinin de hazır bir açıklamaları yoktu ama kuşkuları da yoktu. Siobhan’dı.

Kızı vurularak öldürülmeden önceki gün dolabı açan, elmasları arayan Poppy’nin annesiydi.

Siobhan kaskı yeniden başına geçirirken ve dolaplara doğru yürürken Joyce’un dostluk bilekliğini bile gördüler.

“Galiba Elizabeth’i aramalıyız” dedi İbrahim.

Maidstone Crown Mahkemesi'nin önünde zaman geçiyordu. Ron'un patates kızartması biteli epey olmuştu ve Chris endişelenmeye başlamıştı. Neden hâlâ dava için çağrıda bulunulmamıştı?

Telefonu titredi. Donna'dan mesaj gelmişti. O gün izinliydi ama gelmek de istememişti. Kickboks dersine katılırdı herhalde ya da verandasını basınçlı suyla temizlerdi.

Mesajı açmak üzereyken Ryan Baird'in avukatının kendilerine doğru yürüdüğünü gördü. Adam yeni bir takım elbise giymişti, gerçekten de jilet gibiydi. Donna'nın giyim konusundaki önerisi yine işe yaramıştı. Avukat masanın yanına vardığında başını iki yana salladı.

"Üzgünüm" dedi avukat.

"Ne için?" dedi Chris ama ardından ne geleceğini biliyordu.

"Ortada yok. Telefonu kapalı, sizin çocuklar dairesine gitti. Hiçbir şey yok."

"Kaçtı mı?" diye sordu Ron.

"Kaçtı" diye yanıtladı Chris.

"Ya da bir yerlerde yaralı vaziyette yatıyor olabilir" dedi avukat. Chris'in kuşku dolu bakışlarından sonra, "Ben avukatıyım, düşün yakamdan. Şimdi sizin izinizden gidip McDonald's'tan bir şeyler alacağım."

"Sizinle temasa geçerse bize haber verin" dedi Chris. "Hastaneden yani?"

Avukat özür dilercesine omuz silkti ve sallana sallana yeni takım elbiseleriyle kızarmış tavuk yemeye gitti.

"Tanrı aşkına!" dedi Chris. "İbrahim'e ne diyeceğiz?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğiz" dedi Ron. "Sen onu yakalayana kadar."

"Kalbini kırmak istemem Ron" dedi Chris, "ama onu yakalayamayız. Kuzeye gidecektir ya da Londra'ya. Her şey unutulana kadar sessiz kalabileceği bir yere."

“Ama bu unutulmayacak” dedi Ron. “Değil mi? Ben görevimi yaptım. Dolap çevirerek birinin dairesine girdim, sifonuna kokain yerleştirdim. Şimdi de sen görevini yap.”

“Elimden geleni yapacağım Ron. Bunu biliyorsun.”

Bogdan, Ron’a, “Chris onu bulacaktır” dedi. “Ve biz de onun için Connie Johnson’ı durdurmanın bir yolunu bulacağız. Bizler akıllı adamlarız.”

“Ya yapamazsak?” diye sordu Chris.

“Bir yolunu bulacağız” dedi Bogdan. “Size garanti veririm.”

“Peki, McDonald’s’a kim gelir?” dedi Ron.

“Daha şimdi yedin ya” dedi Chris.

“O kahvaltıydı” dedi Ron.

Chris’in telefonu gelen mesajı anımsatmak üzere tekrar titredi. Donna’nın mesajıydı.

Elinden geldiğince çabuk Coopers Chase’e gel. Çok tuhaf bir şey oldu. Umarım Ryan Baird’i içeri tıkmışlardır.

“Coopers Chase’te çok tuhaf bir şeyle ilgilenen var mı?” diye sordu Chris.

Evet. Hepsi ilgileniyordu.

Coopers Chase'te iki göl vardı. Biri, Tonny Curran'ın inşaat ekibi tarafından inşaat projesinin ilk aşamasında kazılan yapay göldü. Ron bu gölü severdi. Etrafındaki çimler iki santim uzunluğunda kırılmıştı, etrafı taşlarla döşenmiş güzel bir patikayla çevriliydi. Balıklar gölü seviyordu, kuğular da ve Ron da. Haftada bir karıştırılan kimyasal nedeniyle suyu ıslıl ıslıl bir maviydi. Tam da bir gölün görünmesi gerektiği gibiydi.

Tony Curran'ın hakkını vermeniz gerekirdi, huzur içinde yatsın. Çok kötü bir insandı ve suyun altında muhtemelen kokain paketleri gömülüydü ama bir gölün nasıl kazılacağını biliyordu.

Diğer göl asırlardır oradaydı; etrafı sazlarla, yaban çiçekleriyle çevriliydi, yüzeyinde zambaklar ve yosunlar vardı. Rengi en iyi halinde yeşilimsi bir kahverengiydi. Böcekler oraya bayılıyordu, Ron'sa bu sevginin nedenini asla anlayamıyordu.

Ruskin Court'tan Colin Clemence eskiden her sabah orada bir uçtan bir uca yüzerdi. Bunu yapmaya kesin yemin etmiş gibiydi, ta ki Weil hastalığına yakalanana kadar. Sonra oraya uyarı levhaları koymak zorunda kalmışlardı.

O levhalardan birini o anda görebiliyordu. Aslında evde de toplanabilirlerdi ama Ron, İbrahim'in biraz yürüyüp hava almasını istemişti. Coopers Chase'ten ayrılmayacaksa, en azından dairesinden dışarı çıkmalıydı. Bu yüzden Ron göl kıyısında toplanmayı önermişti. Diğer gölü kastetmişti tabii ama İbrahim mutlu görünüyordu, o yüzden şikâyet edememişti.

Oradaki iki banka yerleştiler. İkisi de hayal kırıklığı yaratacak kadar yabani olan göle bakıyordu.

"Ne kadar güzel" dedi Sue Reardon. Elizabeth'le öğle yemeği yemiş ve bundan kimseye bahsetmemişlerdi.

"Değil mi?" dedi Joyce. "Ne kadar vahşi."

Bu salak doğal gölü Joyce bile mi seviyordu?

İbrahim güvenlik kamerası görüntüsünün birer çıktısını herke-
se dağıttı. Siobhan, kasksız, saçlar açık, bir ışık şeridi gibi parlayan
pullu bileklik.

“Siobhan!” dedi Joyce.

“Siobhan!” dedi Elizabeth.

“Pekâlâ” dedi Sue Reardon.

Tam da bekleneceği gibi diye düşündü Ron. Tam birinden hoş-
lanmaya başlamıştım ki.

“Biliyorum şimdi yeri ve zamanı değil” dedi Joyce, “ama bilekli-
ği takması ne hoş.”

İnanamayarak, neler olduğunu anlamaya çalışarak fotoğrafa
bakmaya devam ettiler.

“Bu senin evine gelen kadın, Joyce” dedi Chris Hudson. Chris’le
Donna üçüncü banktalardı.

“Poppy’nin annesi, evet” dedi Joyce. Boynuna yapışan bir kene-
yi ezdi. Gölü hâlâ seviyor musun bakalım Joyce?

“Ve bu görüntüler Douglas’la Poppy öldürülmeden bir gün ön-
cesine ait” dedi Donna.

“Bir akşam öncesi” dedi Elizabeth. “Cinayetlerden ve biz elmas-
ların nereye saklanmış olması gerektiğini öğrenmeden önce.”

“O zaman Siobhan emanet dolabını bizden önce nasıl bilebilir?”
diye sordu Joyce. “Bu saçma olmaz mıydı?”

Sue Reardon, Siobhan’ın fotoğrafını eline aldı. “Elizabeth, zan-
nederim sen de benim düşündüğümü düşünüyorsun? Ona bunu sa-
dece bir kişinin söyleyebileceğini?”

Elizabeth başını aşağı yukarı salladı. “Sadece Poppy olabilir.”

Sue başıyla onayladı. “Douglas gerçekten ona söylemiş olabilir
mi ama? Bundan kuşkuluyum.”

“Ben de” dedi Elizabeth.

“Belki bu işte birliktelerdi?” dedi Ron. “Lomax soygununda ikisi
de oradaydı değil mi?”

Donna onaylar havada başını salladı. “Douglas uzun süre hapis
yatacağını biliyordu, o yüzden Poppy’ye emanet dolabından söz etti.
Poppy, annesini elmasları onlar için almaya gönderdi.”

“Bundaki ufak kusuru görebiliyor musun Donna?” dedi Elizabeth.

“Douglas elmasları oraya hiç koymadı” dedi İbrahim. “Bu işte birlikte olsalardı neden Siobhan’ı yanlış yönlendirsinler ki?”

“Ama Douglas, Poppy’ye dolaptan bahsetmediyse Siobhan bunu nasıl oldu da öğrendi?” diye sordu Sue. “Dolaptan sadece mektupta bahsediliyordu değil mi?”

Tam bir sessizlik oldu, herkes olası bir çözüm üzerine düşünmeye çalışıyordu. Donna derin düşüncelere dalmayan tek kişinin Joyce olduğunu fark etti. O sadece hoş bir şekilde gülümseyerek Elizabeth’e bakıyordu. Bir şey bekliyor gibiydi. Ama ilk harekete geçen Ron’du.

“Tamam” dedi Ron. “Anladım. Mafyanın dinleme aygıtları olduğunu okumuştum ve onları ampullere doğru tutuyorlarmış. Yani bunun için bir bilim falan varmış, bana sormayın, Google’da var ve camın titreşiminden herhangi bir odada ne konuşulduğunu işitebiliyormuş. Onu geçen gün talkSPORT’ta²⁹ kullandılar. Yani mafya buraya muhtemelen kiralık bir otomobille geldi ve...”

“Of Tanrı aşkına!” dedi Joyce.

Ron durdu ve bütün gözler Joyce’a döndü.

“Burada iki ajansınız ve bunu çözemiyor musunuz? İki polis memuru ve bir psikiyatrist? Yani hiçbiriniz çözemedi mi?”

“Ya ben?” dedi Ron.

“Eh, en azından sen denedin” dedi Joyce.

“Sanıyorum ki sen çözdün?” dedi Elizabeth.

“Elizabeth” dedi Joyce, başını usulca iki yana sallayarak, “tanıdığım en akıllı insan olup bazen gerçekten çok kalın kafalı olabiliyorsun.”

29) Birleşik Krallık’ta çeşitli sporlar üzerine yayın yapan bir radyo istasyonu. [ç.e.n.]

Ryan Baird bir dâhiydi, bariz ve net. Dava bir kandırmacaydı, bu açıktı. Birileri ona kumpas kurmuştu. Kim bilir kimdi? Kimin umurundaydı? Bu yalnızca Ryan'ın tanındığını ve düşmanları olduğunu kanıtlıyordu. Zaten kötü bir adamın düşmanları olmasa neydi ki? Bir hiç.

Kuzeni Steven'in dairesinde oturuyordu. İskoçya'daydılar. Glasgow yakınlarında bir kasabaydı; tam olarak neresiydi, unutmıştu. C'yle başlıyordu. Duruşmadan önceki gün trenle gelmişti. Ne bileti ne de başka bir şeyi vardı. Ryan Baird'seniz, tanınan biriyse ve düşmanlarınız varsa tren biletlerine para vermezsiniz. Ancak bu sefer, trenin tuvaletinde saklanırken biletçi tarafından yakalanmış, Doncaster adlı bir yerde trenden indirilmişti. O da bir sonraki trene binmiş, ondan da Newcastle'da indirilmişti ve orada biraz uyuması gerekmişti çünkü son tren çoktan gitmişti. Ama neticede İskoçya'ya ulaşmıştı ve kuzeni gelip onu almıştı. Ryan Bair: 1 – Tren Hattı: 0.

Annesi ona yıllar önce, "Bir zanaat öğrenirsen asla işsiz kalmazsın" demişti, oldukça da haklıydı. İki saat içinde kokain paketlerini satmaya başlamıştı bile.

Ve şimdi oturmuş, Steven'la FIFA oynuyordu, irice bir esrarlı sigarayı tütürüyordu, KFC'den söylediği yemeği de silip süpürmüştü. O bir dâhiydi.

Onu İskoçya'da aramak kimin aklına gelirdi ki? Kimsenin. Kilometrelerce uzaktaydı. Onu Londra'da arayabilirlerdi. Belki Luton'a kadar bile gidebilirlerdi ama bundan kuşkuluydu. Ryan daha önce hiç İskoçya'ya gelmemişti, polisin de gelmesi için bir neden görmüyordu.

Garanti olsun diye kendini Kirk diye tanıtıyordu. Bu ismi oldum olası severdi. Polis buraya kadar gelip de etrafta onu sorsa bile Ryan Baird diye birini kimse işitmemiş olacaktı. Planı kusursuzdu.

İtiraf etmeliydi ki bugün kendini üç-dört defa Ryan diye tanıtmıştı ama bu, Steven'in arkadaşlarıyla birkaç içkiden sonra olmuştu ve hepsi de yeterince sağlam tiplere benziyordu.

Kısa bir süre önce kendinden bahsediliyor mu diye yerel haberlere bakmıştı. Kentli uyuşturucu taciri firarda. “Polis Ryan Baird’in tehlikeli olduğunu ve yakın temasta bulunulmaması gerektiğini belirtti.” Ancak buradaki yerel haberler İskoçya’ya dairdi. İskoçya’yla ilgili tüm bunları kim takardı ki? Biri bir spor ve eğlence yerleşkesini yakmıştı, haberlerin tek güzel kısmı buydu.

Bir işi vardı, başını sokacak bir yeri vardı ve yeni de bir ismi; hepsi bir günde olmuştu. YouTube’da Pablo Escobar hakkında bir program izlemişti, bu tam da onun yapacağı bir şeydi. Hatta... Pablo! Bu çok daha iyi bir isimdi. Boş verin Kirk’ü, yarından itibaren Steven’ın kuzeni Pablo olacaktı.

Pablo Escobar sonunda vurulmuştu tabii. Ama bunun nedeni zamanla dikkati elden bırakmasıydı. Ryan öyle olmayacaktı.

İskoçya! Ryan’ın hakkını teslim etmeliydiniz.

Bütün gözler Joyce'taydı. Şarkı yarışmasının kazananını açıklamayı bekleyen bir sunucu gibi bir an sessiz kaldı. Sessizlik sazlıklara hücum eden böceklerin uğultusuyla doluyordu. Donna, onun dikkatleri üzerine toplamaktan gayet mutlu olduğunu görebiliyordu. Aferin ona diye düşündü.

"Ah, ânın tadını çıkarmayı bırak Joyce" dedi Elizabeth. "Tanrı aşkına."

"Sadece uğraşıp kendiniz çözün diye size birkaç saniye daha tanıyordum" dedi Joyce ve matarasından bir yudum çay aldı.

"Bu işe bayıldım" dedi Ron.

"Ne buldun Joyce?" diye sordu Donna.

"Sadece şunu" dedi Joyce. "Elizabeth, Douglas'la şu yürüyüşünüzde, hani şu ağaçlıkta olan? Aynı yürüyüşü biz de ertesi gece yapmıştık hani?"

"Devam et" dedi Elizabeth.

"Douglas sana elmasları çaldığını söylemişti ve şu ağaç hakkında konuşmuştunuz? Hani şu ajan zulası hakkında?"

"Bu iş sonunda Elizabeth'e patlayacak gibi hissediyorum" dedi Ron onaylar havada.

"Poppy de sizinleydi değil mi?"

"Ama kulaklıkları takılıydı Joyce."

"Peki, son zamanlarda kulaklık takan başka kiminle tanıştık? İstasyondaki şu tatlı kız. Peki o ne dinliyordu?"

"Hiçbir şey" dedi Elizabeth.

"Hiçbir şey. O halde Poppy'nin kulaklıklarından bir şey dinlediğini kim söyleyebilir ki? Hiçbir kelimeyi duymadığını kim söyleyebilir?"

"Çok güzel" dedi Ron.

"O zaman Douglas'ı itiraf ederken duydu ve ajan zulası konusunu da" dedi İbrahim.

"Sonra da düşünüp taşındı, tıpkı senin yaptığın gibi" dedi Joyce.

“Sonra tepeye döndü, notu buldu, okudu ve yerine koydu” dedi Sue.

“Sonra annesine elmasları nerede bulacağını söyledi” dedi Ron. Artık herkes Elizabeth’e bakıyordu. Donna onun kafa patlattığını görebiliyordu. Sonunda başını kaldırıp doğruca Joyce’a baktı.

“Ah Joyce. Bazen gerçekten de sinir bozucu derecede zeki oluyorsun.”

Joyce’un gözleri ışıldadı.

“Öyle görünüyor ki” dedi Elizabeth, “şu Poppy gözüktüğünden daha akıllıymış. Şair olacakmış, hadi oradan!”

“Peki bundan ne çıkarmalıyız?” diye sordu Sue. “Poppy mektubu buldu ve annesiyle temasa geçti. Siobhan gitti ve elmasları bulamadı.”

“Ve ertesi gün Poppy vurularak öldürüldü” dedi Chris.

“Affedersiniz, ben sizin kim olduğunuzu bilmiyorum” dedi Sue. Sonra Donna’ya baktı. “Ya da sizin.”

“Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson, Kent Polisi” dedi Chris, “ve bu da polis memuru Donna De Freitas.”

Sue başıyla selam verdi, sonra Elizabeth’e baktı. “Bu ikisi ağızlarını kapalı tutabilir mi?”

Elizabeth başıyla onayladı. “Dürüst olmak gerekirse, bilirler.”

“Göğsüm kabardı” dedi Chris.

“Sanırım çözdüm” dedi Joyce. “Sanırım ne yaşandığını biliyorum.”

“Formundasın Joyce” dedi İbrahim.

“Basit. Siobhan elmasları bulamadı ve Poppy’ye söyledi. Poppy’nin sinirleri bozuldu tabii ve Douglas’a her şeyi anlattı. ‘Elmaslar nerede, onların sende olduğunu biliyorum.’ Douglas öfkeye kapıldı. Poppy onun mektubunu buldu, annesine söyledi, başka kime söyleyecekti ki? Bu yüzden Douglas ondan kurtulmak zorunda kaldı. Poppy’yi vurdu, kendi ölümünü tezgâhladı, biz içeri girdik ve ikisini bulduk. O sırada Douglas elmaslar gerçekte neredeyse bir taksile oraya doğru gitmekteydi.”

“Ah Joyce” dedi Elizabeth.

“Ne?” diye sordu Joyce.

“Bu gerçekten, zirvedeyken orada bırakmak gerektiğine dair ibretlik bir ders.”

“Ah” dedi Joyce.

Elizabeth telefonunu çıkardı, Hove’daki evde çektiği fotoğrafları açtı. “Olay yerinde bir şeylerin yolunda olmadığını biliyordum.”

“Bakıyorum da telefonunu bulmuşsun?” dedi Sue.

Elizabeth keyifle omuz silkti. “Kanepenin arkasına düşmüş. Her şey fazlasıyla düzmece gibi görünüyordu. Fazla mükemmeldi. Ki ben de bu yüzden Douglas’ın her şeyi tezgâhladığını düşündüm. Poppy’yi vurduğunu ama kendi ölümünü tezgâhlayıp yerine bir başka ceset yerleştirdiğini.”

“Peki şimdi?” diye sordu Donna.

“Eh, şimdi tam tersi mi oldu diye merak ediyorum. Ya kendi ölümünü tezgâhlayan Poppy’yse?”

“Poppy olmasın” dedi Joyce.

“Bize morgdaki cesedin Poppy’ye ait olduğunu söyleyen kimdi?” diye sordu Elizabeth.

Yanıtı hepsi biliyordu ama yüksek sesle ilk söyleyen Sue oldu.

“Siobhan.”

O anda bütün taşlar yerine oturdu. Ajanlar açısından, polis memurları açısından, psikiyatrist ve hemşire açısından. Hatta Ron açısından bile. Anne, kız ve elmaslar. Poppy hakkında gerçekte ne biliyorlardı? Siobhan hakkında gerçekte ne biliyorlardı? Hiçbir şey. Hem de hiçbir şey bilmiyorlardı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Eğlenmeniz İçin Bolca
Günübirlik Gezi*

Joyce

Bilin bakalım kim az önce Eurostar trenindeydi?³⁰ Bendeniz Joyce Meadowcroft.

İbrahim'i bizi Ashford Uluslararası Havaalanı'na götürmesi için ikna etmeye çalıştım ama yemedi. Kaburgalarını gerekçe gösterdi ama aslında kaburgalarının daha iyi olduğu anlaşılıyordu. Dün onu yüksek raftan bir çaydanlık alırken gördüm. Yine de bir noktada onu dışarı çıkmaya ikna edeceğim, bekleyin de görün.

Elimizde bir teori var, Elizabeth'in teorisi ama herkes bu teoriye, cinayetlerin arkasında Poppy'nin olduğuna ikna olmuş gibi duruyor. Douglas'ın elmasları çaldığını öğrendi ve onları kendine istedi. O yüzden de onlara sahip olmak için detaylı –bana soracak olursanız fazla detaylı– bir plan yaptı.

Teori bana doğru gelmiyor. Poppy o kadar nazikti ki. Gerçekten bu kadar yanılabilir miyim? Galiba öyle oldu, fazla güveniyorum. Bir ara hastanede sürekli morfin çalan bir hemşire vardı. Kimsenin tavuğuna kış demezdi. Bir de *Emmerdale* dizisinden sevdiğim bir oyuncu vardı. Onu Instagram'da takip ettim, hep karısıyla bebeklerinin ve köpeklerinin fotoğraflarını koyuyor, ben de onları hep beğeniyorum. Neyse, Jason onunla birlikte ünlülerin yarıştığı bir bilgi yarışmasına katılmıştı, onun beş para etmez biri olduğunu söyledi. Detaya girmedi ama böylelerini gözünden tanıdığını söyledi ve Jason söz konusuysa bu doğrudur, o yüzden ben de sözüne inandım. Onu hâlâ Instagram'da takip ediyorum ama eskisi gibi değil. Yine de harika bir mutfakları olduğunu kabul etmek lazım.

Dolayısıyla belki Poppy konusunda da yanıliyorumdur. Belki bunları o yapmıştır. Sonuçta yirmi milyon sterlin çok büyük para.

30) Britanya'yı Fransa, Belçika ve Hollanda'ya bağlayan hızlı tren sistemidir. [ç.n.]

Siobhan'ı da bulaştırdığı düşünülüyor. Annesine yanlış cesedi teşhis ettirerek bizi yolumuzdan saptırmış olması... Bu mümkün. Joanna benden bir cesedin kendisi olduğunu söylememi istese herhalde yapardım. Mesele kendi çocuğunuz olduğunda önce harekete geçer, sonra sorular sorarsınız değil mi? Bir defasında bir erkek arkadaşına kendisinin Guernsey'ye taşındığını söylememi istemişti, ben de ona göre davranmıştım. Bu erkek arkadaşı en sevdiklerimden de biriydi. Şimdi onu Instagram'da takip ediyorum, bir doktorla iki harika çocuğu var. Sanırım Norwich'teler ama benden duymuş olmayın. Ayrıca Joanna'ya onu takip ettiğimi de söylemeyin.

Nerede kalmıştım?

Eurostar! Evet. Koltuklar çok rahat, ücretsiz çay var ve telefonunu şarja takabiliyorsun. Manş Tüneli'ndeyken Joanna'ya, "*Bil bakalım annen nerede?*" diye mesaj attım ama bu akşama kadar yanıtlamadı, o sırada da beni Robertsbridge İstasyonu'ndan eve doğru götüren taksideydim.

Hiç Antwerp'te bulundunuz mu? Bundan kuşkuluyum ama hiç de belli olmaz. Çok hoş bir yer. Bir katedral var ve sekiz ya da dokuz Starbucks'ın yanından geçmişizdir. Saat ikide, Franco adlı bir adamla randevumuz vardı. Franco bir elmas taciri; atölyesi bir kanalın yanında uzanan sıra evlerin arasındaydı. Bu evlerin kapısına çıkan merdivenler vardı.

Kapıların yanında küçük pirinç levhalar vardı. Pencerele ağzına kadar elmaslarla doludur diye düşünmüştüm ama nerede o şans! Bir pencerede bir kedi vardı, bundan daha heyecan verici bir şey de yoktu.

Franco çok yakışıklı bir adamdı. Bugüne kadar Belçikalıların neye benzediğine dair fikrim yoktu ama Franco'yu esas alırsak, gelecekte gözümü dört açacağım kesin. Ak saçlı, bronz tenli, mavi gözlüydü, yarım camlı gözlükleri vardı. Ona eşinin de kendisiyle birlikte çalışıp çalışmadığını sorduğumda dul olduğunu söyledi. Eli mi onunkinin üzerine koydum, sadece rahatlatmak içindi, Elizabeth bana bakıp gözlerini devirdi.

Belki Poppy öldürüldü, belki Douglas öldürüldü, belki ikisi birden öldürüldü? Kimse kesin olarak bilmiyordu, mesele buydu. Ama

burası katilin elmasları paraya çevirmek üzere geleceği yerdı. Franco'ya veya onun tanıdığı başka birine giderdi.

İkimize birer bardak süt teklif etti. Ben kabul ettim çünkü en son ne zaman bir bardak süt içtiğimi anımsamıyorum. Siz anımsıyormusunuz? İçerken düşündüm de belki de o içtiğim son bardak süt olabilir di değil mi? Başka da bana süt teklif edilebileceği bir durumla karşılaşabileceğimi sanmıyorum. Yakışıklı bir Belçikalıyla evlenmezsem tabii. Ki bunu olasılık dışı görmeyi reddediyorum.

Franco'yla evlendiğimi düşünsenize. Yüzüğü hayal edin! Joanna'nın suratını gözünüzün önüne getirin. Şu sıralar bir futbol kulübünün başkanıyla çıkıyor. Adam sürekli spor salonunda, Joanna'nın da ayakları yerden kesilmiş halde. Çarşıya yürüyüp çayın yanına yiyecek bir şeyler alırdım. Franco da elinde bir bardak sütle oturuyor olurdu. Sonra, "Bugün ne kadar elmas sattın?" diye sorardım (ya da bu işlere alışınca daha teknik bir ifade kullanırdım). O da gözlüklerinin üzerinden bakıp kendi dilinde bir şeyler söylerdi. Evet, lütfen. Buna hiç de itirazım olmazdı.

ASOS'tan aldığım yeni yeşil kabanımı iyi ki giymişim.

İyice zırvaladım değil mi? Gerçi onunla tanışsaydınız siz de zırvalardınız. Elizabeth, Douglas'ın onu ziyaret edip etmediğini sorunca Franco, Douglas'ın yaklaşık bir ay önce aradığını, ziyarete geleceğini söylediğini ama sonra ondan bir daha ses çıkmadığını belirtti. Şu ya da bu maceradan eski dost oldukları belliydi.

Sonra Elizabeth, yirmi milyon sterlin değerinde elmasla onu görmeye başka birinin gelip gelmediğini sordu. Franco yine hayır dedi.

Emin olmak için aklımıza gelen herkesi tarif ettik. Poppy'yi, Siobhan'ı, Sue ve Lance'i, Martin Lomax'i tarif ettik. Mafyayla Kolombiyalı kartelden de söz ettik ama hiç sonuç yoktu. Geçen iki hafta içinde bunlara benzer kimse onu görmeye gelmemişti.

Sırf ziyareti uzatmak için bir bardak süt daha aldım ama sonuçta hoşça kal demek zorunda kaldık. Franco beni üç defa öptü, tam hadi bakalım bir şeyler oluyor diye düşünüyordum ki Elizabeth'i de üç defa öptü, demek ki Belçika'da böyle yapıyorlar.

İstasyona dönmemiz gerekiyordu ama yolda İbrahim için biraz çikolata ve Ron için de bira aldım. Mağaza onları güzelce paketledi.

Aslında trende uyuyabiliriz diye düşünmüştüm ama aksine konuştuk. Poppy tüm bunların arkasındaki kişi olsaydı Franco'ya gelirdi. Avrupa'da yirmi milyon değerindeki elması soru sorulmadan paraya çevirebileceğiniz çok az yer vardı. Poppy elmasları ele geçirmişse saklanıyor olabilir miydi? Elmaslar onda değilse o zaman da onları hâlâ arıyor demekti. Peki neredeydiler? Yanıt Douglas'ın mektubunda bir yerlerdeydi. Ama mektubu okumuştuk, Poppy de okumuştur. İlk kim çözecekti?

Dönüş yolu epey uzundu, o yüzden Kuzey Fransa'da bir yerlerde İbrahim'in çikolatalarını açıp yedik, sonra Ron'un biralarının paketini açıp içtik.

Yani o, elmasları bulmadan bizim Poppy'yi bulmamız gerekiyor. Elizabeth onu ortaya çıkmaya zorlayacak bir planı olduğunu söyledi.

Uzaktan onun ışığının hâlâ açık olduğunu görebiliyorum. Bu, onun Poppy'yi düşündüğü anlamına geliyor.

Dilerim ışığın hep açık olur Elizabeth.

İbrahim'e Ryan Baird'in firarda olduğunu şimdilik söylemeyeceğiz. Sadece duruşmasının ertelendiğini belirttik. Yalan söylemekten nefret ediyorum ama bu sefer gerekli olduğunu görebiliyorum.

Ron, Chris'in Patrice'e âşık olduğunu söyledi. Eh, ben de öyle düşünüyorum. Orada mutlu bir son olacağını tahmin ediyorum.

Şimdi yatağa gidiyorum. Biliyorum, Poppy ve elmasları düşünmem gerekir. Ama bunun yerine kanalın yanındaki büyük bir evin hayalini kuracağım, girişinde taş basamaklar ve kapısının yanında da pirinç levhalar.

Hayal etmeyi sürdürmelisiniz. Elizabeth bunu bilir. Douglas da biliyordu. İbrahim unuttu ama ben doğru zaman geldiğinde ona anımsatmak üzere buradayım.

Satranç oyunu bitmişti, gecenin esas işi başlıyordu.

Elizabeth trende içtikleri Belçika biralarının etkisiyle hâlâ biraz çakırkeyifti. Ve istasyonda taksi beklerlerken içtiği bir kadeh şaraptan. Ve kapıdan içeri girdiğinde Bogdan'ın onun için hazırladığı cintonikten. Ve o esnada içtiği ikinci cintonikten.

Bogdan'la Stephen oyunu yıpratıcı bir beraberlikle sonuçlandırmışlardı. Bogdan, Stephen'a ağzına geleni söylemiş, Stephen'sa gülümseyerek, "İçini dök ihtiyar delikanlı, içini dök" demişti.

Şimdiyse üçü salonda oturuyordu. Elizabeth'le Stephen kanepede el eleydi, Bogdan'sa koltukta bacaklarını açmış oturuyordu. Saat gecenin biriydi ama bu kimsenin pek de umurunda değildi. Bogdan enerji içeceği içiyordu ve Elizabeth yine onun normalde ne zaman yatağa gittiğini merak etmişti.

Bogdan onu duruşma hakkında bilgilendirdi. Ryan Baird firar etmişti. Bunu İbrahim'e söylemeyeceklerdi. Zaten onu yakında bulacaklardı; hâlâ Poppy'nin derlediği dosya ellerindeydi.

Poppy? Asıl orada neler oluyordu? Elizabeth hangi işaretleri kaçırmıştı?

Herkes bir şeyler çalabilme potansiyeline sahipti. Elizabeth bir defasında at yarışında parasını kaybettiği için kendi kilisesindeki haçı çalıp eriten bir papaz yardımcısı tanımıştı. Ancak herkes öldürme potansiyeline sahip değildi. Poppy sahip miydi? Bu çok beklenmedik gibi görünüyordu ama Elizabeth'in daha önce de –çok sık olmasa da– kandığı olmuştu. Kendine bir enerji içeceği dolduran, oldukça masum görünen Bogdan'ı izledi.

Ve Poppy, Andrew Hastings'i vurmuştu. Sonrasında titriyordu, evet ama herhangi biri bunu yalandan yapabiliirdi. Elizabeth titremeye başladı.

"Üşüdün mü canım?" diye sordu Stephen.

Gördüğünüz gibi kolaydı. Stephen kolunu ona doladı, o da başını Stephen'ın omzuna yerleştirdi. Ne adlandı. Ayrıca, Poppy'nin

kuşağı sahte duygular sergilemeye alıştı değil mi? Bütün bir kuşak, en ufak şeye öfke kusabiliyordu, en ufak bir eleştiriye tahammülleri yoktu, sahiden, nerede o eski... bir dakika, aslında buna inanmıyordu, bunu az önce birinin trende bıraktığı *Daily Express* gazetesinde okumuştı. Donna gibi çoğu genç insan yeni mücadeleler veriyordu. Onlara iyi şanslar.

Stephen'in omzuna iyice yerleşti. Bir an için aklından bir düşünce geçti; ya *ikisi* de hayattaysa? Ya ikisi bu işte birlikteyse?

Ya Poppy'yle Douglas sevgiliyse?

Elizabeth, Douglas'ın böyle bir şey yapma ihtimalini göz ardı etmiyordu. O, elde edemeyeceği bir kadına bayılırdı. Ya da elde etmemesi gereken. Onu elde etmek için kendini paralar, ona dünyaları vaat ederdi.

Ama Poppy? Dürüst olmak gerekirse, Poppy'nin Douglas'ı öldürme olasılığının, ona âşık olması olasılığından daha fazla olduğunu düşünüyordu. Gerçi bu ikisi arasında genelde ince bir çizgi vardır değil mi? Özellikle de iş Douglas'a gelince.

Bogdan bir enerji içeceğini daha devirdi. "O zaman Poppy, 'Elmasların gerçek yerini bana söylemezsen seni öldürürüm Douglas' dedi."

"Ne cesaret" dedi Stephen.

"Mmmm" dedi Elizabeth. Uykuluydu, rahattı. Poppy'yle Douglas'ın sevgili olma ihtimali yoktu.

Bogdan teoriyi devam ettirdi. "Sonra da Douglas ona, 'Çitin yanındaki ağacın altına gömdüm, beni öldürme' dedi ama o yine de çekti vurdu."

"Joyce şu köpeği yakınlarda almayı düşünüyor mu?" diye sordu Stephen.

"Efendim canım?" dedi Elizabeth.

"Kankan Joyce diyorum. Bir köpek alacaktı ya?"

Stephen'in anımsadığı şeyler işte.

"Hayır canım, herkes vurulmaya başlayınca beklemeye aldı sanırım."

Stephen, "Yeri ve zamanı gelince tabii" diye onayladı.

“Douglas yalan söylerdi tabii” dedi Elizabeth. “Poppy’ye elmasların yerini hiçbir koşulda söylemezdi.”

“Ben öyle düşünmüyorum” dedi Stephen. “Yüzüne silahı doğrultmuş, elmasların yerini soruyorken? Daha neler!”

“O zaman Poppy hâlâ dışarılarda bir yerde öyle mi?” dedi Bogdan. “Elmasları arıyor.”

“Kesin çok da öfkelidir” dedi Stephen. “Akşam yemeği isteyen var mı bu arada? Lazanya var.”

“Belki sonra, şimdi değil” dedi Bogdan.

“Peki Poppy’nin yerinde olsan sen ne yapardın?” diye sordu Stephen. “Seçenekler ne?”

“Çok açık” dedi Bogdan.

“İyi tamam” dedi Elizabeth, artık Stephen’in omzundan kalkması gerektiğine karar verdi. Yapılacak işler vardı.

“Gözüm Elizabeth’in üstünde olurdu” dedi Bogdan. “Senin elmasları eninde sonunda bulacağını biliyor.”

“Ah, Elizabeth onları mutlaka bulacaktır” dedi Stephen. “Elini kolunu sallaya sallaya, cebinde elmaslar şıkırdayarak gelecek.”

“Elizabeth onları bulunca da Poppy izliyor ve bekliyor olacak” dedi Bogdan.

“O zaman Poppy’yi bulmak için elmasları mı bulmalıyım?” dedi Elizabeth. “Ki bu da olanaksız gibi duruyor.”

“Olanaksız diye bir şey yoktur canım” dedi Stephen. “Bir yerlerde gözünden kaçan bir ipucu vardır. Mektubu yeniden oku.”

“Mektupta değil” dedi Elizabeth. “Hep birlikte gözden geçirdik.”

“Sen çözersin” dedi Stephen. “Eski kocanın aptalca davrandığı açığa çıkacak.”

“Bize bir tuzak lazım sadece” dedi Bogdan.

“Elmasları yem olarak kullandığımız bir tuzak” dedi Stephen. “Kafanı topla güzelim.”

“Korkarım kafam için bu uzun bir gün oldu” dedi Elizabeth. Düşünerek geçen uzun bir gün, düşünerek geçen uzun bir yaşam. Bunca düşünme. Sonunda da aradığı tek şeyin bu olduğunu keşfetti. Çok iri olduğundan oturduğu koltuğa sığmayan Polonyalı bir adam

ve Venedik'i elinde harita olmadan keşfe çıkabileceğini sanan beyaz saçlı hoş bir adam.

Elizabeth başını bir kez daha Stephen'ın omzuna yaslayıp gözlerini kapadı. Gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey uzaktaki duvarda asılı aynaydı. Ona bakan şu yaşlı kadın da kimdi? Her kimse ne kadar şanslıydı. Hâlâ kravatıyla ve klasik ayakkabılarıyla oturan kocasının yansımasını gördü, sıfıra vurulmuş kafası, adaleli bedeni ve NIKE logolu tişörtüyle Bogdan'ın yansımasını da gördü. Tişörtündeki NIKE logosu aynadan EKIN diye okunuyordu.

Gözlerini yeniden açtı.

“Yani, beni öldürür” dedi Martin Lomax, bir geri zekâlıyla konuşur gibi. “Bacaklarımı koparır, mafyayı bilirsin.”

“Elbette” dedi Sue Reardon. “O yüzden buradayız. Sizi korumak için.”

“İyi şanslar” dedi Lomax ve pencerenin kenarında durup bahçeyi izleyen Lance James’e döndü. “İyi şanslar, değil mi Lance?”

“Sizi öldürmek isterlerse öldürürler” dedi Lance. “Biz muhtemelen onları biraz geciktirebiliriz. Ama mafyayı bilirsiniz.”

“Bilmez miyim” dedi Lomax. “İçeri girerken ayakkabılarını bile çıkarmazlar.”

Lance, Martin Lomax’i her sabah on bir civarında ziyaret ediyordu. Bu evi gözetlemek sıkıcıydı, özellikle de Lomax evden hiç çıkmadığından. O yüzden bir anlaşılmaya varmışlardı.

Lomax, onun telefonunu şarj etmesine ve kablolu internetini kullanmasına izin veriyordu. Bunun karşılığında da Lance’e Özel Tekne Servisi hakkında sorular sorabiliyordu.

Gizlilik statüsündeki şeyler değildi bunlar elbette ama Lomax askeri tarihe bayılıyordu, Lance’te de bolca iyi hikâye vardı. Lance ÖTS’de on beş yıl Poole’daki üste görev almış ve hem herkesin duyduğu hem de kimsenin duymadığı operasyonlara katılmıştı. Lance’ten duymadıkları kesindi.

“Frank Andrade pazartesi özel bir uçakla Farnborough Havaalanı’na inecek” dedi Sue. “Doğruca buraya geleceğini düşünüyorum.”

“Kaçta inecek?” diye sordu Lomax.

“Sabah on biri yirmi beş geç” dedi Lance.

“Eh, trafiğe takılır” dedi Lomax. “A3 tıkanık olur.”

Özel Tekne Servisi’nin yaptığı çoğu iş Güvenlik Servisi’nden ya da Özel İstihbarat Servisi’nden, yani MI5 veya MI6’ten geliyordu. Yaşlandıkça Lance’in El-Kaide kovalamacaları azalmış, masa başı işleri artmıştı. Ara sıra bilgilendirme amacıyla sunumlar yapmaya

Londra'ya gidiyordu. Operasyonlarda danışmanlık yaptığı oluyordu. Sonrasında o farkına bile varmadan kenara alınmış ve kalıcı olarak MI5'a katılması teklif edilmişti. Operasyonlarda yer almaya devam edecekti elbette. Martin Lomax'ın evine yapılacak baskını denetlemek gibi. O tür şeyler. Lance her yere zorla girebilir ve herkesi öldürebilirdi. Eski eşiyle yatan inşaatçı ne kadar şanslı olduğunu biliyordu.

"O sabah burada bir timimiz olacak" dedi Sue. "Lance'in komutasında."

"ÖTS mi?" diye sordu Lomax.

"Söyleyemem" dedi Sue.

"Ama evet" diye onayladı Lance.

Hâlâ bir piyade olarak görüldüğünü biliyordu. Bazı devlet okullu çocuklar onu biraz küçümsüyordu. Etki yaratacak bir şeyler yapmadığı takdirde olduğu yerde sıkışıp kalma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

Bu vaka bunun için iyi bir başlangıç olabilirdi. Ayırt edilmesini sağlayan hoş bir şey.

"Elmasları bulsaydınız tüm bu yaygaraya ihtiyacımız kalmazdı" dedi Lomax.

"Sizi temin ederim ki planımız bu" dedi Sue.

"Sadece birkaç gününüz kalmış gibi görünüyor" dedi Lomax.

"Onları bulacağımıza eminim" dedi Sue.

Lance onun kadar emin değildi. Belki de onları Elizabeth Best bulurdu? Tek umut oydu. Ancak her durumda Martin Lomax onları bir daha asla görmeyecekti. Bu iş o şekilde hallolmayacaktı.

Nasıl hallolacaktı peki? Lance, bekleyip göreceğiz diye düşündü. Ama Martin Lomax ölü bir adamdı.

Elizabeth'le Joyce minibüste Fairhaven'a doğru gidiyorlardı. Joyce'ta kek, Elizabeth'te de haberler vardı. Joyce keki paylaşmak niyetindeydi ama Elizabeth haberleri kendine saklıyordu.

"Söyle işte" dedi Joyce.

"Zamanı gelince" dedi Elizabeth.

"Tam bir zorbasın" dedi Joyce.

"Saçmalama" dedi Elizabeth. "Bu arada, sahiden köpek alacak mısın? Stephen bilmek istiyordu."

"Seni ilgilendirmez" dedi Joyce. Elizabeth'e kek ikram etmemeyi düşünmeye başlamıştı ama onları hindistancevizi yağıyla yapmıştı ve biri denesin diye yanıp tutuşuyordu. O yüzden ikilemde kalmıştı.

Elizabeth ilk iş olarak ona bir mesaj yollamıştı.

Bu sabah Fairhaven'a gidiyoruz. Elmaslarla uyumlu olacak bir şeyler giyin.

Ama bundan daha fazlasını söylememişti. Joyce yine yeni bir hırka giymişti. Lacivertti. Gezi buna değse iyi olurdu.

"Ryan Baird konusunda ne yapacağız?" diye sordu Elizabeth.

"Sen söyle" dedi Joyce. "Yanıtlar hep sendedir."

"Tartışıyor muyuz Joyce?" diye sordu Elizabeth. "Ne tuhaf"

"Arkadaşlar birbirlerinden sır saklamaz" dedi Joyce.

"Ama güzel bir sır bu, o yüzden huysuzluk etme" dedi Elizabeth.

"Sadece seni şaşırtmak istiyorum."

Minibüs Fairhaven'de Ryman mağazasının önünde durdu ve Carlito onlara veda etti. Elektronik sigara içiyordu ve Elizabeth ona, "Doğru dürüst bir sigara iç Tanrı aşkına" dedi.

"Peki, şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Joyce.

"Nereye gittiğimizi biliyorsun" dedi Elizabeth. Sonra kıyı tarafına doğru yürümeye başladı.

"Çok gıcıksın" dedi Joyce, onun arkasına takılırken.

"Biliyorum" dedi Elizabeth. "Gerçekten elimde değil. Denedim."

Dükkânlar yavaş yavaş gözden kayboldu ve kendilerini tanıdık bir güzergâhta buluverdiler. Sıra sıra bir sürü depo boyunca ilerlediler. Le Pont Noir'ı geçtiler. Elizabeth büyük adımlarla hızlıca yürüyordu, Joyce da ona ayak uydurabilmek için hızlanmıştı.

“Yine tren istasyonuna mı gidiyoruz?” diye sordu Joyce.

“Vay canına, resmen bildi” dedi Elizabeth.

“Neden istasyona gidiyoruz?” Ama Elizabeth iyice hızlanmıştı.

Yürüyüş Fairhaven Tren İstasyonu'nun içine kadar devam etti. Bu defa tabelaları takip etmeye gerek kalmamıştı. Emanet Ofisi'nde durdular ve bankodaki kız kulaklıklarını çıkarıp gülümsedi.

“Tekrar hoş geldiniz!”

“Teşekkür ederiz” dedi Elizabeth.

“Bir ihtiyacınız var mı?”

“Hayır, teşekkürler canım” dedi Elizabeth ve 531 numaralı dolabın anahtarını çıkarıp gösterdi.

Elizabeth'le Joyce sıra sıra dolapların olduğu koridora girdiler ve Elizabeth ilk dolabın önünde durdu.

Çantasından bir şey çıkarıp onu Joyce'a uzattı. Bu, Douglas'ın ona verdiği madalyonu.

“Madalyonda bir şey mi buldun?” diye sordu Joyce. “Bu yüzden mi yine buradayız?”

Elizabeth onu susturmak için bir parmağını kaldırdı. “Joyce bunu benim için çözen sen oldun.”

“Ah iyi” dedi Joyce.

“Yani sen ve Bogdan.”

“Bu başarıyı Bogdan'la paylaşmaya aldırman” dedi Joyce.

“Poppy'nin, Douglas'la konuşmamı işittiğini sen çözdün, ki bu o sohbet üzerine düşünmemi neden oldu. Sana söylemiştim, Douglas asla yersiz bir sözcük kullanmaz. Çok dikkatlidir. Evlenirken bile ‘Evet’in arkasına belli belirsiz bir soru işareti koyduğunu fark etmiştim.”

“Oo” dedi Joyce.

“Ağacın yanında konuşurken bana Doğu Berlin'deki bir ajan zulamızı anımsatmıştı; ama aslında o ajan zulası Batı Berlin'deydi.

Bunu o anda onun ileri yaşına vermiştim. Bilirsin, erkekleri daha fena vuruyor.”

“Ama ileri yaştan değil miymiş?”

“Madalyonu aç, ne görüyorsun?”

Joyce madalyonu açtı. “Hiçbir şey yok, sadece ayna.”

“Sadece ayna, tam olarak öyle. Douglas’ın bana vermeye can attığı değersiz bir ayna. Ama ayna ne yapar? Doğu Berlin’i, Batı Berlin’e çevirir. NIKE’i EKIN’a çevirir. Ve?” Elizabeth anahtarı kaldırdı.

Joyce neredeyse ciyaklayacaktı. “531’i 135’e çevirir!”

Elizabeth başıyla onayladı ve dolaplar boyunca ilerledi. “Bu şerefe nail olmak ister misin?”

Joyce onu takip etti. “Hayır, sen ol.”

135 numaralı dolabın önüne vardılar, Elizabeth anahtarı kili-
de soktu. Mükemmel bir şekilde oturmuştu. Onu çevirdi ve kapak
açıldı. İçinde mavi kadifeden, ağzı ipe büzülüp kapatılmış bir kese
vardı. Elizabeth, Joyce’a onu almasını işaret etti. Joyce keseyi alıp
ipleri gevşetti.

İçinde elmaslar ışıldıyordu. Yaklaşık otuz taneydi. Büyüklerdi.

Joyce tam da doğru hırkayı giymişti.

“Yirmi milyon sterlini elinde tutuyorsun Joyce” dedi Elizabeth.
“Onu çantana ativer, tamam mı? Ayrıca minibüse dönerken de ken-
dini soydurmayaacağına söz ver.”

Elizabeth yeniden dolaba uzandı ve oradan bir not çıkardı.
Douglas’tandı. Onu okuduktan sonra Joyce’a gösterdi.

Canım Elizabeth,

*Demek onları buldun? Tüm bu koşturmacı için kusura bakma
ama eğlenceliydi değil mi? Doğu Berlin’den mi anladın yoksa aynaya
mı ihtiyacın oldu? İşi sağlama aldım, biliyorum. Çok da kolay olma-
sını istemedim ama sonunda çözeceğinden de emin olmak istedim.
Umarım Rye’daki kulübeye gitmemişsindir? Yıllar önce oraya bir yol
yaptılar.*

*Her hâlükârda, tebrikler. Güzeller, değil mi? Onlarla ne yap-
caksın? Onları gerçekten de kendine saklamalısın. Hadi, istediğini
sen de biliyorsun.*

Biraz can sıkıcı bir konuya gelirsek, bu notu bulduysan söylemeye gerek yok ama ölmüşüm demektir. Artılar da oluyor eksiler de değil mi? Hayat hep artılarla eksilerden oluşuyorsa ölümün de çok farklı olacağını düşünmüyorum.

Beni üst kata alırlar mı acaba? Ben kuşkuluyum, sen ne dersin? Seni daima seveceğim.

Douglas

Joyce mektubu yeniden Elizabeth'e uzattı. Elizabeth onu katlayıp dolaba geri koydu. Joyce çantasına, elmaslara baktı. Bir Kate Atkinson kitabının altında duruyorlardı.

"Peki elmaslarla ne yapacağız?" diye sordu. "Onları öylece kendimize saklayamayız değil mi?"

Elizabeth arkadaşının koluna girdi. "Onları Poppy ve Siobhan'ı yakalamak için yem olarak kullanacağız."

Joyce başıyla onayladı. "Poppy'yi yeniden görmek güzel olacak, Douglas'ı öldürmüş olsa da."

"Ayrıca yakalanmayı hak eden birkaç kişi için de yem olabilir" dedi Elizabeth.

"Elmasların sadece birini ya da ikisini belki kendimize saklarız" dedi Joyce. "Kimsenin fark edeceğini sanmam."

"Bence" dedi Elizabeth, "Perşembe Günü Cinayet Kulübü'nü acil toplantıya çağırmalıyız."

"Harika" dedi Joyce. "Başta sana kızdığım için üzgünüm."

"Dert etme" dedi Elizabeth. "Ben gıcığın tekiyim."

Joyce gülümsedi. "Kesinlikle öylesin. Bir dilim kek ister miydin?"

"Sonunda" dedi Elizabeth.

Donna, Chris'in kanepesinde viski içiyordu. Donna'nın en sevdiği dizi *Succession*'ı izliyorlardı. Milyonlarca sterlin, aile kavgaları, her beş dakikada bir helikopterlerle gelip giden insanlar. Donna bunlarla başa çıkabilirdi. Chris bu diziyi daha önce izlememişti çünkü neredeyse elli iki yaşındaydı ve zorlanmadıkça asla yeni şeyler izlemezdi. Biliyordu ki o ölene kadar *The Inbetweeners* dizisiyle *Ramsay'nin Kitchen Nightmares* programını izleyebilirdi.

O sırada Chris, Donna'nın annesiyle görüntülü konuşuyordu.

"Keşke burada olsaydın Patsy" dedi.

Patsy mi? Tanrım! Üstelik bir de, "Keşke burada olsaydın?" Benim refakatim neyine yetmiyordu ki?

Patrice, "Pazar günü geliyorum Koca Ayı" diye yanıtladı.

Donna gülümsemesine engel olamadı. Bırak da mutlu olsunlar. İbrahim'le sohbeti ona iyi gelmişti. Yaşam Donna'dan kaçmıyordu. Tam tersi, yaşamdan kaçan oydu. O yüzden bundan sonra sürekli ileriye bakacak, yükselecekti. Tüm o saçma laflar işte.

Annesinin kapı zili çalmıştı, "Bekle güzelim, kapıya bakayım" dedi.

"Bırak çalsın" dedi Chris hızla. Donna başını kaldırıp baktı. Chris böyle konuşmazdı. Ama Patrice ona aldırmamıştı elbette; aldırılmamak genlerinden geliyordu.

"Bırak çalsın mı?" diye sordu Donna.

Chris sana ne dercesine elini salladı. "Sadece sohbet hoşuma gidiyordu." Gözleri hemen ekrana döndü. Patrice hâlâ orada değildi.

Donna başını yana eğdi. "Bir şey mi var?"

"Bırak şu polis memuru ayaklarını Donna" dedi Chris.

"Ne harika bir akıl hocasısın" dedi Donna. "Her gün bir şey öğreniyorum."

Patrice hâlâ dönmemişti. Chris ıslık çalmaya başladı. Ama bacağına hızla sallıyordu. Burada tuhaf bir şeyler oluyordu.

"Ee, *Succession* hoşuna gitti mi?" diye sordu Donna.

“Evet evet” dedi Chris ama gözlerini boş ekrandan ayırmıyordu. Ekranda kanepenin tepesi, ölmekte olan bir saksı bitkisi ve Donna’nın bir ön dişinin olmadığı eski bir okul fotoğrafı görünüyordu.

“Benim yerime boş ekrana mı bakacaksın?”

“Affedersin” dedi Chris ve Donna’ya çok kısa bir bakış attıktan sonra yine ekrana döndü. Burada neler oluyordu böyle? Chris âşık olabilir miydi? Olsa daha iyi olurdu.

“Bir şey gizlemiyor...”

Donna’nın lafı Patrice’in dönüşüyle yarım kaldı. “Affedersin canım. Kapıya Liberal Demokratlar gelmiş. Onları katkı payları konusunda hizaya getirmem gerekti.”

Chris bacağını sallamayı bıraktı. Ve karnını yeniden içine çekti.

Donna’nın telefonu titredi. Elizabeth’ten bir mesajdı.

Sizi yarın on birde Yapboz Salonu’nda yapılacak Perşembe Günü Cinayet Kulübü toplantısına içtenlikle davet ederim. Katılımınız önerilir.

Chris bu olmadan da yaşayabilirdi. İki ajan öldürülmüştü. Ya da bir ajan başka bir ajan tarafından vurulmuştu. Ya da ajanların hiçbiri vurulmamıştı ve her şey koca bir sihribazlık numarasıydı? Ama işin gerçeği her neyse, onun dahil olabileceği bir şey değildi. O bizzat katili yakalayıp ona kelepçe takabilirdi ama kimsenin bundan haberi bile olmazdı. Bu, Güvenlik Servisi'nin meselesiydi.

İlginç olduğu kesindi; cinayet ve elmaslar. Morali daha iyi olsaydı keyfini çıkarabilirdi. Ama tek düşünebildiği Connie Johnson'dı. Connie Johnson ve Patrice. Geçen gece Patrice'in kapısı çaldığında en kötüsünden korkmuştu. Donna'dan bunu çok da iyi gizleyememişti. Belki Ron'la Bogdan bir mucize yaratabilirdi?

Ama yine de buradaydı işte. Nezaket gereği. Yapboz Salonu'nda, Perşembe Günü Cinayet Kulübü'nün son sürat devam eden toplantısında.

Salona girer girmez her biri şeffaf plastikle kaplanmış üç devasa tahta göze çarpıyordu. Bu plastiklerin altında *Saman Arabası*'nın,³¹ Sidney Opera Binası'nın günbatımında çekilmiş bir fotoğrafının ve Prens Charles'la Lady Diana'nın düğünlerinin iki bin parçalık yapbozu duruyordu. Son yapbozun şimdilik sadece köşeleri ve mutlu çiftin gözleri tamamlanmıştı. Açılış konuşmaları esnasında Chris, Diana'nın gözlerinin içine bakmıştı. Gelecek herkesin görebileceği şekilde oradaydı. Zavallı Diana diye düşündü, umarım yol boyunca biraz olsun eğlenmişindir.

Ancak şimdi Elizabeth bombayı patlatmıştı ve Chris'in dikkati bütünüyle ona yönelmişti.

"Yani sizde yirmi milyon sterlin değerinde elmas var öyle mi?" diye sordu Chris Hudson. "Bizzat elinizde?"

"Evet, yaklaşık olarak" dedi Elizabeth.

"Peki neredeler?" diye sordu Donna.

"Nerede olduklarını boş ver" dedi Elizabeth.

31) John Constable'in 1821'de tamamladığı resim. [ç.e.n.]

“Su ısıtıcımın içindeler” dedi Joyce.

“Ajan arkadaşlarınız sizde olduğunu biliyorlar mı?” diye sordu Chris.

“Henüz değil” dedi Elizabeth. “Onlara söyleyeceğim ama önce uygun bir plana ihtiyacım var. Yardımcı olursunuz diye düşünmüştüm ama?”

“Yardım edersek elmasları görebilir miyim?” diye sordu Donna.

“Elbette canım, canavar değilim ya” dedi Elizabeth.

“Benimle Donna ne yapabiliriz?” diye sordu Chris.

“Donna’yla ben” dedi Elizabeth. “Söylersem kızmayacağınıza söz verir misiniz?”

“Hadi bakalım, yine başlıyoruz” dedi Chris.

“Mafyayla bir toplantı ayarlamak istiyorum. Fairhaven’da.”

“Elbette istiyorsun” dedi Chris. “Bir nedeni var mı? Yoksa briç oyununuz iptal oldu da takviminde bir boşluk mu kaldı?”

“Espriden hoşlanmadığımı biliyorsun Chris” dedi Elizabeth.

“Poppy’nin ortaya çıkmak zorunda kalmasını istiyoruz” dedi Joyce. “Gizlendiği yerden çıkmasını sağlamak.”

“Hâlâ elmasları arıyor olacaktır” dedi Elizabeth. “Dolayısıyla bir şekilde beni izliyor olacaktır. Ya da Sue Reardon’ı veya Martin Lomax’i. O yüzden hepimizin aynı yerde olmasını istiyorum, elmaslarla birlikte. Pazartesi öğleden sonra. Üç gibi diyelim mi?”

“Donna’yla benim ne istediğinizi anlayamadım?” dedi Chris.

“Bu defa da Donna’yla benden olacak” dedi Elizabeth. “Sizin dışarıda durup Poppy konusunda gözünüzü dört açmanızı istiyorum.”

“Bunların hiçbiri benim işim değil Elizabeth” dedi Chris. “Öyle aniden bu işe bulaşamam. Donna, beni destekle. Bu bizim vakamız değil.”

Donna ona katılıyordu. “Bu cinayetler bizim vakamız değil, Martin Lomax bizim vakamız değil, mafya bizim vakamız değil. Ne yazık ki. Mafyanın benim vakam olmasından çok memnun olurdum.”

“Diyelim oraya geldik” dedi Chris. “Biz dışarıda beklerken senin planın ne? Yığınla elması mafyaya vermek mi?”

“Planımın o aşamasına henüz karar veremedim” dedi Elizabeth. “Ama halledeceğim.”

“Hallededeğinden emin olabilirsin” dedi İbrahim.

“Üzgünüm” dedi Chris. “Sizin için her türlü şeyi yaptım ve hep çizgiyi nerede çekeceğimi merak ediyordum. O çizginin, ben dışarıda gözcülük yaparken senin yirmi milyon sterlini dünyanın en büyük suç örgütüne vermen olabileceğini düşünüyorum.”

Çıkmaza girmişlerdi. Ta ki Ron boğazını temizleyene kadar.

“Bir önerim var. İyi bir öneri, ilgilenen varsa tabii?”

“Ron, seni çok seviyorum” dedi Elizabeth. “Ama iyi bir öneri olduğundan *emin misin?*”

“Düşünüyordum da” dedi Ron. “Madem bu Chris’in vakası değil. O zaman neden bunu onun vakası *yapmıyoruz?*”

Joyce, “Bu gerçekten de iyi olabilir gibi geldi bana” dedi Elizabeth’e.

“Chris” dedi Ron. “Donna’yla sen bir uyuşturucu tacirini kovulıyorsunuz değil mi? Şu kadını?”

“Connie Johnson mı?” diye sordu Donna.

“Adı o muydu? Evet, onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum” dedi Ron. “Ama bu sizin vakanız değil mi?”

“Öyle” dedi Chris.

“Peki, o kadını bu işe bulaştırsak nasıl olur? Ona Londra’dan gelen büyük bir çete olduğumuzu söyleriz. Elmaslarımızı satmak üzere mafyayla bir görüşme ayarladığımızı söyleriz. Buralarda bir toplantı yapacağız ve sizin hakkınızda iyi şeyler işittik. Bu işe dahil olmak ister mi?”

Chris, Ron’u öpebilirdi. Öpmeyecekti ama öpebilirdi.

“O zaman Sue, Lance ve şu çete baskın yapıp Lomax’le şu mafya herifi yakalar. Donna’yla sen de kadını yakalarsınız. Şunun adını bana yine bir anımsatsana?”

“Connie Johnson, Ron” dedi Chris. Aslında onu öpecekti. Bulduğu ilk fırsatta bunu yapacaktı.

“Her neyse” dedi Ron. “Ne dersin bu işe?”

Chris, Donna’ya baktı. “Connie Johnson’ın bir anlaşma yapmak üzere olduğuna dair bir ihbar alırsak? Zamanı ve yeri de bilirsek? Gidip incelerdik değil mi?”

“Bir ziyaret ederdik sanırım” dedi Donna.

“Ron” dedi Elizabeth. “Bu hiç de fena değil. Ama Connie Johnson’ı büyük bir Londra çetesi olduğumuza nasıl ikna edeceğiz?”

Ron biraz gücenmiş gibi, kendini işaret etti. “Benim gitmem yerli değil mi? Takımları çekeceğim. Onlara, ‘Ben Camden’den Billy Baxter veya Jimmy Jackson’ım’ diyeceğim. Dövmelerimi göstereceğim, elmasları göstereceğim.”

“Hmmm” dedi Elizabeth.

“Gangsterlerin, Başkan Mao³² dövmeleri olduğundan kuşkuluyum” dedi Joyce.

“Tamam, Bogdan’ı yanımda götürürüm” dedi Ron.

“Güzel, bu bir plana benzemeye başladı” dedi Elizabeth. “Pazartesi sabahı Farnborough Havaalanı’ndan Frank Andrade’yi almaya gideriz, ona iyi haberi veririz, elmaslar bizde, bizimle gelin. Lance’e, Lomax’i de getirmesini söyleriz. Hepsini buraya, Connie Johnson’la buluşmaya getiririz. Sue bir minibüste dinlemede olur, kuşkusuz Poppy de yakınlarda dolandır. Herkes tutuklanır, herkes madalyalarını alır ve biz de bilgi yarışmasını izlemek için tam zamanında evimizde oluruz. Buluşma nerede olsun? Kontrol edebileceğimiz bir yer istiyorum. Kaçış yolları olmayan bir yer.”

Bu defa sözü Donna aldı. “İskelenin sonundaki oyun salonunun üst katında bir yöneticinin ofisi var. Bir defasında yaşı tutmayan çocuklar makinelerle oynadığından orayı ziyaret etmem gerekmişti. Yönetici bana on penilik bozukluklarla bin sterlin rüşvet vermeyi denemişti.”

“İskelenin ucu harika görünüyor” dedi Elizabeth. “İbrahim, senin de bizi Farnborough’ya götürüp getirmene ihtiyacım olacak.”

“Pazartesi olmaz” dedi İbrahim, başını iki yana sallayarak. “Kavgalarım ve gözlerim iyi değil. Belki birkaç hafta sonra olabilir. Çok isterdim ama korkarım yapamam.”

Donna, İbrahim’e baktı. “Bence yapabilirsin. Değil mi? Sadece küçük bir dağ?”

İbrahim düşündü. Sonra ona bakıp başını iki yana salladı ve sadece dudaklarını oynatarak, “Üzgünüm” dedi. Chris, Donna’ya baktı. *Bu da* neydi şimdi?

32) Çin Komünist Partisi ve Çin Halk Cumhuriyeti’nin kurucusu. [ç.e.n.]

“Harika” dedi Elizabeth. “Herkesin yapacak bir işi var.”

“Joyce hariç” dedi İbrahim.

Joyce gülümsedi. “Ah, benim de yapacak işim var. Şimdilik gizli. Ron, sonrasında bana daireme kadar eşlik eder miydin? Seninle paylaşmak istediğim bir fikrim var. Donna, sen neden bizimle gelmiyorsun, sana da gitmeden önce elmasları gösteririm.”

Ryan Baird'i bulduğumu herkesin önünde söylemek istemedim. En azından onun ortadan kaybolduğunu bile bilmeyen İbrahim'in önünde.

Poppy'nin bize verdiği dosya bendeydi; Ryan Baird'in bütün bilgileri, büyük bir fotoğraf ve bolca detay. Ben de ona bakıyordum belki aklıma bir şeyler gelir diye.

Bu arada, Poppy'nin dosyanın üstüne bir not kâğıdı ilıstırmış olduğunu, onun üzerine de minik bir öpücük ve gülen yüz kondurduğunu söyleyebilir miyim? Merak ediyorum da bu bir katilin yapacağı türden bir şey mi?

Belki de soğukkanlı katiller not kâğıtlarına durmadan gülen yüzler çiziyordur? Aslında bildiğim bir katil yok diyecektim ama bugünlerde tanıdıklarım var tabii.

Hepimizin her türlü role bürünebileceğini biliyorum. Gerry bir defasında Dordogne'da kamp yaparken Hollandalıymış gibi yapmıştı. Aksanı filan da yapmıştı. Bu biraz eğlenmek ve beni güldürmek içindi; Gerry kimseyi vurmaya planlamıyordu.

Ben Poppy'nin ağaçtaki mektubu kesin bulduğunu *düşünüyorum*. Aksi takdirde hiçbir şey mantığa uymuyor. Poppy'nin annesinin 531 numaralı emanet dolabını açtığının ve ertesi gün St. Albans Bulvarı'nda birini vurduğunun da kesin olduğunu düşünüyorum. Yani bütün işaretler Poppy'yi gösteriyor.

Ama hâlâ aklım o not kâğıdındaki gülen yüze ve minik öpücüğe takılıp duruyor.

O zaman, evet, gelelim şu dosyaya.

Öncesinde Instagram'da Ryan Baird'e bakmıştım elbette. On iki kişi çıktı ama Kent'ten sadece bir kişi vardı: KotuKocaKurtBaird2003. Ancak hesap özeldi ve ben de bir bilgisayar korsanı değilim, tanıdığım öyle biri de olmadığından daha ileriye gidemedim.

Geçen hafta internet bağlantımı düzeltmek için bilgi işlemenden biri gelmişti, ona özel Instagram hesaplarının nasıl hackleneceğini bilip bilmediğini sordum ama bilmiyordu.

Hâlâ @BuyukZevk69 adlı hesabımın özel mesajlarına nasıl gireceğini bilmiyorum. Şimdi binden fazla mesaj var. Ne kadar sinir bozucu.

Neyse, sonra aklıma parlak bir fikir geldi, övünmek gibi olmasın da. Poppy'nin dosyasında Ryan Baird'in akrabalarıyla arkadaşlarının bir listesi vardı, böylece onlara Instagram'da bakmaya başladım. Düşündüm ki neticede bir yere gitmişti değil mi? Ben kaçacak olsaydım, eskiden çalıştığım bir kadın vardı –Sandra Nugent mıydı adı?– emekli olup Wight Adası'na yerleşmişti ve büyük olasılıkla gidip onda kalırdım. Oranın çok ıssız bir yer olduğunu söylemişti ama yine de market eve teslimat yapıyormuş, o yüzden benim için her açıdan gayet uygun olurdu. Sandra bazen biraz bunaltırdı ama firardaysanız çok da seçici olamazsınız.

Ryan Baird'in annesi Littlehampton'da ama onu Instagram'da bulamadım. Onu Facebook'ta bile bulamadım, o yüzden ölmüş bile olabilir. Leanne adında bir ablası var, sanırım onu buldum ama çeşitli şeyleri desteklemek amacıyla paylaştığı gökkuşakları dışında hiç gönderisi yoktu. İyi yapmış ama bana bir faydası olmadı.

Sonra kuzenlere geçtik ki bayağı da çoklardı. Bu arada bu epeyce uzun bir işti. Hızlıca olup bitmiş gibi anlatıyorum ama değildi. Kontrol edilmesi gereken çok fazla insan vardı, bir yandan da takip ettiğim insanların yeni gönderileri dikkatimi dağıtıyordu. Örneğin Joe Wicks'in yeni bir egzersizi yapmasını izledim.

Nihayet dosyada Steven Baird'e geldi sıra. İskoçya'da olduğunu bildiğim Paisley'de doğmuş. Ben de ufak bir araştırma yaptım, İskoçya'da soyadı Baird, adı Steven olan pek çok kişi olduğunu gördüm. Steven da öyle. Böylece birkaçını taradım. Sonra EsrarkesStevieSonsuzaDekRangers'a rastladım.

Ryan Baird'i andırıyordu, gözlerinin çevresi onunki gibi tuhaftı. O yüzden biraz karıştırayım dedim. Çok da uzun sürmedi. İki gün önce Stevie Blunter bir partiden bir dizi fotoğraf paylaşmıştı. Küçük, dağınık bir daireydi ve fotoğraflardan bile ne kadar gürültülü olduğu anlaşılıyordu.

Sonra aradığım fotoğrafı buldum. Altında şöyle yazıyordu:

Kuzim Pablo'yla efso tttrmece

Tabii bundan hiçbir Şey anlamadım ama fotoğrafta Steven Baird, kollarını Ryan Baird'e dolamıştı, ikisi de sarma sigara içiyordu. Gün gibi ortadaydı. İŖte oradaydı. İskoçya'da.

PerŖembe Günü Cinayet Kulübü toplantısından sonra Donna'yla Ron'dan bana gelmelerini rica ettim.

Her Şeyden nce Donna'ya elmasları gösterdim. En büyüğünü eline aldı ve yüzük parmağında tutarak mankenler gibi ileri geri yürüdü. Sonra Ron'a da aynısını yaptırdı ve glŖtler. Hazır su ısıtıcısı boŖalmışken hepimize birer fincan çay yapmaya giriŖtim.

İkisine de fotoğrafı gösterdim, harika bir iŖ baŖardığımı söylediler. Ron bana sarıldı. Ron hakkında Şunu söylemeliyim; benim tipim değil ama çk iyi sarılıyor. Bir gün çk özel bir kadına harika bir koca olacaktır.

Siobhan'a yazık oldu çünkü belki de o kadın kendisi olabilirdi. O gerçekte kim acaba?

Donna Instagram'daki fotoğrafın altında yazan yazıyı bana çevirdi. "Kuzenim Pablo'yla birlikte harika birer esrarlı sigara içiyorum" anlamına geliyormuş. Pablo, Ryan Baird'in takma ismi olmalı.

Donna, Strathclyde polisiyle hemen iletiŖime geçeceğini ve onun bulunup gözaltına alınacağını söyledi. Ama onun yerine kendi planımı anlattım. Ron'la birlikte beni dinlediler ve benim planımın çk daha eğlenceli olacağı konusunda bana hak verdiler.

İkisi de biraz önce gitti. Elmaslar da su ısıtıcısındaki yerlerine döndü.

Ron yarın Connie Johnson'ı görmeye gidecek. KeŖke gizlice izleyip dinleyebilsem, bunu çk isterdim. Kasıla kasıla yürüdüğünü görebiliyorsunuz, benim de ona her açıdan güvenim tam.

O not kâğıdı hâlâ gözümün önünde duruyor. Poppy'nin gülen yüzü. Bilmiyorum, hiç bilmiyorum.

Belki pazartesi Fairhaven İskelesi'nde ortaya çıkar ya da belki gerçekten lmŖtr ve boŖa kürek çekiyoruzdur.

Ancak Elizabeth'in bir konuda haklı olduğunu dŖnyorum. Herkesi iskelenin sonunda, elmaslar açıktaki dururken toplarsak o zaman kimin kimi vurduğunu ve nedenini kesin olarak anlarız.

Connie Johnson bu sabah çoktan üç defa üstünü değiştirmişti. Yazlık elbise fazla dikkat çekiciydi, tulum da yeterince dikkat çekici değildi, Whistles'tan aldığı pantolon mükemmeldi ama onu giyince de silahını rahatça saklayamıyordu.

Sonunda aklına parlak bir fikir geldi ve likralı spor kıyafetlerini giyindi. Bu kıyafetler çok sayıda mesaj veriyordu. İlki, "Bu toplantı çok da önemli değil, spor salonuna giderken araya sıkıştırıverdim" idi ama daha önemlisi, "İşte Bogdan, teklif ortada" idi fakat hafif-meşrep bir şekilde değil de edepli, düzgün bir şekilde.

Silahını da kullanışlı bir bel çantasına koymuştu.

Masasının üzerinde büyük bir torba ekstazi vardı, saatini kontrol etmeden önce onu bir çekmeceye yerleştirdi. Her an gelebilirlerdi. Bogdan depo kapısının altından bir mektup bırakmıştı, bir mektup... Connie düşüp bayılabilirdi. Bir çeşit iş anlaşması yapmayı konuşmak için yanında Vic Vincent diye bir adamı getirecekti. Vincent, Londra'nın büyük oyuncularından biriymiş.

Google'a girip, "Vic Vincent" diye arama yapmıştı elbette ve hiçbir şey bulamamıştı, ki bu içini rahatlatmaya yetmişti. Karşısında bir profesyonel vardı.

Fotokopi makinesine dayalı duran, dikenli tel sarılı bir beyzbol sopası vardı, Connie onu görünmeyeceği bir yere itekledi. Saçlarını bir kez daha kontrol etti. Bogdan bir atlet giymiş olabilir miydi? O muhteşem kollarını hafifçe kaldırarak onu...

Metal kapı gürültülü bir şekilde çalındı. İşte başlıyoruz Connie. Kapıya giderken perdesü askılıklarından birinin altındaki büyükçe kan lekesini fark etti. Temizlemek için çok geçti, artık onu olduğu gibi kabul etmek durumundalardı.

Kapıyı açtı ve Bogdan'la Vic Vincent içeri girdiler. El sıkıştılar. Bogdan atlet giymemişti ama güneş gözlüğü takmıştı, yani Connie için bolca malzeme vardı. Vic Vincent tanıdık gelmiş ama çıkaramamıştı. Yolları daha önce kesişmiş miydi? Tipi tam bekleneceği gibiy-

di, yüzü takdire şayan şekilde dağılmıştı, takımı biraz fazla dardı ve o bir West Ham United kravatı mıydı?

Kimse kahve istemedi. “Spordan önce kahve içmemelisin” demişti Bogdan ve elbette bunu düşünmesi gerekirdi. Oturdular.

“Hakkında iyi şeyler işittim Connie” dedi Vic Vincent. “Bogdan’dan.”

Bogdan’dan iyi şeyler işitmiş. Bogdan onun hakkında konuşmuştu. “Anlıyorum, peki Bogdan sizin için mi çalışıyor?”

Vic Vincent güldü. “Bogdan kimse için çalışmaz. Ama ara sıra ondan yardım rica ederim. Aldığı işleri temiz halleder. Anlıyorsanız ya?”

“Anlıyorum” dedi Connie. Orada güneş gözlüğüyle sessizce Mr. Darcy gibi oturan Bogdan’a baktı. Aldığı işleri tertemiz hallettiğine o da bahse girerdi.

“Elimde senin yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir iş var. Elmaslarla ilgilenir misin?” diye sordu Vic Vincent.

Connie onu nereden tanıyordu?

“Pek sayılmaz” dedi Connie. “Ama parayla ilgilenirim. İşin içinde o da varsa?”

Vic Vincent başını aşağı yukarı salladı. Bogdan odaya göz atıyordu. Connie ekstazi çantasıyla beyzbol sopasını kaldırdığına sevindi. Bogdan’ın düzeni sevdiği belli oluyordu.

“Mafyayla hiç iş yaptın mı?” diye sordu Vic.

Mafya mı? Hadi bakalım, işler ilginç bir hal almaya başlamıştı.

Connie başını iki yana salladı. “Bir defasında Sky Sports üyeliğimi iptal ettirmeye çalışmıştım, mafyayla en yakın temasım buydu.”

“Pazartesi günü Fairhaven’a bir beyefendi geliyor, adı Frank Andrade. Birinin onu karşılamasını istiyorum. İskelenin sonunda bir yerimiz var. Yöneticinin ofisi.”

Connie başını salladı, orayı iyi biliyordu. Bir defasında oyun salonunu yakmakla tehdit etmişti. Bogdan da toplantıda olur muydu? Ne giyecekti o zaman? Mafya ve Bogdan?

“Andrade’ye şunları vermek için güvenebileceğim birine ihtiyacım var ve Bogdan onun sen olduğunu söylüyor.”

Vic Vincent, ona mavi kadife bir kese uzattı. Connie kesenin iplerini açtı. Elmaslar vardı, adam şaka yapmıyordu.

“Değeri nedir?” diye sordu Connie.

“İşin düzgünce yapılmasına değerler diyelim” dedi Vic Vincent. Gömleğinin düğmeleri iyice gerilmişti. Bu yüz öyle tanıdık geliyordu ki. Burada neler oluyordu böyle?

“Peki onları neden kendin teslim etmiyorsun?”

“Pek anlaşıyoruz, erkek kardeşini öldürdüm.”

Connie başıyla onayladı. “Başıma gelmişliği var. Peki neden iskelenin sonunda?”

“Bu elmasların talibi çok. Nedenini söyleyemem ama öyle. Gözümüzün gelip geçen herkesin üstünde olabileceği bir yere ihtiyacımız var.”

“Peki benim bu işten çıkarım ne olacak?” diye sordu Connie.

“Orada bir herif daha olacak. Adı Lomax. Andrade ona güveniyor. Güney Londra’da çok kokain satıyor ve yeni bir toptancı arıyor.”

“Eski toptancısına ne oldu peki?”

“Betoniyerle bir kaza yaşadı” dedi Vic.

“Sakar şey” dedi Connie.

“Ben de ona seni denemesini önerdim. Senden elli binlik mal alsın, kalitesini kontrol etsin, aradığı kişi sen misin bir baksın.”

Connie başını salladı.

“Ve bu tanıştırmamanın karşılığında sen de elmasları benim için Andrade’ye teslim edeceksin. Nasıl, adil mi?”

Vic Vincent ona hafifçe gülümsedi. Connie bu adamı tanıdığına yemin edebilirdi. Bu yüzü tanıyordu. Söyledikleri de inanılmayacak kadar iyiydi. Acaba bu polisin, Chris Hudson’ın, ona kurduğu bir tuzak mıydı?

Connie bir an için bel çantasını kurcaladı ve sonra silahını çıkardı. Onu Vic Vincent’a doğrulttu. Gerçek ismi buysa tabii. Vic’le Bogdan’ın kaşları hafifçe havaya kalktı.

“Affedersin dostum, gücenmek yok ama seni tanıyorum. Seni daha önce gördüm.” Connie silahı Vic Vincent’ın alnının tam ortasına doğrultmuştu. Vic kolundaki bir dövmeyle kaşıdı. “Kendrick” yazıyordu. Connie gözlerini ondan ayırmadan Bogdan’a seslendi.

“Kim bu Bogdan? Söyle işte bana. Söylersen siz çocuklar öylece çıkıp gidebilirsiniz, bu konuyu da bir daha açmayız.” Acaba Vic Vincent’i öldürüp Bogdan’la hâlâ bir içki içmeye gidebilir miydi? Bundan kuşkuluydu ama yine de deneyecekti.

“O, Vic Vincent” dedi Bogdan. “Onun için birkaç defa çalıştım, hiç sorun yaşamadım.”

“Devam et” dedi Connie. Vic Vincent oldukça serinkanlı görünüyordu. Ama boynundaki silik West Ham dövmesi boyunca birkaç ter damlası da belirmişti.

“Birkaç hafta önce beni arayıp, ‘Bogdan güvenilebileceğim birilerini tanıyor musun?’ diye sordu. Ben de ‘Connie’ dedim çünkü sana güvenirim.”

Tanrım, odaklanmamı nasıl da zorlaştırıyor diye düşündü Connie. Ama odaklan.

“Kokain işi yapıyor mu?” diye sordu ve ben de ‘Elbette’ dedim, ‘herkes yapar.’ O zaman, ‘Ondan kokain al, bir göreyim’ dedi.”

“Geçen günkü on binlik mi?” diye sordu Connie.

“O, Vic’in parasıydı.”

Connie gülmeye başladı. Silahını aşağı indirdi ve Vic Vincent’a sarıldı. Beklediğinden daha terliydi.

“İşte yüzünü nereden tanıdığımı ortaya çıktı! Buradan çıkıp giden herkesi takip eden bir adamım var. Onların polis, rakip filan olup olmadıklarını kontrol ediyor, fotoğraflarını çekiyor. Bogdan kokaini sana götürdü tabii, iskelenin orada bir yerlerde.”

Connie bir çekmeceyi açtı ve fotoğrafları karıştırdı. Onların arasından Ron’la Bogdan’ın Fairhaven İskelesi’nde çekilmiş fotoğraflarını bulup çıkardı.

“Tesisatçı gibi giyinmişsin, bunu beğendim. Bu yüzü bir yerden tanıdığımı biliyordum. Affedersin Bay Vincent, sana silah doğrultmak istemezdim.”

“Sorun değil” dedi Vic Vincent, Kendrick yazan dövmesini tekrar kaşdı. “O silahı pazartesi de yanında getir. Ne olur ne olmaz.”

“Tamam, ben varım” dedi Connie. “Elli binlik kokain ve elmaslar.”

“Pazartesi, öğleden sonra üçte” dedi Vic Vincent.

Connie, Bogdan’a baktı. “Sen de orada olacak mısın?”

Bogdan güneş gözlüğünü çıkardı ve doğrudan ona baktı. “Evet, bunu birlikte yapabiliriz” dedi.

Tanrım, bu nasıl etkileyici bakışlardı. “Hep birlikte bir şeyler içmeye gidelim mi?”

“Sen spora gidiyorsun” dedi Bogdan, güneş gözlüğünü yeniden takarken.

Kahretsin!

“Bir iyilik daha rica edeceğim Connie” dedi Vic Vincent. “Sorun etmezsen. Zor bir şey değil.”

“Devam et” dedi Connie.

“Eşimin yeğeni burada yaşıyor, bir iş arayan oğlu var. O gün bir soföre ihtiyacın olabileceğini düşündüm, ona bir şans verir miydin, merak ettim.”

“Şoförüm var” dedi Connie.

“Benim de güvenebileceğim biri olmasını tercih ederim” dedi Vic Vincent. “Aileden biri. Anlattığına göre senin için birkaç iş de yapmış. İşten sonra da üçümüzü akşam yemeğine götürürdü, istersen tabii?”

Connie bunu çok isterdi.

“Tabii, adı ne?”

“Ryan Baird” dedi Vic Vincent ve Connie’ye bir kâğıt parçası uzattı. “Şu anda İskoçya’da, adresi bu. Birini gönderip onu pazartesi için buraya getirebilir misin?”

“Elbette” diyerek başını salladı Connie, akşam yemeğine nereye gideceklerini düşünüyordu.

Pazartesi iskelede eğlence bol olacaktı.

Elizabeth, Joyce'a Farnborough'nun Heathrow ya da Gatwick gibi bir havaalanı olmadığını ve orada mağazalar bulunmadığını defalarca açıklamıştı. Ama arkadaşı yine de hayal kırıklığına uğramış, üzülmüştü.

"Ama WHSmith³³ bile yok" dedi Joyce, geliş terminalinde etrafına bakarak.

"Ne alacaktın ki Tanrı aşkına?" diye sordu Elizabeth. Sabah on bir otuzdu ve Frank Andrade Jr çok geçmeden geliş kapılarından belirecekti.

"Hiçbir şey, sadece prensip meselesi" dedi Joyce. "Tuvalete de girdikten sonra burada yapacak başka hiçbir şey yok."

"Seni bir katili yakalayacağımız elmas takasına götürmek üzere bir mafya patronunu almaya getirerek sıktıysam çok üzgünüm Joyce."

"Öylesine konuşuyordum" dedi Joyce ve bir koltuğa yerleşti.

Elizabeth, İbrahim'i onları Farnborough'ya götürmesi için ikna edememişti. O yüzden Ron'un arkadaşı Mark onları taksisiyle oraya getirmişti. İbrahim'le daha eğlenceli olurdu ama Ron'un arkadaşı Mark da aslında iyi bir yol arkadaşıydı. Acaba hangi radyo istasyonunu dinlemek ister diye merak etmişti, neyse ki Radyo 2'ydi, o yüzden ucuz kurtulmuştu.

Joyce somurtuyordu. Elizabeth onu neyin neşelendireceğini biliyordu.

"Bu gerçekten harika bir fikirdi. Ryan Baird'in sürücü olması. Ama öncelikle onu bulmak; bu kesinlikle birinci sınıf bir işti."

"Beni neşelendirmeye çalışıp durma" dedi Joyce. "Şimdi mağazaların birinde seyahat boy ürünlerine bakıyor olmalıydım."

"Pekâlâ" dedi Elizabeth. Her şey yerli yerindeydi. Toplantı başlar başlamaz iskele bakım için kapatılacaktı. Chris ve ekibi orada

33) Kitap ve kırtasiye malzemeleri satan, havalimanlarında, terminallerde, hastanelerde vb. bulunan bir mağaza zinciri. [ç.e.n.]

olacaktı. Connie Johnson'ın öğleden sonra üçte kokain ve bir silahla birlikte iskelede olacağı ihbarını almışlardı.

Bir grup Japon iş insanı geçti. Bir sürücü, valizlerini bagaj arasına yüklemiş götürüyordu. Elizabeth bu havaalanına gelen her valizi açmaktan büyük keyif alırdı. Özel jetler her yönden buraya geliyordu. Heathrow'da kısa bir süre valiz taşıma işinde çalışmış, orada ticaret heyetlerinin valizlerine izleme cihazları yerleştirmişti.

Sue da bu öğleden sonra orada olacaktı. Onunla zor bir konuşma yapmıştı. Evet, Elizabeth elmasları bulmuştu; hayır, şu an onda değildi. Evet, elmaslar güney yakasından bir uyuşturucu baronunun elindeydi; evet, bunun yapılacak en iyi şey olmadığını anlıyordu. Onu nerede mi bulmuştu? Bu başka bir günün konusuydu. Konuşma tehditlerle, hakaretlerle sürüp gitmişti. "Bir anlaşmamız var sanıyordum?" İnsanlar neden hep bu kadar sinirleniyorlardı? Yakında hepimiz zaten ölmüş olacağız.

Sue sonunda sakinleşmişti, bir yerlere saklanarak olup bitenleri izleyip dinleyecekti.

Lance de orada olacaktı. Martin Lomax'ın evini o izliyordu, bu yüzden Lomax'i toplantıya o getirecekti. Bu iş rahatça hallolmuştu.

"Bir şey söyleyebilir miyim?" diye sordu Joyce.

"Burada neden mağazalar olmadığı hakkındaysa olmaz, hayır" dedi Elizabeth.

"Bana kızmanı istemiyorum" dedi Joyce. "Ben sadece... Poppy'nin tüm bunların arkasında olduğundan emin değilim. Biliyorum, ona karşı bir zaafım var, bunu gerçekten biliyorum. Bana güvenip de annesinin telefon numarasını verdiğinden beri ona karşı çok korumacı hissettim. Benim aptallığım belki de."

"Ben de sana sormak istiyordum. Telefon numarasını cebine koyarken seninle göz teması kurmuş muydu?" diye sordu Elizabeth. "Kırpiklerini kırıştırmış mıydı? 'Zavallı ben' dercesine?"

"Hayır, numarayı eve döndüğümde buldum. Ama sana not kâğıdının üzerine çizdiği gülen yüzden de bahsetmedim..."

Geliş kapısının kanatları önlerinde açıldı ve onların arasından baştan ayağa golf oynamaya gider gibi giyinmiş bir adam çıktı. Polo tişört, bej pantolon, kafasına taktığı güneş gözlüğü. Kırklarının ortalarında belki? Tek başınaydı, elinde küçük bir evrak çantası vardı.

Elizabeth'le Joyce iki yanına geçip onunla birlikte yürümeye başladıklarında o, otomobil kiralama bankosunu bulabilmek için etrafa bakınıyordu.

“Bay Andrade olmalısınız” dedi Elizabeth.

Andrade durdu ve Elizabeth'e baktı.

“Hayır” dedi.

“Ben Joyce” dedi Joyce. “Ve bu da Elizabeth.”

“Sizin adınıza sevindim” dedi Frank Andrade. “Müsaade ederseniz.”

Adam yeniden yürümeye başladı, Elizabeth onunla aynı tempoda yanı sıra yürüyor, Joyce da onlara yetişmek için aceleyle ilerliyordu.

“Bir otomobile ihtiyacınız olmayacak Bay Andrade” dedi Elizabeth.

“Maalesef aynı fikirde değilim” dedi Frank Andrade.

“Robertsbridge Taksi Durağı'ndan Mark bizi götürecektir” dedi Joyce. “Çantalarınız bagaja sığmayacak diye endişeleniyorduk ama tek bir çantayla çıkagelmisiniz. Aracımız bir Toyota Avensis.”

Andrade yeniden durdu. “Hanımlar, beni affedin, kim olduğunuzu bilmiyorum. Kim olduğunuz umurumda da değil. Bir yerde olmam ve birini görmem gerekiyor.”

“Biliyoruz” dedi Elizabeth. “Yardım için buradayız. Martin Lomax'i görmeye gidiyorsunuz.”

Andrade, Elizabeth'e sert bir bakış attı.

“Elmaslarınızla ilgili” dedi Joyce.

Andrade, Joyce'a daha da sert baktı. Elizabeth, Joyce'un kızardığını gördü. Tanrı aşkına, şu Joyce'un çekici bulmadığı kimse var mıydı?

“Pekâlâ hanımlar, uzun bir uçuş yaptım. Otomobilime binip Martin Lomax'i ziyaret etmek, almaya geldiğim şeyi almak ve doğruca buraya dönüp eve gitmek istiyorum.”

“Eh, elmaslarınız Martin Lomax'te değil” dedi Elizabeth. “Bende.”

“Elmaslarımı siz mi aldınız?”

“Elmaslarınız *bende*, evet” dedi Elizabeth.

“Tamam” dedi Frank Andrade. “Ve yaşlı bir kadınsınız diye sizi öldürmeyeceğimi mi düşündünüz?”

“Ah öldürebileceğine eminim Frank” dedi Elizabeth. “Bundan bir an bile kuşku duymadım. Ama aynı şekilde, ben de seni tereddüt etmeden öldürürüm. O yüzden gösteriş yapmayı bırakıp işimize geçelim mi?”

Frank Andrade güldü. “*Sen mi beni öldüreceksin?*”

“Yapabilir” diye onayladı Joyce. “Yapacağını sanmıyorum ama yapabilir.”

“Peki” dedi Andrade. “O zaman elmaslarım nerede?”

“Fairhaven’da” dedi Elizabeth. “İskelenin sonunda.”

“Fairhaven da neresi?” diye sordu Andrade.

“İşte, senin için şimdiden ne kadar faydalı olduğumuzu görüyor musun?” dedi Elizabeth.

Elizabeth, Mark’ın, aracını terminal binasının önüne getirdiğini gördü. Mark, ona kısa bir korna çaldı. Aslında mafyaya korna çalmamalısınız ama Elizabeth, Mark’ın bunu bilmediğini tahmin etti.

“Bizimle gel, Martin Lomax’le barış ve temsilcim sana elmasları versin. Seni buraya en geç akşam dokuzda getirelim” dedi Elizabeth.

“Elmaslarımla birlikte mi?” diye sordu Andrade.

“Elmaslarınla birlikte” dedi Elizabeth. Mark’ın otomobilini işaret etti. “Evet, gidelim mi?”

“Peki size neden güveneyim?”

“Sadece muhakame gücünü kullan” dedi Elizabeth “ve Joyce’un yüzüne bak. Bu yüze kim güvenmez?”

Joyce gülümsedi. “İstersen önde oturabilirsin. Gelirken ben önde oturmuştum ama arkaya geçmeye aldırmam. Muhtemelen uyurum zaten.”

Mark otomobilden inip bagajı açtı. Elini Frank Andrade’ye uzattı.

“Tüm valiniz bu o zaman? Ben Mark, tanıştığımıza memnun oldum. Gerçekten de mafyadan mısınız?”

Frank Andrade çantasını ona verdi. “Ha, evet.” Bir otomobile, bir de üç refakatçisine baktı.

“Şimdi” dedi Joyce. “En az iki saatlik yolumuz var, o yüzden hareket etmeden önce tuvalete gitmek ister miydin?”

Donna'yla Chris bir ara sokakta, pamuk şekeri, Tower Köprüsü maketleri ve uluslararası telefon kartları satan bir dükkânın önüne park etmişlerdi. Yüzleri gökyüzü gibi gri ve mutsuz olan denize dönüktü, ileride sol taraflarında Fairhaven İskelesi'nin girişini net olarak görüyorlardı.

Donna dondurma yiyordu. Chris'e de teklif etmişti ama o istememişti, elindeki ay çekirdeği paketine bakıyordu.

İlk gelen Connie Johnson oldu. Range Rover'ını iskelenin önündeki geniş kaldırımın üstüne çekti. Otomobilden inip etrafına baktı. Büyük bir çanta taşıyordu, Donna içinde beş kilo kokain olmasını umuyordu. Akşam olmadan Connie Johnson'ın tutuklanmasını sağlayacağını umduğu beş kilo kokain.

Donna filmleri camlar yüzünden direksiyondaki kişiyi göremiyordu ama Ryan Baird'i de gözaltına almayı dört gözle bekliyordu. Bu konuda Joyce'un hakkını teslim etmeliydi.

Aniden Bogdan belirdi, gerçi Donna onun nereden çıktığını görememişti bile. Yarım saattir iskeleyi gözetliyorlardı ve bu koca adamı bir an için bile görmemişlerdi. Koyu mavi gözleri olan sessiz, koca adam. Donna dondurmasının daha hızlı erimeye başladığına yemin edebilirdi. Connie Johnson'la birlikte, ona ait kokain çantasını centilmence taşıyarak iskeleye çıkıp yürümesini izledi.

"İyi bir adam" dedi Chris.

Donna da bunu onayladı. "Hı hı."

Sonra Lotus marka siyah bir spor otomobil durdu; biri yaşlıca, diğeri daha genç iki adam indi. Donna, Chris'in aşağıya, telefonundaki bir fotoğrafa baktığını gördü.

"Bu, Martin Lomax" dedi Chris. "Diğeri de ajan olmalı?"

"Lance" dedi Donna. Joyce, Donna'ya Lance'ten hoşlanabileceğini söylemişti ama o çok yaşlıydı. Ya saçları? Fena fikir değil Joyce. On yıl önce belki olurdu.

Lance James ve Martin Lomax otomobili olduğu yerde bırakarak iskele boyunca yürümeye başladı. Donna, MI5 için çalışmak, istediğini yere park edebilmek hoş olmalı diye düşündü. Donna bir defasında Streatham Lidl'de elinde kılıç olan bir adamla tartışmış, otomobilini otoparkta iki arabalık yere yatay bir şekilde park ettiği için tekerleğine kelepçe takıldığını görmüştü.

Saat üç beş vardı. Elmaslar ve kokain için içinde olunca insanlar dakik oluyor gibiydi. O sırada sürücü kapısının üzerinde Robertsbridge Taksi etiketi bulunan Toyota Avensis marka bir otomobil geldi, Lotus'un arkasına park etti.

Donna'nın tanımadığı sürücü araçtan inip bagaja doğru gitti. Yolcu koltuğundan Frank Andrade Jr'dan başkası olmayacak bir adam indi.

Martin Lomax ve Frank Andrade Jr, bugün Donna'yla Chris'i ilgilendirmiyordu ama onları görmek yine de enteresandı tabii. Bu ikisiyle MI5 ilgilenirken Kent Polisi de Connie Johnson ve Ryan Baird'le ilgilenecekti. İki taraf da birbirine soru sormayacaktı. Bu anlaşmaya Elizabeth aracılık etmişti.

İyi insan lafının üstüne gelirmiş dedikleri gibi, işte o da belirmişti. Elizabeth'le Joyce da arka koltuktan indi. Joyce yeni uyanmış gibiydi.

Sürücü, Frank Andrade'ye bir evrak çantası uzattı, iki adam el sıkıştı.

Bogdan geri döndü ve Frank Andrade'ye kendisiyle gelmesini işaret etti. Andrade, Elizabeth'e baktı, Elizabeth başıyla onayladı. Elizabeth, Andrade'yle el sıkışmadı, Joyce da; ki bu hiç de onlardan beklenmeyecek bir tavır değildi.

Bogdan, Frank Andrade'ye hafifçe gülümsedi. Donna daha önce hiç Bogdan'ı gülümserken görmüş müydü? Galiba görmemişti ama yine görmek isterdi. "Bir sonraki dağına tırman" demişti İbrahim ona. Şimdi onun Frank Andrade Jr'la iskelede yürümelerini izlerken Donna, Bogdan'a tırmanmak nasıl olurdu diye merak etmişti. Dondurmanın üzerindeki çikolata parçasını bütünüyle yedi, sonra da külaha başladı.

"O zaman bütün çete burada" dedi Chris. "Hazır mısın?"

“Hazırım” dedi Donna.

İskelenin güvertesi boyunca yürüyen Elizabeth’i gördü, Joyce da arkasındaydı, yolculuktan sonra kırışan eteğini düzeltmeye çalışıyordu. Önce Lotus’u, sonra da Range Rover’ı geçtiler. Joyce başını kaldırıp baktı, onları görünce heyecanla el salladı. Joyce’un iyi bir gizli polis olması biraz zaman alacak gibi görünüyordu. Donna da el salladı, Joyce çok mutlu görünüyordu.

Joyce’la Elizabeth iskelenin güvertesinin korkuluklarının yanına park edilmiş, etrafı güvenlik şeridiyle çevrilmiş, sıradan beyaz bir minibüsün yanına vardılar. Minibüsün yan tarafında “T.H. Hargreaves – Korkuluk. Her Türlü İş Yapılır” yazıyordu.

Elizabeth güvenlik şeridinin üstünden geçti, Joyce da onu takip etti. Minibüsün içinden biri arka kapıları açtı ve ikisi birden araca bindi.

Burası, ödüllü bir iskelede, slot makinelerinin olduğu oyun salonunun gündelik işleyişine göz kulak olan biri için yeterince hoş bir ofisti.

Ancak o anda biraz sıkış tıktı. Connie Johnson bir çalışma masasının arkasına oturmuştu, Martin Lomax da karşısındaydı. Frank Andrade Jr pencere pervazına tünemişti. Lance James duvara yaslanmıştı, Bogdan da kapının önünde dikiliyordu.

Tanışma merasimleri hızlı geçildi. Genel olarak, "Sen kimsin?" ve "Seni ilgilendirmez" şeklindeydi. Gerçi Frank Andrade Jr, Martin Lomax'le tokalaşarak selamlaşmıştı. "Bugün seni öldürmek zorunda kalmayacağım gibi görünüyor Martin!" "Öyle görünüyor Frank. Eşin nasıl, gönderdiğim muffinleri aldı mı?"

Kimse nasıl başlaması gerektiğinden tam olarak emin değildi. Çünkü bu toplantıyı bu odadaki kimse ayarlamamıştı. Bu toplantı o sıra, dört yüz metre uzakta, beyaz bir minibüste oturmuş, orada konuşulan her şeyi dinleyen yetmiş altı yaşındaki bir kadın tarafından ayarlanmıştı.

Dolayısıyla başlangıcı yapmak odadaki alfa karaktere düşecekti. "Pekâlâ o zaman" dedi Bogdan, "başlayalım."

Pekâlâ o zaman dedi Bogdan, başlayalım.

Beyaz minibüsün içindeki Sue Reardon kulaklık takmış, ekibinin ofise hafta sonu yerleştirdiği kameralardan akan görüntüleri izliyordu.

Elizabeth'le Joyce bir kulaklığı paylaşıyordu, ikisinin de birer kulağında kulaklık vardı. Bütçe kesintileri işte.

Sue, "Elmasların hâlâ onda olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Bu iş için Bogdan'ı görevlendirdim" dedi Elizabeth. "O yüzden evet, eminim."

"Ve şu çantada ne taşıyor Tanrı aşkına?" diye sordu Sue.

Elizabeth omuz silkti. Uyuşturucu Chris'le Donna'nın yararına olacaktı, Sue onları bilmek zorunda değildi. Ekrandan kalabalık ofise baktı. Görüntü, onun zamanındakilere göre çok daha netti.

Pencerenin pervazında oturan Frank Andrade, sözü Connie Johnson'a yöneltti.

Demek elmaslarım sende?

Elmaslar bende dedi Connie. Senin oldukları konusunda sözüne güveniyorum.

Onları nasıl ele geçirdin? diye sordu Andrade.

Kakaolu kahvaltılık gevreğimin kutusundan çıktı dedi Connie. Gerçekten mafyadan mısın?

O bir iş insanı dedi Martin Lomax. Çok saygın biridir.

Evet, mafyadanım dedi Andrade. Şimdi bana elmasları göster.

İşte başlıyoruz diye düşündü Elizabeth. Birazdan olacaklar hoşlarına gitmeyecekti. Herkese iyi şanslar.

Connie Johnson çantasına uzandı. Uyuşturucudan ne zaman bahsedilecekti? Elli binini ve bu insanlarla daha fazla iş yapmayı istiyordu. İtiraf etmeliydi, tüm bu mevzular onu endişelendirmişti. İhtiyatlıydı. Ama her şey ona söylendiği gibi gidiyordu. Vic Vincent'in açıkladığı gibi. Mafyadan bir adam, yaşlı, sosyetik bir adam –her zaman bir tane olurdu– ve Bogdan vardı. Her şey gayet güven vericiydi, Connie de iyi bir izlenim bırakmak istiyordu. Sıkılmış gibi duran, saçı seyreli bir adam daha vardı ama o muhtemelen bir korumaydı. Bodgan onu tanıyordu, bu Connie için yeterliydi.

Mavi kadife keseyi önündeki masanın üzerine koydu.

“Çok şükür” dedi yaşlı, sosyetik adam.

“Göster bana” dedi Andrade. “Elmasları masanın üzerine dök. Hiçbirini yere düşürme.”

Hiçbirini yere düşürme mi? Bu ne saçma bir laf diye düşündü Connie ama bu adam Amerikalıydı ve onlar tuhaf şeyler söylerdi.

Kesenin iplerini gevşetip elmasları dikkatle masanın üzerine döktü.

“İşte burada” dedi Connie. “Hiçbir şey düşürmedim. İki elmas da kazasız belasız burada.”

Sessizlik oldu. Andrade, yaşlı sosyetik adam, hatta koruma bile masadaki elmaslara bakakalmıştı. Connie aniden orada bir şeyler olduğu hissine kapıldı.

“Sende iki elmas mı var?” dedi Andrade.

“Evet” dedi Connie. “Elmaslar bunlar. Ne bekliyordun?”

Ne bekliyordun? dedi Connie Johnson.

“Elmasların geri kalanı nerede?” diye sordu Sue Reardon, Elizabeth’e çığınca bakarak.

“Ah, ben ona sadece ikisini verdim” dedi Elizabeth. “Katili ortaya çıkarmaya ve ortamı hareketlendirmeye yetecek kadarını. Eki-binden bir haber var mı, Poppy’yi ortalıkta gizlice dolaşırken gören olmuş mu?”

“Tanrı aşkına!” dedi Sue. “Sen hiçbir şeyi hilesiz yapmaz mısın?”

“Yalnızca amaçlarıma uygun düşerse” dedi Elizabeth. “Ve bugün de düşmüyordu.”

“O halde elmaslar nerede?” diye sordu Sue.

“Güvendeler” dedi Elizabeth. Onlar şu anda Joyce’un mikrodalga fırınındaydı çünkü onu su ısıtıcısından çok daha az kullanıyordu.

Ekranda Frank Andrade’nin silahını çektiğini gördüler.

“Tanrım!” dedi Sue. “Sen ne halt ettin Elizabeth?”

Lance, Frank Andrade’nin silahını çektiğini görünce o da kendininkini çekti. Andrade’ninki Connie Johnson’a doğrultulmuştu, Lance’inki de Andrade’ye.

“Elmaslarım nerede?” diye sordu Frank Andrade. “Hepsi.” Sesi sakindi ama Lance’in tahminine göre sakın görünmüyordu. Lance onu suçlamıyordu. Burada ne tür bir oyun dönüyordu böyle?

“Elmasların bunlar” dedi Connie Johnson. “Silahını indir, ilgi manyağı.”

“*Geri kalanı* nerede?” dedi Andrade. Sesi artık sakın değildi.

“Geri kalanı mı?” dedi Connie. “Bana verilenin hepsi bu.”

“Verilen mi?” dedi Andrade. “Kimmiş o veren?”

“Yaşlı bir adam, Vic Vincent” dedi Connie Johnson. “Sakın beni bunun için vurmaya kalkma. Bu adam bana elmasları verdi, bu sos-

yetik adamın beş kilo kokain istediğini ve seninle iskelede buluşmamı söyledi. Bu iş seninle onun arasında.”

“Ne kokaini?” dedi Frank Andrade. “Ayrıca Vic Vincent da kim?”

“Bu kokain” dedi Connie ve çantasına uzandı. Ancak kokaini çıkarmak yerine silahını çıkardı, Andrade’ye doğrulttu.

“Bu küçük odada ne çok silah oldu böyle” deyip iç çekti Bogdan.

“Elindeki tam bir İngiliz silahı” dedi Andrade. “Neye benziyordu? Vic Vincent?”

“Yaşlı, boksör filan gibi” dedi Connie. “Bir sürü dövmesi var, West Ham dövmeleri, her türden.”

Martin Lomax yumruğunu masaya vurdu.

“Onu tanıyorum” dedi Lomax.

“Tanıdığını eminim” dedi Andrade ve namluyu Lomax’e çevirdi. “Burada ne tezgâhladın?”

Asıl soru da bu değil mi, diye düşündü Lance. Connie Johnson’ın silahı Andrade’ye doğrultulmuştu. Andrade’ninki de Lomax’e. Lance sırf dengeyi sağlamak adına silahını Connie Johnson’a doğrultması gerektiğini düşündü. Bu iş neye varacaktı bakalım? Birileri için kötü bitecekti. Lance’in tek derdi kendisi için öyle olmamasıydı. Ölmek için de ne yerdı ama! Başlarının üzerinde martıların ötüşleri, aşağıdan sesleri gelen slot makineleri. En azından burada vurulacak olursa evdeki mutfak duvarı meselesiyle uğraşmak zorunda kalmayacaktı. Hepsi aynı kapıya çıkar, sen yine de vurulmamaya çalış Lance.

“Ben de senin kadar şaşkınım Frank” dedi Lomax. “Gözlerime inanamıyorum. Ama çok basit bir açıklaması...”

“Yeter” dedi Frank Andrade. Tetiği çekti ve Martin Lomax’i göğsünden vurdu. Lomax sandalyesinde ikiye katlandı, takım elbisesi üzerinde kanlar yayılıyordu.

Andrade silahını şimdi Connie Johnson’a doğrultmuştu, her ne kadar önce tüm erkekleri vurmak üzere eğitilmiş olsa da. Ancak çok geç kalmıştı. Connie Johnson tek bir el ateş etti, mermi Frank Andrade’yi delip geçti ve pencereyi kırıp oradan da gri denize doğru gitti.

Martin Lomax, çıkan gürültü hakkında bir şey söyleyecekmiş gibi başını kaldırıp baktı. Ancak yorumu her ne idiyse söylenmemiş olarak kalacaktı. Soluna devrilip yere düştü.

Frank Andrade, plastik radyatörde yoğun, kıpkırmızı bir kan şeridi bırakarak pencere pervazından aşağı kaydı. Ayakları Martin Lomax'ın dirseğine dayandı. Uyuyan iki adam gibilerdi. Rüyalarında silahları, uyuşturucuları, parayı, hep almayı ve hiçbir şey vermemeyi gören adamlar.

Şimdi ne olacak, diye düşündü Lance. Yerde iki ceset, masanın üzerinde iki elmas, altında kokain dolu bir çanta vardı. Onunla Connie silahlarını birbirlerine doğrultmuşlardı, ikisi de ne yapacağından emin değildi.

Bogdan iki silahın arasına girdi.

“Connie, senin bu adamla bir işin yok, onun da seninle bir işi yok. O sadece ölü adamlar ve elmaslar için burada. Çantayı al ve kaç.”

İskelenin dışında, Özel Tekne Servisi elemanları Poppy için gözlerini dört açmıştı. Connie Johnson'a dokunmamaları gerektiğini biliyorlardı. Emirler netti. Otomobiline kadar gidebilecekti.

Connie çantasını kaptı, masanın üzerinden kayarak geçip kapıya yöneldi. Bogdan ona kapıyı açtı. Bogdan'la yüz yüze gelmek için parmak ucuna kalkarak onu öptü.

“Ara beni, tamam mı?” deyip hızla kayboldu, giderken kokainle dolu çantası sallanıp duruyordu.

Lance mekânı gözden geçirdi. Yanındaki iriyarı Polonyalı adamın yüzü pembeleşmişti. İki cesetten akan kanlar yerde birbirine karışmaya başlamıştı.

İki el ateş edilir edilmez Sue minibüsten fırlamıştı. Elizabeth onun peşinden gitmeye gerek görmemişti, o yüzden Joyce da olduğu yerde kaldı.

“İnanamıyorum” dedi Joyce.

“Bundan kaçınmanın bir yolu varsa, kimsenin öldürülmesi hoşuma gitmiyor” dedi Elizabeth. “Ama burada büyük bir kayıp da yok.”

Joyce bunun üzerine düşündü. Elizabeth, Connie Johnson'a o iki elması vermeye karar verdiği anda, böyle bir şeyin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Elizabeth bazen acımasız olabiliyordu. Onun düşmanı olmak istemezsiniz.

Dünya Frank Andrade Jr olmadan daha iyiydi, bu kesindi. Robertsbridge Taksi'den Mark onunla beyzbol hakkında konuşmak istemiş ama ona lanet çenesini kapaması söylenmişti. Gerçi Andrade "lanet" dememişti. Mafya ya da değil, ne kadar iç karartıcı ve yetersiz bir adam şu Frank Andrade Jr.

Öyle bir *adamdı*.

Ya Martin Lomax? Evi, milyonları ve yaptığı iş. Para desteği verdiği işler. Silahlar, çeteler, savaş baronları. Kötü kokuyu bastıran hanımeli kokusu. Demansla Yaşam Vakfı'na kestiği çeki düşündü Joyce. Beş sterlin. Ekranı baktı, cesedini gördü ve hiçbir şey hissetmedi.

Joyce yıllar içerisinde çok sayıda iyi insanın, masumun ve şanssızın öldüğünü görmüştü. Bazen eve gidip ağladığı olurdu, Gerry ona sarılırdı, söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını bilirdi.

Ama bu ikisi için gözyaşı dökmeyecekti. "Anca giderler" dedi Gerry, Joyce da ona kesin katılırdı. Yine de, Elizabeth'in az önce yaptığı gibi, bunun *gerçekleşmesini* sağlamak? Bu daha mı kötüydü? Yoksa sadece daha dürüstçe miydi? Bu sorunun yanıtını vermek daha zeki birine düşerdi. İbrahim'e soracaktı.

Monitörleri izledi ve Lance'in her bir kameraya yaklaşıp onları kapadığını gördü. Her defasında gördüğü son şey onun dostluk bilekliği olmuştu. Son ekran da karardı.

"Şimdi ne olacak?" dedi Elizabeth'e. "Poppy'yi bulabildiklerini zannetmiyorum."

"Ah, Poppy öldü Joyce" dedi Elizabeth. "Buraya gelirken otomobilde anladım. Jeremy Vine'in şovu ekranda açıkken bir anda her şey yerine oturdu."

"Ya" dedi Joyce. "Şimdi ne olacak peki?"

"Eh" dedi Elizabeth saatine bakarak. "Bir yarım saat kadar daha vereceğim ama sonrasında bir adli tıp doktorunun minibüsünde, Douglas ve Poppy'yi öldüren kişiyle birlikte yeniden Godalming'e gideceğimizi umuyorum."

Connie iskele boyunca var gücüyle koşuyordu. Bir mafya patronunu vurmıştı. Bogdan'ı öpmüştü ve kokaini hâlâ ondaydı, o yüzden

toplantının nasıl geçtiğine dair bir durum değerlendirmesi yapmak zordu. Ofise dönmesi gerekiyordu. Kendini toparlamalıydı. Aslında içinde bu işten tertemiz sıyrılabileceğine dair bir his vardı. Bogdan'a güveniyordu, diğer adam da onunla hiç ilgilenmemiş gibiydi.

Range Rover ilerideydi. Sürücüsü, Ryan Baird, hiç ama hiç etkileyici değildi. Kendisi için daha önce bir-iki iş yaptığını anımsamıştı, pek de iyi yaptığı söylenemezdi. Leş gibi marihuana kokuyordu ve koltuk ısıtma sistemini çözememişti. Ve bir de Connie'yle konuşmaya çalışmıştı, ki bu affedilemezdi. Vic Vincent'ı tekrar gördüğünde ona yeğeni hakkındaki gerçeği anlatacaktı, ailesi olsun olmasın.

Connie arkasına bakmayı göze aldı ama onu kovalayan biri görünmüyordu. Ona doğru bakan tek bir kimse bile yoktu ki bu tuhaftı. Döpiyesler içinde bir spor çantasıyla iskeleden aşağı koşan sarışın bir kadın? Elbette ki birinin başını çevirip bakması gerekirdi değil mi? Ama iskele sakindi, sadece kol kola gezinen, koyu renk kıyafetler giymiş birkaç çift vardı.

Range Rover'in kapısına erişti, onu açıp içine daldı. Doğruca Soruşturma Başmüfettişi Chris Hudson'ın kucağına düşmüştü. Daha tek kelime edemeden kelepçelenmişti.

"Selam Connie" dedi Chris. "Gözaltındasın. Bir şey söylemen gerekmiyor, falan filan."

Ön tarafta, Connie, Ryan Baird'i gördü, o da yolcu koltuğunda kelepçelenmişti. Direksiyonda Donna De Freitas vardı. Connie'ye döndü.

"Daha önce hiç Range Rover kullanmamıştım Connie. O yüzden dur-kalkta zorlanırsam kusura bakma. Navigasyona Fairhaven Polis Merkezi diye girdim, o yüzden yanlış bir yoldan gitmeyiz. Parfümünün markası ne? Harikaymış."

"O zaman at anlamında bir başka sözcük lazım" dedi İbrahim, kare bulmacayı dizüstü bilgisayarına yaslamıştı.

"Atcık olur mu?" dedi Kendrick, görüntülü konuşma ekranında bir görünüp bir kaybolurken.

"Çok fazla harf var" dedi İbrahim.

“Bence ondan başka sözcük de yok” dedi Kendrick. “Belki hata yapmışlardır?”

İbrahim başını salladı. “Belki, evet.”

Bugün o da gitmeliydi. Joyce’la Elizabeth’i havaalanına götürmeliydi. Onları iskeleye götürmeliydi. Şimdi orada olmalıydı. Ron mesaj atmıştı. İki kişi daha ölmüştü ama onların ölmesi gerekiyordu, o yüzden herkes mutlu gibiydi.

Taksi durağından Mark, Ron’u eve getiriyordu, Ron balık ve kırmış patates almıştı. Elizabeth’le Joyce’u uzun bir gece bekliyordu.

“Hâlâ canın acıyor mu?” diye sordu Kendrick.

“Acıyor” dedi İbrahim. “Ama büyükbabanla ya da seninle konuşurken değil.”

Donna, Range Rover’ın ön camından, Elizabeth’le Joyce’un beyaz minibüsün arkasından indiklerini gördü. Elizabeth, Donna’nın direksiyonun başında olduğunu gördü ve ona umut dolu bir bakış attı. Donna ona başparmağını kaldırarak karşılık verdi, Elizabeth başını sallayıp dudaklarını oynatarak, “Aferin” dedi.

Açık olan sürücü camında Ron belirdi.

“Vay, bugün hepsi burada” dedi Donna. “Emekliler gezisi mi var?”

Kelepçeli elleri izin verdiği kadar ileri uzanıp, “Bu Vic Vincent” dedi Connie. “Bu onun uyuşturucusu. Onu tutuklayın.”

Ron, Connie’ye baktı. “Öyle birini hiç işitmedim tatlım. Kulağa tam bir şerefsiz gibi geliyor.” Sonra Chris’e baktı. “O halde bu kadın ne yapmış?”

“Cinayet işlemiş” dedi Chris. “Her şey kamerada. Bir de koca bir çanta kokaini var.”

“Onun işi tamam yani öyle mi?” dedi Ron. Sonra Ryan Baird’e baktı.

“İyi misin bakalım Ryan?”

Ryan Baird sessizce ağlıyordu.

“İyi ağlamalar” dedi Ron. “Sana bir hikâye anlatayım. Birkaç hafta önce, bir adamın telefonunu gasp etmiştin. Benim yaşlarda ama daha yaşlı görünen bir tip, saçları hafiften dökülmüş. Başının arka-

sına kötü bir tekme atmıştın hani, anımsadın mı? Neden yaptığını anlamadım. Senin o yaptığından sonra onu da ağlarken gördüm ve bundan hiç hoşlanmadım Ryan. Umurunda değil, biliyorum delikanlı ama şu adam, o benim en iyi arkadaşım. Bu adı benim için anımsamanı istiyorum. Bunu yapabilir misin? İbrahim Arif. İçerideyken her gece bu adı anımsa. Kimse İbrahim Arif'e yanlış yapamaz.”

Connie yeniden ileri uzandı, Ron'a elinden geldiğince yaklaştı. Fısıldayarak konuştu: “Dışarı çıktığımda ölü bir adam olacaksın.”

Ron ona baktı. “Eh, yetmiş beş yaşındayım, sen de otuz yıl yersin, o yüzden tamam, anlaştık.”

Donna, Bogdan'ın yaklaştığını gördü. Vay canına! Ron'a arkasından yaklaştı ve onu camdan uzaklaştırdı.

“Gitme zamanı” dedi Bogdan. Ron, ağlayan Ryan Baird'e son bir bakış atarak başını salladı.

“İbrahim Arif” dedi Ron. “Sakın unutma Ryan.”

Bogdan, Donna'ya baktı. “Siz Donna mısınız?”

“Evet” diye onayladı Donna.

“Ben de Bogdan” dedi Bogdan.

“Biliyorum” dedi Donna.

Bogdan başını aşağı yukarı salladı. “Tamam, o zaman.” Sonra arka koltuğa baktı, “Selam Connie” dedi.

“Hepiniz öldünüz” dedi Connie. “Tek tek hepiniz.”

“Er geç, elbette” dedi Bogdan ve kolu Ron'un omzunda, uzaklaşırken Donna ardından onu izledi.

Elizabeth aptallık etmişti ama en azından nedenini biliyordu.

Aslında, tamamen Marcus Carmichael'ın hatasıydı. Ta en başından beri. Thames Nehri'nin kenarındaki, hiç yaşamamış şu ölü adam. Londra'da bir hastaneden alınan, kimsenin sahiplenmediği, onun elemanları tarafından giydirilen o ceset. Mesleğinin büyük illüzyonlarının bir hatırlatıcısı. İnsanları tam da inanmalarını istedikleri şeye inandırırlandı. İşleri *karmaşıklaştırırlardı*. Büyük zahmetlere girerlerdi.

Elizabeth bunda ustaydı. Douglas da öyleydi. Çekmecede bir yerlerde evlilik günlerinden kalma bir fotoğraf vardı. Elizabeth'le Douglas'ın yüzünde öyle kocaman bir gülümseme vardı ki bunun yaşamlarının en mutlu günü olduğuna yemin edebilirdiniz.

Hiçbir şey görüldüğü gibi değildi. Ama Elizabeth şimdi anlıyordu ki bazen bazı şeyler tam da görüldüğü gibiydi. Zaman içinde en azından bunu anlamıştı.

Adli tıp doktorunun minibüsünün arkasındaki oturakta oturuyordu. Godalming'deki morga gidiyorlardı. Douglas'la Poppy'nin cesetlerinin teşhis edildiği morga.

Yanında Joyce vardı. Telefonunda bir kelime araştırması yapıyordu. Elizabeth, Joyce'u daha sık dinlemesi gerektiğini biliyordu. Tabii ki Poppy yapmamıştı. Douglas'ı Poppy öldürmemişti. Sonra da zavallı genç bir kadını öldürüp cesedini kendi cesediymiş gibi göstermemişti.

Poppy, annesiyle elmasları çalmak için plan yapmamıştı. Siobhan için başka bir açıklama vardı.

Bu işi Poppy'nin yaptığına kim inanırdı? Ancak çok aptal biri. Ya da kendini çok zeki sanan biri.

Elizabeth belki de, yalnızca bazen, kişilerin, durumların tam da göründükleri gibi olduğunu anlamaya başlamıştı. Ron ona sarıldığında ya da Joyce ona bir kek yaptığında veya İbrahim bir belgeyi onun için preslediğinde oyun oynamıyorlardı. Elizabeth'in mutlu-

luğu ve dostluğu dışında hiçbir karşılık beklemiyorlardı. Onlar Elizabeth'i sadece *seviyorlardı*. Bu gerçeği kabul etmesi Elizabeth için uzun sürmüştü.

Karşısındaki oturakta Sue Reardon vardı. Sue Reardon onunki gibi bir zihne sahipti. Buna gülmüşlerdi. Bir elmanın iki yarısı. Elizabeth bu işin yarısını bile anlayamamıştı.

Oturakların arasında, Martin Lomax'ın cesedi minibüsün zemininde boylu boyunca yatıyordu. Frank Andrade'ninkiyle MI6 ilgilenecekti. O farklı bir minibüste, farklı bir otobanda yol alıyordu.

Poppy'yle Douglas, ikisi de vurularak öldürölmüştü. Sahte cesetler de yoktu, büyük bir tezgâh da. İkisi de Sue Reardon tarafından vurularak öldürölmüştü. Çok bariz bir nedenden ötürü. Ve Sue Reardon, Elizabeth'i de direnemeyeceği bir yoldan kendi yanına çekmişti.

Ama bunu nasıl kanıtlayacaktı?

Elizabeth, Joyce'a baktı. Dili dışarıda, parmağıyla kelime oyunu oynuyordu. Sütten çıkma ak kaşıktı sanki. Her şeyi telefonuna kaydediyordu. Kendisine söylendiği gibi.

Yolculuğun ilk bölümü beklendiği gibi Sue'nun elmaslarla, Connie Johnson'ın kim olduğuyla ve neden yanında bir çanta kokain taşıdığuyla ilgili soru yağmuruyla geçmişti. Elizabeth bütün sorulara elinden geldiğince nazik yanıtlar vermeye çalışmıştı. Ama şimdi soru sorma sırası ondaydı.

"Bu arada" diye başladı Martin Lomax'ın kumaşlara sarılmış ölü bedeni üzerinden Sue'ya doğru uzanıp gülmseyerek. "Poppy'yi bulamadık öyle mi?"

"Hayır" dedi Sue. "Hiçbir yerde görülmedi."

"Merak uyandırıcı" dedi Elizabeth. "Belki de gerçekten öldü. Ne dersin Sue?"

"Belki de" dedi Sue. "Ama hâlâ annesinin elmasları aramasını açıklayamıyoruz."

"Beni neredeyse kandırıyordun, biliyor musun?" dedi Elizabeth.

"Neden bahsettiğini bilmediğimden eminim" dedi Sue.

"Douglas'la Poppy'yi sen öldürdün. Nerede olduklarını biliyorsun, içeri girdin, onları vurdun ve doğruca çıkıp gittin."

“Kulağa çok basit geliyor” dedi Sue.

“Basitti. Ama sen basit olanın bana ilginç gelmeyeceğini biliyordun. O yüzden beni her türlü harika teorinin etrafında döndürerek parmağında oynattın. Sadece elmasları bulmak için zaman kazanmak adına. Ya da senin için elmasları ben bulayım diye. İlgimi canlı tutmak için.”

“Eh, şimdi kulağa saçma geliyor” dedi Sue. “Nasıl da geniş bir hayal gücün var Elizabeth.”

Elizabeth başını iki yana salladı. “Korkarım burada beni mahveden şey hayal gücümdü. Siobhan’ın telefon numarasını Joyce’un cebine tıktırmanın sen olduğunu fark ettiğim anda her şey yerine oturdu.”

“Ah, ben de neden bana bunu sorduğunu merak etmişim” dedi Joyce.

Sue Reardon’ın telefonu titredi. Mesajı açıp gülümsedi.

“Tam da lafının üzerine; işte Poppy’nin annesi. İyi haberleri var.”

“Söyle bakalım” dedi Elizabeth.

“Elmasları bulduğumuz söylendi. Onca yer arasında Joyce’un mikrodalgasındalarmış. Ne kadar da hoş ve sıkıcı. Ama en azından artık kılıçlar çekildi.”

Sue Reardon diyafon butonuna basıp sürücüyle konuştu. “Plan değişti. Coopers Chase Emekli Köyü’ne gidiyoruz. Buradan çok uzak değil.”

Yankılanan elektronik bir ses yanıtladı. “Posta kodu ne?”

Sue bir an düşündü, çantasından silahını çıkarıp Joyce’a doğrulttu. “Joyce, posta kodunuz ne?”

Chris Hudson jülyen doğranmış bir havucu kemiriyordu. Onlara alıştınız mı aslında o kadar da kötü sayılmazlardı. Yani öyleydiler ama bu gözünüze daha önemsiz görünüyordu. Connie Johnson hücrelerine tıklmıştı. Sorgulama oldukça hızlı geçmişti. Sorgusunun neredeyse tamamı Chris'e, Donna'ya, Bogdan'a ve Ron'u her kim zannettiye ona yönlendirdiği ölüm tehditleriyle geçmişti. Onu, Bogdan'ı ve Ron'u, artık ona göre kim idiyse, hepsini öldürecekti. Bogdan'la ilgili özellikle açık seçik bir şiddet vardı. Bununla beraber Patrice'ten bahsetmemişti, o tehdit unutulmuştu. Patrice'e ya da Donna'ya onun tehdidinden asla söz etmeyecekti. Ron veya Bogdan'ın da bahsetmeyeceğini biliyordu.

Ryan Baird'in sorgusu daha sakın geçmişti. Avukatı sabah yeniden toplanılmasını önermeden önce sekiz dakikalık bir sessizlik olmuş, sonrasında Ryan omuzları sarsılarak ağlamıştı. Harika! Chris'in akşamı boşa çıkmıştı.

Ryan Baird'in avukatının artık daha iyi giyindiği, daha hoş bir saç kesimi olduğu ve kilo vermeye bile başladığı Chris'in dikkatini çekmişti. Lynx Africa deodorantıyla yıkanmış gibiydi ama Chris de çok iyi biliyordu ki her şeyi bir defada değiştiremezsiniz. Sorgudan sonra avukat, Donna'yı bir kenara çekip onu içki içmeye davet etmişti. Kuşkusuz evlilik yüzüğü cebindeydi. Donna sevineceğini ama devam eden bir sorgulamayı riske atmamak adına beklemelerinin daha iyi olacağını söylemişti. Uzun bir günün sonunda bile Donna hızlı düşünebiliyordu.

Chris'in aklına Maidstone Crown Mahkemesi'nin dışındaki masa gelmişti. Ron'la Bogdan'ın ona verdiği sözler. Sözlerini tutmuşlardı, teşekkürler beyler. Patrice gelecek pazar Fairhaven'a gelecekti ve bu defa Chris ona sevdiğini söyleyecekti. Bazen evren sizden yana olurdu. Elizabeth'le Joyce'un da bugün istediklerine kavuşmuş olduklarını umdu.

Gönüllü olarak havuç yiyen bir adam. Bu gerçekten olmak iste-yeceğiniz türde biriydi.

Şimdi, Sue Reardon'ın silahının namlusu Elizabeth'e doğrultulmuştu. Kariyeri boyunca ona kaç kez silah doğrultulmuştu? Yirmi miydi? Otuz? Henüz hiçbiri onu öldürmemişti.

Temel kural şuydu: Sizi hemen öldürmemişlerse bu, öldürmeyecekleri anlamına gelir. İstisnalar her zaman söz konusuydu ama o an bunları kafaya takmanın anlamı yoktu.

Adli tıp doktorunun minibüsü Coopers Chase'e yönelmişti. Siobhan, Joyce'un evinde elmasları nasıl bulmuştu? Biri ona tam yerini söylemiş olmalıydı. İbrahim miydi? Stephen? Ona söylemeye *zorlanmışlar* mıydı? Lütfen bu olmasındı. Elizabeth sakinliğini korumalıydı.

"Sana ne olduğunu düşündüğümü söyleyebilir miyim?" diye sordu Elizabeth. "Sırf vakit geçirmek adına. Ya da bu senin için biraz 'James Bond'culuk gibi mi olur?"

"Lütfen buyur" dedi Sue. "Seni kandırmak beni nasıl mutlu etti anlatamam."

"Poppy mektubu buldu" diye başladı Elizabeth. "Tıpkı Joyce'un dediği gibi. Ama elmasların peşinden gitmedi ve onu annesine de vermedi. Onu sana verdi çünkü Poppy böyle yapardı. O, işini yaptı. Böylece sen mektubu okudun, Douglas'ın itirafını okudun. Fakat itiraf kısmı seni pek de şaşırtmadı, bunu başından beri biliyordun. Her şeyi Douglas'la birlikte planladınız. Doğru mu?"

"Ufak bir emeklilik planı yaptık, evet" diye onayladı Sue.

"Bir ara, Douglas'la Poppy'nin sevgili olmaları gibi berbat bir düşünce de geçti aklımdan" dedi Elizabeth. "Ama yanıliyordum değil mi? O seninle sevgiliydi."

"Ayy evet" dedi Joyce, "bunu görebiliyorum."

"Bunu doğru bildim mi?" diye sordu Elizabeth.

"Evet" dedi Sue.

Joyce bir Elizabeth'e, bir Sue'ya baktı. "Douglas kesinlikle aynı tip kadınları beğeniyor değil mi?"

“Onu neden çekici bulduğunu anlayabiliyorum, emin ol” dedi Elizabeth. “Ondan neredeyse on yaş büyüktüm, sense on yaş küçük. Jenerasyonlarımızı hünerle birbirine yaklaştırdı değil mi?”

“Çok yakışıklıydı” dedi Joyce. “İkiniz de gücenmeyin, hiç de benim tipim değildi tabii ama çok yakışıklıydı.”

Elizabeth, Sue’nun gözlerinin içine baktı. “Mektubu okuyordun, anahtarı gördün, emanet dolabının numarasını falan filan. Onları nereye sakladığını sana söylemediğini varsayıyorum?”

“Bana güvende olduklarını söyledi” dedi Sue.

Elizabeth başını salladı. “Eh, bu da senin için ilginç bir bilgiydi. En azından kârlı. Ama büyük haber mektubun daha aşağılarında geldi değil mi? Beni hâlâ sevdiğini söylediği kısımda? Gerekirse beni bekleyeceğini söylediğinde. İkinizin bu işte beraber olmadığını o anda anlamış olmalısın değil mi? Douglas’la birlikte yirmi milyonla günbatımına doğru yola çıkmayacağını anladığında? Onu öldürmen gerekeceğini o an anlamış olmalısın değil mi?”

Sue omuz silkti. Silahın namlusu da onunla beraber silkindi.

“Douglas hepsini kendisi için istedi” dedi Elizabeth. “Ya da daha kötüsü, kendisi ve benim için. Gerçi sen bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilecek kadar akıllısın. Normalde siz ikiniz soruşturmanın sonlanmasını ve her şeyin unutulmasını bekleyip sonra da elmasları nakde çevirecektiniz. Ama sonra planı değiştirmek zorunda kaldın.”

“Buraya kadar mükemmel gittin” dedi Sue. “Artık çok geç elbette ama mükemmel.”

“Sonunda paraya tek başına sahip olmaya karar verdin” dedi Elizabeth.

“Seni bunun için hiç suçlayamam” dedi Joyce.

Joyce hâlâ kelime oyununu sürdürüyordu. Bazen Joyce’un hakkını teslim etmeliydiniz. En iyi arkadaşına silah doğrultulmuşken bile, onun bu durumdan kurtulacağına güveni tamdı. Elizabeth kendisine güveniyor muydu? Bu çok iyi bir soruydu. Coopers Chase’te onları ne bekliyordu? Stephen güvende miydi? İbrahim güvende miydi?

Elizabeth konuşurken bir yandan da düşünmeye devam ediyordu. “Peki onu nasıl öldürdün? İlk girişimin, Martin Lomax’e onun

yerini söylemen, Douglas'ın ölüm emrini imzalamaktan farksızdı. Korkakçaydı ama bütün parayla tek başına kaçabilmen için onun yoldan çekilmesi gerekiyordu ve öfkeliydin. Lomax, Douglas'ı öldürmesi için kendi adamını, Andrew Hastings'i yolladı ama zavallı Poppy yoluna çıktı ve Hastings'i vurdu. Douglas hâlâ hayattaydı, bu önünde bir engeldi ama önemli değildi. Hâlâ kararlıydın, bu anlaşılabilirdi. Hepimizde aşkın bittiği oluyor değil mi?"

"Kesinlikle oluyor" dedi Sue.

"Bende olmuyor" dedi Joyce.

"Saçmalama Joyce, sen her ay âşık olup vazgeçiyorsun" dedi Elizabeth, sonra Sue Reardon'ın silahına dik dik bakmaya devam etti. "Yani Douglas'ı yine de devre dışı bırakman gerekiyordu ve bunu kendin yapman gerektiğini fark ettin. Douglas'la Poppy'yi Hove'a taşıyabileceğini biliyordun. Daha önce kullandığın, rahatça erişebileceğin bir eve. Bu yüzden onu bizzat öldürmek kolay olacaktı. Ama bu işten nasıl sıyrılacaktın? Senin esas sorun buydu."

"Öyleydi" diye onayladı Sue Reardon. "Uzun süre sıyrılmam da gerekmiyordu. Elmasları bulana kadar gizli kalmam yeterdi."

"Ve galiba" dedi Elizabeth, "benim her şeyi çözebileceğimden de endişelendin öyle mi?"

"Evet" dedi Sue. "Benim katil olduğumu anlamadan önce elmasları bulmana ihtiyacım vardı. Sen de beni hayal kırıklığına uğratmadın."

"Dürüst olmak gerekirse, eninde sonunda çözdü" dedi Joyce.

"Ama ben yine de elmaslara ulaşabildim" dedi Sue. "Onları alır almaz gideceğim. Kolayca gözden kaybolabilirim Elizabeth, senin de bildiğin gibi. Ben de bunu yapacağım. Ne yaptığımı herkese anlatmaktan çekinme. Beni bulamayacaklar."

"Bizi vurmuyacak mısınız?" dedi Joyce.

"Uslu durursanız hayır" dedi Sue.

"Uslu durmak pek bizim uzmanlığımız değildir" dedi Joyce.

"Senin zekice tasarlanmış ufak bir gizeme dayanamayacağını biliyordum Elizabeth" dedi Sue. "Sana boşa kürek çektiirdiğimi biliyordum. Katille öğle yemeği yedin, taktiklerden bahsettin, haberin bile olmadan. Komik değil mi?"

Elizabeth başını salladı. “Planın şekil almaya başladı ve yardıma gereksinimin olacağını anladın. Böylece Siobhan’ı aradın. İşte bu noktada kafam çok karışık. O tam olarak kimdi? Eski bir dost diye düşünüyorum? Ya da sana iyilik borçlu eski bir meslektaş?”

“Bir daha düşün istersen” dedi Sue Reardon.

“Önemli değil” dedi Elizabeth. “Ona sunduğun şartlar her neydiyse hepsini kabul etmiş. Bana çifte cinayette yardım et ve... başka ne var?”

“Bir milyon sterlin” dedi Sue Reardon.

“Bu işi bağlamaya yeter” dedi Elizabeth. “Coopers Chase’e Andrew Hastings’in cesedini almaya geldin ve çıkarken de Joyce’un hırkasına Siobhan’ın telefon numarasıyla birlikte ‘ANNEMİ ARA’ yazan bir not tıktırdın.”

“Bir dakika” dedi Joyce, “Siobhan, Poppy’nin annesi değil mi?”

“Sohbeti iyi takip et Joyce” dedi Sue.

“Joyce’la bu şekilde konuşma” dedi Elizabeth.

“Ah, önemli değil” dedi Joyce.

Elizabeth adli tıp doktorunun minibüsünün sola keskin bir dönüş yaptığını ve yavaşladığını hissetmişti. Sığır engelinden geçmişlerdi. Coopers Chase’teydiler.

“Siobhan’ı elmasları bulması için emanet dolaplarını kontrol etmeye gönderdin. Oraya önceden gittiğini tahmin ediyorum, güvenlik kameraları olup olmadığından emin olmak için?”

“Gittim” dedi Sue.

“Görüntü kayıtlarını eninde sonunda kontrol edeceğimi de biliyordun. Oradan Siobhan’a yöneleceğimi de. Düşünüp taşınıp bir sonuca varacağımı?”

“Ki sen de kayıtları kontrol ettin ve Siobhan’a yöneldin” dedi Sue. “Buna karşı koyamayacağını biliyordum! Poppy’nin her şeyi tezgâhlanmış olması fikrine. Çok beklenmedik bir şeydi. Senin buna inanacak kadar zeki olduğunu biliyordum.”

Siren sesleri yanlarından hızla geçti. Sue duraksadı, sonra gözle görülür biçimde rahatladı. Geçen ambulanstı, polis değildi. Elizabeth ürpermişti. Coopers Chase’ten hızla çıkan araçlardı. Ambulanslarda kim vardı? Stephen mı?

“En başta Douglas’ın bile kendi ölümünü tezgâhladığını düşündün değil mi?” diyerek güldü Sue. “O tatlı bir sürprizdi. Bu kesinlikle benim planım değildi ama birkaç gün sana bu konuda ayak uydurmaktan oldukça memnundum. Sen benim kullanışlı aptalımdın Elizabeth, böyle söylememe aldırma mısın?”

Elizabeth zihnini ambulanslardan, artık uzaktan, zayıfça duyulan şirenlerden uzaklaştırmaya çalıştı. “Siobhan yanına döndü, eli boştu. Ertesi gün St. Albans Bulvarı’ndaki güvenli eve girdin. İlk olarak Poppy’yi vurduğunu tahmin ediyorum?”

“Doğru” dedi Sue. “Yazık oldu ama bazen insan mecbur kalıyor. Mektubu görmüştü.”

“Ve de Douglas’ı elmasların yerini söylemeye teşvik etmesi açısından da faydalı olmuştur değil mi? Douglas sana ne söyledi? Onu vurmadan önce? Belli ki açıklamamış?”

“Tek söylediği şeydi: ‘Elizabeth’e yakın dur, elmasları o bulur.’ Bu bana da yeterince doğru geldi, ondan alabileceğimin en iyisi buydu, ben de onu vurdum.”

“Ve bana da gerçekten yakın durdun, hakkını teslim edeyim.”

“Ve sen de onları buldun. Bu yüzden teşekkür ederim” dedi Sue. “Dediğim gibi kullanışlı bir aptalsın. Çok yakında seni rahat bırakacağım, söz.”

Minibüs durdu. Sue silahını el çantasına koydu ama namlusu hâlâ Elizabeth’e dönüktü. Sürücü arka kapıları açtı.

Sue, “Önden buyurun hanımlar” dedi ve sürücü, Elizabeth’le Joyce’un aşağı inmelerine yardımcı oldu. Sue da onların peşinden, yardımsız indi.

Sue, sürücüye, “İşimiz uzun sürmez” dedi. “Sadece tuvalete gideceğiz de.”

Saat öğleden sonra beşti. Hava kararıyordu, Coopers Chase’te ışıklar yanmaya başlamıştı. Normal bir günün normal işleyişleri sürüyordu; televizyonda soru-cevap yarışmaları, okunan kitaplar, telefondaki torunlar, tünelerine uçuşan birkaç gecikmiş kuş. Elizabeth, Colin Clemence’in, evinin verandasındaki bir sandalyeyi içeri taşıdığını gördü. Wordsworth Court’tan Miranda Scott posta kutusuna bir mektup atıyordu. Yarışmalara katılırdı, geçen yıl ömür

boyu yetecek kadar toz deterjan kazanmıştı. Persil onun doksan iki yaşında olduğunu öğrenince sevinçle ellerini ovuşturmuş olmalıydı.

Bu mutlu yerde ortalık sakindi. Bir gün daha bitirilmişti, herkes güvendeydi, perdeler kapatılmış, ısıtıcılar açılmıştı. Haberlerde göreceğiniz türden hiçbir şey olmamıştı ama dikkatinizi vermeniz gereken tek şey huzurun o tatlı uğultusuydu.

Pencereden dışarı bir bakış atsanız, birlikte akşam yürüyüşüne çıkmış iki yaşlı kadın dışında bir şey göremezsiniz. Joyce’la Elizabeth miydi onlar? Bu ikisinin arasından su sızmazdı. Daha genç bir kadın birkaç adım arkalarından yürüyordu. Joyce’un evine doğru gidiyorlardı galiba.

“İskeledeki silah sesleri kesilir kesilmez telefona sarıldım” dedi Sue. “Martin Lomax bir süre önce üç adamla iletişime geçmemi sağlamıştı. Kayıtdışı birkaç iş yapabilecek adamlar. Özel Kuvvetler’in eski çalışanları, tepeden tırnağa silahlı adamlar. Beklemedeydiler, ben de onları doğrudan Siobhan’la birlikte buraya yolladım. Birilerinin elmasların yerini bileceğini biliyordum. Şu kaburgaları kırık arkadaşın ya da eşin, Elizabeth. Gerçi okuduğum kadarıyla ona ne söylersen söyle unutuyormuş. Zavallı şey.” Elizabeth’in önünde kasatı kesildiğini görünce gülümsedi.

“Tanrım, olması gerekenden daha zor oldu. ‘Mükemmel suç’ demişti Douglas bana. Kurban yok. Kaç ölü oldu şimdiye kadar? Beş mi? Gerçi ambulansların sesini hepimiz işittik, o yüzden kim bilir değil mi? Belki birkaç tane daha.”

Elizabeth’in çantasındaki telefonu çalmaya başladı.

“Ona dokunayım deme” dedi Sue.

Elizabeth kendine söyleneni yaptı. Ama ona dokunması gerekmiyordu. Kişiye özel çağrı sesini tanımıştı.

Joyce’un binasının önüne varmışlardı. Elizabeth başını kaldırıp en iyi arkadaşının penceresine baktı. Perdeler kapalıydı. Bu sabah Joyce’u almaya geldiğinde kapalı değillerdi. Joyce güvenlik kodunu tuşladı ve üç kadın binaya girdi.

Asansör kapıları tam karşılarındaydı. Elizabeth butona bastı ve kapılar açıldı. Sue Reardon gülümsedi.

“Asansörde bir şey deneyecek olursanız yukarıda üç silahlı adamım var.”

“Pes ettik Sue” dedi Elizabeth. “Hâlâ anlamadın mı? Elmaslarını alıp git.”

Kapılar kapandı ve asansör yukarı doğru hareketlendi. Sue, Joyce’la Elizabeth’in arkasında duruyordu, silahı sırtlarına dönüktü. Asansörün kapısı ilk katta açılırken dışarıyı göremiyordu.

“Joyce, yere yat!” diye bağırdı Elizabeth.

Elizabeth’le Joyce kendilerini yere atarak Bogdan’a isabet için net bir hedef sağladılar. Bogdan onu tam olarak nişan aldığı yerden vurdu, omzundan. Sue çantasını ve silahını düşürdü, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

Bogdan, Sue’nun silahını tekmeleyerek uzaklaştırdı, sonra Joyce’la Elizabeth’in ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

“İçeri girin” dedi Bogdan. “Su ısıtıcısını açtım.”

“Böyle bir şey görmemişsinizdir” dedi Stephen, Joyce’un kanepesinde oturuyordu. “Koltuğumda kestiriyordum ki bir ses işittim. Gözlerimi açtım. Üç adam başıma silahlarını doğrultmuştu. ‘Durun bakalım’ dedim. ‘Ne oluyor burada? Sanırım Elizabeth’i arıyorsunuz?’ Bilirsin, hepsi simsiyah giyinmişti, silahlar filan. ‘Hiç de değil’ dedi ortadaki herif. ‘Bize elmasların nerede olduğunu söyle.’”

Hafif bir inleme sesi Stephen’ın sözünü kesti. Joyce mutfak sandalyesinde oturan Sue Reardon’ın omzuyla ilgileniyordu.

“Bırak sızlanmayı, seni koca bebek” dedi Joyce, bandajı sıkılaştırırken.

“Ben de deyim yerindeyse masum Fransızı oynadım. ‘Ne elması?’ dedim hırsızlara, muziplik ettim, tabii bundan hiç hoşlanmadılar. Sonra şu hanımefendi...” Stephen başıyla, elleri arkasından bağlı halde diğer mutfak sandalyesinde oturan Siobhan’ı işaret etti. “İçeri girdi, son derece dost canlısıydı. ‘Söyle bize Stephen, söyle ve biz de çıkıp gidelim’ dedi. Her neyse, biraz zaman kazanmaya çalıştım, nereye gittiğini de anımsayamadım Elizabeth ama belki de çok geçmeden gelecektin. O yüzden ben de, ‘Korkarım elmaslarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum, benim alanım değil. Size patron lazım, yakında burada olur’ dedim ve bu hanımefendi de... Affedersiniz, adınızı unuttum?”

“Siobhan” dedi Siobhan.

“Ne güzel isim. Dedi ki: ‘Elizabeth yakın zamanda dönmeyecek, biz elmasları almazsak hiç dönemeyecek.’ Ben de, ‘O halde sen Elizabeth’i benim kadar tanımıyorsun’ diye düşündüm. Elizabeth’e güvenebileceğiniz tek bir şey varsa o da her zaman döneceğidir. Şimdiye dek beni hiç yüzüstü bırakmadı.”

“Hiçbir zaman da bırakmayacağım sevgilim” dedi Elizabeth.

“Derken içeride tansiyon iyice yükseldi. ‘Elmaslar nerede?’ ‘Ne elması?’ Birkaç adam daireyi dağıtmaya başladı. Bu evin altüst edilmesi de sıradanlaşmaya başladı değil mi canım?”

“Bugünlerde çekmecelere çekidüzen vermek bile anlamsızlaştı” diye ona katıldı Elizabeth.

“Sonra kapının kilidine bir anahtar takıldığını işittim ve işte geldi diye düşündüm ama kapı açıldı ve şu adam gelmesin mi!” Stephen odanın köşesindeki kişiyi işaret etti.

“Ron eve bilardo izlemeye gitmişti, ben de Stephen’ın çatışmayı duymak isteyeceğini düşündüm” dedi Bogdan.

“Daha ne olduğunu anlamadan, üç adam birden silahlarını Bogdan’a doğrulttu. Zavallı herif, hadi bunun da içinden çık bakalım diye düşündüm.”

Hikâyeyi Bogdan devraldı. “Stephen bu adamların elmasları aradığını söyledi, ben de, ‘Doğru adama geldiniz’ dedim. ‘Peşimden gelin, elmaslar Joyce’un evinde. Size gösterirsem biri benim olabilir mi?’ Onlar da Siobhan’a baktılar, o da ‘Elbette’ filan dedi. ‘O zaman benimle gelin ama ön kapıdan çıkınca silahları saklayın, yaşlı insanların korkutmanızı istemem’ dedim. Homurdandılar da homurdandılar ama kabul ettiler ve çıktık.”

“Tam o anda, hayatımda duyduğum en dehşet verici sesi işittim” dedi Stephen. “Yirmi saniye kadar sürdü. Sonra Bogdan içeri geldi, ortalığı toparlamak için ona yardım etmemi rica etti.”

Elizabeth, “Sonra da ambulanslar, ha?” dedi.

“Şu üç adam içindi, evet” dedi Bogdan. “Sonra Siobhan’a, ‘Bak’ dedim, ‘tüm bunların arkasındaki kim?’ O da yerdeki silahlı adamlara baktı, ‘Belki gerçeği söylemeliyim’ diye düşündü. Sue’yla birlikte çalıştığını söyledi, tamam, anladım. Ben de, ‘Sue’ya mesaj gönder ve elmasları ele geçirdiğini söyle’ dedim. ‘Nerede olduklarını söyleyeyim mi?’ dedi. Ben de ne diyeceğimi bilemedim, Stephen’a baktım.”

“Ben de, ‘Ona gerçeği söyle’ dedim. Söylememek için bir neden yoktu. ‘Joyce’un mikrodalgasında’ dedim.”

Elizabeth, Sue’ya baktı. “Umarım bu acı vermiştir canım.”

“Buna bayağı gülmüştük değil mi Elizabeth?” diye devam etti Stephen. “Joyce elmasların yerini değiştirmek zorunda kalmıştı çünkü orada olduklarını unutarak çay yapıp duruyordu.”

“Ay şimdi gülünecek kişi ben mi oldum?” dedi Joyce. Ama o da gülümsüyordu.

“Ambulanslar geldi, durumla ilgili pek çok soruları vardı anlaşılacağı üzere.”

“Onlara Chris Hudson’la görüşmelerini söyledim” dedi Bogdan. “Bana bir iyilik borcu var.”

“Öyle mi?” dedi Elizabeth.

“Sonra tıptış tıptış Joyce’un evine, sizi beklemeye geldik.”

“Sizi perdelerin arkasından gördüm” dedi Bogdan. “Burada olduğumu bilmen için seni aradım. Sonra da Sue’yu vurdum.”

“Şu âna kadar olanların hepsi bu” dedi Stephen.

Elizabeth, Joyce’un mikrodalga fırınına doğru yürüdü, keçeden yeşil bir keseyi oradan çıkardı. Onun içinde normalde hep Scrabble taşları olurdu ama şimdi elmaslarla doluydu. Onları Sue Reardon’ın önüne, mutfak masasının üzerine döktü.

“İşte buradasın Sue. Bütün her şey bunun içindi. Poppy, Douglas, Andrew Hastings. Lomax, Frank Andrade. Ve sonuç olarak elmaslara en fazla bu kadar yaklaşılabileceksin.”

Joyce kanepeden, “Aslına bakarsanız” dedi, “Martin Lomax ve Frank Andrade, Sue’nun suçu sayılmaz. O, senin suçundu.”

Elizabeth başıyla onaylayarak Joyce’un iddiasını kabullendi. Siobhan’a döndü.

“Peki sen bu işe nasıl bulaştın Siobhan? Burada senin bağlantının ne?”

“Ben kolay idare edilebilir biriyim” dedi Siobhan. “Hep öyleydim. Aslında adım da Siobhan değil. Sally, Sally Montague, bu ismi anımsarsınız?”

Douglas’ın üç eski sevgilisi bir araya gelmişti.

Sue Reardon yeniden sızlandı, boğuk bir şekilde inledi. “Lütfen, hastaneye gitmem gerekiyor.”

“Bogdan bütün ambulansları kullandı sanırım” dedi Elizabeth.

“Birkaç saat daha bekleyelim” dedi Joyce. “Ölmemeni sağlarım. Seni hapiste görmek çok daha eğlenceli olur. Ağrı kesici ister miydin?”

“Evet, lütfen” dedi Sue, acı çektiği yüzünden belliydi.

“Yazık” dedi Joyce. “Hiç kalmamış.”

Patrice saate bakıp iç çekti ve kendine bir kadeh daha şarap doldurdu.

Saat dokuz otuzdu, hava kararmıştı ve Jane Austen'la ilgili bir ödevin yarısını okumuştı. Chris'i düşündü. Bugünlerde onu giderek daha fazla düşünür olmuştu. Patrice daha önce de âşık olmuştu, bütün o ilk belirtileri bunda da hissediyordu. Bu düşünceleri, sadece şarap ve Jane Austen'dan da kaynaklanıyor olabilirdi gerçi.

Donna'nın işi yüzünden hep endişelenirdi, şimdi Chris için de endişeleniyordu. Bu aşabileceği bir şey miydi? En azından ikisi de Fairhaven'daydı. Burası Londra'dan daha güvenli görünüyordu. Fairhaven'da ne kadar bela olabilirdi ki?

Orada da okullar var değil mi? Elbette var Patrice, seni aptal, her yerde okul vardır. Sana bunu düşündüren de neydi? Oraya taşınacak filan değilsin ki.

Yarıyıl tatili esnasında kendini güvende ve mutlu hissetmişti. Chris'le güvendeydi, Donna da yanındaydı. Chris'le mutluydu ve Donna da yanındaydı. O an evde yalnız otururken ikisinin de çok uzakta olduğunu hissetmişti. Ama ya hafta sonu? Hafta sonu onları görmeye gidecekti.

Chris'i aramayı düşündü. Belki de onu ne kadar çok düşündüğünü söylerdi? Belki. Ya da belki yarın söylerdi? Daha az içmişken? Evet. Yaşamda kolayca geri dönemeyeceğiniz bazı adımlar vardı. O yüzden onları dikkatle atmanız gerekirdi. Aptal durumuna düşmek istemezsiniz.

Patrice gülümsedi. Chris'in karşısında kendini nasıl aptal durumuna düşürebilirdi ki? Onu arayacaktı. Üç kompozisyonu daha okuduktan sonra kendini ödüllendirmek için Chris'i arayacaktı. Konuşurken kelimeleri ağzında yuvarlayacaktı ama bir erkekle konuşurken kelimeler ağzınızda yuvarlanıyorsa dilediğinizi söyleyip bundan sıyrılabilirdiniz. Belki Jane Austen'dan söz ederdi, bu konunun nereye gideceğine bakardı? Chris'in sesini duymak hoş olacaktı.

Pazartesileri televizyonda dart programı oluyor muydu? Oluyorsa Patrice, Chris'in onu izleyeceğinden emindi.

Dışarıda, sokakta bir gürültü vardı. Muhtemelen tilkilerdi.

Yığının üzerinden bir ödev daha aldı. Ben Adams'ın ödevi. Patrice, Ben'in *Akıl ve Tutku* kitabının tek bir sözcüğünü dahi okumadığından kuşkulandı. Onun yerine filmini izlediğinden de kuşkulandı çünkü bir yerde Elinor Dashwood yerine yanlışlıkla "Emma Thompson" yazmıştı. İyi deneme evlat. Ah Tanrım, bu iş çok uzun sürecekti.

Patrice defalarca söylemişti, ölümü bu ödev okuma işinden olacaktı.

Bir sonraki kompozisyonu eline alırken kapının tıklatıldığını işitti. Saate bir daha baktı. Geç bir saatti.

Patrice kapı zilini duymazlıktan gelmesi gerektiğini biliyordu. Ama belki de komşusunun bir şeye ihtiyacı vardı. Şu ödev okuma işini bir anlığına bile bırakmak için her şeyi yapardı.

Patrice koridora yürüdü, şarap kadehi hâlâ elindeydi. Donna ona yüz defa söylemişti: "Sürgü kilit al, kapıya gözetleme deliği yaptır, yabancılara kapını asla açma anne." Patrice'in kaç yaşında olduğunu sanıyordu? Patrice sürgü kilidi ve gözetleme deliğini yaşlandığında yaptıracaktı. Daha ellisinde bile değildi ve kendi evinde korkmıyacaktı. Donna'nın onun için endişelenmesi hoştu ama teşekkürler, Patrice kendine bakabilirdi. Donna'yı da aramalıydı. Onun morali biraz bozuk gibiydi. O zaman önce Chris'i, sonra da minik kızını arayacaktı. Ya da önce minik kızını mı arasaydı?

Patrice kadehini koridordaki konsolun üzerine koydu ve saçlarına şöyle bir baktı. Aynada kendini beğenip başını salladı. Kapıda her kim olursa olsun her zaman en iyi halinizle görünmeliydiniz.

Kapı tekrar tıklatıldı, bu defaki biraz daha ısrarcıydı. Tamam, tamam. Patrice kapının mandalını çevirip kapıyı açtı.

Ağzı açık kalmıştı, kâğıt okuma işi unutulmuştu, şarap unutulmuştu, saçlar unutulmuştu.

Gelen bir komşu değildi. Algılamaya çalıştı ama zaman yoktu.

"Bak" dedi Chris, kapıda elinde çiçekler ve yanağında yaşlarla dururken. "Biliyorum, saat geç ama bu bekleyemezdi. Sana bunu

söylemeden bir dakika daha geçiremezdim. Sana âşığım. Bu çok aptalca geliyorsa da özür dilerim.”

Patrice söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. İyi ki de saçlarını kontrol etmişti. Jane Austen buna ne derdi?

“İçeri girebilir miyim?” diye sordu Chris.

“Evet sevgilim. Evet, içeri girebilirsin” dedi. Patrice şarabını koridordaki konsolun üzerinden aldı ve elini Chris’e uzatarak onu içeri aldı.

Bu gayet iyiydi.

“Gelip ortalığa biraz çekidüzen veririm diye düşündüm” dedi Joyce. “Elektrikli süpürgeyi açarım, biraz toz alırım. Senin ıvır zıvırının yanına bile yaklaşmam.”

“Teşekkür ederim Joyce” dedi İbrahim çayını yudumlarken. “Dünkü eğlenceyi kaçırdığım için üzgünüm.”

“Ben sana her şeyi anlatırım, merak etme.”

“Ron her şeyi kaçırdığı için çok öfkeli” dedi İbrahim. “Özellikle Siobhan da oradayken.”

“Ron şimdilik uçkuruna sahip çıksa hiç fena olmaz” dedi Joyce, konsolun tozunu alırken. “Nasıl hissediyorsun? İçten içe?”

İbrahim koltuğuna yeniden gömüldü. Hafifçe gülümseyip omuz silkti.

Joyce başını sallayıp işe girişti. “Bugün yardımına ihtiyacım var.”

“Kusura bakma Joyce, yapamam. Bugün olmaz.”

“Daha ne istediğimi bile bilmiyorsun.”

İbrahim güldü. “Tabii ki biliyorum. Bu, haftalar sonra ilk huzurlu günümüz Joyce. Seni barınağa götürmemi istiyorsun değil mi? Köpeğini almaya?”

“Yani, evet, lütfen. İstedğim bu. Neden sen çayını bitirdikten sonra çıkmıyoruz? Güzel bir otomobil yolu?”

“Korkarım, hayır.”

“Hayır’ı yanıt olarak kabul edeceğimi sanıyorsun galiba” dedi Joyce. “Beni ne kadardır tanıyorsun?”

İbrahim ileri uzanıp çayını alçak sehpanın üzerine koydu. “Joyce, bana bak.”

Joyce toz bezini bir kenara koyup denileni yaptı.

“Ne yapmaya çalıştığını biliyorum ve bunu deniyor olman beni çok duygulandırdı. Korktuğumu biliyorsun, bu daireden ayrılmak istemediğimi biliyorsun ve bu köyü kesinlikle terk etmek istemiyorum. Bunun sağlıklı olduğunu biliyorsun ve benimle ilgilenmek istiyorsun. Buraya gelip de bana kendimi toparlamamı söylemeyecek kadar akıllısın. Bunu yapamayacak kadar parçalandığımı biliyorsun.

Bu yüzden senin taktiğin hem daha farklı hem de zekice. Senin taktiğin: ‘İbrahim, lütfen bana yardım et. İbrahim, sana ihtiyacım var.’ Ama bugün barınağa gitmek zorunda değilsin Joyce, Alan’ın bir yere gittiği yok, onun resmini gördüm; bu dünyada onu seçecek tek kişi sensin. Barınağa gittiğin zaman da seni benim götürmeme gerek yok. Bir taksiye bin ya da seni götürecek başka birini bul. Gordon Playfair’in bir Land Rover’ı var, ki köpek nakli için ideal olur. Kibarlığını hoş karşılıyorum ama ardındaki niyeti görebiliyorum. Bu köyü bir daha terk etmeyeceğim. Bunu kabullendim.”

Joyce başını aşağı yukarı salladı.

“İnsanları çok iyi tahlil ediyorsun Joyce, bunu fark etmediğimi sanma. Bunu nasıl yaptığını da görüyorum; nezaket yoluyla baskı. Ama bunu anla. Arkamdaki şu dosyalarda ne yaparsam yapayım yardım edemediğim insanlar var, bir türlü iletişim kuramadığım, düzeltemediğim sorunlara sahip olanlar. Sen de bir şeyleri düzeltmeyi seviyorsun Joyce. Bir şeyler yerli yerinde olmadı mı buna dayanmıyorsun. Yani buraya gelip gülümsediğinde bana olan sevginin içtenliğini biliyorum. Benden seni barınağa götürmemi istiyorsun. Buna nasıl direnebilirim? Sonra bir bakmışsın otomobilin direksiyonundayım, köyün dışına çıkmışım, etrafım kayıp, başıboş köpeklerle çevrili. Köpeklerden hoşlanmam ama –tam tersine– o kayıp ve yalnız hayvanlara bir yakınlık duyacağımdan eminim. Kayıplar, yalnızlar, Joyce’un gelip her şeyi iyileştirmesini bekliyor. Bu harika bir plan, sen de çok iyi ve zeki bir arkadaşsın. Ama şunu gerçekten anlamana ihtiyacım var; bu olmayacak. Çok korkuyorum. Bilge bir adamın da yenilgiyi kabul etmesi gereken zamanlar vardır ve umuyorum ki sen benim bilge bir adam olduğuma katılıyorsundur. Birçok sertifikam var. O yüzden yürekten teşekkür ederim ama sadece bu seferlik de olsa, bu düzeltebileceğin bir problem değil Joyce.”

İbrahim koltuğuna yaslandı.

“Anlıyorum” diye başını salladı Joyce ve toz bezini omzuna koydu. “Yine de, acaba, şunları bir söylesem...”

Yaklaşık kırk beş dakika sonra Joyce barınağın ilk tabelasını gördü ve İbrahim o yola girdi.

“Bir atı tarlada görmeye bayılıyorum” dedi Joyce. “Mutlu olduğunu görmeye. Hayatın tüm anlamı mutluluk, sence de öyle değil mi?”

İbrahim başını iki yana salladı. “Buna katılamam. Yaşamın gizemi ölümdür. Anlayacağın gibi, her şey ölümle ilgilidir.”

Joyce, “Yani, son zamanlarda, evet” diyerek onayladı. “Ama her şey de ölümle ilgili değildir. Bu biraz fazla kaçmadı mı?”

“Özünde öyle” dedi İbrahim. “Varoluşumuz sadece onunla anlam kazanıyor; hikâyemize anlam katıyor. Daima ona doğru gidiyoruz. Davranışlarımız da ya ondan korkumuzdan ya da onu inkâr etmeyi seçişimizden kaynaklı. Bu noktadan her yıl bir defa geçebiliriz ve ne o at ne de biz gençleşiriz. Her şey ölümdür.”

“Bu bir bakış açısı sanırım” dedi Joyce.

“Başka bakış açısı yok” dedi İbrahim. “Barınakta tuvalet var mıdır?”

“Vardır herhalde” dedi Joyce. “Yoksa da çalışanların tuvaleti vardır.”

“Ah çalışanların tuvaletini kullanamam” dedi İbrahim. “Hep bunu hak etmediğimi düşünürüm.”

“Yani her şey ölümle ilgiliyse o zaman *hiçbir şey* de ölümle ilgilidir, değil mi?” dedi Joyce, yolcu aynasında rujunu sürerken.

“Nasıl yani?” diye sordu İbrahim.

“Diyelim ki her şey mavi. Sen, ben, Alan, her şey yani?”

“Peki.”

“Yani her şey mavi olsaydı o zaman ‘mavi’ kelimesine ihtiyacımız olmazdı değil mi?”

“Bunu kabul ediyorum” dedi İbrahim, ona hak vererek.

“Ve mavi diye bir kelime olmazsa da hiçbir şey mavi olmazdı değil mi?”

“Yani ölüm bir olaydır ve o zaman da...” diye söze başladı İbrahim, sonra solunda barınağın girişini gördü. “İşte geldik!”

Bu iyi olmuştu çünkü Joyce bir nevi haklıydı.

Belki de gerçekten her şey ölümle ilgili değildi? Bunu keşfetmek için ne zamanlardı ama!

Bogdan satranç tahtasına bakıyordu ama oyun çok anlamsızdı. Az önce ölümcül bir hata yapmıştı ve o hiç ölümcül hatalar yapmazdı.

Stephen dudak büktü. Hatayı saptamıştı. Başını kaldırıp Bogdan'a baktı.

"Yok artık" dedi. "Bu senden hiç beklenmezdi, hiç beklenmezdi."

Stephen, onun bu hatasından yararlanmak üzere filiyle hamle yaptı. Bogdan artık yenilmeye mahkûmdu. Tahtaya bir defa daha baktı ama taşlar dans etmeye başlamışlardı, uslu durmuyorlardı. Hepsini görmezden gelmeyi denedi. Her şeyi yerine yeniden koymayı. Her şeyi düzene sokmayı.

"Aklında bir şey mi var?" diye sordu Stephen.

"Yok" diye karşılık verdi Bogdan. Ki genelde bu doğru olurdu. Ama bugün değildi.

"Öyle diyorsan... ben kimim ki sorgulayayım" dedi Stephen. "Birini daha öldürmüşsündür belki?"

Bogdan tahtaya baktı. Taşlara baktı. Bir çıkış yolu göremiyordu. Stephen kazanacaktı.

"Elizabeth'i seviyor musun?" diye sordu Bogdan.

"Pek yetersiz bir kelime, şu sevmek" dedi Stephen. "Ama evet. Nerede o sahi? Bana söylemişti."

"Antwerp'te" dedi Bogdan.

"Ondan beklenecek bir şey" dedi Stephen. "Devam et."

"Onu sevdiğini ne zaman anladın?" diye sordu Bogdan. "Uzun zaman geçtikten sonra mı?"

"Herhalde yirmi saniye içinde" dedi Stephen. "Onunla karşılaştığım anda onu tanıdım. İşte buradasın, ben de seni bekliyordum diye düşündüm."

Bogdan başını aşağı yukarı salladı.

“Birinden mi hoşlanıyorsun?” diye sordu Stephen. “Ondan mı böylesin? Bu arada, istersen oyundan çekilebilirsin. Kurtuluşun yok zaten değil mi?”

Bogdan tahtaya baktı. Kurtuluşu yoktu belki. Ama henüz çekilmeyecekti.

“Birinin senden hoşlandığını nasıl anlarsın?” diye sordu Bogdan.

“Yani senden herkes hoşlanıyor Bogdan” dedi Stephen. “Ama anladığım kadarıyla sen romantik anlamda soruyorsun?”

Bogdan başıyla onayladı ve bir çıkış yolu arayarak satranç tahtasına çaresizce yeniden baktı.

“Kız mı erkek mi?” diye sordu Stephen. “Sormayı hiç sevmem ama.”

“Bir kız” dedi Bogdan.

“O zaman Elizabeth’e yirmi sterlin borcum var” dedi Stephen. “Yapılacak en iyi şey yalnızca sormaktır. Bir içkiye ne dersin? Evet derse o zaman yanıt da gelmiş olur.”

“Ama ya hayır derse?”

“Hayır demişse hayır demiştir, sen de silkenir, kendine çekidüzen verirsin, denizde daha bir sürü balık vardır falan filan.”

Bogdan yeniden köprünün korkuluklarını düşündü. Kayalar ve nehir aşağıdaydı. Annesinin ördüğü sarı kazak üzerindeydi. Satranç tahtasına bakıp başını iki yana salladı. Bazen taşlar olmaları gerektiği yerde olmuyorlardı. Bazen kontrol sizin elinizde olmuyordu. Ama belki de bu sorun değildi? Ona bir şeyler içelim mi diye soracaktı; hayır derse de desindi.

Bogdan elini Stephen’a uzattı.

“Çekiliyorum.”

“Aferin” dedi Stephen. “O kim peki?”

“Adı Donna” dedi Bogdan. “Polis memuru.”

“Tam da sana lazım olan şey” dedi Stephen. “Doğru yoldan şaşmamamı sağlar. Sadece ona bir şeyler içelim mi diye sor, seni komik adam.”

Bogdan ön kapının açıldığını işitti. Elizabeth dönmüştü. Bir çanta dolusu dosyayla içeri girdi.

“Merhaba sevgilim” dedi Stephen. “Neredeydin?”

“Antwerp’teydim sevgilim” dedi Elizabeth ve onu başının en tepesinden öptü.

“Senden beklenecek şey” dedi Stephen.

“Siz oğlanlar eğleniyor musunuz?”

“Bogdan sana âşık olduğumu ne zaman anladığımı soruyordu.”

“Aa, sahi mi, peki ne zamanmış?”

“Henüz kararım netleşmedi’ dedim ona. Şüphelerim olsa da şimdilik ona inanmayı seçtim.”

“Peki bu aşk konusu nereden açıldı?”

“Sevgilim, Bogdan’la ikimizin de bazı sırları olmalı değil mi?”

“Olmalı” diye onayladı Elizabeth.

Bogdan, Elizabeth’in çantasından taşan evraka baktı. “Antwerp nasıldı? Her şey yolunda mı?”

“Her şey yolunda, evet” dedi Elizabeth. “Her şey halledildi.”

Sonunda Alan önümüzdeki hafta bana geliyor!

Barınaktakiler bu işe uygun ve düzgün biri olup olmadığını kontrol etmek için evime ziyarete gelmek zorundaymış. Elbette öyle biriyim ama bunun onaylanması da hoş olacak.

Geçen hafta gelmedikleri için memnunum. Sue'nun kanı mutfakta hep yerlere akmıştı, mutfak masasının üzerinde milyonlarca sterlin değerinde elmas vardı, Bogdan misafir odasındaki yorganın altında üç tane silah saklıyordu. "Uygun ve düzgün" olmanın kuralları nelerdir bilmem ama ben herhalde bir-iki tanesini ihlal etmiş olurum.

Ve bu arada evet, köpeğin adı Alan olarak kaldı, Rusty demeyeceğiz. Onu oralarda yürüyüşe çıkarmamıza müsaade ettiler ve İbrahim bana bir güzel çıkıştı. İşin aslı, bu ona yakışıyor da.

Birbirimize hemen ısındık. İbrahim onu otur komutuna alıştırmaya çalıştı ama Alan buna hiç yanaşmadı, sadece keyifle kendi kuyruğunu kovaladı. Tam benlik bir köpek.

Oradayken Elizabeth'le Ron'a göstermek için onun bir fotoğrafını çektim. İkisi de onun baş belası gibi durduğunu söyledi, ki ikisinin de bunu büyük bir iltifat olarak söylediğini biliyorum.

Neyse, o fotoğraf artık @BuyukZevk69 Instagram hesabının profil fotoğrafı, yani artık insanlar Alan'ı kendileri değerlendirebilir. Bir de sırası gelmişken, Joanna özel mesajlarımın sırrını çözdü. Hesabıma girdi ve benim için hepsine baktı. Bana, ardı arkası kesilmeyecek şekilde erkeklerin cinsel organlarının fotoğraflarını mesaj olarak almak istemiyorsam kullanıcı adımlarını gerçekten değiştirmem gerektiğini söyledi.

Söylemeye gerek yok, değiştirmedim.

Bir şeylerin olmasını istediğimi söylemiştim, biliyorum. Anımsadınız mı? Ve eğlenceli de oldu, büyük ölçüde.

Poppy hariç.

Dün onun gerçek annesiyle tanıştık, ismi hakikaten de Siobhan'mış ki ben ismi de planın bir parçası sanıyordum. Elizabeth'le ben onunla oturup Poppy hakkında konuştuk ve onunla birlikte ağladım. Cesedi teşhis etmesi gerekti, ki bu önceden de yapılmıştı. Bacağının arka tarafındaki yara izleri aslında o küçükken geçirdiği bir trafik kazasından kalmamış. Siobhan'da bir sürü fotoğraf vardı, beraber hepsine baktık.

Elizabeth, Siobhan'a, Poppy'nin Hove'daki evde komodinin üzerinde duran şiir kitabını verdi. Kitap ayrıacı bırakıldığı yerde, "An Arundel Tomb"³⁴ şiirinin olduğu sayfadaydı.

Arundel, Brighton'dan fazla uzak değil. Gerry'le birlikte bir kez oraya antika aramaya gitmiştik. Bu Starbucks açılmadan önceydi ama biz de hoş bir çayevine gitmiştik.

Poppy'nin cenazesi gelecek hafta, hepimiz orada olacağız. Ron gerçek Siobhan'a çiçekler alacak. Her zaman iyimserdir. İbrahim bizi otomobille götürecek.

Elizabeth, Douglas'ın Sue'ya elmasları bulmak istiyorsa Elizabeth'e yakın durmasını söylemesine biraz üzüldü. Elizabeth bunun o kadar da önemli olmadığını ama bir parça ihanete uğramış hissetmekten de kendini alamadığını söyledi. Güldüm ve olup biteni çözemeseydi ne olacaktı diye sordum. Douglas, Sue'ya ona yakın durmasını söylemişti çünkü Elizabeth'in Sue'yu sonunda yakalayacağını biliyordu. Bu tezim hoşuna gitti ve biraz neşelendi.

Artık bir parça huzur ve sessizlik iyi olur sanırım. Sadece bir süre için? Hafta sonu Joanna uğrayacak. Futbol kulübü başkanını da yanında getiriyor, onlara öğle yemeği hazırlayacağım. Ron'u da çağırdım çünkü o ne konuşulacağını bilir.

Ron'a futbol kulübü başkanlarının ne yediğini sordum; o da, "Jambon, yumurta ve patates kızartması" dedi. Neyse ki Ron'un oyunlarını bilirim, o yüzden rosto yapacağım.

34) Philip Larkin'e ait, başlığı Türkçede "Bir Arundel Mezarı" anlamına gelen şiir. Chichester Katedrali'ndeki el ele tutuşmuş halde betimlenmiş bir çift lahit mezardan esinlenerek yazılmıştır. [ç.n.]

Onlara elmaslara ne olduğu dışında olup biten her şeyi anlatacağım. Elmaslar konusu sadece Elizabeth, İbrahim, Ron ve benim aramda kalacak. Birlikte karar verdik ve bu bizim küçük sırrımız. Hepimizin sırlara ihtiyacı vardır değil mi?

Sırlardan söz açılmışken, bir sırrım daha var ve kimseye söylemeyin. Elizabeth'e bile söylemedim. Geçen çarşamba Fairhaven'a gittim, iskelenin yanında küçük bir yer vardı. Herkes vurulurken oranın yakınlarında bir yerdeydik herhalde. Bir randevu aldım. Randevu alınması gerektiğini bilmiyordum, hele de bir çarşamba günü.

Kadının işi birkaç saat sürdü ve hâlâ biraz acıyor ama buna değdi. Ben hiç kolsuz elbise giymem, bu kollarla olmaz, o yüzden kimse görmeyecek. Tabii şansım yaver giderse o başka. Sol kolumun üzerinde ve çok güzel.

Sadece küçük bir gelincik dövmesi.

Lance James, Joyce'un ona gönderdiği broşürü saklamıştı. Çok pahalıydı ama insan hayal kurabilirdi değil mi? Onu sakladığına sevindi ve elmasların parası gelir gelmez de bir randevu aldı.

Odada etrafına bakındı, kendi dairesinin toplamından daha büyüktü. Meşe paneller. Halı, gerçek halı. Dublin Körfezi'ne bakan iki devasa pencere.

O iskelenin sonunda yaşanan tam bir karmaşaydı. Raporunu yazması oldukça uzun sürmüştü. Kim kimi vurmuştu ve neden? Birkaç şeyi dışarıda bırak, belki de gerçekte olmayan birkaç şeyi uydur. Monitörlerdeki kamera görüntüleri kaybolmuştu, o yüzden de geriye yalnızca Lance, Bogdan ve Connie'nin sözü kalmıştı. Lance'le Bogdan buluşup birer bira içmiş, ne yaşandığıyla ilgili anlatacaklarına dair ağız birliği yapmışlardı ve böylece mesela hallolmuştu. Sonunda, rapordaki her şey yeterince doğrudu. Daha kötülerini de yazmışlığı vardı.

Onun raporu dışında bıraktığı en temel şey tabii ki iki adet elmastı. Tanrı aşkına, masanın üzerinde öylece duruyor, çeşmelerdeki bozuk paralar gibi parıldıyorlardı. Onları cebine atıvermişti çünkü başka seçenek var mıydı ki? Öteki türlü nereye gideceklerdi?

Bu, Lance'in hayatında yaptığı ilk yasadışı şeydi ve son olacaktı. Gerçi bir defasında Ruth'la tatil için kiraladığı bir otomobili teknik olarak sigortasız kullanmıştı. Ama hepsi buydu.

"Hayatınız boyunca tek büyük suç işleyecekseniz bu mafyadan elmas çalmak olsun" diye akıl yürütmüştü Lance.

İskeledeki çatışmadan sonra ona birkaç gün izin vermiş, dinlenmesini söylemişlerdi. Dinlenmek mi? Kendisinin bile olmayan ufak dairede mi? Mutfak duvarı hâlâ yarı yarıya yıkılı olan? Müteahhit, beklenildiği gibi, işini tamamlamak üzere dönmemişti.

Lance Zeebrugge'a giden feribota binmiş, sonra trenle Antwerp'e geçmiş ve kentin kuyumcularla dolu kısmına taksiyle gidip kendisine bir iyilik borcu olan silah satıcısının verdiği adresi bulmuştu.

Elmasların tamamı yirmi milyon ediyordu, bu kadarını biliyordu. Cebine attığı iki tanesi ne ederdi acaba? Bir milyon mu? İki ya da üç milyon olabileceğini düşünmeye cüret etse miydi? Oraya gidene kadar yol boyunca gayrimenkul uygulamasına bakıp durmuştu.

Sue Reardon, tüm bunlar başlarken ona Elizabeth Best'ten söz etmişti. Ününden, cesaretinden ve kurnazlığından. Gizli Servis'te bir efsane olduğundan. Ama Lance onun güçlerinin eskide kaldığını zannetmişti ki dönüp bakıldığında Sue'nun da öyle zannettiği belliydi. Sue, Elizabeth Best'in kolay lokma olacağını düşünmüş olmalıydı.

Ancak Sue, Elizabeth'i yanlış değerlendirmenin pişmanlığını uzun süre sonra yaşayacaktı.

Dolayısıyla Lance trende o pahalı evlere bakarken aslında olacakları tahmin etmeliydi.

Kuyumcu elmasları incelemiş, başını sallamış ve gülümsemişti. "Çok hoşlar, hem de çok" demişti. Lance onları nereden bulmuştu?

Lance, adama bir akrabasının öldüğünü söyledi.

"Evrakı var mı?"

"Korkarım yok."

Kuyumcu omuz silkti. Sorun değildi. Sonra göz merceğini taktı.

"Gerçekten çok iyiler. Sana otuz bin teklif edebilirim."

Lance çok şaşkın görünüyor olmalıydı ki kuyumcu hemen, "Tamam tamam, otuz beş olsun" demişti.

Evet, elbette, Lance tahmin etmeliydi. Elizabeth'in asla bir ya da iki veya üç milyonu, Connie Johnson'ın ya da o karmaşada elmasları ele geçirebilecek herhangi birinin eline bırakmayacağını tahmin etmeliydi. Connie'ye en küçüklerini vermiş olmalıydı. Yirmi milyonluk elmasların içinde otuz bin sterlinlik. Lance gülmeye başlamıştı. Zaten bir milyonu harcamayı başaramazdı. Teşkilat sıra dışı harcamalara, aşırı tüketimlere karşı onları yıllık olarak denetliyordu. Rusların veya Suudilerin size ödeme yapıp yapmadığını kontrol ediyordu. Ya da mafyadan birkaç elmas çalıp çalmadığınızı. Üç milyonu harcamak neredeyse imkânsız olurdu.

Peki ya otuz beş bin sterlini harcamak? Bu çok kolay olmuştu. Ruth'un dairedeki hissesini almıştı. Parayı nereden bulduğunu da

sormamıştı elbette; çünkü Ruth için yirmi beş bin sterlin önemsiz bir paraydı.

Peki ya kalan on bin? İşte şimdi onun için oradaydı. Dublin'deki meşe panelleri ve çok güzel pencereleri olan bu büyük odada. Orta sehpanın üzerinde, beklerken okunmak için olmayan dergilerle dolu bir yerde.

Yirmi milyonun geri kalanına ne olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Elizabeth onu ne yapmıştı? Belki kendine saklamıştı? Kim bilir, belki de sonunda Sue onu rüşvetle susturmuştu? Gerçi Lance buna pek ihtimal vermiyordu. Bir gün Elizabeth'e bunu sorup soramayacağını merak ediyordu. Sorabileceğini umuyordu çünkü onunla yeniden karşılaşmayı gerçekten çok isterdi.

Lance, *Sunday Telegraph* dergisini eline aldı. Kapak resmi tanıdıktı. "Gizli Hazine – İngiltere'deki En Güzel Bahçe Bu Olabilir mi?" Gerçekten de gizli hazine diye düşündü ve Martin Lomax'ın evinin yeni sahiplerinin oradan neler kazıp çıkaracaklarını merak etti.

O makaleyi okurken köşedeki masada oturan bakımlı adam, "Doktor Morris şimdi sizi görecektir" dedi.

Lance ayaklandı ve bir kez daha parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Saç ekiminden önce bunun nasıl hissettirdiğini anımsamak iyi olacaktı.

"Teşekkür ederim" dedi Lance.

Sylvia Finch süet ayakkabılarını çıkardı, su birikintilerinden kaynaklanan lekeler hâlâ duruyordu ve sandalyesini boş masaya doğru çekti.

Buraya haftada iki gün geliyordu, bunu yaklaşık on yıldır yapıyordu. Emekli olduğundan beri.

Çocuklar ve torunlar ziyarete geldiğinde tek tük de olsa bir hafta ara verdiği oluyordu. Kendine ait bir masası yoktu, onu neresi boşsa oraya yerleştirirlerdi. Yer kısıtlıydı, para kısıtlıydı ve Sylvia bu işte yer almaktan mutluydu. Kendisine yardım eden insanlara yardım etmekten.

Onu nereye yerleştirirlerse Dennis'in fotoğrafını çıkarıp bilgisayara dayardı. Ona neden orada olduğunu anımsatması için.

Çevrimiçi bankacılık sistemine giriş yaptı. Bugün sadece hesaplar karşılıklı kontrol edilecekti. Ödenen paraların yerlerine ulaşp ulaşmadığına bakılacak, yetkisiz bir ödeme yapılmadığından emin olunacaktı. Genelde, söz verilen bir transferin gerçekleşmemesi veya elemanlardan birinin yanlış kredi kartıyla öğle yemeği yemiş olması gibi ufak aksilikler çıkardı. Bunlar kötü niyetten kaynaklanmıyordu ama her zaman kontrol etmekte fayda vardı.

Ancak bugün Sylvia işletmenin aracı hesabını tıklamış ve hemen bir hata yakalamıştı. Bu hata her şeyin ötesinde çok komikti, mutlu günlerde olsalardı eve dönünce Dennis'e bunu anlatırdı.

Sylvia bankayı aradı ve kimlik bilgilerini verdi. Tespit ettiği hatayı onlara aktardı ama ona bunun bir hata olmadığı kesin bir dille aktarıldı. Ki bu olanaksızdı. Hattın diğer ucundaki oldukça dost canlısı hanımefendiden, Lisa'dan tekrar kontrol etmesini rica etti, o da bunu yaptı. Hata yoktu. Bunun üzerine birkaç detay daha sordu.

Sylvia, Lisa'ya teşekkür etti ve telefonu kapattı.

İşletmenin büyük isimlerinin hepsi toplantıdaydı. Sekizi oldukça küçük bir masanın etrafına oturmuştu. Camdan toplantı odasının alt yarısı buzlu camdı ama içerinin net görüldüğü üst kısımdan insanların başını, bir köşede sıkış tıkış oturduklarını, baş yönetici-

lerden birinin kâğıtların iştirildiği bir tahtanın başında durduğunu ve rakamlara işaret ettiğini görebiliyordu.

Sylvia daha önce hiçbir toplantıyı bölmemişti, hatta böyle bir şeyi hayal bile etmezdi. Dikkati üzerine çekmeyi hiç sevmezdi ve muhasebecilerin toplantıları nadiren bölmek zorunda kalmalarından hep memnun olmuştu. Ama bu olayda bunu yapması gerekiyordu sanki.

Ekranı tekrar tekrar kontrol etti. Sonra kendi yazdığı bilgileri tekrar tekrar kontrol etti. Dennis'in fotoğrafına son bir defa daha baktı. Kocasıydı, biricik aşkı... Demansa yakalanmıştı ve sonra tamamen gitmişti. İki kez ölen adam. Cesur ol Sylvia, Dennis seninle.

Toplantı odasının kapısına doğru yürürken, oradaki hararetli tartışmaları iştince kendini tuhaf hissetmeye başladı. Kapının dışında bir an duraksadı. İçeri girse nasıl görünecekti? Gülünç, zavıf ve yaşlı bir kadın? Günaydın dedikten sonra kocasının resmini masasının üzerine koyan, sonra da iyi akşamlar diyene kadar hiç konuşmayan Sylvia mı? Biri ona çay teklif ettiğinde her defasında sessizce termosunu kaldırıp gösteren Sylvia mı? Hangi kazakla hangi eteğin uyumlu olduğunu bilmeyen Sylvia mı? Karakterini değiştiremeyeceğini düşündü ve bu konu önemliydi. Sylvia kapıyı tıklattı.

Kısa bir duraksama oldu, sonra içeriden, "Evet, girin" sesi duyuldu.

Sylvia kapıyı iterek açtı, masanın etrafındaki ve tahtanın başındaki herkes ona döndü. Başı döner gibi oldu. Tahtadaki kâğıtlarda vakfın logosu vardı. "Demansla Yaşam – Sevgiyle Yaşam." Vakıftaki herkes onunla Dennis için ellerinden geleni yapmışlardı, o da karşılığında onlar için elinden geleni esirgemiyordu. Verecek hiç parası yoktu, o da zamanını veriyordu. Konuşmasını beklediklerini gördü. İşte konuşuyordu.

"Böldüğüm için gerçekten çok üzgünüm" dedi. "Ama sanırım aranızda Antwerp'ten gelen yirmi milyon sterlinle ilgili bilgisi olan yoktur değil mi?"

Teşekkürler

Vay vay vay! İşte bu kadar, *İki Kez Ölen Adam*.

Umarım sonunu beğenmişsinizdir? Yaklaşık otuz yıl önce bir kitap okumuştum, *en son satırı* kurgunun ayrılmaz bir parçasıydı, bu fikri hep sevmişimdir.

O kitabın son satırında, kötü adamın kitap boyunca taşıdığı pakette, Adolf Hitler'in kriyojenik olarak dondurulmuş beyni olduğunu keşfediyorduk. O son, bu kitaba uyar mıydı emin değilim ama bu kesinlikle aklımda kalmıştı.

Geriye baktığımda, *Perşembe Günü Cinayet Kulübü*'nün son satırı Joyce'un yaptığı tatlıyla ilgiliydi, o yüzden bir yazar olarak gerçekten geliştiğimi hissediyorum.

Tamam, şimdi teşekkürlere gelelim. Bir kez daha teşekkür etmem gereken o kadar çok insan var ki. Yayıncılarımın ricalarına rağmen, insanları ne kadar yardımcı olduklarına göre on üzerinden puanlamama izin verilmedi. O yüzden ben de bunun yerine onları listeleyeceğim.

Harika editörüm Katy Loftus'a, bilgelikle hevesin hayati bir bileşimine sahip olduğu için ve sıklıkla, "Ron bunu gerçekten der miydi?" diye sorduğu için teşekkür ederim. İyi bir editör bit lütuftur ve Katy çok büyük bir lütuf. Viking'de inanılmaz ekiple birlikte çalıştığım için çok şanslıyım. *Perşembe Günü Cinayet Kulübü*'nün yayımlanmasıyla birlikte bolca eğlenmiştik, *İki Kez Ölen Adam*'da da yanımda olmalarından çok memnunum. Olivia Mead ve Chloe Davies, Georgia Taylor, Ellie Hudson, Amelia Fairney ve Vikki Moynes, sizler gayet de HEŞTEK*PerşembeGünüCinayetKulübü*Kulübü'sünüz.

Başında Sam Fanaken'in olduğu inanılmaz satış ekibine teşekkür ederim, Sam her seferinde daha yükseklerle çıkmış grafiklerle ve şaşkınlıktan açılmış gözlerle geliyor. Richard Bravery ve Joel Holland bu harika yazı karakterli kapak tasarımının yaratıcılarıdır. Bir gün bir SAS gerilimi yazmaya karar verirsem bana ideal bir mahlas bulduğu için Richard Bravery'ye özel olarak da teşekkür etmek

isterim. DeadGood ve PageTurners ekiplerine, harika ses ekibine, Penguin UK'in internet sayfası ekibinden Sam Parker'a ve durduramaz Annie Underwood'a teşekkürler.

Son Viking teşekkürleri Natalie Hall'le usta redaktör Trevor Horwood'a gidiyor. Trevor, daha az önce bir cümleye "Ve" sözcüğüyle başladım, olur mu? Bana haber ver.

Bu arada Barack Obama'nın kitabı da Viking'den yayımlandı ama onu resepsiyonda hiç göremiyorsunuz.

Harika bir temsilcim var: Juliet Mushens. Aynı anda hem bu kadar profesyonel hem de heyecanlı olabilen biriyle çalışmışlığım çok nadirdir. Her şey için teşekkürler Juliet. Sensiz başaramazdım. Ve muhteşem Liza DeBlock'a da teşekkürler. Eskiden Juliet'in asistanıydı ama gün geçtikçe daha da kıdemli oluyor ve yakında benimle konuşmayacak bile.

Pamela Dorman, Jeramie Orton, Jenny Bent, Kristina Fazzalano, Nora Alice Demick ve Marie Michels'ten oluşan Amerikalı çeteme de minnettarım. Pamela bana bu kitabın adını *Ertesi Perşembe* koymayacağını söylemişti, pek çok konuda olduğu gibi bu konuda da haklıydı. Pamela'yla ekibi o kadar akıllı, destekleyiciydi ki ve yasal olarak olanak doğar doğmaz yanlarına uçacak ve hepsine bizzat teşekkür edeceğim.

Çok sayıda harika yabancı yayımcım olduğu için de şanslıyım. Bu oldukça İngiliz hikâyeyi tüm dünyaya taşıdığınız için ve Joyce artık Çin'de ünlü olduğu için çok mutluyum. Kendisi buna ne derdi acaba?

Mark Billingham, Lucy Prebble, Profesör Katy Shaw, Caroline Kepnes, Andi Osho, Sarah Pinborough ve Annabel Jones'a en derin şükranlarımı sunarım. Yardım ve önerilerini her zaman sundular. Hiçbir soru, bu kişilerden herhangi birinin benim için yanıtlayamayacağı kadar küçük ya da aptalca değil. İhtiyacı olduğunda böyle bir güçten yardım isteyebilecek herhangi bir yazar, hatta herhangi bir kişi gerçekten de çok şanslıdır.

HHJ Angela Rafferty QC ve Recorder of London HHJ Mark Lucraft QC'ye de kurgunun bazı önemli noktalarında verdikleri destek için teşekkür ederim. "Ama bu gerçekten olabilir mi?" soru-

sunu “Evet, olabilir” yanıtını verdiğiniz için teşekkürler. Bu büyük bir rahatlamaydı.

Ülkemizin her köşesindeki o muhteşem kitapçılara teşekkürler. Onlar her zaman çok destekleyici oldular, her imza gününe geldiğimde bana hemen çay ve bisküvi ikram ettiler. Hove’daki City Books adlı kitapçı bu kitapta geçiyor ama bahsedebileceğim o kadar çok sayıda kitapçı var ki. Onlardan da sonraki hikâyelerde söz edeceğimden eminim. Lütfen bağımsız kitapçınızı destekleyin. “Ya destekle ya kaybet” çok doğru bir söz.

Karantina süreci boyunca bize bakan, ön saflardaki tüm sağlık çalışanlarına teşekkürler. Bu yaptığınız asla unutulmayacak.

Hepimiz için zorlu olan bu yılda, akli başında ve sağlıklı kalmamı sağlayan muhteşem Ramita Navai’ye teşekkür ederim. Kendi emekli köyümüzde olduğumuzda da hâlâ en yakın arkadaşlar olduğumuzu biliyorum. Bir insanın arzu edebileceği en iyi İranlı/Kolombiyalı çetesi olan tüm Navai klanına, Laya, Ramin ve Paola’ya da minnetlerimi ifade ederim. 2020’de kaybettiğimiz çok özel bir adama özel bir yer ayırmam gerekiyor: Kourosh Navai. Kourosh, o ince zekân ve çekiciliğiyle, nezaketinle ve gücünle, haylazlığa yatkınlığıyla ve sadakatinle, sen Perşembe Günü Cinayet Kulübü’nün her daim onursal üyesi olarak kalacaksınız.

Son olarak her zaman olduğu gibi aileme teşekkürlerimi sunmak isterim. Sevgisi, desteği ve sunduğu sonsuz malzeme için anıme teşekkürler. Mat, Anissa ve Jan Wright’a teşekkürler, sizler benim için çok değerlisiniz ve bunu yeterince sık söylemiyorum. Kaybettiğim, muhteşem büyükannem ve büyükbabam Frank ve Jessie’ye geçen sefer teşekkür etmişim, şimdi tekrar edeceğim. Yazmayı sürdürdüğüm sürece de etmeye devam edeceğim.

Ve son olarak çocuklarıma teşekkür etmek isterim. Bu kitabı da size ithaf ettim, biliyorum ama sizler başıma gelen en güzel şeylersiniz. Fulham’in Juventus’u 4-1 yenmesinden bile daha güzelsiniz. Sizi seviyorum.

**DÖRT SIRA DIŞI ARKADAŞ.
ŞOK EDİCİ BİR CİNAYET.
VE BİR KESE DOLUSU ELMAS...**

Bir sonraki perşembe geldi.

Elizabeth uzun geçmişleri olan eski bir meslektaşından bir mektup alır. Adamın peşinde birileri var ve bu yüzden Elizabeth'in yardımı gerekiyor. Adamın hikâyesi, çalıntı elmaslar, şiddet eğilimli bir gangster ve çok büyük bir hatayı içeriyor.

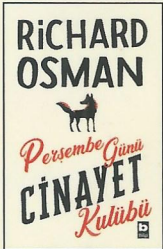
Ölümler artmaya başlayınca Elizabeth katili yakalamak üzere Joyce, İbrahim ve Ron'un da yardımına başvuruyor.

Peki ya katilin yanında elmasları da bulurlarsa? Bu da işin ödülü olmaz mı? Ama bu sefer yetmişlerinde dört kişiyi gözünü kırpmadan öldürebilecek acımasız bir katille karşı karşıyalar.

Katil onları bulmadan, Perşembe Günü Cinayet Kulübü katili -ve elmasları- bulabilecek mi?

**"Şaşırtıcı, muzip ve keyifli."
Sunday Express**

**"Muhteşem bir eğlence."
Guardian**

**Huzurlu bir emekli köyünde
dört sıra dışı arkadaş
çözülmemiş cinayetlerin
peşinde!**

ISBN 978-975-22-1031-8

